

Giới thiệu Chiến Chiếm Hữu

Một câu chuyện mà nam chính ở đây như là một người đàn ông "Đảm Đang" hết lên phòng khách rồi lại tiếp tục xuống bếp làm việc.

Đã vậy còn khá thông minh và tinh ranh trong quá trình chinh phục nàng phải lên giường cùng mình... Cô thì cũng không vừa, xinh đẹp đáng yêu và cũng rất kiên cường trong mọi chuyện.

Cô cũng đã phát hiện tên đàn ông này đang có gì mờ ám sau lưng mình, không biết có âm mưu gì đen tối không nữa ? Cuộc chiến bắt đầu !!! Mời các bạn theo dõi truyện "Chiến" Chiếm Hữu

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Cuộc chiến thứ nhất

Vào buổi trưa, trong sân "Chiến Xa", Chiến Chiến động tác thành thạo đẩy bánh xe ra khỏi cửa hàng, ngửi mùi cao su mới mẻ, cảm thụ hoa văn bánh xe dưới lòng bàn tay, tâm tình càng thoải mái.

Chiến Chiến yêu thích không buông tay nghiên cứu vỏ trên lốp xe mới thì nhận được ánh mắt thêm thường của tiểu tử bên cạnh, cô nhếch môi cười, thuận thế đẩy bánh xe nặng chừng trăm cân về phía cậu: "Cậu, đón!"

Lại không nghĩ rằng, chàng trai nhìn rất bền chắc lại bị đập một cái ngã xuống đất, còn bị bánh xe lăn qua đè nửa cái chân, cậu ta nhe răng trợn mắt cầu xin tha thứ: "Chị... em là Học Văn... Không không biết võ..."

Tà Cường từ trong nhà ghé đầu ra, liền nhìn thấy Kế Toán của mình bị Chiến Chiến làm gục xuống, lúc này trở mặt: "Nha đầu, không biết nặng nhẹ! Còn không mau đỡ người dậy!"

Chiến Chiến không phục nhủ lỗ mũi, nhưng vẫn đang hoang mang đi tới, đẩy bánh xe đã ngã xuống tới một bên, thuận tay nắm người Kế Toán mặt mày dính bụi từ trên đất lên: "Học Văn, sao lại nhìn bánh xe lộ ra biểu tình như sói đói thế, hại chị hiểu lầm!"

Kế Toán xoa chân bị thương, uất ức dị thường đưa tay chỉ chỉ sau lưng Chiến Chiến: "Chị Chiến, thật ra thì em nhìn chính là ——"

"Cậu ấy nhìn là anh" Một giọng nói từ tính chui vào trong lỗ tai Chiến Chiến, ngay sau đó thân thể ấm áp dựa vào sau lưng Chiến Chiến "Cầm com nè"

Nhìn Kế Toán vui mừng hớn hở xách theo hai túi từ ngoài vọt vào trong nhà, Chiến Chiến âm thầm đứng lên, cánh tay không khách khí vịn khuỷu tay của người sau lưng mình ra, sau đó xoay người nặn ra một nụ cười: "Hôm nay ông chủ tới đưa com à."

Tùy Nhạc xoay qua, nhướn mày với Chiến Chiến: "Đúng là vậy."

Mặc dù nghĩ mọi cách không muốn gặp anh, nhưng lòng dạ Chiến Chiến biết rõ, hôm nay là ngày "Tinh tiền".

"Chi phí một tháng nay, bao gồm phí bữa trưa mỗi ngày, thêm thức ăn vào chiều thứ sáu, mười lăm món tráng miệng kèm theo, 33 đồ uống lạnh" Tùy Nhạc nhàn nhã nói lại trương mục, tốt bụng nhìn Chiến Chiến đang vịn chặt lồng ngực phía trước "A, còn có 25 phần bữa ăn tối."

"Em gọi bữa tối vào lúc nào!" Chiến Chiến nhảy dựng lên từ trên ghế, đi vài bước vọt tới trước mặt Tùy Nhạc ngồi ở trên ghế sa lon, giận dữ từ trên cao nhìn xuống, tựa hồ rất có dị nghị với trương mục của anh.

Tùy Nhạc nhìn chằm chằm cặp mắt sáng ngời của cô, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên một nụ cười, vươn một tay kéo Chiến Chiến đến ngồi ở bên cạnh mình, lòng bàn tay dày rộng giam cầm tay nhỏ bé của cô, một cái tay khác móc ra một xấp biên lai từ trong túi áo vét tông vẩy vẩy trước mặt Chiến Chiến: "Đừng nghĩ chông chéo, tất cả đều là 'Chiến Xa' của em gọi đến tiệm của anh, anh có chứng có."

Những người làm chạy ra sảnh ngoài ăn cơm vốn đang trộm ngó dáo dác hai người trong nhà, mới vừa nghe tiếng hô của Chiến Chiến, tất cả đều co cổ lại mảnh liệt bởi com, Chiến Chiến hơi dùng sức rút cánh tay bị anh níu lại ra, nói: "Biết, bao nhiêu anh nói đi."

Tùy Nhạc nhẹ nhàng cười một tiếng: "Thật cho anh nói à? Anh nghe nói, trương mục tháng này của em còn chưa thu hồi lại..."

Chiến Chiến trợn mắt: "Ai nói!"

"Chị Chiến... Là em..." Kế Toán phía ngoài khiếp đảm cung khai, ô ô, chị Chiến thật hung dữ

Lại là cậu! Chiến Chiến âm thầm đè nén giận dữ, cảnh giác quan sát Tùy Nhạc: "Vậy thì thế nào?"

Tùy Nhạc lộ ra nụ cười gian kế đã thực hiện, cúi người muốn tiến tới bên tai cô, Chiến Chiến bình thường sớm quen tiếp xúc với đàn ông, nhưng lại bị động tác của Tùy Nhạc kích lên một tầng da gà, theo bản năng lui về phía sau, lại cảm thấy bàn tay to của anh đặt lên hông của cô, cảm giác khác thường khiến cho cô sững sốt mấy giây, Tùy Nhạc liền nhân cơ hội dán sát lỗ tai của cô bỏ lại một câu nói.

Mấy người làm nhìn lên chỉ thấy hai người dính nhau trong thời gian rất ngắn, sau đó Tùy Nhạc liền thức thời lui ra, mà trên mặt Chiến Chiến lại là thần sắc phức tạp, cuối cùng trầm mặt miễn cưỡng gạt đầu một cái.

Đáp ứng Tùy Nhạc rồi, ngay cả hứng thú ăn com Chiến Chiến cũng bị mất, cô tùy tiện xúc hai miếng com, liền bỏ lại hộp com lao vào trong sân, đập mạnh vào bánh răng đã biến hình nghiêm trọng.

"Cạch cạch! ! Cạch cạch cạch! ! ! Cạch cạch cạch cạch! ! ! " Tiếng đập vang lên của cây búa khổng lồ làm cho trái tim của mọi người cũng bị chấn động cạch cạch nhảy loạn.

Kế Toán bung com tiến tới bên cạnh Tùy Nhạc vẫn ngồi ở trên ghế sa lon: "Anh Tùy, chị Chiến bị sao thế, nhìn rất dọa người."

Tùy Nhạc lười biếng cười cười, gấp một con tôm chiên từ trong hộp đồ ăn Chiến Chiến mới động vài miếng cho vào miệng: "Tự đi hỏi đi."

"Em dám sao! Không chừng cây búa kia liền đập lên đầu em. . . " Kế Toán rút cổ một cái, mất đi lòng vòng, nịnh hót tiếp cận gần hơn "Anh Tùy, vừa rồi anh nói gì với chị Chiến vậy, ha ha."

Kế Toán đã sớm thấy Tùy Nhạc đối với Chiến Chiến không đơn giản, mấy tháng nay, thức ăn đã ăn trong tiệm của anh không thể dùng từ "nhiều" để hình dung, nhưng lại kỳ lạ không thấy bất kỳ một khoản trang phục ăn uống nào xuất hiện, đây không phải là lấy lòng thì cái gì?

"Em đoán thử đi, đoán đúng có thưởng."

"Ha ha. . . " Kế Toán rút cuộc không có lá gan nói suy đoán trong lòng ra khỏi miệng, bởi vì cậu vẫn có một chút e ngại với Tùy Nhạc. Loại e ngại này không giống với khủng hoảng về Chiến Chiến bạo lực, mà là một loại trực giác trên tâm lý: người này chớ chọc.

Trong sân, Chiến Chiến vung mạnh búa, khua khua gỗ gỗ để phát tiết, cố gắng vượt oán khí trong lòng mình xuống bằng động tác quen thuộc này, cho đến bánh răng trong tay đã từ từ khôi phục hình dáng bình thường, phiền não trong lòng cô rốt cuộc tiêu tán một chút.

Năm đó bắt đầu dĩ vãng bỏ mờ ước gia nhập trại lính hướng tới đã lâu, cô mạo hiểm không để ý người nhà phản đối, kéo chân bị thương, mạnh mẽ lên đường, mò mẫm lặn lội đưa lên tầm biển "Chiến Xa". Tả Cường đã từng là một quân nhân tài nghệ cao cường trong doanh trình sát bọ thép, giải ngũ rồi, đã giúp cô kinh doanh "Chiến Xa". Đây là tâm huyết của cô, bởi vì "Chiến Xa", cô vẫn chưa hoàn thành mơ ước, tựa hồ đã cày được mảnh đất màu mỡ.

Hôm nay, Chiến Chiến được Tả Cường dạy dỗ, đã quá quen thuộc với các công việc sửa xe, chỉ tiếc giao thiệp không đủ, buôn bán luôn không phát triển được, vì vậy một khi Chiến Chiến có động tác mạnh một chút, tiền bạc liền dễ dàng không quay về được. Điều này cũng tạo thành thói quen tiết kiệm trong mọi việc cho cô, nếu không phải là bởi vì cô không có tiền. . . . Nếu không phải! Đánh chết cô cũng sẽ không đồng ý yêu cầu của tên tiểu nhân Tùy Nhạc kia ——

"Hẹn chị của em ra gặp anh một lần, liền miễn chi phí tháng này."

Thanh âm muốn bị đánh của Tùy Nhạc đột nhiên vang lên ở bên tai, Chiến Chiến chỉ cảm thấy da đầu tê dại, quay đầu nhìn lại, quả nhiên là gương mặt đáng ghét, người nợ là quý sao, thật dọa người!

"Vừa rồi anh đã nói, em cũng không mau quên như vậy được." Chiến Chiến buồn bực lắm bả trong đầu.

"Oan uổng a, anh không phải nhắc em nhớ, chỉ nhắc nhở em không phải lo lắng về vấn đề tiền sao, cho nên không cần đập mạnh vậy" Tùy Nhạc cong khóe môi, đề thấp thanh âm "Em vợ."

"Ai là em vợ của anh, câm miệng cho em!" Chiến Chiến cắn răng nặn ra từ kẻ răng, đập mạnh búa trong tay lên mấy vòng trên bánh răng cho ngay ngắn rồi đứng dậy đi đến nhà kho. Tùy Nhạc chân dài, hoàn toàn không có bị bỏ lại, ngược lại dính vào bên người cô lưu manh cười: "Anh lui tới với chị em, chính là chồng của chị em, em không phải em vợ của anh sao."

Chiến Chiến khinh thường ngẩng đầu trừng anh: "Lui tới? Thôi đi, Chiến Đình Đình đồng ý à."

"Thắng lợi trong tầm mắt."

Thúi lắm! Chiến Chiến phỉ hoi sức lớn mới nuốt được hai chữ không văn minh vào bụng: "Ha, còn phải cần em mới có thể gặp Chiến Đình Đình một lần, vậy mà gọi là thắng lợi trong tầm mắt?"

Tùy Nhạc thần bí khoát khoát tay: "Đây gọi là tình thú, không hiểu sao, có muốn anh rở dạy em hay không?"

Tình thú! Em gái anh! Chiến Chiến không để ý đến anh nữa, sải bước nhanh nhẹn đẩy anh ra. Tùy Nhạc cũng không tức giận, chẳng qua là rành rang theo đuôi cô, dùng âm lượng chỉ có hai người nghe nói: "Trước khi gặp được cô ấy, anh sẽ tới mỗi ngày, dầu gì thấy gương mặt giống nhau, có thể tán

gấu an ủi tương tự."

Tán gấu. . . . Tán gấu an ủi em gái anh!

Tùy Nhạc đi theo cô vào kho hàng, lập tức liền bị mùi dầu máy ngất trời làm choáng, anh không hề phòng bị ho khan, Chiến Chiến khinh thường quăng ra một cái ánh mắt khinh bỉ ‘nhìn rất đần ông’ thì ra là như vậy!

Lấy một khối giấy ráp từ trên kệ kho hàng ra, Chiến Chiến lấy cái bao tay xuống, dựa trên giá gỗ bền chắc, tay nâng bánh răng, tỉ mỉ mài những vết gỉ sắt trên mặt, làm hiển lộ ra màu sắc trong sáng vốn có, mảnh vụn màu đỏ sáng rớt trên đồng phục làm việc đã loang lổ bẩn của cô. Nhưng cô cũng hồn nhiên không biết, trong ánh mắt sáng ngời là vẻ nghiêm túc dị thường.

Một bánh răng SX210 thể tích vừa phải, nhưng trọng lượng lại rất lớn, Chiến Chiến mặc dù không cảm thấy mệt mỏi, nhưng mà vì một cánh tay ra sức, đầu ngón tay mảnh khảnh đã hiện lên màu sắc xanh trắng. Trong lúc bất chợt một cái móng vuốt duỗi đến trước mặt, Chiến Chiến nắm quyền theo phản xạ, trừng anh: "Anh làm gì!"

Tùy Nhạc đưa tay ra xoa những mảnh gỉ sắt trên bánh răng, dùng ánh mắt than thờ quét mắt nhìn quần áo trên người Chiến Chiến: "Em là con gái à, làm như vậy."

Chiến Chiến cúi đầu xem xét, mặt hơi đỏ một chút, sáng hôm nay mới vừa đưa tới một máy động cơ, quần áo của cô cọ trúng rất nhiều dầu mỡ khi vận chuyển, cũng không kịp thay, không nghĩ tới bị Tùy Nhạc cười, cô tức giận phản bác: "Đồng phục làm việc càng bẩn càng vinh quang!"

Tùy Nhạc vừa thấy cô giận, vội vàng giơ tay đầu hàng: "Vinh quang, vinh quang."

"Khụ khụ, nha đầu" Tà Cường chẳng biết lúc nào đi tới cửa kho hàng, ngón tay cái chỉ chỉ sau lưng, nói với Chiến Chiến "Bọn họ muốn đi giao hàng, cháu làm xong chưa?"

Chiến Chiến nhìn ra ngoài kho hàng, đã sắp rồi, vội vàng nắm lên bao tay mới vừa lấy xuống lau bánh răng sạch sẽ, đưa tới cho Tà Cường, Tà Cường xem xét một lần, rồi sau đó hỏi Tùy Nhạc đứng bên cạnh: "Ông chủ Tùy không bận?"

Tùy Nhạc cười: "Uh, tôi cũng phải trở về, nếu không sẽ bị vắng khách."

Tà Cường gạt đầu một cái, cau mày thét Chiến Chiến: "Chần chờ cái gì, còn không qua đây giúp một tay!"

Sau khi Tùy Nhạc đi, Tà Cường bảo bọn người làm đi giao hàng, sau đó kết thúc công việc lẻ tẻ, ông dẫn theo Chiến Chiến đi kiểm tra động cơ vừa đưa tới. Hai mắt Chiến Chiến tỏa ánh sáng nhìn động cơ bốn máy dành cho nhà binh này. Đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc với động cơ này đó, đang suy nghĩ bắt đầu hạ thủ từ nơi nào, Tà Cường đã cầm cờ lê lên thuận thực vặn roi tám đỉnh ốc cố định, dùng đuôi cờ lê vào làm giãn nắp ra, ném qua một câu lúc Chiến Chiến đang hoa cả mắt: "Họ Tùy đang theo đuổi cháu sao?"

"Phù —— Chú Tà đùa gì thế! !"

"Vậy thì sao, đừng cho rằng chú không nhìn ra mờ ám, nói!"

". . . Anh ta thật sự là có chuyện cầu xin cháu, anh ta coi trọng. . . Chiến Đình Đình rồi."

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Cuộc chiến thứ hai

Năm giờ chiều, Chiến Chiến kéo cửa sắt "Chiến Xa" xuống, khởi động chiếc xe Jeep[1] của cô, cô nhanh chóng về nhà, không kịp chờ được muốn ăn bữa ăn tối thơm ngon của mẹ. Chẳng qua là, cô còn chưa có lái xe vào nhà để xe, đã nhìn thấy một chiếc xe màu đen quen thuộc dừng ở dưới lầu nhà mình, Chiến Chiến vừa nhìn bảng số xe ở đầu xe —— thăm!

Chiến Chiến sợ hãi rút rề đứng ở cửa, liếc mắt nhìn đồng phục làm việc và giày mũi to loang lổ dầu mỡ ở trên người mình, trong lòng thật hối hận, sớm biết ông sẽ đến, dù cô đói hơn nữa cũng nhất định thay xong quần áo mới về!

Chiến Cường Quốc vừa mới vào nhà, chỉ nghe thấy cửa lớn nhẹ vang lên, ông vừa quay người đã nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của Chiến Chiến, lúc này liền tức giận: "Cháu xem bộ dáng của cháu! Chỗ nào giống con gái!"

Chiến Cường Quốc đã hơn sáu mươi tuổi, tóc hoa râm, mặc dù đã nghỉ hưu nhưng vẫn mặc quân trang xanh đậm, dáng người cao ngất, thanh âm tự nhiên mạnh mẽ, rống đến Chiến Chiến run run, ông vút mũi lên bàn, nhìn Chiến Chiến chăm chăm: "Nhìn thấy dáng vẻ này của cháu ông liền bực, cút lên cho ông!"

Chiến Chiến nghênh đón lửa đạn, bày ra nụ cười nịnh hót: "Ông ~"

"Bảo Đình Đình xuống! Cháu, ông không muốn nhìn thấy!"

"Ông!"

"Thi hành! !"

Nhận được ánh mắt ra hiệu của mẹ, Chiến Chiến nhịn xuống xoay người, nhưng lúc đi đến cầu thang, rút cuộc nhìn không được, cô xoay người lại hung hăng đập một cước vào cánh cửa màu hồng bên cạnh cầu thang: "Đồng chí Chiến Đình Đình vĩ đại, tư lệnh đại nhân gọi đến!"

Dứt lời, Chiến Chiến chạy bịch bịch lên lầu, mở ra cửa phòng màu lam của mình, trước khi đóng cửa còn quay đầu lại, không ngại bộ dạng phần nộ của Chiến Cường Quốc, nhủ lỗ mũi: "Tư lệnh đại nhân, vậy cháu cáo lui, mời, ngài, tự nhiên!"

Rầu ria của Chiến Cường Quốc xem xú bị cô làm tức lạch qua.

Qua một lúc lâu, cánh cửa màu hồng kia mới nhẹ nhàng mở ra, cô gái tóc đen tới eo thân nhiên đi ra, mặc một cái áo len màu hồng, quần dài sát người màu trắng, gương mặt giống Chiến Chiến như đúc, chẳng qua là da trắng hơn, giọng nói nghe cũng dịu dàng cảm động hơn: "Ông, cháu tới đây."

Chiến Đình Đình ngoan ngoãn đi theo Chiến Cường Quốc đến sa lon làm đẹp "Trang", chuẩn bị trang phục cho buổi xem mắt tối nay. Sau đó trực tiếp được đưa đến cửa khách sạn Dung Giang. Chiến Cường Quốc kiểm tra trang phục của cô lần cuối cùng, tóc dài hơi xoăn, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, mặc một bộ áo đầm màu tím, dây lưng đen, kết hợp với áo khoác màu trắng Miss Sixty kiểu mới nhất, còn có kim cài áo trắng sáng rạng rỡ trước vạt áo —— không tệ.

". . . Đình Đình a, biểu hiện thật tốt."

"Dạ, ông yên tâm, Đình Đình sẽ không khiến ông thất vọng." Chiến Đình Đình mỉm cười nói, rồi sau đó mở cửa xe đi vào khách sạn dưới sự hướng dẫn của người hầu bàn.

Chiến Cường Quốc đưa mắt nhìn thân hình thướt tha của cháu gái mình, khóe môi rút cuộc thoáng hiện lên vẻ tươi cười.

Lúc Chiến Đình Đình đi đến phòng, đối phương còn chưa tới, cô ngồi xuống một mình, sửa sang lại cổ áo và trang sức, an tĩnh chờ. Hôm nay đối tượng hẹn hò là Nhị công tử Lưu gia, từ nhỏ ở nước ngoài, nghe nói là thân sĩ lịch sự đẹp trai, cử chỉ ưu nhã, nói năng càng thêm hài hước, tham gia xem mắt lúc trước có thể đếm được trên đầu ngón tay, là một người có khả năng tiềm tàng.

Đại khái qua mười lăm phút, Lưu nhị công tử trong truyền thuyết rút cuộc xuất hiện. Chiến Đình Đình còn chưa thấy rõ người tới, đã cảm thấy một làn gió thorn quét qua, cảm liền bị nắm, một gương mặt đom đống tiến tới trước mắt cô, cặp mắt mang theo trông mắt màu xanh xinh đẹp tràn ra ánh sáng vui mừng: "Oa a, là một mỹ nữ a!"

Ngón tay Chiến Đình Đình giật giật, mỉm cười trên mặt không thay đổi, thậm chí khéo léo duy trì tư thế nâng cằm lên, ôn hòa đề nghị người đàn ông cơ hồ tiến tới trước mặt mình: "Lưu tiên sinh sao, trước hết mời ngồi."

"A, ngồi, được. Ngồi." Lưu Ký Tài không ngờ vận số của mình tốt như vậy, lần trước bởi vì anh ta mời đối phương đi đặt phòng, mà hù dọa một ngành viện (thiên kim tiểu thư) chạy mất, bị ông cụ trong nhà quát tháo ra lệnh đóng cửa suy nghĩ. Hôm nay là ngày đầu ra cửa, lại gặp phải mặt hàng cực phẩm. . . . Lưu Ký Tài nhìn dáng vẻ đẹp đẽ của Chiến Đình Đình, mơ mộng viễn vông, trong lòng bắt đầu ngứa ngáy.

Trải qua bữa ăn chính, xác định món bánh ngọt rồi, người hầu bàn chào một cái liền lui khỏi phòng. Trong lúc nhất thời bên trong phòng chỉ có tiếng vang dao nĩa va chạm thỉnh thoảng phát ra.

Chiến Đình Đình an tĩnh cúi đầu ăn thịt bò bít tết thơm ngon trong đĩa, Lưu Ký Tài phát hiện mình bày ra tư thế đẹp trai cũng không được giai nhân coi trọng, rút cuộc không kềm chế được ho hai tiếng: "Đình Đình tiểu thư, bữa ăn có vừa miệng không?"

Chiến Đình Đình ưu nhã cắt thịt bò bít tết ra, ngẩng đầu mỉm cười: "Rất ngon."

Lưu Ký Tài nghiêng thân thể tới trước, cặp mắt phóng điện: "Đình Đình có muốn đi với anh. . . . Nếm thử món ngon hơn hay không?"

"Đi chỗ nào?" Chiến Đình Đình mỉm cười hỏi thăm.

"Trên lầu, anh đã đặt phòng" Hai ngón tay của anh ta xoa nắn đôi môi, cặp mắt nhìn chăm chăm vòng trên nổi lên của Chiến Đình Đình "Chúng ta trực tiếp đi lên ah. . . . Món ngọt, như thế nào?"

Trong nháy mắt Chiến Đình Đình sững sờ, mặc dù mỉm cười trên mặt không thay đổi, nhưng lại nổi lên một tầng đỏ ửng: "Này. . . Không được tốt lắm?"

Lưu Kỳ Tài nhìn nụ cười và đỏ ửng trên mặt cô, chỉ cảm thấy đây là một loại mời gọi, thuận thể đứng lên, đi tới bên người Chiến Đình Đình, thân thể mập mờ nhích lại gần: "Chỗ nào không tốt?" Nói xong, liền đặt tay lên mặt đỏ thắm của Chiến Đình Đình.

Chiến Đình Đình nhẹ nhàng cầm tay trên gương mặt mình, ngẩng đầu ngượng ngùng cười một tiếng: "Nếu Lưu tiên sinh kiên trì như vậy, em . . . Cung kính không bằng tuân mệnh."

Chiến Cường Quốc cau mày thỉnh thoảng nhìn đồng hồ đeo tay, nhưng cửa khách sạn chậm chạp không có xuất hiện bóng dáng của Chiến Đình Đình. Hôm nay ăn bữa cơm này không khỏi quá lâu. Đang lúc ông chuẩn bị phải tài xế đi lên thăm dò, Chiến Đình Đình từ trong thang máy đi ra. Lúc cô đẩy cửa đi ra, Chiến Cường Quốc phát hiện nét mặt của cô chênh lệch rất nhiều với mấy lần xem mất trước.

Đội cô ngồi lên xe, Chiến Cường Quốc mới cẩn thận quan sát cô gần hơn —— thái độ của Chiến Đình Đình lộ ra vui vẻ, giống như một con mèo mới vừa ăn cá, sắc mặt hồng hồng bóng bóng mỉm cười, mà cái kim cài áo ở ngực lại không thấy.

Chiến Cường Quốc nhíu nhíu lông mày: "Kim cài áo đâu rồi?"

Chiến Đình Đình cúi đầu xem xét, kinh hoàng ngượng ngùng: "Ài? A . . . Lưu tiên sinh khen kim cài áo ở ngực cháu đẹp, cầm đi nhìn, cháu quên đòi lại rồi. . . ." Chiến Đình Đình dừng một chút, nhỏ giọng ngập ngừng: "Anh ấy bảo ngày mai sẽ gọi điện thoại cho ông, đến lúc đó ông đòi lại giúp cháu là được."

Chiến Cường Quốc nhìn biểu tình của Chiến Đình Đình, có chút khó tin lại hơi vui mừng: chẳng lẽ. . . Vừa mất rồi sao?

Trong lòng ông suy nghĩ, trong miệng thử thăm dò, nhưng dọc theo đường đi Chiến Đình Đình chỉ duy trì vẻ mặt ngượng ngùng an tĩnh, Chiến Cường Quốc càng xem càng cảm thấy chuyện đúng là như vậy, nụ cười trên mặt càng ngày càng đậm.

Lúc đưa Chiến Đình Đình trở về, rõ ràng cảm thấy tâm tình ông cụ vui vẻ, Chiến Cường Quốc thân mật vỗ vỗ sau lưng của Chiến Đình Đình: "Đi lên nghỉ ngơi đi, hôm nay cũng mệt mỏi rồi, không cần tiễn ông, ông trò chuyện với ba mẹ cháu rồi đi."

"Dạ, ông." Chiến Đình Đình dịu dàng đáp lại, rồi sau đó xoay người đi tới gian phòng của mình, thời điểm đi ngang qua bên cạnh ba mẹ, mặt mũi vẫn bình tĩnh của cô đột nhiên lên lên nâng lên một nụ cười, vợ chồng Chiến gia nhìn không hiểu ra sao.

Hai ông cháu đều cao hứng. . . Tình huống là như thế nào?

Mười giờ tối, ăn xong thức ăn khuya mẹ làm, Chiến Chiến trở về phòng thoải mái tắm một cái, tóc ngắn ướt nhẹp cũng đắm vào trong gối nằm. Cảm xúc mềm mại khiến cho cô than thở ra tiếng, hôm nay cô hơi mệt chút, đang định chui vào trong chăn ngủ một giấc ngon lành, không nghĩ tới điện thoại di động vang lên. Cũng mười giờ rưỡi, người nào? Chiến Chiến đến bên giường đưa tay cầm điện thoại trên tủ xem, tâm tình tốt lập tức bay đi, trên màn hình lóe ra ba chữ: Tùy đầu lón.

"Đã ngủ chưa?" Giọng trầm thấp truyền đến, Chiến Chiến phi nhỏ: ai cần anh lo!

"Nhanh, chuyện gì?" Chiến Chiến không kiên nhẫn vẩy vẩy tóc, vừa vẩy một giọt nước đánh vào trên màn ảnh phát ra một tiếng "Pằng".

Tùy Nhạc thờ dài một cái, sớm đã thành thói quen trò chuyện trong loại tạp âm này: "Lại không sấy tóc, anh đã nói với em, em bị cảm không sao, đừng truyền cho Đình Đình là được."

"Có rắc mau thả."

"Anh chỉ nhắc nhở em đừng quên việc chính." Tùy Nhạc tựa hồ một chút cũng không để ý giọng điệu không khách khí của cô.

"Không quên được, Chiến Đình Đình rất bận, em phải xem thời gian của chị ấy mới cho anh chen ngang được, người muốn gặp chị ấy rất nhiều."

"Mau chóng tận lực, anh sợ không chịu đựng được. . . ."

"Thì như thế nào?"

"Ngày ngày đến chỗ em ——" Tùy Nhạc ác liệt kéo dài âm "Tán gẫu - an ủi - tương - tư."

"Biết, cúp!"

Tùy Nhạc vừa nghe cô muốn cúp điện thoại, vội vàng ngăn cản: "Đợi đợi đợi đợi!"

"Còn có chuyện gì?"

"Cái đó. . . ." Tùy Nhạc tràn đầy kỳ vọng thương lượng "Cô ấy trở về chưa, có thể để cho anh nói với cô ấy hai câu hay không?"

"Anh cho rằng em là người truyền âm cho anh sao!?" Cô không khách khí cúp điện thoại, tắt điện thoại đi động đứng dậy đi tới trước gương to, nhìn chăm chăm mình trong kính.

Chiến Chiến không khỏi đưa tay giật nhẹ tóc ngắn của mình, rồi lại đánh giá quần áo vận động rộng thùng thình trên người mình, khinh thường bĩu môi: Đỉnh Đỉnh tốt vậy sao? Ông thích, người xem mắt thích, ngay cả Tùy Nhạc cũng thích?

Thật là không có tinh mắt.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Cuộc chiến thứ ba

"Chiến Xa" hôm nay vẫn bận rộn, thời điểm ba giờ chiều, Chiến Chiến và Tả Cường vẫn còn mờ hồ như mưa ở trong sân, cuối cùng tháo dỡ xong toàn bộ động cơ. Tả Cường đứng lên, đấm bóp lưng đau đớn: "Nha đầu, chú đến chỗ lão Trần ở phố Bắc để xem linh kiện, cháu phân ra mấy thứ này rồi cho vào kho hàng, hôm nay là được rồi."

"Chú Tả, cháu đi với chú."

Chiến Chiến vứt bỏ cỗ xe nhảy dựng lên, lại bị Tả Cường phát tay ngăn lại: "Cháu đừng đi, trước kia lão Trần cùng đội với chú. . . Sếp sẽ không chịu cho họ gặp lại cháu"

Dừng một chút, phiền não lấy bao tay xuống xoa xoa đầu: "Ai, thật phiền!"

Sau khi Tả Cường đi, Chiến Chiến kêu người làm tới giúp đem động cơ linh kiện vào trong kho. Cô lau mồ hôi trên trán, cất bước đi vào trong nhà, lấy nước suối ra từ trong tủ lạnh râm râm uống cạn nửa bình, mới thoải mái thở ra một hơi.

Chiến Chiến cầm chai nước trong tay, nhìn lại đồng phục làm việc vẫn chưa đến nỗi nào trên người, nghĩ thầm hôm nay cũng không còn công việc gì, liền quyết định vội vàng thay quần áo. Cô vừa uống nước vừa móc cái chìa khóa ra từ trong túi tiền, mở cửa phòng ở sát góc ra.

"Khí trời như vậy mà em còn uống nước đá?" Giọng trầm thấp vang lên, ngay sau đó một trận gió thổi qua, cái bình trong tay liền bị đoạt mất. Chiến Chiến trợn mắt há mồm nhìn Tùy Nhạc gần ngay trước mắt, trên mặt của anh ta biểu hiện không đồng ý, mặt Chiến Chiến càng thêm đen lại, cô đoạt lại bình, không khách khí nói lại: "Anh trông nom nhiều như vậy làm gì? Em còn chưa nói anh, sao vào địa bàn người khác lại giống như nhà mình vậy!"

Ánh mắt của Tùy Nhạc nháy mắt sâu lại, Chiến Chiến nhìn cũng thấy sợ hãi, chột dạ giống như đã nói bậy. Nhưng chỉ trong nháy mắt, Tùy Nhạc liền khôi phục nụ cười vô lại của anh: "Làm gì khách khí như vậy, chúng ta tóm lại sẽ là người một nhà, anh không quan tâm em. . . Người nào quan tâm?"

Chiến Chiến bởi vì biến chuyển đột ngột của anh mà có chút sợ hãi. Sao cô cảm thấy vừa rồi Tùy Nhạc có chút. . . Kinh khủng?

Tùy Nhạc chuyển mắt đến cánh cửa phòng bằng gỗ đã mở hơn phân nửa, cũng không để ý cô đứng đó, nhẹ nhàng linh hoạt bước đi. Thừa dịp cô không để ý, kéo cửa phòng ra lách mình đi vào, tầm lưng dày rộng khê dựa lên cửa liền ngăn chặn lối vào duy nhất của không gian nhỏ này.

"Tùy Nhạc!" Chiến Chiến đưa tay ngăn cản, đáng tiếc thời điểm cô xông tới vẫn không chiếm được thứ tốt, cứ như vậy bị anh nhốt ở ngoài cửa. Lần này Chiến Chiến thật nóng nảy, hung hăng đập cửa.

Mặc dù nói mỗi ngày cô đều làm việc, ăn cơm chung với đàn ông, nhưng dù sao cô cũng là con gái, đây cũng là lý do vì sao Tả Cường đặc biệt dành ra một không gian nhỏ cho cô làm phòng thay quần áo. Ngày thường, người khác chắc là sẽ không vào nơi này. Bên trong chất đống rất nhiều vật cá nhân, tuyệt đối là không thể để cho đàn ông thấy!

Tùy Nhạc quan sát phòng riêng, rất nhỏ, vật trong đây đều có thể đụng tay đến, bao gồm áo khoác, quần jean cô treo trên tường, giày vải bỏ trên kệ giày ô vuông nhỏ. Còn có hình chứng minh bị kẹp ở góc học tủ. Tùy Nhạc vuốt ve mái tóc ngắn, khuôn mặt cười rục rịch, trông mắt xoay động trên tấm ảnh, lấy ví của mình ra, nhét hình của Chiến Chiến vào ví.

Hài lòng thu hồi ví tiền, tầm mắt của anh rơi vào. . . Khụ khụ, vật nào đó chẳng biết tại sao bị tùy ý nhét vào học tủ. . . Tùy Nhạc nhiều hứng thú quan sát nó, rồi sau đó miễn cưỡng đề nghị cô gái muốn phá cửa mà vào sau lưng: "Cái đó, anh đề nghị em nên cất vật cá nhân đằng hoàng. . . Có lợi cho vệ sinh."

Mặt của Chiến Chiến đột nhiên đỏ lên, cô nảy sinh ác độc đập tay vào cửa, tức giận điên cuồng hét lên: "Anh biến thái! ! Em để băng vệ sinh thể nào không cần anh quan tâm! ! !"

Đại khái qua ba giây đồng hồ, quả đấm Chiến Chiến nâng lên lần nữa không có nện vào cửa, ngược lại gõ lên một lồng ngực ấm áp bền chắc. Tùy Nhạc mở cửa, cúi mắt nhường đường, để cho cô thấy rõ ràng cảnh tượng bên trong: "... Anh nghĩ, em hiểu lầm ý của anh. ..."

Chiến Chiến đi vào bên trong nhìn, mặt vốn đã đỏ trong nháy mắt tím bầm. Bởi vì áo ngực màu lam của cô đang nằm ở chỗ dễ thấy nhất, đang biểu diễn sự tồn tại của mình trước hai người trong ngoài cửa. ...

Sáng sớm hôm nay Chiến Chiến mê mê hồ hồ rời giường, mặc cho mẹ tìm quần áo để tắm rửa, chờ đến "Chiến Xa" mới phát hiện áo lót không phải loại vận động cô hay mặc, lại là áo ngực thêu ren, cô nhìn thế nào cũng không được tự nhiên. Thật may cô để quần áo tắm rửa ở đây, liền coi cái này xuống ném ở một bên, Chiến Chiến ngoao một tiếng đẩy Tùy Nhạc ra chen vào, nắm áo ngực lên liền nhét vào túi đựng quần áo bên cạnh.

Trong lúc nhất thời, trong không gian thu hẹp chỉ có mười mấy tiếng hít thở, cùng với hương thơm quần áo như có như không, không khí đột nhiên kỳ lạ. Tùy Nhạc chăm chú mở miệng hòa hoãn không khí, lại không nghĩ rằng bật thốt lên lại là: "Hoa văn rất đẹp. ..."

"Anh thật là không trông thấy!! Cái gì, cũng, chưa!" Chiến Chiến bỏ túi lại, xoay người liền chia tay vào hầu kết của Tùy Nhạc, bộ dạng hung ác tựa hồ nếu như anh không nghe lời liền lập tức kết liễu anh. Nhưng Tùy Nhạc biết, đây chỉ là che giấu sự ghen ghét của cô, nhưng mà anh rất phối hợp gạt đầu, vô cùng thuận theo: "Anh cái gì cũng chưa nhìn thấy, thật là chưa."

Đều nói đưa tay không đánh người tươi cười, vào lúc này Chiến Chiến thật rất có cảm giác này, nhìn bộ dạng Tùy Nhạc, cô chỉ cảm thấy một hơi nén ở ngực, rồi lại không thể đánh anh, các loại tâm tình chất đọng, Chiến Chiến hung hăng nện một quyền ở trên tường kế mặt Tùy Nhạc, vèo xông ra ngoài.

Tùy Nhạc đưa mắt nhìn cô rời đi, thật lâu sau mới động dậy thân thể đứng thẳng, vừa rồi vì phối hợp cô, anh luôn cong chân lại. Vượt đi những mảnh vụn tường rơi xuống trên đầu vai, Tùy Nhạc lườm túi quần áo lẳng lẳng nằm ở nơi đó một cái, xem ra Chiến Chiến đã hoàn toàn quên chuyện muốn đuổi anh đi ra ngoài. Hơn nữa. ... Tùy Nhạc cảm thấy trong không khí hình như còn có mùi thơm cơ thể hòa lẫn mùi dầu trên người cô, anh nhếch môi cười: đây là lần đầu tiên Chiến Chiến chủ động tiếp xúc thân thể với anh. ... Mặc dù, tâm tình cũng không vui vẻ thế nào.

Tùy Nhạc dạo bước đi vào sân, đi tới ngồi cạnh Chiến Chiến đang dọn dẹp linh kiện vỡ vỡ cô: "Hôm nay anh tới thật ra là có chuyện, là giới thiệu việc làm ăn cho em"

Chiến Chiến không để ý tới anh.

"Thật, anh không lừa em." Tùy Nhạc vừa nói liền đi ra ngoài, đi về phía xe van nhỏ[1] của mình ngoài sân.

Mặc dù Chiến Chiến rất không muốn quan tâm anh ta, nhưng vẫn có chút ngạc nhiên, cô không được tự nhiên nhìn qua, chỉ thấy Tùy Nhạc đã ngồi ở chỗ tài xế, anh ta muốn làm gì?

Ngay sau đó, động cơ xe van nhỏ phát ra một tiếng nổ vang, kinh nghiệm chuyên nghiệp khiến cô phát hiện thanh âm xe không đúng lắm. Chiến Chiến đứng lên, không đợi cất bước, đã nhìn thấy xe van nhỏ của Tùy Nhạc đột nhiên thẳng tắp xông về một cây cột điện ven đường, phát ra tiếng va chạm khổng lồ.

Chiến Chiến vội bỏ công cụ trong tay xuống, nhắc chân chạy tới, cô mở cửa xe thật nhanh: "Không có chuyện gì chứ!?" Chiến Chiến nhanh chóng quét cặp mắt qua toàn thân Tùy Nhạc, xác nhận anh không có bị thương, lúc này mới yên lòng lại. Tuy nhiên khi cô nhìn thấy được vẻ mặt cười như không cười của người nọ, Chiến Chiến đột nhiên ý thức được mình có thể lại bị lừa bịp, cô tức giận không có chỗ phát ra, đánh vào bộ ngực Tùy Nhạc: "Anh có bị bệnh không! Chính mình tự đi đụng cột điện! Đây chính là việc làm ăn anh giới thiệu cho em!?"

"Động cơ xe này quả thật không đúng, nhưng anh không nghĩ tới. ... Thắng xe cũng không tốt, hơn nữa. ... " Tùy Nhạc vô tội liếc đèn lớn bề tan tành ở đầu xe "Hiện tại đèn xe cũng phải đổi."

Xác định vẻ mặt của anh chân thành, tức giận của Chiến Chiến biến mất dần, chẳng qua là nhìn vẻ mặt đáng thương của anh, Chiến Chiến đột nhiên liền cười ra tiếng, cuối cùng cũng cho cô nhìn thấy bộ dáng 囧 của Tùy đầu to! Cô thu hồi quan tâm trên mặt, ngẩng mặt trái xoan khinh thường lườm anh một cái: "Ngu ngốc! Được rồi, đem xe vào đi, em miễn cưỡng xem cho anh."

"Làm sao. ... đem?"

Chiến Chiến tựa hồ đang chờ anh nói ra những lời này, lòng này mảnh khảnh nhúu lại, một bộ vẻ mặt tiếc hận trẻ con không thể dạy: "Em nói ông chủ Tùy, động cơ xe này không dùng được, thắng xe cũng bị hư, anh nghĩ còn lái vào được không? Đương nhiên là đây rồi!"

Tùy Nhạc bắt đầu dĩ bữu môi: "Bà chủ Chiến, hơi sức của anh không đủ, đẩy không được, làm phiền em kêu hai người làm tới giúp."

Chiến Chiến ngoác tay với hai người làm, rồi sau đó gạt gù đắc ý lăm bầm rồi đi: "Khó trách xe nát như vậy, hạng người gì thì đi cái xe đó. ... "

Tùy Nhạc nhìn biểu tình có chút hả hê không che giấu được của cô gái nhỏ, bắt đầu dĩ nhún vai, âm thầm xoa xoa cánh tay bị đụng đau của mình, ánh mắt liếc về hướng xe mang theo chút thâm ý.

Vài ngày sau đó, Chiến Chiến thật lòng hối hận —— cô không nên vì chút ít phí sửa chữa mà nhận đơn hàng này của Tùy Nhạc. Kể từ khi xe sửa xong, xe van nhỏ của Tùy Nhạc càng thêm thường xuyên xuất hiện trước mặt mình.

Người này nói được là làm được, thật đúng là mỗi ngày đều đến. Thậm chí cũng đem bữa trưa của mình đến cùng ăn, ghê tởm hơn chính là, ăn xong bữa trưa anh cũng không chịu đi, vẫn dính vào sau lưng Chiến Chiến nói này nói nọ.

Mỗi lần Chiến Chiến đều cảm búa lên đuổi anh, anh liền bày ra một vẻ mặt vô tội: "Em mau an bài cho anh gặp mặt vợ, anh sẽ không đến chỗ này của em nữa."

Chấp nhận 'em gái anh'! Em cũng không có gì lạ cho anh xem !

Chiến Chiến xoay người cẩn thận quan sát Tùy Nhạc, nhìn đến áo vải đen mộc mạc và quần jean có lỗ trên người anh, xem thường nói: "Em nói anh bỏ cuộc đi, Chiến Đình Đình không ưa."

"Hử?"

"Anh không phải loại hình chị ấy thích."

Tùy Nhạc lắc đầu một cái: "Làm gì có, cô ấy mở rộng cửa lòng với anh rồi. . ."

"Mở. Mở cái gì ?"

"Nói em cũng không hiểu, tóm lại chính là hai chúng ta đều yêu nhau, không thể không có đối phương."

"Thúi lắm!"

Tùy Nhạc không đồng ý bừa bãi: "Chắc chắn! Anh thật sự vô cùng tò mò, Đình Đình của chúng ta đoan trang vậy, tại sao có thể có em gái như em. . ."

"Ai cần anh lo!"

"Lập tức sẽ là người một nhà, sao anh có thể không quan tâm?"

Chiến Chiến hít sâu một hơi, tận lực thành khẩn khuyên nhủ: "Em nói thật với anh, nghe nói ngày hôm qua chị ấy xem mắt hợp ý một công tử nhà giàu rồi. Thật! Cho nên, anh không có hy vọng."

Ánh mắt thâm thúy của Tùy Nhạc nhìn chăm chú vào cô, nghiêm túc nói: "Anh không cần hi vọng, bởi vì —— giữa chúng ta đã có, tình yêu rồi."

Chiến Chiến bị anh làm chần động, không cẩn thận đập búa làm hỏng một cây đinh, đau lòng cực kỳ, xoay người nhìn người da mặt dày đó, không còn cách nào: "Em sẽ về hỏi xem chủ nhật chị ấy có rảnh không, chỉ là —— đừng ôm hy vọng quá lớn a, chị ấy thật rất bận rộn!"

Trên mặt Tùy Nhạc nhất thời nâng lên một nụ cười cực kỳ sáng lạn, động tác nhanh chóng mà thân mật vỗ rồi tóc ngắn của cô, rồi nhảy ra trước khi cây búa của Chiến Chiến ném tới, vỗ vỗ quần đứng dậy: "Thanks, vậy anh phải mau chóng đi dâng hương cầu nguyện, hi vọng nhanh chóng nhìn thấy Đình Đình, cũng không cần lãng phí thời gian ở chỗ của em."

Sau khi anh nói xong liền đi mất không quay đầu lại, để mình Chiến Chiến cắn răng nghiêng lợi ở đó.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cuộc chiến thứ tư

Thật ra thì Chiến Chiến không có nói láo, Chiến Đình Đình thật rất bận, chỉ là hiện tại cô không cần thường xuyên đi xem mắt, mà chỉ cần hẹn hò với một mình Lưu Ký Tài là được rồi.

Vào giờ ăn tối bình thường, Chiến Đình Đình và Lưu Ký Tài đi vào một nhà hàng cao cấp, Lưu Ký Tài kính cẩn lễ phép đi theo sau lưng Chiến Đình Đình, đi theo bước chân chậm rãi của cô để đến chỗ ngồi đã đặt trước, rồi sau đó vội vàng chạy tới trước mặt Chiến Đình Đình kéo cái ghế ra cho cô, động tác nhanh đến khiến người hầu bàn bên cạnh ngây ngẩn cả người.

"Chị Đình Đình, mời chị ngồi!"

Chiến Đình Đình mỉm cười một cái trấn an người hầu bàn bị hoảng sợ, sau đó lộ ra mỉm cười dịu dàng hơn với Lưu Ký Tài, thanh âm ôn hòa: "Ký Tài, anh cũng ngồi đi."

Lưu Ký Tài nghe giọng nói nhu hòa kia lại run một cái, kích động nhanh chóng ngồi xuống. Hai người ghi món ăn xong rồi cho người hầu bàn lui, Lưu Ký Tài ân cần rót nước chanh cho Chiến Đình Đình, cung kính nói: "Chị Đình Đình, mời dùng."

Nụ cười của Chiến Đình Đình không thay đổi, chẳng qua là trong mắt mang theo một tia cảnh cáo, nặn ra hai chữ từ trong đôi môi đẹp: "Tự nhiên!"

"Dạ!" Lưu Ký Tài vội vàng đáp một tiếng, lại trấn an Chiến Đình Đình đang chuyển loạn con người ở đối diện "Chị, chị yên tâm, đây không phải là phòng bao không sợ bị quay, em đã điều tra đại sảnh rồi, vị trí này máy quay quay không tới!"

Máy thu hình trong đây quay không tới, không có nghĩa là máy thu hình phía ngoài quay không tới, Chiến Đình Đình vẫn không có phốt lờ, cô nhấp một hớp nước trái cây: "Hôm nay là ngày đầu hai ta 'hẹn hò', anh biểu hiện thật tốt cho tôi, nói không chừng ông cụ nhà tôi đang nhìn chăm chú ở ngoài, tôi muốn làm ông buồn lòng cảnh giác, nếu không coi như mất công tôi."

Bình thường khi cô xem mắt, nhất định mang theo kim cài áo có gắn máy thu hình nhỏ, kim cài áo có thể thu nhận toàn bộ biểu hiện của đối tượng xem mắt và đối thoại của hai người, để cho Chiến Cường Quốc kiểm tra khi trở về. Ngày đó cô bảo Lưu Ký Tài gọi điện thoại "hỏi báo" tâm ý của hai người, còn nói kim cài áo bị anh giữ lại làm tín vật.

Sau đó Chiến Cường Quốc lấy ra một kim cài áo khác cho cô, Chiến Đình Đình cự tuyệt, mặc dù lý do là hi vọng không bị giám thị để hẹn hò thật vui. Theo độ nghi ngờ của ông cụ với cô, coi như ông tạm thời đồng ý không để cô mang máy quay mô hình nhỏ đó ra ngoài nữa, nhưng không cũng thế mong đợi ông hoàn toàn bị gạt, cho nên biểu hiện của Lưu Ký Tài là rất quan trọng.

"Đừng có dùng ánh mắt nhìn gấu mèo nhìn tôi, lấy bộ dáng cậu tán gái ở nước ngoài ra, bây giờ tôi là bạn gái của cậu."

"OK!"

Chiến Đình Đình bản khoản không sai, vào lúc này Chiến Cường Quốc thật đang ở bên ngoài nhà hàng, cũng thật làm khó cho ông, buổi tối còn phải ở trong xe căng mắt nhìn rõ cử động của hai người bên trong. Nhìn một lát, Chiến Cường Quốc bỏ ống nhòm trong tay xuống, xoa xoa cái cổ đau nhức, lắc đầu tự giễu, lúc mình còn trẻ là lính ưu tú nhất ở doanh trinh sát. Không nghĩ tới, già rồi, lại dùng thủ đoạn điều tra ở trên người cháu gái mình.

"Tài xế, trở về đi." Chiến Cường Quốc nhắm mắt tựa lưng vào ghế ngồi, cảm thụ cảm giác khẽ chấn động của xe, đầu đầu đón hàng loạt, bắt đặc đi "Sếp, ngài không thoải mái sao? Có cần mời bác sĩ Trần qua không?" Tài xế quan tâm hỏi.

Chiến Cường Quốc khoát khoát tay ý bảo không có sao, rồi sau đó dùng ngón tay lại, tựa như nhớ tới cái gì hỏi: "Lão Trương, đoạn phim quay cảnh hai người họ xem mắt lần trước vẫn chưa lấy về sao?"

"Dạ, bởi vì quản lý của nhà hàng Dung Giang nói đây là riêng tư của khách hàng, không thể tiết lộ."

"Cậu nói là tôi muốn chưa?"

". Nói."

"Dung Giang này, thật đúng là tình lý không thông." Ông hơi chút suy tư rồi sau đó phân phó "Như vậy, ngày mai cậu nhắc tôi, tôi muốn tự gọi điện thoại."

Bởi vì xem mắt có thành, Chiến Cường Quốc hủy bỏ tất cả an bài xem mắt của Chiến Đình Đình, để cho cô chuyên tâm phát triển tình cảm với Lưu Ký Tài, như vậy, thời gian của Chiến Đình Đình dĩ nhiên tự do hơn trước kia nhiều.

Mà Tùy Nhạc, mặc dù không có đi dâng hương cầu nguyện thật, rốt cuộc cũng nhận được tin nhắn của Chiến Chiến vào chủ nhật.

Chiến Chiến nói địa điểm là ở một tiệm cà phê trong thành phố, địa phương thật trang nhã, Tùy Nhạc không khỏi buồn cười, xem ra, địa phương mấy lần trước anh chọn rốt cuộc khiến cho tiểu thư thực nữ không chịu nổi, rất. . . . Tùy Nhạc nâng lên khóe môi, tiếp tục nhìn xuống, nhìn câu cuối cùng Chiến Chiến thêm vào "Cho nên hôm nay anh đừng đến nữa ! ! !" ba dấu chấm than to lớn khiến anh không nhịn được cười ra tiếng.

Anh cất di động vào, phân phó nhân viên lái mô tô đưa thức ăn đến cho tất cả những chỗ đặt thức ăn, dĩ nhiên bao gồm bữa trưa hôm nay "Chiến Xa" đặt. Mà anh, thì dùng chiếc xe 16 chỗ màu trắng vốn dùng để đưa thức ăn, hơn nữa hai ngày trước mới "sửa chữa" xong để về nhà chuẩn bị cho mình thật tốt, vì cuộc hẹn tối nay với Chiến Đình Đình.

Nhà của Tùy Nhạc là một biệt thự độc lập, phòng thay đồ dành riêng cho anh ở lầu hai lớn chừng bốn mươi thước, Tùy Nhạc lật mấy bộ đồ trong tủ quần áo, hơn phân nửa tây trang hạng sang đã thật lâu chưa từng mặc, anh rốt cuộc chọn được một bộ áo vest quần jean vô cùng khiêm tốn trong tủ.

Anh vốn là diện mạo xuất sắc, vóc người cũng kiệt xuất, thoáng xử lý tóc một lát, xem ra càng thêm anh khí bức người, mặc quần áo đơn giản nhất, vẫn anh tuấn phi phàm, nhưng lại tuyệt đối không thể nói là ưu nhã hạng sang.

Anh vừa huyết sáo vừa nhìn mình trong gương, xem đồng hồ đeo tay, còn cách thời gian đã hẹn ba tiếng, anh nhếch môi cười, nắm cái chìa khóa trên bàn lên đi ra cửa, chạy cỗ xe 16 chỗ cũ kỹ đi.

Hẹn hò hôm nay, anh vô cùng mong đợi.

Lúc Tùy Nhạc đi tới chỗ hẹn, thì vẫn sớm hơn hai tiếng, anh thanh thản dừng xe ở chỗ đậu xe tạm thời bên đường, kiên nhẫn chờ đợi bên ngoài tiệm cà phê nổi tiếng kia.

Gần đến giờ hẹn, anh mất tinh thần nhìn thấy Chiến Đỉnh Đỉnh đi xuống từ một chiếc xe taxi, lúc này Tùy Nhạc quay cửa kính xe xuống hô to với Chiến Đỉnh Đỉnh đang muốn đi vào trong quán cà phê: "Đỉnh Đỉnh! ! !"

Khu vực thành phố phồn hoa, các loại xe nổi tiếng lần lượt chạy qua, trước cửa tiệm cà phê dừng một hàng xe hạng sang, mà chiếc xe màu trắng của Tùy Nhạc vốn là ‘dễ nhìn’, hướng chỉ anh còn lớn tiếng khiến mọi người chú ý.

Bước chân ưu nhã của Chiến Đỉnh Đỉnh dừng lại, quay đầu liền nhìn đến gương mặt tuấn tú lộ ra từ cửa sổ xe hẹp đang chào hỏi mình, cái quay đầu này khiến đầu cô nổi đầy đường đen. Chiến Đỉnh Đỉnh cúi đầu bước nhanh đi tới trong ánh mắt của mọi người đi đường. Bởi vì đi quá gấp mà bị trượt chân, cô mới vừa đi tới trước xe, Tùy Nhạc liền đưa tay mở cửa xe: "Đỉnh Đỉnh, nhanh lên xe."

Chiến Đỉnh Đỉnh không muốn khiến người đi đường chú ý, trước hết ngồi vào trong xe, mỉm cười hỏi: "Chúng ta không phải hẹn gặp tại quán cà phê ư, sao không vào."

Tùy Nhạc nhướn mày rậm lên, mặt nghi ngờ: "Không có, Chiến Chiến rõ ràng nói chỉ chạm mặt ở đây, nói em muốn đến vườn hoa trên đỉnh núi ngắm cảnh đêm, em xem, ngay cả vé anh cũng mua rồi mà!"

Chiến Đỉnh Đỉnh hơi nhíu mày, mỉm cười không thay đổi: "Anh nhầm rồi, em rõ ràng nói với em ấy ở nơi này."

"Không thể nào, sao Chiến Chiến lại thế." Mặt Tùy Nhạc không thể tiếp nhận, lấy điện thoại di động từ trong túi ra “Anh gọi điện thoại hỏi một chút."

"Không cần" Chiến Đỉnh Đỉnh nhanh chóng đưa tay đề lại điện thoại di động của anh, cười đến rất là thành khẩn, trên mặt cũng nhiều hai đóa đỏ ửng “Có thể là Chiến Chiến nói giỡn, nhưng mà nếu tới, cần gì lại đi xa như vậy, ở chỗ này thôi."

Tùy Nhạc cười càng thành khẩn hơn Chiến Đỉnh Đỉnh: "Nhưng anh mặc đồ thật bình thường, nhất định sẽ không để cho anh vào, hơn nữa anh rất mong đợi chỉ có hai người ở chung, nói chuyện ở đây cũng không tiện lắm, hướng chỉ. . . hai tấm vé này cũng không thể bỏ, anh. . . Không nên lãng phí, Đỉnh Đỉnh, em cũng biết anh là người làm ăn. . . Đi với anh có được hay không?"

Nụ cười trên mặt Chiến Đỉnh Đỉnh có chút cứng ngắc: "Nhưng. . ."

"Hơn nữa" Tùy Nhạc cười đặc biệt rục rờ đẹp trai “Chiến Chiến hẹn giùm hai ta, đặc biệt giúp anh sửa xong xe, em không đồng ý thì thật đáng tiếc, được rồi, a, ngồi ngay, lái xe!"

Chiến Đỉnh Đỉnh còn chưa phản ứng kịp, chiếc xe đã xông ra như tên rời dây cung

Khi hai người tới vườn hoa ở đỉnh núi, trời đã tối xuống hoàn toàn, vườn hoa ở đỉnh núi mặc dù vắng vẻ, nhưng đúng là lựa chọn không tồi để ngắm cảnh đêm. Tùy Nhạc xuống xe trước, hài lòng cảm thụ gió lớn đập vào mặt, anh ân cần mở then cửa cho Chiến Đỉnh Đỉnh ra ngoài: "Đỉnh Đỉnh, đừng quên thùng, ra ngoài đi."

Chiến Đỉnh Đỉnh vừa xuống xe liền bị gió núi không lồ thổi thành Mai Siêu Phong[1], cô vội vàng đưa tay đề lại cái ót, lại không thể ngăn cản tóc dài điên cuồng quật vào gương mặt của cô. Tùy Nhạc đã định hình lại mái tóc bị thổi loạn trong gió, anh không nói lời gì bắt lấy cổ tay của Chiến Đỉnh Đỉnh, liền kéo cô đi về trước, anh cố ý chọn lựa giày thể thao để có thể bước đi như bay trên đường núi hơi lồi lõm.

Nhưng mới đi ra mấy bước, Tùy Nhạc liền nghi ngờ quay đầu lại, nhìn Chiến Đỉnh Đỉnh đi được mấy bước đã vịn vịn, không hiểu hỏi: "Đỉnh Đỉnh, anh đi quá nhanh sao?"

". Không có, không sao."

Tùy Nhạc thông cảm nhìn giày cao gót trên chân cô, khuyên nhủ: "Về sau không cần luôn mang giày cao gót, vừa khó coi, vừa không thực dụng."

Nụ cười của Chiến Đỉnh Đỉnh có chút cứng ngắc: "Nhất định."

Vườn hoa đỉnh núi ở hoàn cảnh tự nhiên, nhưng lại tu sửa vô cùng thân thiết, gần vách núi có rào chắn thật cao, ở trong rào chắn là từng dãy ghế tình nhân, Tùy Nhạc kéo Chiến Đỉnh Đỉnh đi tới ngồi xuống một cái ghế, lấy cà phê mới vừa mua ở cửa ra vào đưa cho cô. Chiến Đỉnh Đỉnh một tay đề tóc, một tay bị anh nắm, chỉ có thể dịu dàng mở miệng: "Tùy tiên sinh, xin buông ra được không, như vậy tôi không có biện pháp ——"

Tùy Nhạc đưa ngón trỏ thon dài thẳng tắp điểm ở trên môi mềm mại của cô, trong ánh mắt mang theo buồn bã: "Chúng ta đã là quan hệ này em còn nói lạnh nhạt như vậy! Nơi này không có người ngoài, em không cần phải đè nén mình, có nhớ không, yêu cần nói ra miệng."

Chiến Đỉnh Đỉnh giựt giựt chân mày, lại muốn mở miệng, Tùy Nhạc lại một lần nữa cắt đứt lời cô: "Được được, anh biết rồi rồi, từ từ đi, anh biết rõ trong lòng em có anh là được rồi, uống cà phê, a ——"

Chiến Đình Đình nhìn chăm chăm cái ly tiến tới khoe miệng, há mồm cũng không phải, ngậm miệng cũng không phải, lông mày lại giựt giựt, cái tay bị anh cầm từ từ nắm quyền chuẩn bị ráng sức, nhưng Tùy Nhạc lại buông lỏng kiểm chế với cô vào lúc này, nhét ly cả phê vào trong tay cô, chỉ vào phía chân trời kinh ngạc nói: "Sao xệt!"

Động tác của anh quá nhanh, cà phê thiếu chút nữa rơi vãi ra ngoài, Chiến Đình Đình vội vàng ổn định cái ly, chờ ngẩng đầu nữa, nơi nào còn có bóng dáng sao xệt, đập vào mi mắt chính là gương mặt tuấn tú phóng đại của Tùy Nhạc, thần thái tự đắc tựa hồ rất là sung sướng, anh thâm tình nhìn Chiến Đình Đình nói: "Đình Đình, anh mới vừa ước một điều, em nhất định muốn biết là gì."

"....."

"Điều ước của anh, cần em phối hợp. . ."

"....."

Mặt của Tùy Nhạc đề tới gần cô, càng ngày càng đến gần, trong con ngươi là cảm xúc sâu không thấy đáy: "Đình Đình, anh biết rõ em nhất định không khiến anh thất vọng. . ."

~~~~~

[1]Mai Siêu Phong: là một nhân vật trong tiểu thuyết Anh hùng xạ điêu của Kim Dung, tam đệ tử của "Đông Tà" Hoàng Dược Sư, sư tỷ của Hoàng Dung, nhưng lại phản bội sư môn với sư huynh kiêm trưởng phu - Trần Huyền Phong. Mai Siêu Phong luôn xõa mái tóc đen dài ra chứ không có búi lên, nên mỗi lần gió thổi thì tóc bay phất phơ. Trong câu này ý chỉ tóc của Chiến Đình Đình bị thổi phất phơ, rối loạn.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Cuộc chiến thứ năm

Chiến Đình Đình nhìn dung nhan đẹp đẽ gần sát cô, chỉ cảm thấy da đầu tê dại.

Số lần "Hẹn hò" của cô và Tùy Nhạc, một bàn tay cũng có thể đếm ra, nhưng, Tùy Nhạc tuyệt đối là khác tinh của Chiến Đình Đình.

Anh khó đối phó hơn bất kỳ đối tượng hẹn hò nào khác, chính sách luôn luôn dửng dưng của Chiến Đình Đình ở trên người của anh không có tác dụng chút nào. Mỗi lần gặp mặt, anh đều đa dạng khác nhau, nhưng cố tình, cô lại vẫn phải ngoan ngoãn tới gặp mặt anh, ứng phó thủ đoạn anh đột nhiên giở ra.

Tựa như hiện tại, thế đề tới của anh rất mạnh, mắt thấy chớp mũi hai người sẽ phải đụng vào nhau, Chiến Đình Đình cảm thấy anh cơ hồ sắp xông phá ranh giới cuối cùng của mình rồi, trán của cô không ngừng co quắp, trong tay nắm ly cũng đang vận sức chuẩn bị ném ra ngoài.

Nhưng đúng vào lúc này, động tác tiến tới gần của Tùy Nhạc lại đột nhiên dừng lại, duy trì khoảng cách hô hấp, thổi hơi về phía môi của cô, lộ ra nụ cười vô cùng vô tội: "Đình Đình, sao em đỏ mặt vậy?"

Chiến Đình Đình có chút mờ mịt với tình thế đột biến, cô cũng sờ nắm ly cả phê, thấy Tùy Nhạc nhàn nhã nhích người ra ngồi trở lại vị trí của mình. Anh thoải mái ngả lưng vào ghế ngồi, vẻ mặt bị bóng đêm che giấu không nhìn rõ, Chiến Đình Đình lại có thể nghe được vẻ hải hước trong giọng nói của anh: "Nguyễn vọng đã ước, nói ra sẽ không linh."

Tùy Nhạc đá lông nheo với Chiến Đình Đình: "Có phải thật tò mò hay không. . . Có rất tò mò hay không?"

"Ách. . . . . Ha ha. . . . ."

"Được rồi, về sau chờ anh thực hiện sẽ nói với em, hiện tại chúng ta cùng thưởng thức cảnh đêm đi!" Tùy Nhạc nói xong, không nhìn về mặt cứng ngắc của Chiến Đình Đình, chỉ nhìn chăm chú mây tía ánh sáng lung linh.

Anh len lén nhớ lại xúc cảm trơn mềm trong lòng bàn tay, ở góc độ cô nhìn không tới, cười cười cực kỳ giao hoạt.

*****

Sáng sớm hôm sau.

"Anh lại tới làm gì?" Chiến Chiến đang tính toán sổ sách với Kế Toán, ngẩng đầu tự nhiên nhìn thấy Tùy Nhạc lại tới, không nói lời gì liền hung tợn trừng anh. Tùy Nhạc xem thường, vẫn nhàn nhã bước đi thông thả vào trong nhà: "Nghe giọng điệu này. . . Ngày hôm qua anh không có tới, em không được vui?"

Chiến Chiến liếc Tùy Nhạc một cái, mặc kệ anh ta tự mình đa tình, đuổi Kế Toán vào trong sân đưa sổ sách cho Tà Cường xem, rồi sau đó không vui nói với Tùy Nhạc: "Ngày hôm qua không phải nhìn thấy người thật rồi sao, còn chưa có nhìn đủ! ? Tại sao lại chạy tới nơi này nữa?"

"Ai, anh cũng không muốn tới, gặp một lần thì lại muốn gặp lần nữa" Tùy Nhạc tỏ biểu tình mê luyến nhìn trời, rồi sau đó thân thể cao to nghiêng xuống bao lại không gian trên bàn của Chiến Chiến "Nhớ không chịu nổi."

Làm bộ không thấy vẻ mặt ghen hờn nhìn trần trời của Chiến Chiến, Tùy Nhạc thuận tay cầm điện thoại cô bỏ trên bàn lên, nhìn vô ngoài đây vết trầy của nó, lắc đầu thờ dãi: "Hai chị em em cũng thật biết điều, một người điện thoại di động chưa hư nhưng cũng sắp hư, một người dứt khoát ngay cả điện thoại cũng không có."

"Ai cần anh lo!" Chiến Chiến giờ tay liền muốn đoạt lại, tiếc rằng mặc dù hơi sức của Tùy Nhạc không bằng cô, nhưng chiều cao lại hơn cô nhiều, anh giờ cao cánh tay lui về phía sau một cái, Chiến Chiến theo động tác của anh lao về phía trước, không cẩn thận nhào vào trong ngực của anh, một tay của Tùy Nhạc vững vàng ôm chặt hông của cô, siết chặt hông mềm mại của cô như cánh cáo: "Em vợ, phải giữ một khoảng cách với anh rể."

Chiến Chiến giận đến hai mắt tròn trắng, cô đoạt lại điện thoại di động, một cước dẫm lên chân to của Tùy Nhạc, hài lòng nghe một tiếng kêu rên, lại hừ một tiếng vọt vào sân nhỏ.

Chiến Chiến bước nhanh đi tới bên cạnh Tà Cường, Kế Toán đang cúi đầu hồi báo trương mục tháng này với ông, liếc thấy Chiến Chiến đen mặt xông lại, sợ tới mức vèo chạy trốn ra ngoài thật xa, nhìn lại Tùy Nhạc cùng tới, trong mắt Kế Toán thoáng qua một tia hiểu rõ.

Tà Cường giương mắt nhìn nhìn Chiến Chiến, lại ngăm ngăm Tùy Nhạc, nâng sổ sách lên hỏi: "Còn gì nữa không?"

Chiến Chiến gật đầu, vừa muốn nói chuyện, điện thoại trong túi đột nhiên vang lên, cô xem sổ một cái, cúi đầu đi tới góc sân, mới nghe.

Kế Toán quan sát ánh mắt Tùy Nhạc nhìn Chiến Chiến, lại ngăm ngăm sổ sách Tà Cường còn cầm ở trong tay, rốt cuộc không nhìn nổi Tùy Nhạc "Vô tư bỏ ra" "Khăng khăng một mực", tiến lên kéo Tùy Nhạc đến bên cạnh, trầm thống nhỏ giọng khuyên như: "Anh Tùy, anh buông tay đi, trong lòng chị Chiến. . . Có người rồi!"

Tùy Nhạc nghe lời Kế Toán nói, nhướn mày rậm lên, lực chú ý bị dời đi: "Làm sao cậu biết?"

Kế Toán dùng ánh mắt đồng tình nhìn Tùy Nhạc, thành khẩn nói: "Nếu không phải là tận mắt nhìn thấy, em sẽ không nói với anh như vậy! Em chưa bao giờ thấy chị Chiến nghe lời ai như vậy! Ngày hôm qua lúc anh không ở đây, có một người gọi là Trịnh Hạo Khanh tới."

"Anh Tùy, thật, chị Chiến bình thường rất cứng rắn, còn cứng hơn em, kết quả ngày hôm qua đều thay đổi!" Kế Toán bốp cổ họng bắt chước giọng nói của Chiến Chiến lúc Trịnh Hạo Khanh tới ngày hôm qua "Hạo Khanh! Sao lâu vậy anh mới đến thăm em, em nhớ anh muốn chết ~"

"Anh xem anh xem, mặt ửng đỏ kìa! Nói không chừng là Hạo Khanh gì đó gọi điện tới. . . " Kế Toán ra hiệu Tùy Nhạc nhìn Chiến Chiến đang đi trở lại sau khi nói chuyện, quả nhiên sắc mặt đã khá hơn vừa rồi nhiều, khoe miệng còn mơ hồ mang theo nụ cười. Cô đến gần, từ trong tay Tà Cường cầm lại cuốn sổ, hỏi: "Chú Tà, chắc không có vấn đề gì chứ."

Thấy Tà Cường gật đầu, Chiến Chiến lộ ra nụ cười, ném sổ sách cho Kế Toán tính, ngâm nga bài hát đi vào nhà. Một cuộc điện thoại gọi đến khiến tâm tình cô thoải mái, ngay tiếp theo bụng cũng có chút đói, cô đi tới trước tủ lạnh ở góc phòng, lấy bánh ngọt Trịnh Hạo Khanh đem tới ngày hôm qua, ăn say sưa ngon lành.

"Mau ăn cơm, sao lại ăn món này." Tùy Nhạc đi theo vào nhà cướp đi bánh ngọt trong tay Chiến Chiến, thần sắc có chút không vui.

"Em thích, em thích cái này, không ăn cơm cũng được, trả đây!"

Trong mắt Tùy Nhạc nhảy mắt bắn ra tức giận tán loạn khiến tay Chiến Chiến đưa ra có chút do dự rút một cái về sau. Lại tới, chính là cảm giác này, Tùy Nhạc khẽ cười một tiếng, rồi sau đó ý vị không rõ liếc bánh ngọt trong tay, chậm rãi nói: "Thích ăn như vậy. . . Chắc ăn ngon lắm. . ."

Dứt lời, vào lúc Chiến Chiến còn chưa kịp phản ứng, bánh ngọt lớn chừng bàn tay liền bị anh ném vào trong miệng, ăn hết.

Chiến Chiến trơ mắt nhìn bánh ngọt thơm ngon biến mất, trơ mắt nhìn Tùy Nhạc đẹp miệng, trơ mắt nhìn anh lộ ra một tia khinh bỉ: "Thật bình thường, anh còn tưởng rằng ăn ngon lắm."

Thức ăn bị đoạt, mà anh còn dám chê bai món ngon cô nhớ nhung nhiều năm, Chiến Chiến nổi giận: "Tại sao giành bánh ngọt của em, còn dám phê bình! Có bản lĩnh anh đem thứ ăn ngon hơn tới!"

"Việc rất nhỏ."

"Cái rầm!"

Đáy mắt Tùy Nhạc hiện lên nụ cười: "Có phải cái rầm hay không, chúng ta đánh cuộc một lần?"

"Đánh cuộc gì?"

"Nếu em thắng, anh miễn tiền ăn tháng này, nếu anh thắng ——" Tùy Nhạc chớp chớp mắt "Đổi lại một cơ hội gặp mặt Đình Đình."

"Được!" Chiến Chiến lên tiếng, rõ ràng sức mạnh tràn đầy. Nhưng nụ cười thực hiện được gian kể trên mặt Tùy Nhạc khiến cô cảm thấy không đúng, cô vội vã bổ sung "Phải là chính anh làm, mua không tính!"

"Dĩ nhiên."

Lần đánh cuộc này, Chiến Chiến có mười phần nắm chắc. Nhà Trịnh Hạo Khanh kinh doanh vốn là khách sạn lớn nhất, anh là người thừa kế duy nhất, ngay từ cấp ba đã học kỹ tay nghề làm bánh ngọt. Mà Tùy Nhạc, chỉ là một ông chủ nhỏ trong nhà hàng, mặc dù thức ăn trong nhà hàng không tệ, nhưng bánh ngọt của bọn họ Chiến Chiến cũng không phải là chưa từng ăn, so với Trịnh Hạo Khanh làm, thật là kém xa lắm.

Chiến Chiến nhìn vẻ mặt tự tin của Tùy Nhạc, kinh thường oán thâm phùng má giả làm người mập (ý chỉ giả bộ làm như mình làm được)!

Chuyện này, Chiến Chiến cũng không để ở trong lòng, gần đây tâm tình của cô cực kỳ sáng rõ.

Chiến Đình Đình và Lưu Kỳ Tài tiến triển thuận lợi, Chiến Chiến thật lâu không có thấy mặt thói của Chiến Cường Quốc ở nhà, hơn nữa việc làm ăn cũng phát triển thuận lợi, gần đây việc làm ăn có xu thế lên cao, nụ cười trên mặt Chiến Chiến càng ngày càng nhiều, Tả Cường nhìn ở trong mắt, vui mừng ở trong lòng.

Hôm nay, hai người kết thúc việc sửa chữa xe vận chuyển hàng hóa ở hải cảng, lúc lái xe đi trở về, đã đến gần buổi trưa, Chiến Chiến ngồi ở ghế cạnh tài xế, vui sướng không lời nào có thể miêu tả được.

"Chú Tả, làm việc lớn thật là không giống!" Chiến Chiến vui vẻ nhìn chỉ phiếu trong tay, tâm tình siêu cấp tốt "Nếu mỗi tháng đều có mấy lần như vậy, chúng ta sẽ nhanh chóng kiếm được nhiều tiền."

"Nhận mấy chuyện này quá nhiều, sức khỏe của cháu không chịu được." Tả Cường cau mày khiển trách cô "Hôm nay có phải cháu đụng trúng tay không? Chiến Chiến, kiếm tiền quan trọng, cũng không thể liều mạng!"

Tả Cường nhìn Chiến Chiến lớn lên, tính cách của cô ông tự nhiên biết, chẳng qua là không nghĩ tới, phần cổ chấp trong xương của nha đầu kia sau khi gia nhập "Chiến Xa" thì càng ngày càng nghiêm trọng, càng kiếm sống liều mạng hơn cả đàn ông, nhìn bóng dáng gầy yếu của cô xen giữa những thợ máy cao lớn kia, Tả Cường thường hoài nghi, kiên trì ban đầu của mình, có phải sai lầm rồi hay không.

Nhưng nhớ đến lúc đó cô tìm đến mình, mắt rung rung lại cứng rắn nín không khóc, còn có nụ cười sáng lạn của cô bây giờ, ông lại cảm thấy, chỉ cần cô vui vẻ, là quan trọng hơn tất cả. Năm năm rồi, ông càng ngày càng ít thấy bộ dạng Chiến Chiến ngẩn ngơ, cô bắt đầu đặt hứng thú ở "Chiến Xa", mà không phải một sự kỳ thác đơn thuần, Tả Cường tin tưởng, kiên trì của mình năm đó không có sai.

"Yên tâm đi, chú Tả, tự cháu biết!" Mắt thấy sắp đến "Chiến Xa", Chiến Chiến thu hồi chỉ phiếu, chuẩn bị xuống xe.

Chẳng qua là, nụ cười trên mặt Chiến Chiến, lúc nhìn thấy người đứng ở trong sân liền thu lại. Xe còn chưa có vào sân, Chiến Chiến đã nhìn thấy Tùy Nhạc đứng ở nơi đó, mặc dù cô đã quen mỗi buổi trưa anh đều đến đi dạo "Tán gẫu an ủi tương tư", nhưng vẫn là không khống chế được vẻ mặt của mình, Tả Cường quan sát cô, khẽ nhạo báng: "Cháu ghét anh ta lắm à? Người ta theo đuổi là Đình Đình cũng không phải là cháu."

"Chú Tả, chú ——" Tả Cường thẳng gấp cắt lời cô, Chiến Chiến không phục làm mặt quỷ với ông, mở cửa xe xuống xe. Lúc đi qua Tùy Nhạc, cô không có phản ứng với anh, trực tiếp muốn lướt qua.

Tùy Nhạc ở thời điểm cô chuẩn bị lướt qua nhau, cố ý bắt được cánh tay của cô, không nghĩ tới lại nghe thấy một tiếng "hít" bén nhọn của Chiến Chiến. Mặt mày vốn là tươi cười, nhưng bởi vì nhìn thấy biểu hiện của cô trong nháy mắt trở lại bình thường. Tùy Nhạc lập tức buông lỏng lực trên tay, cúi đầu nhanh chóng kéo tay áo của cô tra xét, chỉ thấy chỗ ngón cái của anh mới vừa đè vào, giấu ở dưới tay áo là một mảng tím bầm lớn.

"Đây là cái gì?"

Chiến Chiến đẩy tay anh ra, che kín màu da tay và cánh tay rất khác nhau của mình, bấu môi với anh: "Anh hai, anh có thể đừng thần kinh như vậy không? Chỉ cọ xát một cái mà thôi." Nói xong không để ý đến anh nữa, không kịp chờ đợi vọt vào nhà giành ăn.

Tả Cường đi ở phía sau, ông liếc nhìn biểu tình khó coi của Tùy Nhạc, ôn hòa bỏ lại một câu: "Muốn quản con bé, cậu còn sớm lắm."

"Chỉ là... " Ánh mắt sắc bén của Tả Cường nhìn chằm chằm Tùy Nhạc, có loại hiểu rõ tất cả "Tôi nghĩ cậu có thể thử."

Tùy Nhạc mím môi, nhớ tới một mảng tím bầm chói mắt kia, xem ra. . . Anh cần gia tăng tốc độ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Cuộc chiến thứ sáu

Khi Chiến Chiến vọt vào phòng, chỉ nhìn thấy bữa bãi đầy bàn.

"A! Tôi đã gia tăng tốc độ chạy về, bọn thần ăn các cậu cư nhiên một chút xíu cũng không chờ lại cho tôi!" Trong nhà truyền đến tiếng la tức giận của Chiến Chiến, Tùy Nhạc nghe được bốn chữ "gia tăng tốc độ", không khỏi cười khê, hai người bọn họ, rốt cuộc vẫn có. . . . Tâm hữu linh tề (ăn ý hiểu nhau).

Tùy Nhạc đi vào trong nhà cứu vớt đám người làm vô tội, anh trấn an Chiến Chiến đối phát điên: "Biết em trở về muộn nên anh phân phó chờ em và chú Tà về mới đưa bữa trưa đến."

"Vậy còn không đưa tới, em sắp chết đói rồi"

"Người nào đang kêu đói? Đưa bữa ăn tới." Một giọng nói ôn hòa vang lên, Chiến Chiến nhanh chóng quay đầu lại, vui mừng hô to: "Hạo Khanh!"

Tùy Nhạc trở mắt nhìn Chiến Chiến từ một con khi giương nanh múa vuốt biến thân thành chim nhỏ kích động bay về phía người đàn ông đứng ở cửa, thẳng tắp đụng vào trong ngực của người đàn ông, hưng phấn ôm cánh tay của hắn.

Trịnh Hạo Khanh mặc quần áo thoải mái màu xám nhạt, xem ra tao nhã lịch sự, không chút nào để ý đồng phục làm việc trần đầy vết mờ của Chiến Chiến dính vào trên người mình, ngược lại móc khăn tay tinh xảo từ trong túi ra lau vết dầu mỡ trên mũi cô. Anh ta mỉm cười với Tùy Nhạc, đi tới lại nhận được cái nhìn chăm chăm không khách khí của đối phương, Trịnh Hạo Khanh bắt đầu cười: "A Nhạc, thái độ này của cậu là ý gì?"

"Thái độ hoan nghênh" Tùy Nhạc không để lại dấu vết liếc cánh tay móc vào nhau của hai người, tay trong túi dần dần nắm thành quyền. Chiến Chiến không để ý tới thanh âm quái gở của Tùy Nhạc, vui vẻ cầm lấy cái hộp bánh ngọt trong tay Trịnh Hạo Khanh: "Thật tốt quá, lại có bánh ngọt ăn. Đúng rồi Hạo Khanh, sao hôm nay anh lại tới, không phải chỉ có Chủ nhật anh mới rảnh sao?"

". . . . Thật ra thì hôm nay anh mang người tới cho em gặp." Trịnh Hạo Khanh vừa nói vừa khẽ nghiêng người, lộ ra bóng dáng bị Chiến Chiến sơ sót sau lưng. Đứng phía sau Trịnh Hạo Khanh chính là một cô gái cao gầy, một mái tóc quăn màu đỏ rượu nổi bật lên gương mặt trang điểm tinh xảo càng thêm điểm lệ, một cái áo khoác dài hào phóng phối với quần ống nhỏ và giày lộ mắt cá chân, xinh đẹp dị thường.

Chỉ thấy Chiến Chiến bỏ qua cánh tay Trịnh Hạo Khanh, thần thái hưng phấn trong mắt càng thêm rõ ràng, giang hai cánh tay muốn nhào qua: "Bàn (mập) Nha! Cậu đã về rồi!"

"Đừng nghiêm" Cô gái nhàn nhạt khắc ra hai chữ, hữu dụng tựa như Khăn Cô chủ của Đường Tăng, Chiến Chiến hóa thân Tôn Hầu Từ lập tức bị đánh về nguyên hình, hòa tóc thu hồi móng vuốt đằng hoàng đứng nghiêm "Ai là Bàn Nha."

"Cậu. . . Tuyệt đối không phải!"

"Ai cho phép cậu trở thành bản thể này."

"Mình. . . . Là tình thể bất đắc dĩ. . . . ."

"Người nào" cô vẫn nghiêm mặt, nhưng ánh mắt lại tiết lộ tâm tình chân chính "Cho phép cậu ôm người khác trước."

Tiếng nói vừa dứt, cô liền giang hai cánh tay nghênh đón cái ôm của Chiến Chiến, cách một lớp đồng phục làm màu lam xám dài rộng cảm thụ được hông gầy gò của Chiến Chiến, đầu lòng nắm lấy cô: "Ăn nhiều như vậy là ăn đến chỗ nào, xương còn cần người."

Chiến Chiến nghiêng đầu sang chỗ khác bướng bỉnh nháy nháy mắt với cô: "Cũng vậy."

Tùy Nhạc lập tức liền đoán được, cô gái này, chính là Tề Tế.

Tề Tế và Chiến Chiến từ nhỏ lớn lên cùng nhau ở trụ sở quân đội, hiện nay Tề Tế là nghiên cứu sinh năm hai, mới vừa giao lưu từ Đức trở về nước, mặc dù con đường lựa chọn khác nhau, nhưng vẫn là bạn tốt nhất của nhau. Chiến Chiến kéo cô vào nhà: "Trở về lúc nào, sao không kêu mình tới đón cậu?"

"Tôi ngày hôm qua, mình biết rõ cậu bận rộn, cho nên mới tới tìm cậu, quả nhiên vừa vào cửa đã nhìn thấy dáng vẻ lưu manh ăn mặc kiểu công nhân kỹ thuật của cậu." Tề Tế cởi xuống áo khoác ngoài, quen cửa quen nẻo, giặt trên giá áo kẻ sô pha, con người điểm lệ giống như lơ đãng quét qua Tùy Nhạc đứng sững vai cùng Trịnh Hạo Khanh.

"Hắc hắc." Chiến Chiến túm túm đồng phục làm việc nhiều nếp nhăn trên người, cười khan hai tiếng, đột nhiên nghĩ đến đây là lần đầu tiên Tùy Nhạc nhìn thấy Tề Tế, không khỏi ngẩn cổ hô với Tùy Nhạc: "Đây là chị em của em, Tề Tế, da trắng tương mạo đẹp lại có khí chất, còn là thực sĩ ở đại học danh tiếng, lợi hại không!"

Tùy Nhạc không biến sắc quan sát Tề Tế, cô gái tinh xảo này nhìn thế nào cũng không giống người như Chiến Chiến, nhưng anh không có toát ra nửa phần nghi ngờ, nở ra một nụ cười anh tuấn: "Chiến Chiến bình thường làm phiền em."

Một câu nói trong nháy mắt khiến trong nhà lâm vào an tĩnh, Chiến Chiến không nhận được liếc mắt, anh ta thật đúng xem mình là kẻ hành à, phiền hay không cần gì anh ta quản!

Tùy Nhạc không thèm để ý ánh mắt như dao găm của cô, mắt mang theo nụ cười vững vàng khóa trên người của Chiến Chiến, mà ánh mắt sắc bén của Tề Tề từ dưới tóc mái phóng ra ngoài, rồi sau đó lại biến mất.

Chiến Chiến lôi kéo Tề Tề và Trịnh Hạo Khanh ngồi vào trên ghế sa lon, cô vội vàng mở bánh ngọt Trịnh Hạo Khanh mang tới ra, vừa nhìn hai chữ "Dung Giang" trên bao bì, Chiến Chiến hưng phấn hét chói tai: "Oa, Hạo Khanh, anh mang bánh ngọt ở khách sạn của anh đến à!"

Trịnh Hạo Khanh dịu dàng giải thích: "Hôm nay quá bận rộn, liền trực tiếp mang từ trong khách sạn đến."

Ghế sa lon đã bị chiếm hết, Tùy Nhạc kéo tới một cái ghế, thuận thế thả vào bên cạnh Chiến Chiến rồi ngồi xuống. Anh ghé đầu nhìn qua bánh ngọt lấy được tiếng hét chói tai tại một cái, rảnh rang nhạo báng Trịnh Hạo Khanh: "A Hạo, sao mình nghe được, bánh ngọt được hoan nghênh hơn cả cậu."

Chiến Chiến xoay người lại trừng mắt liếc anh một cái: "Em nào có! Bánh ngọt là bởi vì Hạo Khanh làm, em mới thích."

"Hạo Khanh, đồ ở khách sạn nhà anh quả thật. . . Ăn quá ngon rồi." Chiến Chiến ăn một miếng bánh ngọt, mặt lộ ra biểu tình say mê, không hổ là "anh trai mặt trắng" của cô "A, còn có lần trước em đã ăn một phần thịt bò, coi như bị lạnh cũng thật ngon."

Không đợi Trịnh Hạo Khanh mở miệng, Tùy Nhạc đột nhiên nghiêng qua, biểu tình không thể tưởng tượng nổi mà nhìn chăm chăm vào Chiến Chiến: "Em ăn rồi? Không phải em không thích đến sao. Anh còn tưởng rằng dùng cơm ở chỗ ưu nhã đó, cũng chỉ có giống như. . ." Anh nhanh chóng tiến tới bên tai cô bỏ lại lời nói chỉ hai người có thể nghe: "Thực nữ như Đinh Đinh của anh mới có thể đến."

"Anh đi luôn đi!" Chiến Chiến tức giận "Em còn chưa cười anh, ông chủ một nhà hàng nhỏ còn dám so với người ta. . ."

Chiến Chiến đột nhiên ý thức được để Trịnh Hạo Khanh phát hiện cô dùng anh đánh cuộc, hẳn không phải là chuyện gì tốt, cũng học bộ dạng vừa rồi của Tùy Nhạc ghé vào lỗ tai anh nói, chẳng qua là trong giọng nói nhiều hơn một phần cảnh giác nghiêng lệch: "Dám so với bánh ngọt của Hạo Khanh, em thấy anh nên nhanh đi về dốc lòng nghiên cứu để không thua quá khó coi!"

Chiến Chiến vội vàng cãi vả với Tùy Nhạc, không có phát hiện đối diện Tề Tề cùng Trịnh Hạo Khanh trên mặt, đều là biểu tình phức tạp.

Trịnh Hạo Khanh bởi vì còn có chuyện thúc giục, ăn cơm xong liền tạm biệt rời đi. Trịnh Hạo Khanh mới vừa đi, Chiến Chiến thuận tiện đá Tùy Nhạc đang nướng nhò trên ghế sa lon ra cửa. Không ngờ vừa mới chuyển người liền bị Tề Tề nắm cổ áo, Chiến Chiến giật nhẹ cổ áo bị nắm chặt, ngẩng đầu nghi ngờ, chỉ thấy Tề Tề cười khanh khách nhìn chăm chăm vào cô: "Mình vừa ngửi được một loại mùi."

". . . . . Khụ khụ mùi tức giận à?"

"Gian, tình, mùi, cậu, và Tùy Nhạc."

"À?"

"Không phải gian tình ít nhất cũng là ân tình. . . Hử?" Nụ cười trên mặt Tề Tề càng thêm nhu hòa, nhìn kỹ, thậm chí có mấy phần giống Chiến Đinh Đinh.

Chiến Chiến từ nhỏ cũng biết nhất cử nhất động của mình chạy không khỏi pháp nhãn của Tề Tề, vội vàng thẳng thắn: "Tuyệt đối không phải là gian tình, cậu cũng không phải không biết mục tiêu của mình là Trịnh Hạo Khanh! Bàn Nha, mình kể với cậu, nếu không phải bởi vì tiền bạc của mình tương đối khan hiếm, mình nói thế nào cũng sẽ không bị cái tên kia dắt lừa mũi. . ."

"Hắt xì!" Tùy Nhạc sờ sờ lỗ mũi, cũng không biết Chiến Chiến đang nói xấu anh. Anh mới vừa bị Chiến Chiến đuổi đi, bèn bảo Trịnh Hạo Khanh thuận đường đưa anh trở về nhà, vào lúc này đang "Gia tăng tiền độ" trong phòng bếp.

Phòng bếp ở nhà Tùy Nhạc, có thiết bị làm bếp tiên tiến nhất, lò bếp cảm ứng^[1], toàn bộ áp dụng chế độ tự động hóa, trên kệ dao bày đầy các loại dao và đồ làm bếp, lò nướng thùng nướng, phần lớn đều là dụng cụ chuyên nghiệp từ nước Pháp.

Trong tủ lạnh có vật liệu tươi ngon nhất được người giúp việc thay thế đúng giờ, Tùy Nhạc lấy ra vật liệu anh cần, lại từ trong quầy vô khuẩn lấy ra một bộ bát mộc mạc bằng thép, bắt đầu tỉ mỉ chế luyện bánh ngọt trên bồn rửa đặc biệt ở phía bên phải thư phòng.

Quảng hết tất cả thiết bị tự động, Tùy Nhạc vén tay áo lên, cầm lên một bộ công cụ rất có lịch sử, từng bước từng bước, phết bột, nướng phôi bánh, bỏ kem tron vào túi, nâng nhẹ tay kéo dài, vẽ ra một chuỗi hoa văn tinh tế lưu loát, tất cả động tác làm liền một mạch, quen thuộc giống như đã làm vô số lần.

Ánh mắt Tùy Nhạc dần dần mềm mại, anh dùng dao răng cưa cắt bánh ngọt thành từng miếng nhỏ, nhẹ nhàng cầm một miếng lên đưa vào trong miệng, vị đậm đà, bơ tron mềm khiến anh lộ ra một nụ cười —— Cô ấy, sẽ phải thích thôi.

Khóe mắt liếc qua chocolate vụn Thụy Sĩ trong chung thủy tình còn chưa động tới bên cạnh, trong mắt Tùy Nhạc thoáng qua một tia sáng trong, nói không chừng, có thể thừa cơ hội này, làm thức tỉnh vài chuyện năm xưa trong cô.

"Nói nhỏ nói thầm——" trong không gian an tĩnh đột nhiên vang lên một hồi chuông điện thoại di động, Tùy Nhạc tháo bao tay nhựa dính đầy bột mì xuống, lấy điện thoại di động trên bàn, sau khi bấm nhận, đầu kia truyền đến thanh âm quen thuộc.

"Thiếu gia, là tôi."

"Uh, chuyện gì?" Tùy Nhạc một tay cầm điện thoại di động, một tay bỏ bánh ngọt vào trong hộp sớm chuẩn bị xong.

"Là như vậy, cuốn phim lần trước cậu phân phó, có một đại nhân vật tự mình điện đến muốn xem."

Tùy Nhạc nhủ mảy: "Ông hãy nói với ông ta là không có, mau lấy đưa đến đây cho tôi, tôi không muốn có ai xem được."

"Vâng" thanh âm đầu kia dừng một chút "Còn nữa... thiếu gia, cậu gần đây. . . . Có gặp phải chuyện gì khả nghi hay không?"

"Chuyện khả nghi?" Tùy Nhạc miễn cưỡng hỏi ngược lại "Chuyện khả nghi tôi gặp phải không phải rất nhiều sao?"

"Thiếu gia. . . . ."

"Tôi tự có chừng mực, lão Trần, ông cũng đừng lo lắng, gần đây các trò đều tương đối ít, chỉ là cắt hồng trắng xe, phá hư khóa cửa mà thôi." Tùy Nhạc vô tình cười khê "Tôi lại hi vọng động tác của ông ta mau chút, tiết kiệm cho tôi uống phí tinh cảm."

"Nhưng. . ." Lão Trần ở đầu kia vẫn không yên lòng, nhưng lời của ông đã bị Tùy Nhạc cắt đứt.

"Được rồi, cứ như trước đi, bên tôi có chút chuyện." Tùy Nhạc nói xong cũng cúp điện thoại, nụ cười ở khóe miệng dần dần biến mất.

*****

Sáng sớm hôm sau, Tùy Nhạc liền mang theo một cái hộp màu trắng đi tới "Chiến Xa", không nói lời nào liền lôi kéo Chiến Chiến vào phòng. Chiến Chiến tựa vào trên ghế sa lon cạnh gác nhìn chăm chăm vào Tùy Nhạc ——

Mỗi lần Chiến Chiến nhìn thấy Tùy Nhạc cười méo miệng, cũng biết không phải chuyện tốt. Mà bây giờ, cái miệng của anh lệch qua vô cùng lợi hại.

"Em vợ, quên chúng ta đã đánh cuộc rồi sao?" Tùy Nhạc vừa nói vừa đưa tay mở hộp ra, lấy một cái bánh ngọt bên trong ra "Ném thử một chút đi."

Khi anh mở hộp ra, Chiến Chiến có một loại dự cảm xấu —— lấy kinh nghiệm nhiều năm của cô xem, cái bánh ngọt này thật không đơn giản. Bánh ngọt đơn giản nhất, cũng thử thách kỹ thuật nhất: kem trắng như tuyết, chỉ dùng kem trắng giống vậy vẽ ra đường viền hoa tinh tế, có màu sắc, có đường cong. . . .

Chiến Chiến yên lặng nhận lấy bánh ngọt, không xác định mở miệng: "Đây là. . . Anh, làm?"

Tùy Nhạc giống như đoán được phản ứng của cô, móc điện thoại di động ra từ trong túi tiền, rất nhanh liền mở ra một đoạn video hình ảnh chất lượng cao, Chiến Chiến cẩn thận xem, anh cư nhiên quay lại toàn bộ quá trình mình làm bánh ngọt!

Tùy Nhạc trong màn hình, mặc quần áo ở nhà nhẹ nhàng khoan khoái, động tác thuần thục làm người xem hoa cả mắt, đồng thời, vẻ anh tuấn của anh khiến cho cô có chút khó có thể nhìn thẳng. Không thể không thừa nhận, Tùy Nhạc thế này. . . ưm, bộ dạng làm bánh ngọt, vẫn rất. . . . Đẹp trai.

Phần cuối đoạn phim, trên mặt Tùy Nhạc mang theo nụ cười, cầm bánh ngọt lại gần ống kính, chứng minh cái làm ra là cái đang ở trong tay Chiến Chiến. Tùy Nhạc để điện thoại ở trên bàn, nháy nháy mắt với cô, bộ dạng mặc cho vua hạch tội.

Chiến Chiến không tình nguyện cảm nĩa lên, múc một miếng kem vào miệng, trong nháy mắt, hương vị ngọt ngào mềm mịn lan tràn ra ở trong miệng. Hai mắt của cô trong nháy mắt sáng lên, hương trứng quện với vị trà và mùi thơm của hạnh nhân, vị xộp làm cho người ta muốn ngừng mà không được.

Vào lúc này Chiến Chiến làm gì còn nhớ đến việc bình luận, cô hươ nĩa thật nhanh, giải quyết xong bánh ngọt trong thời gian ngắn nhất, thỏa mãn liếm liếm miệng.

Còn chưa có hồi vị (nhớ lại dư vị sau khi ăn) xong, thanh âm đáng đánh đòn mang theo nụ cười của Tùy Nhạc truyền vào lỗ tai: "Như thế nào, có phục hay không?"

". . . . ." Chiến Chiến rốt cuộc hồi hồn từ trong thức ăn ngon, cũng nhớ lại việc đánh cuộc, mặc dù vạn phần không tình nguyện, nhưng cô rốt cuộc vẫn dừng cảm đối mặt thực tế, hưởng chi. . . Chiến Chiến vẫn còn thêm thường nghĩ: cô mới vừa liếc thấy trong hộp không chỉ có một miếng bánh ngọt. . .

Chiến Chiến khê cắn răng: "Anh thắng."

"Cho nên?" Tùy Nhạc nhanh chóng đưa tay chặn lại cái tay muốn vớ vào hộp bánh của cô.

". . . . ." Cho nên mau giao bánh ngọt ra đây!

"Hừ hừ?"

Chiến Chiến nhắm mắt lại, tỏ vẻ trắng sỡ bóp cổ tay: "Cuộc hẹn của anh và Chiến Đình Đình, em an bài cho anh."

"Cần bao lâu đây?"

Vì bánh ngọt, cô nhận! Chiến Chiến giờ tay bảo đảm nói: "Trong tuần là được."

"Rất tốt." Tùy Nhạc thoải mái thở ra một hơi.

Chiến Chiến cũng thở phào nhẹ nhõm, vừa lẩm bầm, vừa muốn cầm miếng bánh ngọt kia đi: "Sao anh biết làm bánh ngọt ngon vậy?"

Sức lực Tùy Nhạc giữ chặt cô, lại lớn đến cô tránh không ra, Chiến Chiến ngẩng đầu nhìn người đang ngăn cô ăn bánh ngọt, chỉ thấy anh lộ ra nụ cười vô cùng vô tội: "Hạo Khanh không có nói cho em biết à, anh là sư phụ làm bánh của anh ta."

"Còn nữa" không đề ý về mặt kinh ngạc của cô, trong cười của Tùy Nhạc nhiều hơn một phần ác liệt "Miếng lớn còn dư lại này, là cho Đình Đình, không phải cho em."

"Tốt lắm, anh về, trong tiệm rất bận" Tùy Nhạc tiêu sái đứng dậy, thuận tay vò rối tóc ngắn của Chiến Chiến, nháy nháy mắt với cô "Nói cho cô ấy biết, anh nhớ cô ấy nha."

"Nhớ nhớ nhớ, nhớ cái đầu!" Chiến Chiến nhìn bóng lưng anh rời đi, tức giận nói không ra được, một tay lấy miếng bánh "ngự tứ" cho Chiến Đình Đình, hung hăng cắn một cái.

Chiến Chiến thưởng thức mùi sữa trong miệng, tựa hồ còn có một cổ mùi chocolate nồng nặc, Chiến Chiến cúi đầu xem xét, mới chú ý tới, miếng bánh ngọt này nhiều hơn miếng kia một thứ ——

Bề mặt kem trắng nõn như mây, hiện lên một tầng chocolate tinh tế, hình tam giác vỡ xáo diệu hợp thành một cái vòng tròn, mặc dù bị cắn ra một cái lỗ hổng, nhưng . . . Nếu như cộng thêm phần bị cô nuốt vào bụng, chính là giống như . . . Hoa văn bánh răng.

Sắc mặt của Chiến Chiến thoáng chốc biến trắng, cô thậm chí không có suy tư, tại sao bánh ngọt đưa cho thực nữ Chiến Đình Đình, lại cộng thêm một hoa văn của "Chiến Chiến", bởi vì, một ý tưởng càng thêm làm cho không người nào có thể tiếp nhận chui vào trong đầu ——

Sao, làm sao có thể, anh làm sao có thể biết chuyện này! ?

Đồ án này, năm đó cô vì thế mà vứt bỏ một cái răng, tổn thất món đồ chơi yêu mến nhất, bị buộc rời đi vườn trẻ thoải mái, bị đưa đến trong quân doanh của ông nội để Nghiêm gia trông coi, thậm chí! Mất khụ khụ. . . Cái đó —— vẫn gát người nhà, tâm tâm niệm niệm.

Mà chuyện cách nhiều năm, chuyện đó vốn nên chỉ có cô và Trịnh Hạo Khanh biết, ngay cả Trịnh Hạo Khanh cũng đã quên lãng. Nhưng, Tùy Nhạc, một Tùy Nhạc chẳng có chút liên quan nào cả, anh ta làm sao biết việc này. . . .

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Cuộc chiến thứ bảy

Chiến Đình Đình sớm đi tới tiệm trà đã hẹn trước hai tiếng, lần này, cô trực tiếp vào trong tiệm bình yên ngồi xuống, cô mặc áo đầm lụa trắng đẹp đẽ, bên ngoài khoác chiếc áo da màu rám nắng chống lạnh, cả người vừa xinh đẹp vừa trẻ trung.

Cô bảo người hầu bàn đem tới hai ly nước chanh, trong đầu ôn tập ứng đối đã tính toán vô số lần, chỉ chờ nhân vật phiến toái đến thôi.

Đợi đến ba giờ, cũng chính là thời gian hai người hẹn, Tùy Nhạc mới đẩy cửa vào, tầm mắt của anh nhanh chóng quét qua trong tiệm, sau khi thấy Chiến Đình Đình, đột nhiên bắn ra một ánh mắt nóng rực, bước nhanh tới giống như kinh ngạc.

"Đình Đình, hôm nay em thật là xinh đẹp!" Tùy Nhạc nở nụ cười, quan sát cô gái tóc dài xinh đẹp đối diện "Em tới thật sớm, lại ăn mặc tỉ mỉ, là vì anh ——"

"Tùy tiên sinh, mời anh ngồi trước." Chiến Đình Đình cười nhạt, tỏ ra bình tĩnh "Em vừa vận làm việc gần đây, kết thúc liền trực tiếp tới, em đã gọi thức uống giúp anh rồi, mời nếm thử."

"Hôm nay quả thật có chút mệt mỏi, em thấy cũng không cần an bài những tiết mục khác, ở chỗ này nói chuyện là được"

Đôi mắt trang điểm tinh xảo của Chiến Đình Đình quét qua trang phục bình thường của Tùy Nhạc "Tiệm này không có yêu cầu đặc biệt với cách ăn mặc của khách, chúng ta không cần lo lắng bị mời ra ngoài, anh nói phải không?"

Tùy Nhạc nhảy bén phát hiện ra, hôm nay Chiến Đình Đình không chỉ thay đổi phong cách ăn mặc, thái độ cũng tựa hồ mạnh hơn, những câu nói đều không có khe hở, giống như dùng hết sức muốn ngăn chặn tất cả khả năng làm chủ thế cục của anh.

Nhìn kỹ, đôi tay nhỏ bé trắng nõn của cô khẽ nắm quyền đặt ở bên chân, nghiêng nhiên là một loại trạng thái chuẩn bị chiến đấu, Tùy Nhạc nhẹ giọng cười một tiếng, vô cùng phối hợp ngồi xuống, thuận theo gập đầu: "Tất cả nghe theo em."

Cái... cái gì? Thần kinh căng thẳng của Chiến Đình Đình có chút không phản ứng kịp, tựa hồ sau khi thể công của mình đánh ra ngoài, hồi báo lại là một cây cờ trắng tuyên bố đầu hàng. . . .

"Uh, mùi vị rất ngon." Tùy Nhạc uống một hớp thức uống của mình, mỉm cười nói cảm ơn Chiến Đình Đình "Đình Đình, em gọi thật hợp ý anh."

"Ách —— Vậy thì tốt. . . . ." Chiến Đình Đình mở bụng cái ly của mình lên, vừa uống vừa trộm dò xét người đàn ông đối diện, biểu hiện của anh ta quá. . . Phối hợp. Mấy lần trước thủ đoạn của anh ta chống chọi, mình căn bản là ứng phó không xuể, áo khoác thực nữ thiếu chút nữa đã bị lột xuống. Nhưng hôm nay. . . chẳng lẽ nói, phương pháp "Quần sư" chỉ điểm thật có hiệu quả như thế, đã trấn áp được người đàn ông này?

Nhưng mà vẫn không thể phớt lờ, Chiến Đình Đình âm thầm nghĩ ngợi.

Đang là lúc trà chiều, các nơi trong quán đều có mùi thơm của thức ăn lượn lờ, Chiến Đình Đình dần dần buông lỏng thần kinh trong từng làn hương sữa mê người.

Biểu hiện hôm nay của Tùy Nhạc cực kỳ thành thật, lại không thấy động tay động chân, cũng không có chiếm tiện nghi của cô bằng lời nói. Chiến Đình Đình khéo léo đưa một miếng bánh xốp vào trong miệng, khẽ nheo mắt lại.

"Bánh nướng xốp là đồ ngọt chiêu bài của tiệm này, dùng sữa tươi của Thụy Sĩ và đường cát của nước Mỹ do máy bay chuyên tới để làm, em cẩn thận nếm thử một chút, còn có mùi vị sôcôla đen." Tùy Nhạc gấp hai miếng bánh nướng xốp ba tầng trên bàn vào trong đĩa của Chiến Đình Đình, cũng tặng kèm giải thích thân thiết.

"Sao anh biết rõ ràng như thế?" Chiến Đình Đình nuốt thức ăn trong miệng xuống, kiềm chế không nhìn tới thức ăn trong đĩa, ngược lại dùng ánh mắt sắc bén xem xét kỹ lưỡng người đàn ông ăn mặc tùy ý này.

Tùy Nhạc cảm thực đơn trên bàn lên, đưa lưng về phía cô xoay mặt qua chỗ khác, mỉm cười ra hiệu cô xem: "Anh chỉ là học liền làm liền thôi."

"Học liền làm liền?" Chiến Đình Đình bụng trà lại lên uống vào, không nhận được hỏi "Nhưng kỹ thuật làm bánh ngọt của anh còn tốt hơn bậc thầy chỗ này."

Ánh mắt của Tùy Nhạc sáng lên, mừng rỡ không lời nào có thể miêu tả được: "Em ăn rồi? Thích không?"

"Ách, đương, đương nhiên rồi." Biểu hiện trên mặt Chiến Đình Đình trong nháy mắt cứng đờ, rồi sau đó lại lộ ra nụ cười, "Chiến Chiến cảm về cho em."

"Vậy em cảm thấy như thế nào, phần bánh anh tặng em là dùng tâm tình đặc biệt để làm đó."

Chiến Đình Đình quan sát biểu tình đơn thuần trên mặt Tùy Nhạc, cẩn thận dò xét nói: "Ăn thật ngon a, nhưng. . . hoa văn phía trên, là. . . Có ý gì đây?"

"A? Cái đó chính là vì nâng cao vị a, thế nào?" Tùy Nhạc vô tội hỏi "Đồ ăn có vấn đề gì không?"

"Không có không có, chỉ tò mò hỏi một chút."

Tùy Nhạc khẽ nhắm mắt lại, nụ cười thâm trầm giấu ở trong mắt, trên mặt là biểu tình thờ phào nhẹ nhõm: "Thật tốt quá, anh còn sợ mèo tham ăn Chiến Chiến, kiềm chế không được lén ăn phần để lại cho em."

"A, làm sao anh biết chứ" Chiến Đình Đình lại uống một hớp trà lại "Chiến Chiến cũng không tham như vậy."

Tùy Nhạc bắt đầu đi lắc đầu một cái, tràn đầy ảm áp tán thưởng nhìn Chiến Đình Đình: "Em đó, làm người thật quá tốt, mặc dù em ấy là em gái của em, nhưng em cũng không thể thiên vị em ấy."

Không để ý biểu tình trên mặt người đối diện, giọng điệu Tùy Nhạc hơi có vẻ nặng nề: "Chiến Chiến là cô gái tham ăn nhất anh từng gặp, vừa thô lỗ, lại không tốt, nếu không phải bởi vì em ấy là em gái của em, anh thật sự không có biện pháp ——"

Nói đến một nửa, Tùy Nhạc mới hậu tri hậu giác phát hiện sắc mặt của Chiến Đình Đình không được tốt, anh áy náy cười: "Đình Đình, lời của anh không có ý khác, anh biết rõ em thương em gái, nhưng mà anh cũng vì tốt cho em ấy, bộ dáng giống em ấy, khó tìm được một người đàn ông nguyện ý bao dung em ấy, ngay cả anh rề như anh, cũng hơi không chịu nổi!"

"Chuyện này không cần anh quan tâm!"

"Đình Đình. . . . . Em hôm nay. . . . . Sao có cái gì không đúng?" Tùy Nhạc nghi ngờ nhìn sắc mặt không tốt của Chiến Đình Đình, giống như không nhận ra.

Lúc lời nói vừa ra khỏi miệng, Chiến Đình Đình đã hối hận, cô hắng giọng, lại khôi phục giọng nói dịu dàng: "Em nói, Chiến Chiến như vậy rất tốt, em ấy có lựa chọn của mình, em lại cảm thấy em ấy xuất sắc hơn em rất nhiều."

Ánh mắt của Tùy Nhạc trong nháy mắt chuyển thành mềm mại: "Đình Đình, em thật rất tốt, nếu không, anh cũng không thích em như vậy."

"Tùy tiên sinh, em nghĩ có một việc anh đã hiểu lầm rồi" Chiến Đình Đình ngồi thẳng lên, cảm giác cường thế xuất hiện lần nữa "Em chỉ xem Tùy tiên sinh là bạn bình thường, cũng không có ý tưởng khác, hơn nữa trước mắt em có đối tượng cố định lui tới, cho nên xin Tùy tiên sinh đừng nói nữa ——"

"Thật ngại vì quấy rầy hai vị." Một người phục vụ động tác nhẹ nhàng linh hoạt đi tới trước bàn, cắt đứt lời nói của Chiến Đình Đình "Chúc mừng hai vị trở thành khách hàng may mắn của bốn tiệm hôm nay, đây là quà tặng cho hai vị, mời dùng".

Chiến Đình Đình khẽ nhếch miệng lên, nhìn người phục vụ viên như quý mị kia, lại nhanh chóng bay đi như lúc tới, chỉ để lại hai ly trà và hai phần bánh ngọt tinh xảo ở trên bàn.

"Đình Đình, đây là Mộ Tư[1], hiện tại ăn là ngon nhất, em nếm thử một chút trước, có lời gì một lát nói tiếp." Dứt lời, Tùy Nhạc cúi đầu hết sức chuyên chú ăn xong bánh ngọt.

Chiến Đình Đình nhìn anh, lại nhìn bánh ngọt, nuốt vào lời nói nghẹn ở trong cổ họng, cảm nĩa lên xiên một miếng bỏ vào trong miệng, trong nháy mắt bị vị lạnh như băng cùng trơn mịn bắt làm tù binh, muốn ngừng mà không được: "Ăn thật ngon a!"

Ánh mắt của Chiến Đình Đình sáng lóng lánh nhìn chằm chằm Tùy Nhạc, vừa thưởng thức vừa hỏi: "Anh cảm thấy thế nào? Hình như còn có mùi thơm của trà, vị thật đậm đà."

"Ăn ngon thì ăn nhiều đi, đây chính là phần thưởng em nên có." Tùy Nhạc thưởng thức một vị "đặc biệt tăng thêm" trong bánh ngọt. Lúc Chiến Đình Đình cúi đầu, anh gạt đầu một cái với người phục vụ đang nhìn quanh cách đó không xa, về mặt anh chàng trẻ tuổi đó trong nháy mắt mừng như điên, đi trở về phòng bếp còn nhẹ nhàng hơn vừa rồi.

*****

Thảm!

Khi Chiến Đình Đình phát hiện tay chân của mình bắt đầu có một chút cảm giác trầm trọng, trong đầu của cô liền hiện ra chữ: ‘thảm’. Cô nâng cái cổ đang từ từ cứng ngắc lên, đầu lưỡi có chút thất lại, hỏi người đàn ông đối diện: "Này, bên trong bánh ngọt này có, có rượu không?"

Tùy Nhạc nghe được lời của cô lại xiên một miếng vào miệng, cẩn thận thưởng thức mới gạt đầu một cái: "Uh, nghe em nói như thế, chắc là có thêm chút rượu, ha ha, vừa rồi anh lại không có phát hiện."

Ý thức được về mặt quái dị của cô, thân thể Tùy Nhạc nghiêng tới trước, không che dấu chút nào: "Đình Đình, em làm sao vậy?"

"Không có, không có sao."

Không có sao mới là lạ. Cô từ nhỏ đã có thể chất "đặc biệt", không thể đựng rượu cồn, mặc dù thần trí thanh tỉnh, nhưng rượu còn lại sẽ làm bấp thịt toàn thân của cô cứng ngắc, giống như động cơ hoen rỉ, hoạt động cực kỳ khó khăn.

Trong quá khứ loại chuyện như vậy xảy ra quá nhiều, cô đã luyện thành cách phân biệt rượu cồn, nhưng hôm nay, lại thua bởi một miếng bánh ngọt nhỏ nhỏ, cũng không biết là người nào làm, lại có thể hoàn toàn che dấu mùi rượu, chỉ có tinh khiết và thơm.

Tùy Nhạc tựa hồ phát hiện sự khác thường của cô, ân cần đứng lên, đi tới phía bên cô, ngồi xuống sát bên cô trên ghế sa lon rộng rãi, đưa tay sờ nhẹ gò má của Chiến Đình Đình: "Thế nào, nơi nào không thoải mái?"

"Tùy tiên, tiên sinh, mời không, nếu như vậy, em, em hôm nay đúng là, là tới nói cho anh, nói, nói ——" trình độ cứng ngắc của đầu lưỡi càng ngày càng nghiêm trọng, chuông báo động trong đầu Chiến Đình Đình vang lớn, bên trong bánh ngọt này rốt cuộc bỏ bao nhiêu rượu! ?

Thân thể cao to của Tùy Nhạc thân mật dán sát cô, ánh mắt xâm lược lúc trước cố ý thu lại bây giờ lại buông thả ở khoảng cách gần, tâm tình của anh thật tốt, vuốt ve gò má của Chiến Đình Đình, nhìn cô giống như mèo mất đầu lưỡi —— thật đáng yêu, vừa rồi cứ nhanh mồm nhanh miệng, hại anh nhìn thật vất vả.

"Đình Đình, là chuyện gì khiến em nói, nói, nói. . . Nói nửa ngày cũng khó mở miệng vậy?" Tùy Nhạc ác liệt bắt chước lời nói của cô, không nhìn ánh mắt cảnh cáo của cô, bàn tay suồng sã từ phía quần lấy vòng eo mảnh khảnh của Chiến Đình Đình.

Ở chỗ này, nhìn như bình thường, nhưng bởi vì mấy bụi rậm trúc tía và màn che giấu, trở thành vị trí bí mật nhất trong tiệm này, Tùy Nhạc rất là hiểu rõ việc này, hành động của anh cũng xác nhận đầy đủ quyết tâm cố ý lợi dụng chỗ này.

Một tay của Tùy Nhạc dây dưa ôm lấy hông của cô, một tay nhẹ vẽ qua gò má trắng nõn của cô, lưu luyến đến phía sau cái cổ dịu dàng, hô hấp nóng rực phun ở trên môi của cô: "Yên tâm, anh đã hiểu, nhất định là trong nhà tạo áp lực cho em có đúng hay không? Em đi xem mắt, em có đối tượng, những thứ này đều là giả, anh hiểu rõ, anh đều biết, nếu không lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, cũng sẽ không phải là cảnh tượng đó, em nói phải không, Đình Đình của anh?"

Cô thật sự là hối hận chết rồi, nếu không phải do tai nạn chạm mặt ở lần đầu, cô cũng sẽ không dính dáng với Tùy Nhạc sâu như vậy, lại càng không rơi vào tình trạng hôm nay!

Chiến Đỉnh Đỉnh khó khăn hoạt động cánh tay muốn đẩy người đang đè ở trên người mình ra, nhưng cũng không biết là hơi sức của anh quá lớn, hay là mình bởi vì rượu còn mà cứng ngắc, lồng ngực hai người càng ngày càng dán sát, mang theo dòng điện, chui lên ốt cô. Chiến Đỉnh Đỉnh nhìn người nào đó đang tự nói, nếu không phải hiện tại cô không thể động đây, thật muốn cắn anh ta một cái.

Chẳng qua là cô vụn vụn không nghĩ tới, Tùy Nhạc, cư nhiên ôm ý tưởng giống cô, mà anh, lại hành động rất linh hoạt.

Cho nên, anh cắn cô.

Ở một giây trước khi Tùy Nhạc chạm môi cô, cô nặn ra hai chữ từ giữa kẽ răng: "... Hừ, hừ. ..."

[1]Mô Tư: tên tiếng Anh là Mousse, là một loại bánh ngọt tương tự bánh pút-đing, nhưng mềm mại hơn, vào miệng liền tan.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Cuộc chiến thứ tám

"... Hừ, hừ. ..."

Lời mơ hồ của Chiến Đỉnh Đỉnh bị Tùy Nhạc chặn trong miệng hoàn toàn, tựa hồ anh đang phát tiết toàn bộ tâm tình bị đè nén hôm nay vào nụ hôn đầu của hai người.

Đôi môi mềm mại căn bản không có đủ sức lực để khép lại, ngăn chặn sự xâm lấn của anh. Tùy Nhạc rất dễ dàng mở đôi môi mềm mại của cô, đầu lưỡi linh hoạt qua lại quét nhẹ hàm răng cô, thừa dịp cô giây giữa mà cạy hàm răng ra, tiến quân thần tốc.

Bởi vì bắp thịt cứng ngắc, lúc đầu lưỡi của cô bị địch xâm lấn lại bất đắc dĩ hiện ra trạng thái bất động. Tùy Nhạc dùng đầu lưỡi tham lam nâng đầu lưỡi nho nhỏ kia, lách vòng liếm láp, hô hấp chợt trở nên nặng nề.

Cơ thể của cô tê dại, nhưng xúc giác lại vẫn nhạy cảm, cô chỉ cảm thấy tri giác cả người đều tập trung ở trên đầu lưỡi nho nhỏ, mỗi một lần anh cắn lấy, đều nện xuống một con sấm sét trong đầu cô, cô cơ hồ không khắc chế được toàn thân mình run rẩy. Khi Tùy Nhạc không biết tiết chế kéo đầu lưỡi của cô vào trong miệng mình hung hăng mút thì trong đầu của cô chỉ có một cảm thụ:

Này này này con mẹ nó là cảm giác gì!

Tay Tùy Nhạc không cần dùng lực vẫn có thể khống chế thân thể cứng ngắc ở trong ngực. Anh quyến luyến vuốt ve vài vóc thật mỏng bao quanh sống lưng dưới áo khoác, cơ ngực cường tráng còn ma sát chỗ mềm mại của cô, muốn ngừng mà không được.

Nhưng tiếng chuông vang ở cửa đã thức tỉnh anh, khiến Tùy Nhạc ý thức được đây là nơi nào, coi như anh đang đói khát muốn ăn cô vào bụng, nơi này cũng hoàn toàn không phải chỗ thích hợp. Cuối cùng Tùy Nhạc hôn thêm hai cái lên đôi môi thơm ngon đó, rồi mới lưu luyến lui ra.

Người trong ngực môi đỏ mọng ướt át, nước son sớm đã bị anh liếm hết, vậy mà màu sắc bây giờ lại làm anh càng thích hơn, nhìn tức giận nồng đậm trong mắt cô, Tùy Nhạc ý thức được, dường như... Là anh cường hèn.

Nhìn cô run run môi, Tùy Nhạc nhớ chữ bị anh nuốt vào trong bụng vừa rồi, đây là... Không nhìn được sao?

Anh hết sức nhìn xuống nụ cười được như ý, dùng trán khẽ chống cô, dùng ánh mắt khích lệ nhìn Chiến Đỉnh Đỉnh: "Vừa rồi em nói gì vậy? Anh cứ mãi hôn em, không nghe rõ ràng."

"... Hừ, hừ. ..."

"Hờ, lớn tiếng một chút, Đỉnh Đỉnh." nụ cười trong mắt Tùy Nhạc dày đặc, lúc kêu hai từ "Đỉnh Đỉnh", cố ý chậm lại tốc độ, tựa hồ đang nhắc nhở cô cái gì.

"... ." Trong mắt cô có gió mạnh nổi lên, cuối cùng bị cô nhìn xuống, trong con ngươi khôi phục bình tĩnh của Chiến Đỉnh Đỉnh: "... Mẹ anh, mẹ dạy anh, đối xử với con gái, thế, à."

Tùy Nhạc hết sức nhìn nụ cười ở cổ họng, giống như không có nghe rõ thanh âm biến hóa của cô, đã nắm tay nhỏ bé của cô vuốt ve, trong mắt là kiên định không cho sơ sót: "Anh chỉ làm vậy với cô gái anh thích, hơn nữa, đây không phải là mẹ anh dạy."

"Anh không cần dạy cũng biết" Trên mặt Tùy Nhạc bởi vì nụ cười sáng lạn mà tăng thêm anh tuấn "Có phải rất vui mừng hay không?"

Chiến Đỉnh Đỉnh nhìn thân thể bị ôm chặt của mình, và khoe miệng nhếch lên của Tùy Nhạc —— hành động cướp lấy quyền chủ động của cô, hoàn toàn thất bại.

*****

Tùy Nhạc nhìn Chiến Đỉnh Đỉnh dựa vào ghế, khuyên lần thứ N: "Để cho anh đưa em về có được hay không?"

Chiến Đỉnh Đỉnh nghiêm mặt bất động, trong đôi mắt có chán ghét và kháng cự rất rõ, Tùy Nhạc bắt đầu nhìn đồng hồ đeo tay một cái: "Nhưng Đỉnh Đỉnh, em đã giữ vững tư thế ngồi này nửa tiếng rồi."

"Nếu không anh bảo Chiến Chiến tới đón em nhé." Tùy Nhạc vừa nói vừa lấy điện thoại di động ra, Chiến Đỉnh Đỉnh rút cuộc có phản ứng, cô lắc lắc đầu, nặn ra từ trong kẽ môi: "Không, cần!"

"Vậy em nói làm sao bây giờ?" Tùy Nhạc nhún vai "Sắp tới thời gian ăn tối rồi, bằng không chúng ta tiếp tục ăn tối ở đây?"

Thật ra thì vào lúc này phản ứng bị rượu còn khống chế của cô đã dần dần chuyển biến tốt, Chiến Đỉnh Đỉnh thử thanh thanh cổ họng: "Xin, cho em mượn di động."

Chiến Đỉnh Đỉnh miễn cưỡng bấm số điện thoại, chờ người đầu kia vừa bắt máy, cô nói tên tiệm ra liền cúp, hầu như là không tới mười lăm phút. Tùy Nhạc vẫn đang thuyết phục cô liên tục phát hiện bóng người đẩy cửa vào.

Tề Tề bình tĩnh đi tới cửa, bước nhanh đi tới bên cạnh hai người dưới ánh mắt đùa giỡn của Tùy Nhạc và cái nhìn chăm chú thiết tha của Chiến Đỉnh Đỉnh, khom người đỡ Chiến Đỉnh Đỉnh không tiện hành động dậy, áy náy cười một tiếng với Tùy Nhạc: "Đỉnh Đỉnh không thoải mái, em đưa cô ấy đi nhé."

Tùy Nhạc hơi lộ ra kinh ngạc nhìn hai người: "Thì ra em chính là bạn tốt của Đỉnh Đỉnh."

Tề Tề cười tự nhiên: "Em từ nhỏ đã ở cùng chị em họ, việc này thì có gì kỳ quái."

Tùy Nhạc lễ phép trợ giúp Tề Tề đưa Chiến Đỉnh Đỉnh lên xe hơi màu đỏ của cô, rồi Tề Tề đạp chân ga nhanh chóng rời đi. Cho đến khi Tùy Nhạc đứng ở xa xa trở thành một chấm đen nhỏ, Tề Tề mới thoảng chậm tốc độ xe lại, lờm người bên cạnh một cái, rồi ngừng xe lại cạnh một tiệm thuốc.

Tề Tề đưa thuốc giải rượu cho cô uống, nhìn nét mặt của cô dần dần bình thường, mới mở miệng hỏi: "Rốt cuộc thế nào?"

"Đừng nói nữa, trở về rồi nói, mình ngủ một lát." Sau khi nấp thật buông lỏng toàn thân lại không còn chút sức lực nào, đời trước cô nhất định là một quý rượu! Nếu không sao lại xung khắc với rượu như vậy, Chiến Đỉnh Đỉnh oán trách trong lòng, lại nhớ tới nụ hôn bị bỏ lỡ vừa rồi, trong lòng phiền não dị thường, chỉ muốn nghỉ ngơi một chút bên cạnh người quen, những chuyện khác trở về bàn lại.

Nhưng cô không nghĩ tới chính là, trong nhà, đang có một cơn bão chờ cô.

*****

Tùy Nhạc đưa mắt nhìn bóng dáng hồng của Tề Tề đi xa, sau đó trở lại trong tiệm trà vừa rồi, tự nhiên đi vào phòng làm việc của quản lý.

Quản lý Lý Húc vừa thấy Tùy Nhạc mở cửa đi vào, lập tức bắn ra từ trên ghế, rõ ràng đã là người có gia đình, lại lộ ra vẻ mặt như nai con: "Thiếu thiếu thiếu gia! Cậu đã tới!"

"Không phải anh sớm biết tôi tới đây ư" Tùy Nhạc cười khế chế nhạo "Hôm nay nhân viên phục vụ phía ngoài ít nhất cũng gấp hai ngày thường, cũng biết làm công phu mặt ngoài."

Lý Húc ngượng ngùng cười cười, cũng không phủ nhận: "Không phải khó lắm cậu mới tới ư, đám tiểu tử kia đã đi ra ngoài làm việc, ha ha. Cậu có thể tới đây, chúng tôi thật sự cao hứng!"

Tùy Nhạc ngồi xuống ở trên ghế sa lon tiếp khách, khoát khoát tay ra hiệu anh ta buông lỏng: "Đừng khẩn trương thế kia, hôm nay mọi người biểu hiện không tệ, ngày thường cũng nên giữ như thế. A đúng rồi, người đó. . . phục vụ đó, biểu hiện rất tốt, tháng này cho cậu ta tiền lương gấp ba."

"Biết thiếu gia." Lý Húc cung kính gật đầu, do dự hai giây mới cẩn thận hỏi thăm "Lần này cậu tới. . . Có phải muốn trở về. . . nhà hay không?"

Tùy Nhạc nhún lông mày ngon nui, hơi lộ ra khí lạnh lùng: "Không nên hỏi thì không cần hỏi nhiều."

“Dạ”

Nhìn thấy bộ dạng cảm như hén của Lý Húc, Tùy Nhạc bắt đầu xoa bóp huyết Thái Dương, từ từ dựa vào trên lưng ghế mềm mại, trong giọng nói thậm chí có một chút mệt mỏi: "Hiện tại chỉ có chỗ này là tôi có thể tới mà không có kỳ gì, chớ phá hư nó, được không?"

Biểu tình của Lý Húc lập tức nghiêm túc: "Thiếu gia, cậu nói gì vậy, bất kể người khác như thế nào, chỗ chúng tôi vĩnh viễn đều đứng bên thiếu gia! Nếu Lý Húc tôi phản bội thiếu gia, tôi thật sự là heo chó ——"

"Được rồi?" Tùy Nhạc mở mắt "Dĩ nhiên tôi biết, nếu không tôi cũng sẽ không mang cô ấy tới chỗ này, tôi nói để anh đừng ngạc nhiên như vậy."

"Ách. . . . . Thiếu gia, vị tiểu thư kia. . . là ha ha?"

"Lý Húc, tôi nói anh khi nào thì nhiều chuyện vậy rồi." Miệng Tùy Nhạc trách cứ, nhưng độ cong không che giấu được ở khóe miệng lại tiết lộ tất cả, anh thậm chí không nhận được muốn sờ môi của mình, nơi đó, có dư vị khiến anh say mê.

"Được rồi, tôi đi trước." Tùy Nhạc nhận thấy ánh mắt mập mờ của Lý Húc, hắng giọng đứng lên, muốn đi ra ngoài.

"A! Thiếu gia." Lý Húc đi theo phía sau anh, không che giấu được khát vọng ở đáy mắt "Bánh trà Mộ Tư đó. . . . . Cậu có thể dạy tôi làm hay không. . . . ."

Hôm nay anh đã tận mắt chứng kiến, vừa mới bắt đầu sắc mặt của vị tiểu thư tóc dài kia cũng không hề tốt, nhưng bánh ngọt thiếu gia tự mình làm vừa đưa ra, liền dễ dàng lấy được nụ hôn của giai nhân! Anh nhớ mình và bà xã rất lâu không có làm hành động lãng mạn này rồi, nếu như có thể học được cái này. . . Hắc hắc.

Tùy Nhạc dừng bước lại, quay đầu lại quan sát Lý Húc từ trên xuống dưới một phen, tiếc nuối lắc đầu một cái: "Anh học xong cũng vô dụng, hiệu quả này. . . rất có quan hệ với người làm bánh ngọt."

Lý Húc nhìn chằm chằm bóng lưng tiêu sái của Tùy Nhạc, uất ức oán trách: đẹp trai cũng không thể làm gà trống hầm nhân sâm[1]!

*****

Được Tề Tề đỡ về đến nhà, vừa mới mở ra cửa, ngênh tiếp cũng không phải mặt mẹ, mà là Chiến Cường Quốc lửa giận ngập trời. Tề Tề cũng sững sờ một chút, nhìn thấy người ngồi thẳng trên ghế sofa, vôi vàng hung hăng nhéo ngang lưng người trong ngực, nhưng mà trên mặt lại bày ra nụ cười mặt ngọt khéo léo nhất: "Ông nội Chiến."

Chiến Cường Quốc trầm mặt gạt đầu một cái, trên mặt là lửa giận không che dấu được, ông nhìn Tề Tề đang cời giày vào nhà nói: "Nha đầu Tề, cháu để nó xuống, về nhà trước, ta có lời hỏi nó."

Tay của Tề Tề sau lưng Chiến Đình Đình dùng thêm sức bấu cô. Cũng không lùi bước vì bộ dạng của Chiến Cường Quốc, cô và mẹ Chiến - Dương Hân cùng nhau đặt người còn chưa hành động lưu loát được xuống ghế, rồi sau đó lấy lòng Chiến Cường Quốc: "Ông nội, đã lâu cháu chưa gặp ông, ông đuổi cháu đi thế sao?"

"Hơn nữa, có chuyện gì của cậu ấy mà cháu không biết, cần gì tránh cháu." Tề Tề thuận thực cầm cái ấm Từ Sa[2] trên bàn lên, rót trà vào ly không của Chiến Cường Quốc "Hôm nay cậu ấy ra ngoài với cháu, không cần thận đĩnh chút rượu, cái miệng đã không lưu loát rồi, ngại có thể hỏi cháu, cháu bảo đảm biết sẽ nói!"

"Hừ! Đi ra ngoài với cháu?" Chiến Cường Quốc trợn mắt nhìn Tề Tề một cái "Lừa gạt ai đó, ra ngoài với cháu lại ăn mặc thế này?"

Ánh mắt Chiến Cường Quốc sắc bén, ông lập tức liếc thấy sợ hãi trên mặt Chiến Đình Đình, đôi môi sưng đỏ, nhất thời giận dữ, hung hăng nện một vật cứng nắm trong lòng bàn tay qua bên chân Chiến Đình Đình: "Cháu có phải điên rồi hay không! Cháu và tiểu tử họ Lưu đó đã làm cái gì! ?"

Chiến Đình Đình cùng Tề Tề cúi đầu xem xét, bị ném tới, hồng phấn, cũng chính là thứ Chiến Cường Quốc đặc biệt làm ra từ bộ đội quân tình —— máy thu hình bỏ túi.

Chiến Đình Đình thẳm kêu hồng bét, kim cài áo này, cô rõ ràng đã giấu ở dưới nệm, sao lại bị phát hiện! ? Vật này, cô nghiên cứu thật lâu, cũng không biết nên tiêu hủy tư liệu bên trong thế nào, lại không nghĩ rằng bị Chiến Cường Quốc phát hiện, vậy. . . Ông đã thấy được cái gì?

Chẳng lẽ. . . Cả chỗ hai người "vật lộn" cũng xem được. . . . cô nghĩ tới biểu hiện dùng mánh lủi đó của mình, nhìn lại sắc mặt xanh mét của Chiến Cường Quốc. . . Chết chắc.

---

[1]Gà trống hầm nhân sâm

[2]Ấm Từ Sa: là loại ấm trà làm bằng từ sa - một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Cuộc chiến thứ chín

"Cháu. . . Cháu cái gì cũng không có làm với anh ta. . ." cô trả lời thật nhỏ.

Còn nói không có!? Chiến Cường Quốc đã cầm remote ti vi mở tivi trong phòng khách lên, đoạn phim lấy ra được từ trong máy thu hình vẫn còn nằm trong đầu máy, trên màn ảnh nhất thời xuất hiện mặt của Lưu Kỳ Tài.

Đối thoại và động tác của hai người hôm đó bị quay lại không bỏ sót gì, dĩ nhiên cũng bao gồm lời nói muốn "mời cô lên lầu ăn bánh ngọt" của Lưu Kỳ Tài, khi Chiến Cường Quốc xem đến đây thì hung hăng quăng remote tv lên khay.

Rồi sau đó, hình ảnh liền tắt.

Ngày đó bởi vì động tác của cô quá lớn, trực tiếp làm gãy đầu bên ngoài của máy thu hình, rất trùng hợp, hình ảnh sau đó cũng không bị thu vào. Vào lúc này, nhìn sắc mặt xanh mét của Chiến Cường Quốc, cô có chút nhưc đầu. . . Nếu như tiếp tục nói dối theo cảnh quay, sợ rằng ông nội sẽ càng thêm tức giận thôi.

Cho nên, cô phải nói thật, hay là. . . . Nói dối đây?

Đột nhiên, bên cạnh truyền đến một tiếng cười khế, ba người trong phòng khách đều nhìn về Tề Tề đang cười vui vẻ, chỉ thấy cô không chút hoang mang nói với Chiến Cường Quốc: "Ông nội Chiến, cháu gái của ông mà ông còn không rõ à?"

Chiến Cường Quốc nhướng mày rậm lên, trong ánh mắt lộ ra nghi kỵ: "Nha đầu Tề, ông biết rõ cháu muốn giúp nó, nói cho cháu biết đừng nghĩ lừa gạt ông nội Chiến."

"Cháu nào dám a, lại nói, ngài là người có thể bị cháu lừa gạt sao?" Tề Tề khéo léo cười, đưa tay điểm ót người bên cạnh, tiếp tục nói "Cô ấy, sớm nói chuyện này với cháu rồi, bữa bãi hay không cháu cũng biết. Ông nội, cháu kể rõ cho ông có được hay không?"

*****

Chiến Cường Quốc nghe Tề Tề thuật lại, vẻ mặt dần dần hòa hoãn, ông suy đi nghĩ lại, cũng không thể tìm ra một chút sơ hở bên trong lời của Tề Tề, cuối cùng chau mày lại hỏi Chiến Đình Đình: "Là thế này phải không, à? Nói thật!"

Co rúc gật đầu một cái, Chiến Cường Quốc nhìn bộ dáng của cô, không vui giáo huấn: "Vậy tại sao cháu không nói! Còn cháu biến thành như vậy đến cùng là có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Ông nội, không phải ông thường bảo cô ấy nên học theo cháu sao, hôm nay cháu mới cho cô ấy ăn mặc giống cháu đi ra ngoài." Tề Tề đứng lên ngồi xuống bên cạnh Chiến Cường Quốc, áy náy "Cháu ở nước ngoài lâu như vậy, đặc biệt tưởng niệm món Trung Quốc, buổi chiều đi ăn món cay Tứ Xuyên, ai ngờ tới đó trong món ăn ngon nhất tiệm có thêm rượu trắng, chúng cháu cũng không biết, kết quả. . . Người xem miếng cô ấy, đều là cay, người uống rượu vào cũng thành ra như vậy rồi."

Khi Tề Tề nói chuyện, Chiến Cường Quốc nhìn người vùi ở trên sofa vẻ mặt khó chịu, rốt cuộc không đành lòng, ông tròn mắt nhìn Tề Tề một cái, sau đó phân phó Dương Hân mau chóng chuẩn bị canh giải rượu, đứng dậy nâng Chiến Đình Đình về phòng ngủ ở lầu một của cô.

"Nha đầu Tề, cháu trông con bé, ông đi đây." Chiến Cường Quốc nhìn người nằm lỳ ở trên giường uống canh, cảnh cáo nói "Cháu, đừng để ông bắt được nhược điểm, nếu không cháu tự biết hậu quả."

Sau khi Chiến Cường Quốc đi, người mới vừa làm bộ nhu nhược đưa ra một cái móng vuốt, chia chia ngón cái về phía Tề Tề: "Cậu thật lợi hại, sao cậu nghĩ được câu chuyện đó?"

Tề Tề khinh thường hừ cô: "Nếu không thì sao, trực tiếp nói cho ông biết, cậu ra tay ném anh ta qua vai, đánh anh ta sưng mặt sưng mũi. Sau đó khiến Lưu công tử sống lâu ở nước ngoài nảy ra nhiệt tình với công phu Trung Quốc, càng thêm sùng bái cậu, lấy lý do bái sư học nghệ, đồng ý diễn trò với cậu để lừa gạt ông ấy?"

Thấy cô cười khúc khích, Tề Tề vỗ cái mông của cô một cái: "Minh cho cậu biết, ông cụ rất thông minh, lời giải thích ngày hôm nay không biết lấy được bao nhiêu tín nhiệm, còn mẹ cậu nữa, bà nhất định sẽ hỏi."

"Bàn Nha ——"

"Được rồi, mình biết rõ, thu lại thanh âm giả dối của cậu cho mình, mình sẽ đi nói với cô, cậu ở yên là được." Tề Tề rất có thâm ý nhìn môi của cô "Chờ mình trở lại mới thu thập cậu."

*****

Khi gặp lại Tùy Nhạc lần nữa, Chiến Chiến có chút. . . .

Nhìn Tùy Nhạc xách theo đồ ăn vào xường, cô âm thầm căn môi, cảnh giác quan sát nhất cử nhất động của anh.

Chỉ là Tùy Nhạc hoàn toàn không có chú ý tới sự khác thường của cô, vẫn cười lưu manh vô sỉ, làm vài động tác chọc cô cười. Chiến Chiến bụng hộp com chậm chạp đến gần anh, cho đến khi xác định trong đôi mắt tối tăm của anh không có thâm ý, mới thoáng thanh tỉnh lại. Sau khi hết khản trương, tức giận lại dần dần bỏ lên trái tim, Chiến Chiến hung hăng múc một muỗng com, sắc mặt không tốt trừng anh.

"Thế nào, sao lại trừng anh?" Tùy Nhạc vô tội tiếp nhận sự không vui của cô, bộ mặt uất ức.

Bởi vì anh là đồ lưu manh! ! Chiến Chiến mắng anh ở trong lòng, lại không thể biểu lộ ra, chỉ xoay người lại, không để ý anh.

Tùy Nhạc buồn cười nhìn người đến gần mình, rồi lại xoay người không để ý tới mình, thân thể mảnh khảnh của cô được bao bọc trong đồng phục dài rộng, xem ra yếu ớt lại kiên cường, đầu nhỏ màu đen rù rập, lộ ra một phần cổ bị phơi thành màu mặt ong. Tùy Nhạc nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, chỉ cảm thấy ngực có khí nóng cọ rủa, mãnh liệt dị thường.

Mất thấy Chiến Chiến để hộp đồ ăn xuống, Tùy Nhạc liền đưa cái hộp màu trắng bên cạnh cho cô. Thật ra thì Chiến Chiến đã sớm phát hiện hộp bánh ngọt đó, cô cảnh giác lui về phía sau, giống như anh đem tới không phải thức ăn ngon, mà là bom: "Anh lại muốn làm gì?"

Tùy Nhạc hơi bi thương: "Anh tốt bụng làm bánh ngọt cho em, thái độ của em là gì?"

"Vô sự mà ân cần, không phải gian cũng là tặc."

Tùy Nhạc nhún vai: "Tặng vô điều kiện tuyệt đối, khó được tâm tình của anh tốt. . . Không cần thì thôi."

"Ai nói không cần!" Chiến Chiến vội vàng đoạt lấy cái hộp. Nói giỡn, mặc dù người này rất đáng ghét, nhưng cô cần gì ghét bỏ bánh ngọt??"

Tùy Nhạc chống cằm nhìn bộ dạng mèo tham ăn của cô, nhẹ nhàng ném ra ngoài một câu: "Bộ dạng ăn của em thật giống Đinh Đinh."

"Ngày hôm qua, Đinh Đinh cũng có mấy động tác rất giống em" Tùy Nhạc lộ ra biểu tình nhớ lại, nói xong, chính anh lại cười lên tiếng "Có lúc, anh còn tưởng rằng là em giả trang thành Đinh Đinh tới trêu anh."

Chiến Chiến nghe vậy chợt sặc, kịch liệt ho khan, Tùy Nhạc vội vàng đưa tay vỗ vỗ sau lưng cho cô, trong miệng không đồng ý nói: "Anh chỉ nói hơi giống, em không cần vui mừng như vậy chứ?"

Chiến Chiến mở bàn tay to của anh ra, dấm dấm ngực mình. Vui mừng? Con mắt nào của anh thấy cô vui mừng!?

"Em . . . Mới sẽ không nhảm chán như vậy. . ." Chiến Chiến vội vàng quay mặt, cầm bánh ngọt lên vùi đầu khổ ăn. Tùy Nhạc cũng coi như thức thời, không có tiếp tục nghiên cứu vấn đề giống nhau giữa cô và Chiến Đinh Đinh.

Khi cô đang ăn bánh ngọt, bên ngoài lại mưa rơi rào rạc. Mưa rơi không nhỏ, hôm nay Tả Cường mang theo ba người trong tiệm đi làm việc rồi, chỉ chừa Chiến Chiến và Kế Toán ở đây.

Chiến Chiến và Kế Toán liền vội vàng đứng lên vọt ra bên ngoài, thu hồi những kinh kiện và công cụ tán loạn trong sân thật nhanh, khoảng cách đến kho hàng hơi xa, trước hết đến trong phòng làm việc.

Rõ ràng vừa rồi mặt trời còn mọc cao, sao bây giờ đã mưa lớn, giọt mưa lớn như hạt đậu nện ở trên người của cô, Chiến Chiến cũng không kịp đưa tay chùi nước mưa trên mặt, ngồi chồm hổm thu thập những mẫu sắt thép nặng nề.

Đột nhiên, trên đầu không còn mưa, Chiến Chiến vừa ngẩng đầu, về mặt Tùy Nhạc như đưa đám giờ một cây dù đứng bên cạnh mình, Chiến Chiến có chút dở khóc dở cười đẩy Tùy Nhạc cản đường cô ra, chạy vào nhà thật nhanh.

Vậy mà Tùy Nhạc giống như quyết định đi theo bên cạnh cô, còn vẫn đem cây dù - vật cản trở đó - sát vào người cô, Chiến Chiến vọt vào nhà trong quá trình thật "khó khăn".

Đội cô để đồ trong ngực xuống, Kế Toán đã xông ra ngoài nữa. Chiến Chiến cũng muốn theo sau nữa, nhưng ai biết lại bị Tùy Nhạc vững vàng cản đường đi. Sắc mặt anh thật không tốt, đáng tiếc Chiến Chiến không có thời gian nghiên cứu anh, quả đấm không khách khí nện lên ngực anh: "Anh mau tránh ra, em muốn đi ra ngoài!"

Mặc dù Tùy Nhạc cầm dù, nhưng toàn thân cũng cơ hồ không khác gì Chiến Chiến, bị xối ướt nhẹp cả, quần jean màu sáng dính vào trên bắp đùi cường tráng của anh, áo trên người càng thêm dính sát vào da, phập phồng theo ngực của anh. Khóe môi Tùy Nhạc mím thật chặt, anh tựa như đang đè nén tâm tình, chậm rãi nói ra: "Cầm dù, anh sẽ để cho em ra ngoài."

"Cầm dù làm sao em khuôn đồ!" Chiến Chiến không khách khí rống anh, mắt thấy mưa rơi bên cạnh lúc càng lớn, cô nóng lòng hung hăng đẩy anh "Anh tránh ra cho em!"

Tùy Nhạc nhìn cô gái nhỏ cứng đầu cứng cổ trước mắt, trên tóc ngắn của cô không ngừng tích nước, giờ phút này đôi môi đỏ thẫm tím bầm, thân thể mảnh gầy cũng không tự giác run rẩy, đồng phục làm việc thô cứng dính vào trên người cô hiện ra đường cong yếu điệu, ánh mắt của Tùy Nhạc sâu hơn: "Em đừng đi, anh đi lấy!"

Dứt lời, anh nhét dù vào trong tay Chiến Chiến, quay người vọt vào trong mưa lần nữa. Chiến Chiến không biết vì sao, lúc thấy anh sai bước rồi đi, trong lòng thậm chí có một tia rung động rất nhỏ, loại cảm giác đó, cô chưa bao giờ có.

Nhưng, hiện tại cũng không phải là thời điểm nghiên cứu việc này, Chiến Chiến mới không tin Kế Toán nhỏ - có thể bị xe đụng ngã và Tùy Nhạc cả một chiếc xe cũng đẩy không nổi, có thể nhanh chóng cứu những linh kiện bảo bối của cô. Lắc lắc đầu, Chiến Chiến bỏ qua cây dù chạy ra ngoài.

Tùy Nhạc đang cảm mấy linh kiện ở trên tay, quay đầu lại đã nhìn thấy bóng dáng mảnh khảnh chạy tới ở trong mưa, trong nháy mắt đã đến trước mắt. Mưa to khiến tầm mắt mờ hồ, Chiến Chiến ngồi chồm hổm cẩn thận tra xét trên đất xem còn bỏ sót gì không, hoàn toàn không thấy sắc mặt tối tăm của Tùy Nhạc.

Tùy Nhạc giận hết sức, hai tay đang cầm đồ chuyển thành một tay ôm vào ngực, một cái tay khác vươn ra trước, ôm lấy hông của Chiến Chiến.

Chiến Chiến chỉ cảm thấy ngang hông bị một bàn tay nóng bỏng quán vào, rồi sau đó trời đất quay cuồng, cô bị Tùy Nhạc vác trên bả vai. Cảm giác chúm đầu xuống đất này rất là kinh hãi, Chiến Chiến giống như một con tôm sống, nâng người lên giãy dụa: "Tùy Nhạc, anh nổi điên cái gì! Thả em xuống!"

Tùy Nhạc không nói một lời sai bước đi vào nhà. Vì giữ chặt cô, anh đè mạnh cảm lên mông mềm mại của cô, bàn tay kia càng trực tiếp đánh vào bắp đùi của cô, cô vừa động, anh liền hung hăng buộc chặt năm ngón tay quanh cô. Chỉ cách áo ướt đầm thật mỏng, Chiến Chiến tí mỉ cảm nhận bàn tay, hô hấp, thậm chí là lồng ngực phập phồng của anh. Trong nháy mắt Chiến Chiến giống như một con tôm bị luộc, toàn thân hồng hết không nói gì, cũng không nhúc nhích.

Đi vào trong nhà, Tùy Nhạc ném linh kiện lên trên đất, khiêng Chiến Chiến trực tiếp đi tới cửa phòng thay quần áo, đưa tay muốn móc cái chìa khóa trong túi quần cô ra, Chiến Chiến thừa dịp anh đứng lại, xoay eo tuột xuống, cất bước lui ra thật là xa.

Rõ ràng bị nước mưa lạnh như băng ướt hết, nhưng trên mặt của hai người lại đỏ ửng, chỉ là, Tùy Nhạc là tức giận, mà Chiến Chiến, cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình đang xấu hổ!

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Cuộc chiến thứ mười

Chiến Chiến hít sâu một hơi, tận lực đè nén tâm tình của mình xuống: "Anh ——"

Ái ngờ Tùy Nhạc căn bản không cho cô cơ hội mở miệng, trực tiếp đi đến đè bả vai của cô lại, duỗi tay móc ra cái chìa khóa từ trong túi cô, xoay người muốn đi mở cửa, cả ánh mắt cũng không chuyển.

Lần này Chiến Chiến cả giận.

Làm trẻ nãi người ta làm việc chính là anh ta, giờ trò lưu manh cũng là anh ta, sao cuối cùng nổi giận cũng là anh ta? Chiến Chiến vọt tới trước mặt anh, không vui mở miệng: "Thái độ này là gì, còn nữa không được tùy tiện vào chỗ của em!"

Tùy Nhạc mở cửa, lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, tỏ vẻ anh khinh thường nói chuyện với cô: "Đi vào thay quần áo."

Bây giờ là thời điểm thay quần áo sao!? Chiến Chiến chỉ cảm thấy một cổ tức giận đánh vào ngực, mặc dù trong lòng biết hành động của anh xuất phát từ ý tốt, nhưng phản ứng quá độ như thế thật sự không có cần thiết, cô không nhịn được quát Tùy Nhạc: "Anh rốt cuộc bị chạm mạch gì? Sao lại quan tâm em thay trang phục hay không, sao lại bắt em trở lại, linh kiện của em mà bị hư thì anh phụ trách phí tổn sao!?"

"Được!"

Một tiếng hô lớn làm Chiến Chiến kinh hãi, cô chưa bao giờ thấy Tùy Nhạc tức giận như vậy, giờ phút này Tùy Nhạc thật khiến cô có cảm giác sợ hãi muốn chạy trốn. Tùy Nhạc nguy hiểm tiến tới gần, một tay kèm hông của cô, hung hăng lôi cô vào trong lòng ngực mình, lực đạo lớn đến hai chân cô dường như cách mặt đất, mặt anh đen lại trầm giọng nói: "Anh phụ trách, em muốn bao nhiêu anh cho em bấy nhiêu. Bây giờ, đi, thay, quần, áo!"

Chiến Chiến sững sờ nhìn gương mặt tuần tú ghé vào trước mặt, lời nói vốn nên lẽ thẳng khí hùng lại thành cả lăm: "Em em đâu có bảo anh cho em . . ."

"Ách. . . Đây là. . ." Kế Toán bị tưới thành ướt sũng tội nghiệp tụt vào cửa, nhìn hai người tư thế mập mờ trong nhà, tiến lui đều khó. Ánh mắt mang theo hung dữ của Tùy Nhạc bắn về phía cậu ta làm toàn thân Kế Toán run bắn, cậu ta bỏ lại linh kiện trong tay vừa hồ vừa xông ra ngoài: "Em, em, em đi xem cửa kho hàng có khóa hay không!"

"Ai, đợi một lát, cái gì cũng thu thập xong à. . ." Chiến Chiến đẩy Tùy Nhạc ra đuổi theo không nghĩ tới mới vừa bước một bước liền bị đồ vật trên mặt đất làm trượt lao đảo một cái. Tùy Nhạc nhìn thấy cô lắc lư, lửa giận trong mắt ngập trời, Chiến Chiến vừa ổn định thân thể. Sau đó. . . liền bị lôi vào phòng thay quần áo.

Tùy Nhạc ép cô lên tường, cắn răng rống cô: "Em nhất định đợi đến chân bị thương té xỉu mới bằng lòng nghe lời sao!?"

Mặc kệ vẻ mặt kinh ngạc của Chiến Chiến, Tùy Nhạc lạnh lùng nâng lên khóe môi: "Em không chịu thay à, được! Anh thay giúp em!"

Dứt lời, bàn tay to của anh rơi vào trên nút áo Chiến Chiến. Máy động tác, cổ áo liền mở rộng ra, mắt thấy áo lót ướt đầm của mình đã lộ ra ngoài, Chiến Chiến luống cuống tay chân níu lại cổ áo, ngăn cản anh cởi áo ra, trong giọng nói lộ ra kinh hoàng: "Anh. . . Anh làm gì thế. . . Biến thái!"

Tùy Nhạc cũng không để ý cô, cúi đầu bắt đầu cởi dây nịt của cô, Chiến Chiến thét lên nắm quần lót: "Anh, anh dừng tay! !"

Mắt thấy quần lót đáng thương của mình cũng sắp thất thủ, lần đầu tiên Chiến Chiến phát hiện hơi sức của Tùy Nhạc thật lớn, thanh âm của cô đã là sợ hãi: "Anh. . . Em tự thay, em tự thay. . ."

Động tác trên tay Tùy Nhạc dừng lại, anh chậm rãi ngồi thẳng lên, ánh mắt tinh mịch nhìn cô một cái thật sâu, rồi sau đó khẽ nguyên rủa một tiếng, bỏ lại một câu "Anh đi ra ngoài chờ em." Liền mở cửa đi ra ngoài.

Lúc Chiến Chiến mè neho đi ra, Tùy Nhạc đang ngồi ở trên ghế sa lon, cúi đầu không biết đang nghĩ cái gì. Trên người anh vẫn mặc quần áo ướt đầm, nước trên tóc nhỏ tí tách, trên kệ bên cạnh rõ ràng có khăn lông, nhưng không thấy anh lấy lau.

Chiến Chiến từ từ đi đến một đầu sa lon khác, kéo quần áo mới thay trên người, suy nghĩ nên mở miệng như thế nào. Vừa rồi lúc cô thay quần áo, đã làm rõ suy nghĩ, nếu như Tùy Nhạc biết rõ chuyện cô té xỉu vì chân bị thương, như vậy, phản ứng vừa rồi của anh cũng không coi là quá khích.

"Ngày mưa to mấy tháng trước, người đưa em trở về, chính là anh." Không chờ cô mở miệng, Tùy Nhạc cúi đầu nhẹ nói, "Anh không cho chú Tả nói cho em biết, người công em trở về từ trên đường chính là anh, cho nên anh biết rõ chân của em gặp mưa xong nếu như không mau chóng xử lý sẽ. . . Rất nghiêm trọng."

"Vừa rồi phản ứng của anh có hơi quá khích, thật xin lỗi." Tùy Nhạc ngẩng đầu sâu sắc nhìn cô một cái, giọng thành khẩn.

"Em. . . Em không có tức giận, em hiểu rõ anh có ý tốt" Như thế này, ngược lại làm cho Chiến Chiến có chút ngượng ngùng. Ánh mắt của cô chuyển loạn, cảm giác có chút không được tự nhiên "Anh có thể nói chuyện với em như bình thường không, em thật không quen về nghiêm túc của anh. . ."

"Anh mới vừa giúp em nấu nước ấm, lát nữa em hãy ngâm chân, rồi chườm nóng đầu gối." Tùy Nhạc vừa nói vừa đứng lên "Anh đi về trước đây."

Chiến Chiến liền vội vàng đứng lên: "Vậy. . . Vậy anh mau về. . . thay quần áo đi."

Tùy Nhạc nhìn dáng vẻ bức rức của cô, đột nhiên nở một nụ cười: "Em vợ, anh tốt với em có phải khiến em rất cảm động không? Đừng có áp lực, nói tốt vài câu ở trước mặt Đình Đình là được."

Nhìn bóng lưng che dù rồi đi của Tùy Nhạc, Chiến Chiến đột nhiên cảm thấy, hành động này của anh ta, tựa hồ không phải là vì Chiến Đình Đình. . . Mà là vì cô, vì Chiến Chiến.

Loại cảm giác này, rất tốt.

*****

Mưa rơi vẫn như cũ, Tùy Nhạc lái xe ở trên đường, ánh mắt rơi vào trên đường bị nước mưa cọ rửa, suy nghĩ của anh trở lại ngày đó, cũng là mưa lớn như thế.

Lúc đó, thời gian anh và Chiến Chiến chính thức tiếp xúc còn chưa tính dài, ban đầu vì muốn trêu chọc mà dùng tiền ăn để đổi lấy cơ hội gặp mặt Chiến Đình Đình, khiến Chiến Chiến căm rắng ghen ghét đối với anh. Ngày đó khi anh lái xe đi ngang qua con đường, lại nhìn thấy trong mưa to có một bóng dáng mảnh khảnh chậm rãi hoạt động.

Rất kỳ quái, anh lại chỉ nhìn một cái liền nhận ra người kia là Chiến Chiến, Tùy Nhạc ngồi ở trong xe không khỏi lắc đầu, mưa lớn như thế, cô đi chậm như vậy chẳng lẽ muốn hưởng thụ niềm vui thú gặp mưa?

Sự thoát nước trên đường phố không phải rất tốt, dòng nước gần như ngập đến ống bô xe ở đuôi xe, anh phải chạy cẩn thận để tránh nước chảy vào làm tắt lửa. Tùy Nhạc từ từ lái xe đến gần Chiến Chiến, khi anh nhìn rõ, người phía trước đột nhiên té xuống.

Tùy Nhạc cả kinh, vội vàng thắng xe, nhảy xuống xe chạy tới xem xét, Chiến Chiến lại té xỉu. Anh ôm lấy cô lên xe, lại phát hiện bởi vì vừa đột nhiên thắng xe, động cơ đã ướt không cách nào khởi động.

Cho nên, anh liền công Chiến Chiến, chạy qua hai con đường ở trong cơn mưa to, vọt vào sân "Chiến Xa", dùng xe nơi đó đưa cô đi bệnh viện.

Ở trong bệnh viện, Tả Cường nhủ mảy, nhưng lại không nóng nảy, tựa như đã quen với chuyện này, rồi sau đó, bị anh truy vấn, Tả Cường chỉ nói cho anh biết, chân Chiến Chiến bị thương trong một tai nạn giao thông, nên để lại tật xấu này.

Anh luôn không lo việc băng quơ, thế nhưng lại vận dụng quan hệ điều tra sự cố kia, nên đã biết chuyện xảy ra trước kia của Chiến Chiến. Từ đó, ánh mắt của anh luôn đi theo cô gái quật cường lại không dục dằn này, dần dần, cũng không chuyển ra được nữa.

Tùy Nhạc nghĩ, anh đã lún vào từ khi đó.

Bất tri bất giác, xe đã lái về nhà hàng nhỏ, Tùy Nhạc xuống xe, trở lại trong phòng làm việc dưới sự quan tâm túm tụm của một nhóm người, nhiều quan

tâm như vậy, nhưng anh chân chính để ở trong lòng, chỉ có một câu khuyến cáo lấp ba lấp bắp của Chiến Chiến.

"Nói nhỏ nói thầm——" Tùy Nhạc thay quần áo xong ra ngoài, liền nghe thấy chuông điện thoại di động, anh cầm lên xem, lông mày ngọn núi nhíu lại, là lão Trần. Nếu như không phải có chuyện gì, lão Trần sẽ không gọi điện thoại tới.

"Này, chuyện gì?"

"Thiếu gia, có chuyện tôi nghĩ cậu nên biết." Thanh âm trầm thấp của lão Trần truyền đến "Tiệm trà hôm chủ nhật cậu đến, hôm nay đã đổi quản lý."

"Cái gì?" động tác lau tóc của Tùy Nhạc dừng lại "Ông nói Lý Húc? Tại sao?"

"Cấp trên ra lệnh, nói là kinh doanh không tốt."

Tùy Nhạc từ từ thở hắt, nhắm mắt lại: "Tôi biết rồi. Ông an bài công việc mới cho anh ta đi."

"YES!, thiếu gia."

Đặt điện thoại xuống, Tùy Nhạc yên lặng hai giây, rồi sau đó hung hăng quần khăn lông trong tay lên mặt đất.

*****

Tối hôm đó, Chiến Chiến tắm nước nóng thoải mái xong, cảm giác đau đớn ở đùi phải biến mất dần, cô vui ở trên giường gọi điện thoại cho Tề Tề, hỏi báo tình huống hôm nay của mình cho "Quân sư" theo thường lệ.

Tề Tề nghe xong lời Chiến Chiến nói, nhẹ nhàng cong khoe môi lên, cô lẩm bẫm "Minh nghĩ mình có thể xác định động cơ của anh ta rồi."

"A, cái gì?" Chiến Chiến không có nghe Tề Tề nói rõ, muốn cô nói lại lần nữa.

Tề Tề hơi ác ý trêu cô: "Minh không nói với cậu."

"Bàn Nha! Sao cậu lại như thế!" Chiến Chiến hươu quả đấm, tựa hồ muốn nắm Tề Tề ở đầu điện thoại kia tới sửa chữa một phen.

"Minh chỉ có thể nói, người đàn ông cậu đụng phải, sao cũng thích dùng một chiêu đường vòng cứu nước[1] này đây?"

"À?"

"Thôi, nói cậu cũng không hiểu, mình muốn nói cho cậu biết một chuyện khác."

"Cái gì?" Chiến Chiến miễn cưỡng nằm lỳ ở trên giường, chơi hoa văn trên áo gối.

"Minh bảo đảm cậu cảm thấy hứng thú, là về Trịnh Hạo Khanh. Muốn mình nói với cậu, thì cậu ngồi dậy đi, xoay người đối mặt đầu giường, cái mông lui về phía sau năm bước, đôi tay rời giường, mở rộng chân."

Tề Tề chỉ thị như vậy khiến Chiến Chiến hăng hái, cô dựa theo làm xong rồi, hưng phấn nói: "Minh đã xong, cậu nói mau!"

"Chiến Chiến, mình nói với cậu, Trịnh Hạo Khanh. . . và mình, muốn ở cùng nhau."

"Cái gì!?" Chiến Chiến nghe vậy đại não đột nhiên trống rỗng, rồi sau đó hô to một tiếng, thân thể cũng bởi vì kích động mà búng lên, sau đó chỉ nghe thấy "Bịch" một tiếng, cô đánh rơi cái gối mình đã chụp được vô số lần xuống giường.

Tề Tề nghe tiếng vang không lồ, không nhận được cười khanh khách, Chiến Chiến bò dậy nắm điện thoại di động rút bên cạnh lên, hét lớn một tiếng về phía cô: "Cậu có ý làm mình té!"

"Cậu đã té mấy trăm lần, thêm một lần thì thế nào."

"Vậy cũng không thể như vậy a!"

Tề Tề nghe Chiến Chiến oán trách, vẻ hơi lo lắng ở mi tâm rốt cuộc hoàn toàn phai đi, cô khẽ nhạo báng hỏi: "Bây giờ cậu chỉ để ý mình hại cậu rơi xuống giường, sao không phát biểu ý kiến về chuyện của mình và Trịnh Hạo Khanh?"

Chiến Chiến nghe cô nói xong, chợt nhớ lại tin tức khiến cô khiếp sợ này, cô buồn bã hô với cái điện thoại: "Bàn Nha, cậu cư nhiên đào góc tường của mình! Trịnh Hạo Khanh là người mình xem trọng!"

Tề Tề khinh thường hừ cô: "Cậu chỉ thích bánh ngọt của người ta, mình không biết sao?"

"Ách. . ." Chiến Chiến vò đầu, hình như đúng là như vậy, cô thích Trịnh Hạo Khanh, bởi vì anh rất tốt. Nhưng mà nhiệt tình dị thường đối với anh ta, dường như thật đúng là dành cho tài nghệ của anh ta. . . .

"Cậu nghĩ xem, trong hai ta người nào quen anh ấy không phải đều giống nhau sao, cậu tùy thời đều có thể ăn được bánh ngọt."

Chiến Chiến bắt mắt giọng điệu của Tề Tề: "Này, đầu gì anh ấy cũng là mối tình đầu của mình, sao cậu nói như mình trừ ăn ra cũng không quan tâm gì khác!"

"Mình hiểu rõ, đây là thuận miệng nói thôi." Tề Tề thở dài thật nhỏ "Sao hai đứa mình còn chưa quyết định đâu."

Chiến Chiến nhận thấy suy sụp trong giọng nói của cô: "Thế nào, không phải nói sẽ ở chung ngay sao?"

Tề Tề lại thở dài: "Anh ấy hình như có chút hiểu lầm thái độ của cậu, cảm thấy ở chung với mình thì có lỗi với cậu, luôn có chút do dự."

"Cái này thì có cái gì đâu! Mình lại không có gì với anh ta, yên tâm, chuyện như vậy cứ để mình lo, mình sẽ làm thay đổi tư tưởng của anh ta giúp cậu! Hạnh phúc của cậu chính là hạnh phúc của mình mà."

Cúp điện thoại, Tề Tề kéo tủ đầu giường ra, tấm hình cô và Chiến Chiến chụp chung lúc mười bảy tuổi an tĩnh nằm bên trong —— hai cô bé không có phiền não, không có trở ngại, nụ cười cũng rực rỡ nhất, hướng về phía ống kính, và chàng trai sau ống kính này.

[1]Đường vòng cứu nước: từ này được sinh ra trong kháng chiến chống Nhật. Ý chỉ không trực tiếp đối địch mà dùng những phương pháp gián tiếp như đánh vòng ngoài, triệt tiêu lực lượng của địch từ từ, gom góc sức lực từ mọi nơi... Tuy thu được kết quả hơi chậm nhưng lại chắc.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Cuộc chiến thứ mười một

Chiến Chiến chán đến chết tựa lên cửa ra vào, nhìn chăm chăm nước mưa rơi xuống từ mái hiên, cơn mưa đột nhiên tới này, lại đã rơi suốt cả ba ngày. Bởi vì thời tiết, hôm nay Chiến Xa quyết định cho người làm nghỉ ngơi, Tà Cường và Kế Toán là vui ở trong phòng tính toán sổ sách, và chơi cờ.

Không có công việc, Chiến Chiến rảnh rỗi, cả người khó chịu, cô quay đầu lại nhìn sang hai người bình yên đánh cờ bên trong —— cũng không có người cãi và giết thời gian với cô. Trong lòng không khỏi mất mát, Chiến Chiến không muốn thừa nhận, là bởi vì đã liên tục ba ngày chưa gặp Tùy Nhạc.

Kể từ sau ngày đó, Tùy Nhạc vẫn chưa xuất hiện, người làm đưa bữa ăn nói mấy hôm nay ông chủ của họ cũng không có đi làm. Chiến Chiến vuốt vuốt điện thoại di động, do dự có nên gọi hay không: không phải anh mắc một cơn mưa, liền cảm ngã bệnh chứ?

"Chú Tà, chú xem chú xem!" Mắt của Kế Toán không chớp liếc trộm Chiến Chiến đứng ở cửa "Giống hòn vọng phu hay không!"

Chiến Chiến còn không biết mình đã trở thành đối tượng nhạo báng của Kế Toán. Cô cử động đùi phải vẫn đang đau đớn, những ngày qua khí trời ẩm ướt, cô vẫn cảm thấy không thoải mái.

"Nha đầu!" Tà Cường không chút hoang mang phá hủy một nước cờ, ngừng đầu khi Kế Toán đang buồn bã nhìn soi mói "Vào trong nhà, cửa rất ẩm ướt, đứng đó làm gì."

Chiến Chiến thông thả bước đến trước bàn ngồi xuống: "Chú Tà, thật nhảm chán a. Lúc nào chúng ta mới có thể đi ra ngoài làm việc?"

"Trời mưa xuống nhà ai sửa xe? Không dùng đầu óc, cháu ở yên đó cho chú, chân có thuận tiện hay không?" Cuộc sống bộ đội nhiều năm khiến Tà Cường quen dùng mệnh lệnh nghiêm nghị để quan tâm thuộc hạ, đối với Chiến Chiến, ông cũng như thế.

Nhưng Chiến Chiến cũng không e ngại mặt lạnh của ông, cô làm nũng nói: "Chú Tà, nếu không hai ta so hai chiêu nhé? Rất lâu không hoạt động gân cốt rồi!"

Tà Cường đã độ sức nhiều, năm đó đã ôm chức vô địch trong tất cả trận đấu ở trại lính, chỉ là kể từ khi eo bị thương, liền từ chức, rồi xin về hưu sớm, ông nhiều lắm là rèn luyện mỗi ngày, lại dạy vài chiêu thức căn bản cho Chiến Chiến.

Thấy Tà Cường không để ý cô, Chiến Chiến kéo cái ghế qua níu tay áo Tà Cường: "Chú Tà, đứng lên, dạy cháu hai chiêu!"

"Rầm rầm rầm ——" Đột nhiên, cửa truyền đến một trận tiếng gõ cửa ầm ĩ. Ba người trong nhà cùng nhau nhìn ra phía ngoài, chỉ thấy nhiều thanh niên đáng vẻ lưu manh chen chúc tại cửa. Dẫn đầu chính là một tên đội mũ lưỡi trai, khiêng một cây gậy, lười biếng dựa vào trên cửa chính, nói với Chiến Chiến: "Hi."

Chiến Chiến và Tà Cường nhìn nhau một cái, có chút kinh ngạc —— Cũng còn người dám tới "Chiến Xa" kiểm chuyện chơi.

Khi "Chiến Xa" mới vừa khai trương, cũng đã bị đại ca vùng này theo dõi, một sư phụ trầm mặc, một bà chủ nhu nhược, không cửa không đường, không nguồn không cội. Lúc đó có rất nhiều người tới cửa bởi móc, cho đến có một lần, bởi vì bọn họ cự tuyệt đóng phí, một tên đại ca tụ tập cả đám anh em, đánh nhau trong sân "Chiến Xa".

Toàn bộ mười hai người cộng thêm một con sói chó, bị một già một trẻ dọn dẹp răng roi đầy đất.

Sau đó, hai người được "mời" đến gặp lão đại Hắc Mao ở vùng này.

Hay chính là, trước kia Hắc Mao đã từng đi lính, lại còn là lính Tả Cường từng dẫn dắt, Tả Cường mạnh mẽ đánh cho Hắc Mao một trận trước mặt anh em của anh, Hắc Mao lập tức đầu hàng, dâng hoàng đưa hai người trở về, từ đó, không còn gây rắc rối.

"Có chuyện gì?" Tả Cường dùng tay ngăn trở Chiến Chiến muốn tiến lên, trầm giọng hỏi rõ ràng những người có ý xấu.

"Chúng tôi chỉ theo lệnh làm việc" "mũ lưỡi trai" chỉ thẳng cây gậy tròn về phía Chiến Chiến "Cho bà chủ một chút nhắc nhở."

"Lên cho tao!" Trong mắt 'mũ lưỡi trai' thoáng qua ác độc, thoáng chốc, một nhóm người vọt vào.

Vừa mới nói xong lâu không có hoạt động gân cốt, không nghĩ tới vào lúc này đã phải đánh nhau. Chiến Chiến và Tả Cường thầm giật mình trong lòng, đám người kia, tuyệt đối là có chuẩn bị mà đến. Bọn họ không giống với những tên du côn lưu manh, mà đã nghiêm chỉnh huấn luyện, chiêu thức hung ác chính xác, và lại đặc biệt tấn công đùi phải của Chiến Chiến và hông của Tả Cường.

Trong nhà không gian bế tắc, Chiến Chiến nhìn bàn ghế bị đập lật đầy ngã, trong lòng dần dần có chút nóng nảy, lực đá ở đùi phải bởi vì vết thương cũ yếu xuống không ít, cô bị ba người vây vào giữa khó khăn phản kích.

Tả Cường nhanh chóng giải quyết xong hai tên vây quanh ông, tiến lên một cước đá bay 'mũ lưỡi trai' nắm cánh tay Chiến Chiến, rồi sau đó Chiến Chiến và ông mỗi người chọi một, đánh ngất xỉu hai tên cuối cùng.

"Chú Tả cứu mạng a!" Trong phòng truyền đến một tiếng gào lên, Tả Cường và Chiến Chiến quay người lại đã nhìn thấy một tên mới vừa bị Tả Cường giải quyết đã tỉnh lại, đang giờ quả đấm ở phía trên Kế Toán. Tả Cường bước một bước dài xông tới đánh cho hắn bất tỉnh, đưa tay kéo Kế Toán trốn ở góc phòng ra ngoài.

Kế Toán mặt xám mảy tro nhìn Chiến Chiến, trên mặt đột nhiên hiện ra vẻ hoảng sợ: "Chị Chiến cẩn thận!"

Chiến Chiến vừa quay người, mặt của 'mũ lưỡi trai' đang ở trước mắt, hắn ta dữ tợn che mặt giờ gây ráng sức đánh lên đầu Chiến Chiến, Chiến Chiến nhanh chóng lui về phía sau, quả đấm nắm chặt sắp đánh lên mặt hắn.

Nhưng 'mũ lưỡi trai' lại đột nhiên ngừng lại, bị người bóp cổ từ phía sau, trên mặt 'mũ lưỡi trai' nhất thời hiện lên biểu tình thống khổ dị thường. Cổ áo hắn ta cơ hồ siết khiến hắn hít thở không thông, 'mũ lưỡi trai' bỏ cây gậy trong tay xuống giải cứu cổ của mình, lúc giây giụa, lộ ra gương mặt tuần tú sau lưng.

Là Tùy Nhạc.

"Đánh con gái có phải quá dễ tiện hay không." Tùy Nhạc mỉm cười xách 'mũ lưỡi trai' đến trước mặt Chiến Chiến, chột buông tay ném hắn ta ra, khi lưng đối diện Chiến Chiến, trên mặt Tùy Nhạc lộ ra biểu tình âm trầm khiếp người.

'Mũ lưỡi trai' nhìn thấy Tùy Nhạc, trong mắt thoáng qua kinh hoàng, rồi sau đó thay bằng biểu tình hung ác hơn nhào tới Tùy Nhạc, chỉ thấy Tùy Nhạc cong đùi phải lên, rồi sau đó nghiêng người đá mạnh ra ngoài, chân dài hiện ra 90 độ tiêu chuẩn, khi hạ xuống, 'mũ lưỡi trai' bị đá trúng lồng ngực hôn mê bất tỉnh.

Tất cả nhanh đến làm cho người ta có chút kinh ngạc.

Vậy mà, đang lúc ba người ghen hờn nhìn trần trời, vị "Anh hùng" đột nhiên xuất hiện này, lại ngoài dự đoán cúi người xuống, nhếch nhác ôm đùi phải, thống khổ kêu rên nói: "Ai u, sao lại đau vậy!"

Tả Cường và Kế Toán dùng sợi dây buộc bánh xe trói những người đó lại, đề dưới đất chờ cảnh sát đến giải quyết.

Chiến Chiến đưa khăn lông lạnh cho Tùy Nhạc để anh thoa mát cá chân, vẻ mặt nghi ngờ hỏi người đang thống khổ: "Anh rốt cuộc có võ hay không?"

"Khụ khụ, anh chỉ có thể nói. . . Anh có chút kiến thức cơ bản."

"Kiến thức cơ bản gì?"

Sức đá người của anh rất đủ, nhưng bất kể là tư thế ra chân, hay là phương thức công kích, cũng thật là quý dị, cô chưa từng thấy, Chiến Chiến hỏi tới: "Karate? Teakwondo? Judo?"

"Ách. . . . ."

"Ách cái gì ách! Đàn ông mà ngượng cái gì!"

Tùy Nhạc đỏ mặt, thẳng thắn trong cái nhìn soi mói của mọi người: "Thật ra thì, anh đã luyện hai năm. . . Nam tử kiện mỹ thao (Bài tập giúp đàn ông khỏe đẹp)."

Kế Toán ngây ngẩn cả người, Chiến Chiến cũng ngây ngẩn cả người.

"Anh Tùy. . . Anh nói là quần bó sát giống như siêu nhân mặc trên ti vi. . ." Kế Toán khoa tay múa chân "1-2-3-4 nhảy nhảy nhót nhót. . . đó à?"

Chiến Chiến thấy Tùy Nhạc đỏ mặt gật đầu, trong đầu đột nhiên hiện lên bộ dạng anh mặc đồ thể thao màu đỏ hươ múa tay chân, liền nhin không được điên cuồng cười lên: "A ha ha ha ha, kiện mỹ thao a ha ha Haaa...! Tùy đầu lớn, em thật sự phục anh à ha ha. . ."

Tùy Nhạc sờ sờ lỗ mũi: "Buồn cười thế à. . . ."

Chiến Chiến ôm bụng, thở không ra hơi cười hân: "Anh còn không biết ngại mà nói là kiến thức cơ bản. . . Có thể đá ngã người cũng xem như anh may mắn!"

Tùy Nhạc cúi đầu uất ức xoa chân, khước miệng lại nhẹ nhàng rung động.

Tà Cường khẽ hé miệng trong tiếng cười của Chiến Chiến, ánh mắt nhìn Tùy Nhạc hiện lên một nụ cười: một cú đá thật tốt, lại có thể bị cậu ta nói thành nam tử kiện mỹ thao.

Tà Cường ngó mặt đi chỗ khác, quát Kế Toán đang nén cười đến thở hổn hển: "Cậu, tới đây kéo mấy tên này ra ngoài với tôi, một lát 110 sẽ tới."

Kế Toán hiểu ý, thức thời theo sát Tà Cường nhanh chóng rời đi, để lại không gian cho hai người trên ghế sa lon.

Chiến Chiến thật vất vả dừng cười, lại thấy Tùy Nhạc vẫn giữ bộ dạng cô đơn cúi đầu xoa chân, cô gãi gãi đầu, dù nói thế nào, người ta cũng coi là cứu cô, cô cười nhạo như vậy thật không tốt.

"Cái đó. . . Đau lắm hả? Hay em đưa anh đi bệnh viện xem một chút?" Chiến Chiến vắt khăn lông, tiến tới trước mắt anh, cẩn thận quan sát sắc mặt của anh, thấy anh lắc đầu, cô không nhin được đưa tay vỗ vỗ bờ vai của anh "Vậy cần em giúp anh làm gì không?"

Tùy Nhạc nghe vậy chợt ngừng đầu lên, trên mặt làm gì còn chút uất ức nào, cặp mắt sáng ngời: "Vậy anh muốn đổi một lần gặp Đình Đình ——"

Chiến Chiến dùng khăn lông phát lên mặt của hân: "Đổi cho anh cái đầu quý!"

Dứt lời, cô nhào tới muốn đánh người được voi đòi tiên, người lại đột nhiên ngã ngồi trên đùi Tùy Nhạc, Tùy Nhạc nhanh chóng ôm chặt Chiến Chiến, trong thanh âm lộ ra lo âu: "Thế nào!?"

*****

"Ai u đau chết mất!" Chiến Chiến nằm trên giường xoa bóp, gào lên đáng thương, cô nghiêng đầu nhìn Tùy Nhạc rành rang đứng ở một bên, thờ phỉ phò oán trách "Em đã nói không cần đến bệnh viện, nhìn em chịu tội anh rất thích, ai u ——"

Trên đùi phải có một bàn tay đè xuống khiến cô kêu đau, bác sĩ trung y râu ria hoa râu không khách khí ráng sức: "Người tuổi trẻ bây giờ thật đúng là xem mình làm bằng sắt, không cần đến bệnh viện?" Nói xong, lại xoa rượu thuốc lên đầu gối khẽ sung lên của Chiến Chiến, chà xát xong lại vỗ một cái "Pằng".

Đôi tay Tùy Nhạc cầm ở trong túi, bị tiếng hô kinh hãi của Chiến Chiến và động tác của thầy trung y làm chấn kinh lui về sau một bước. Anh không để ý tới ánh mắt như kẻ thù của Chiến Chiến, bỏ lại một câu "Anh đi ra ngoài." Liền vội vã chạy ra ngoài.

"Anh dừng đi! Vừa rồi không phải anh kêu đau chân sao, có gan anh cũng đi lên xoa —— ai u, cháu nói bác sĩ, ông nhẹ một chút có được hay không. . . ."

Về nhàn nhả trên mặt bác sĩ trung y hoàn toàn khác với sức lực hung ác ông dùng, ông lắc đầu nói: "Nhẹ một chút không thể được, nha đầu, sức phải đủ mới có hiệu quả ——"

"Ngao! !!"

Tùy Nhạc đi ra ngoài phòng, dựa vào tường bên ngoài phòng làm việc mà đứng, khiến tiếng kêu thảm thiết truyền vào trong tai hơi giảm bớt. Anh chỉ nắm chặt quả đấm trong túi hơn, đè nén xúc động bề cô đi —— xoa bóp rất có ích với chân của cô, điều này khi anh học tập quyền pháp và dùng thứ này để phòng thân, đã hiểu rõ ràng.

Qua thời gian rất lâu, tiếng kêu thảm thiết trong nhà dần dần biến mất, Tùy Nhạc thở ra một hơi đẩy cửa đi vào, lúc này bác sĩ trung y đang dùng sức êm ái xoa bóp chân cứng ngắc của Chiến Chiến, mà Chiến Chiến, cũng không biết là bởi vì mệt nhọc này giờ, hay là sự buông lỏng lúc này, đã nằm lỳ ở trên giường ngủ say sưa.

Tùy Nhạc khẽ bước qua, tiếp nhận công việc xoa bóp.

Bắp chân của cô rất trắng, bàn tay thon dài của Tùy Nhạc rắng sức êm ái, cẩn thận vuốt ve. Bác sĩ trung y đốt nến trên bàn, bên trong phòng dần dần bị một mùi hương thoang thoảng làm dịu tâm thần quanh quẩn, Chiến Chiến ngủ sâu rồi.

Lại qua một lúc lâu, ngón tay bác sĩ trung y gõ nhẹ cái bàn, ý bảo Tùy Nhạc đi ra ngoài với ông. Tùy Nhạc cầm một cái chăn mỏng lên cẩn thận đắp cho Chiến Chiến, rồi sau đó cùng đi theo ra khỏi phòng. Tùy Nhạc đóng cửa phòng, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy gương mặt tràn đầy hứng thú, anh bất đắc dĩ than thở: "Chú Trịnh, chú đừng làm vẻ mặt như vậy được không?"

Trịnh Diệp đưa tay xoa xoa râu ria hỏi: "Đây chính là cô gái mấy tháng trước cháu nói với chú?"

"Dạ, chính là cô “Tùy Nhạc kéo cái ghế ngồi xuống, biểu hiện trên mặt có chút nghiêm túc “Chú Trịnh, tình hình chân của cô như thế nào rồi?"

"Xoàng, tổn thương tương đối nghiêm trọng, nhưng cũng may khôi phục không tệ, cháu hãy thường dẫn con bé tới đây, chú sẽ điều trị giúp con bé, không có vấn đề gì." Trịnh Diệp nói tới chỗ này, giọng nói mang theo chế nhạo “Dĩ nhiên, cháu nhất định phải đồng ý, cũng có thể tự tiến hành xoa bóp đơn giản cho con bé."

Vừa rồi khi ông xoa chân cho Chiến Chiến, trên mặt tiểu tử này không chỉ có thương tiếc, lại còn mang theo ghen tức, Trịnh Diệp suy nghĩ một chút cảm thấy buồn cười. Thấy Tùy Nhạc hơi biểu lộ lúng túng, Trịnh Diệp cười nói sang chuyện khác: "Nhưng theo võ công của cháu, sao đánh nhau còn cần con bé động thủ?"

"Lúc cháu chạy tới đã muộn." Ánh mắt Tùy Nhạc sâu hơn, hơi biểu lộ lạnh lùng. Nhiều năm như vậy Trịnh Diệp lần đầu tiên thấy anh lộ ra vẻ mặt như thế vì một cô gái, ông vỗ vỗ bả vai Tùy Nhạc: "Được rồi, chú còn có bệnh nhân bên kia, chờ cô ấy tỉnh rồi hai cháu hãy đi."

Tùy Nhạc đi vào trong nhà, rón rén lại gần Chiến Chiến đang ngủ say, tóc ngắn nghịch ngợm của cô rũ xuống gương mặt, giạt mình theo hô hấp nhẹ nhàng chậm chạp. Tùy Nhạc đưa tay nhẹ nhàng vén tóc lên, ngón tay quyến luyến vuốt ve gương mặt của cô, Chiến Chiến ngoan như vậy, thật sự anh chỉ gặp lần đầu.

Rốt cuộc nhìn không được, Tùy Nhạc hôn nhẹ lên cánh môi hơi vênh của cô, Chiến Chiến vô ý thức nhếch môi, cũng không biết có một đôi mắt thâm tình, đang dịu dàng nhìn cô.

Chiến Chiến chán đến chết tựa lên cửa ra vào, nhìn chằm chằm nước mưa rơi xuống từ mái hiên, cơn mưa đột nhiên tới này, lại đã rơi suốt cả ba ngày. Bởi vì thời tiết, hôm nay Chiến Xa quyết định cho người làm nghỉ ngơi, Tà Cường và Kế Toán là vui ở trong phòng tính toán sổ sách, và chơi cờ.

Không có công việc, Chiến Chiến rồi rảnh, cả người khó chịu, cô quay đầu lại nhìn sang hai người bình yên đánh cờ bên trong —— cũng không có người cãi và giết thời gian với cô. Trong lòng không khỏi mất mát, Chiến Chiến không muốn thừa nhận, là bởi vì đã liên tục ba ngày chưa gặp Tùy Nhạc.

Kể từ sau ngày đó, Tùy Nhạc vẫn chưa xuất hiện, người làm đưa bữa ăn nói mấy hôm nay ông chủ của họ cũng không có đi làm. Chiến Chiến vuốt vuốt điện thoại đi động, do dự có nên gọi hay không: không phải anh mắc một cơn mưa, liền cảm ngã bệnh chứ?

"Chú Tà, chú xem chú xem!" Mắt của Kế Toán không chớp liếc trộm Chiến Chiến đứng ở cửa “Giống hòn vọng phu hay không!"

Chiến Chiến còn không biết mình đã trở thành đối tượng nhạo báng của Kế Toán. Cô cử động đùi phải vẫn đang đau đớn, những ngày qua khí trời ẩm ướt, cô vẫn cảm thấy không thoải mái.

"Nha đầu!" Tà Cường không chút hoang mang phá hủy một nước cờ, ngẩng đầu khi Kế Toán đang buồn bã nhìn soi mói “Vào trong nhà, cửa rất ẩm ướt, đứng đó làm gì."

Chiến Chiến thông thả bước đến trước bàn ngồi xuống: "Chú Tà, thật nhàm chán a. Lúc nào chúng ta mới có thể đi ra ngoài làm việc?"

"Trời mưa xuống nhà ai sửa xe? Không dùng đầu óc, cháu ở yên đó cho chú, chân có thuận tiện hay không?" Cuộc sống bộ đội nhiều năm khiến Tà Cường quen dùng mệnh lệnh nghiêm nghị để quan tâm thuộc hạ, đối với Chiến Chiến, ông cũng như thế.

Nhưng Chiến Chiến cũng không e ngại mặt lạnh của ông, cô làm nũng nói: "Chú Tà, nếu không hai ta so hai chiêu nhé? Rất lâu không hoạt động gân cốt rồi!"

Tà Cường đã độ sức nhiều, năm đó đã ôm chức vô địch trong tất cả trận đấu ở trại lính, chỉ là kể từ khi eo bị thương, liền từ chức, rồi xin về hưu sớm, ông nhiều lắm là rèn luyện mỗi ngày, lại dạy vài chiêu thức căn bản cho Chiến Chiến.

Thấy Tà Cường không để ý cô, Chiến Chiến kéo cái ghế qua níu tay áo Tà Cường: "Chú Tà, đứng lên, dạy cháu hai chiêu!"

"Rầm rầm rầm ——" Đột nhiên, cửa truyền đến một trận tiếng gõ cửa ầm ĩ. Ba người trong nhà cùng nhau nhìn ra phía ngoài, chỉ thấy nhiều thanh niên đáng vẻ lưu manh chen chúc tại cửa. Dẫn đầu chính là một tên đội mũ lưỡi trai, khiêng một cây gậy, lười biếng dựa vào trên cửa chính, nói với Chiến Chiến: "Hi."

Chiến Chiến và Tà Cường nhìn nhau một cái, có chút kinh ngạc —— Cũng còn người dám tới "Chiến Xa" kiểm chuyện chơi.

Khi "Chiến Xa" mới vừa khai trương, cũng đã bị đại ca vùng này theo dõi, một sư phụ trầm mặc, một bà chủ nhu nhược, không cửa không đường, không nguồn không cội. Lúc đó có rất nhiều người tới cửa bới móc, cho đến có một lần, bởi vì bọn họ cự tuyệt đóng phí, một tên đại ca tụ tập cả đám

anh em, đánh nhau trong sân "Chiến Xa".

Toàn bộ mười hai người cộng thêm một con sói chó, bị một già một trẻ dọn dẹp răng roi đầy đất.

Sau đó, hai người được "mời" đến gặp lão đại Hắc Mao ở vùng này.

Hay chính là, trước kia Hắc Mao đã từng đi lính, lại còn là lính Tả Cường từng dẫn dắt, Tả Cường mạnh mẽ đánh cho Hắc Mao một trận trước mặt anh em của anh, Hắc Mao lập tức đầu hàng, dâng hoàng đưa hai người trở về, từ đó, không còn gây rắc rối.

"Có chuyện gì?" Tả Cường dùng tay ngăn trở Chiến Chiến muốn tiến lên, trầm giọng hỏi rõ ràng những người có ý xấu.

"Chúng tôi chỉ theo lệnh làm việc" "mũ lưỡi trai" chỉ thẳng cây gậy tròn về phía Chiến Chiến "Cho bà chủ một chút nhắc nhở."

"Lên cho tao!" Trong mắt 'mũ lưỡi trai' thoáng qua ác độc, thoáng chốc, một nhóm người vọt vào.

Vừa mới nói xong lâu không có hoạt động gân cốt, không nghĩ tới vào lúc này đã phải đánh nhau. Chiến Chiến và Tả Cường thầm giật mình trong lòng, đám người kia, tuyệt đối là có chuẩn bị mà đến. Bọn họ không giống với những tên du côn lưu manh, mà đã nghiêm chỉnh huấn luyện, chiêu thức hung ác chính xác, và lại đặc biệt tấn công đùi phải của Chiến Chiến và hông của Tả Cường.

Trong nhà không gian bế tắc, Chiến Chiến nhìn bàn ghế bị đập lật đầy ngã, trong lòng dần dần có chút nóng nảy, lực đá ở đùi phải bởi vì vết thương cũ yếu xuống không ít, cô bị ba người vây vào giữa khó khăn phản kích.

Tả Cường nhanh chóng giải quyết xong hai tên vây quanh ông, tiến lên một cước đá bay 'mũ lưỡi trai' nắm cánh tay Chiến Chiến, rồi sau đó Chiến Chiến và ông mỗi người chọi một, đánh ngất xỉu hai tên cuối cùng.

"Chú Tả cứu mạng a!" Trong phòng truyền đến một tiếng gào lên, Tả Cường và Chiến Chiến quay người lại đã nhìn thấy một tên mới vừa bị Tả Cường giải quyết đã tỉnh lại, đang giơ quả đấm ở phía trên Kế Toán. Tả Cường bước một bước dài xông tới đánh cho hắn bất tỉnh, đưa tay kéo Kế Toán trốn ở góc phòng ra ngoài.

Kế Toán mặt xám mảy tro nhìn Chiến Chiến, trên mặt đột nhiên hiện ra vẻ hoảng sợ: "Chị Chiến cẩn thận!"

Chiến Chiến vừa quay người, mặt của 'mũ lưỡi trai' đang ở trước mắt, hắn ta dữ tợn che mặt giờ gây ráng sức đánh lên đầu Chiến Chiến, Chiến Chiến nhanh chóng lui về phía sau, quả đấm nắm chặt sắp đánh lên mặt hắn.

Nhưng 'mũ lưỡi trai' lại đột nhiên ngừng lại, bị người bóp cổ từ phía sau, trên mặt 'mũ lưỡi trai' nhất thời hiện lên biểu tình thống khổ dị thường. Cô áo hắn ta cơ hồ siết khiến hắn hít thở không thông, 'mũ lưỡi trai' bỏ cây gậy trong tay xuống giải cứu cổ của mình, lúc giây giữa, lộ ra gương mặt tuần tú sau lưng.

Là Tùy Nhạc.

"Đánh con gái có phải quá dễ tiện hay không," Tùy Nhạc mỉm cười xách 'mũ lưỡi trai' đến trước mắt Chiến Chiến, chợt buông tay ném hắn ta ra, khi lưng đối diện Chiến Chiến, trên mặt Tùy Nhạc lộ ra biểu tình âm trầm khiếp người.

'Mũ lưỡi trai' nhìn thấy Tùy Nhạc, trong mắt thoáng qua kinh hoàng, rồi sau đó thay bằng biểu tình hung ác hơn nhào tới Tùy Nhạc, chỉ thấy Tùy Nhạc cong đùi phải lên, rồi sau đó nghiêng người đá mạnh ra ngoài, chân dài hiện ra 90 độ tiêu chuẩn, khi hạ xuống, 'mũ lưỡi trai' bị đá trúng lồng ngực hôn mê bất tỉnh.

Tất cả nhanh đến làm cho người ta có chút kinh ngạc.

Vậy mà, đang lúc ba người ghen hờn nhìn trần trời, vị "Anh hùng" đột nhiên xuất hiện này, lại ngoài dự đoán cúi người xuống, nhếch nhác ôm đùi phải, thống khổ kêu rên nói: "Ai u, sao lại đau vậy!"

Tả Cường và Kế Toán dùng sợi dây buộc bánh xe trói những người đó lại, dè dặt chờ cảnh sát đến giải quyết.

Chiến Chiến đưa khăn lông lạnh cho Tùy Nhạc để anh thoa mắt cá chân, về mặt nghi ngờ hỏi người đang thống khổ: "Anh rốt cuộc có võ hay không?"

"Khụ khụ, anh chỉ có thể nói . . . Anh có chút kiến thức cơ bản."

"Kiến thức cơ bản gì?"

Sức đá người của anh rất đủ, nhưng bất kể là tư thế ra chân, hay là phương thức công kích, cũng thật là quý dị, cô chưa từng thấy, Chiến Chiến hỏi tới: "Karate? Teakwondo? Judo?"

"Ách. . . . ."

"Ách cái gì ách! Đàn ông mà ngượng cái gì!"

Tùy Nhạc đỏ mặt, thảng thốt trong cái nhìn soi mói của mọi người: "Thật ra thì, anh đã luyện hai năm. . . Nam tử kiện mỹ thao (Bài tập giúp đàn ông

khỏe đẹp)."

Kế Toán ngây ngẩn cả người, Chiến Chiến cũng ngây ngẩn cả người.

"Anh Tuyền. . . Anh nói là quần bó sát giống như siêu nhân mặc trên ti vi. . ." Kế Toán khoa tay múa chân "1-2-3-4 nhảy nhảy nhót nhót. . . đó à?"

Chiến Chiến thấy Tuyền Nhắc đỏ mặt gât đầu, trong đầu đột nhiên hiện lên bộ dạng anh mặc đồ thể thao màu đỏ hươ múa tay chân, liền nhin không được kiên cường cười lên: "A ha ha ha ha, kiện mỹ thao a ha ha Haaaa...! Tuyền đầu lớn, em thật sự phục anh à ha ha. . ."

Tuyền Nhắc sờ sờ lỗ mũi: "Buồn cười thế à. . . ."

Chiến Chiến ôm bụng, thở không ra hơi cười hân: "Anh còn không biết ngại mà nói là kiến thức cơ bản. . . Có thể đá ngã người cũng xem như anh may mắn!"

Tuyền Nhắc cúi đầu uất ức xoa chân, khỏe miệng lại nhẹ nhàng rung động.

Tả Cường khẽ hé miệng trong tiếng cười của Chiến Chiến, ánh mắt nhìn Tuyền Nhắc hiện lên một nụ cười: một cú đá thật tốt, lại có thể bị cậu ta nói thành nam tử kiện mỹ thao.

Tả Cường ngó mặt đi chỗ khác, quát Kế Toán đang nén cười đến thở hổn hển: "Cậu, tới đây kéo mấy tên này ra ngoài với tôi, một lát 110 sẽ tới."

Kế Toán hiểu ý, thức thời theo sát Tả Cường nhanh chóng rời đi, để lại không gian cho hai người trên ghế sa lon.

Chiến Chiến thật vất vả dừng cười, lại thấy Tuyền Nhắc vẫn giữ bộ dạng cô đơn cúi đầu xoa chân, cô gãi gãi đầu, dù nói thế nào, người ta cũng coi là cứu cô, cô cười nhạo như vậy thật không tốt.

"Cái đó. . . Đau lắm hả? Hay em đưa anh đi bệnh viện xem một chút?" Chiến Chiến vắt khăn lông, tiến tới trước mắt anh, cẩn thận quan sát sắc mặt của anh, thấy anh lắc đầu, cô không nhịn được đưa tay vỗ vỗ bờ vai của anh "Vậy cần em giúp anh làm gì không?"

Tuyền Nhắc nghe vậy chợt ngừng đầu lên, trên mặt làm gì còn chút uất ức nào, cặp mắt sáng ngời: "Vậy anh muốn đòi một lần gặp Đình Đình ——"

Chiến Chiến dùng khăn lông phất lên mặt của hân: "Đòi cho anh cái đầu quý!"

Dứt lời, cô nhào tới muốn đánh người được voi đòi tiên, người lại đột nhiên ngã ngối trên đùi Tuyền Nhắc, Tuyền Nhắc nhanh chóng ôm chặt Chiến Chiến, trong thanh âm lộ ra lo âu: "Thế nào!?"

*****

"Ai u đau chết mất!" Chiến Chiến nằm trên giường xoa bóp, gào lên đáng thương, cô nghiêng đầu nhìn Tuyền Nhắc rành rang đứng ở một bên, thờ phỉ phò oán trách "Em đã nói không cần đến bệnh viện, nhìn em chịu tội anh rất thích, ai u ——"

Trên đùi phải có một bàn tay đè xuống khiến cô kêu đau, bác sĩ trung y râu ria hoa râu không khách khí ráng sức: "Người tuổi trẻ bây giờ thật đúng là xem mình làm bằng sắt, không cần đến bệnh viện?" Nói xong, lại xoa rượu thuốc lên đầu gối khẽ sưng lên của Chiến Chiến, chà xát xong lại vỗ một cái "Pằng".

Đôi tay Tuyền Nhắc cầm ở trong túi, bị tiếng hô kinh hãi của Chiến Chiến và động tác của thầy trung y làm chấn kinh lui về sau một bước. Anh không để ý tới ánh mắt như kẻ thù của Chiến Chiến, bỏ lại một câu "Anh đi ra ngoài." Liền vội vã chạy ra ngoài.

"Anh đừng đi! Vừa rồi không phải anh kêu đau chân sao, có gan anh cũng đi lên xoa —— ai u, cháu nói bác sĩ, ông nhẹ một chút có được hay không. . . ."

Về nhàn nhả trên mặt bác sĩ trung y hoàn toàn khác với sức lực hung ác ông dùng, ông lắc đầu nói: "Nhẹ một chút không thể được, nha đầu, sức phải đủ mới có hiệu quả ——"

"Ngao! ! !"

Tuyền Nhắc đi ra ngoài phòng, dựa vào tường bên ngoài phòng làm việc mà đứng, khiến tiếng kêu thảm thiết truyền vào trong tai hơi giảm bớt. Anh chỉ nắm chặt quả đấm trong túi hơn, đè nén xúc động bề cô đi —— xoa bóp rất có ích với chân của cô, điều này khi anh học tập quyền pháp và dùng thứ này để phòng thân, đã hiểu rõ ràng.

Qua thời gian rất lâu, tiếng kêu thảm thiết trong nhà dần dần biến mất, Tuyền Nhắc thờ ra một hơi đẩy cửa đi vào, lúc này bác sĩ trung y đang dùng sức êm ái xoa bóp chân cứng ngắc của Chiến Chiến, mà Chiến Chiến, cũng không biết là bởi vì mệt nhọc này giờ, hay là sự buông lỏng lúc này, đã nằm lỳ ở trên giường ngủ say sưa.

Tuyền Nhắc khẽ bước qua, tiếp nhận công việc xoa bóp.

Bắp chân của cô rất trắng, bàn tay thon dài của Tuyền Nhắc ráng sức êm ái, cẩn thận vuốt ve. Bác sĩ trung y dốt nền trên bàn, bên trong phòng dần dần bị

một mùi hương thoang thoảng làm điệu tâm thần quanh quẩn, Chiến Chiến ngủ sâu rồi.

Lại qua một lúc lâu, ngón tay bác sĩ trung y gõ nhẹ cái bàn, ý bảo Tùy Nhạc đi ra ngoài với ông. Tùy Nhạc cầm một cái chăn mỏng lên cẩn thận đắp cho Chiến Chiến, rồi sau đó cùng đi theo ra khỏi phòng. Tùy Nhạc đóng cửa phòng, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy gương mặt tràn đầy hứng thú, anh bất đắc dĩ than thở: "Chú Trịnh, chú đừng làm vẻ mặt như vậy được không?"

Trịnh Diệp đưa tay xoa xoa râu ria hỏi: "Đây chính là cô gái mấy tháng trước cháu nói với chú?"

"Dạ, chính là cô “Tùy Nhạc kéo cái ghế ngồi xuống, biểu hiện trên mặt có chút nghiêm túc “Chú Trịnh, tình hình chân của cô như thế nào rồi?"

"Xoàng, tổn thương tương đối nghiêm trọng, nhưng cũng may khôi phục không tệ, cháu hãy thường dẫn con bé tới đây, chú sẽ điều trị giúp con bé, không có vấn đề gì." Trịnh Diệp nói tới chỗ này, giọng nói mang theo chế nhạo “Đĩ nhiên, cháu nhất định phải đồng ý, cũng có thể tự tiến hành xoa bóp đơn giản cho con bé."

Vừa rồi khi ông xoa chân cho Chiến Chiến, trên mặt tiểu tử này không chỉ có thương tiếc, lại còn mang theo ghen tức, Trịnh Diệp suy nghĩ một chút cảm thấy buồn cười. Thấy Tùy Nhạc hơi biểu lộ lúng túng, Trịnh Diệp cười nói sang chuyện khác: "Nhưng theo võ công của cháu, sao đánh nhau còn cần con bé động thủ?"

"Lúc cháu chạy tới đã muộn." Ánh mắt Tùy Nhạc sâu hơn, hơi biểu lộ lạnh lùng. Nhiều năm như vậy Trịnh Diệp lần đầu tiên thấy anh lộ ra vẻ mặt như thế vì một cô gái, ông vỗ vỗ bả vai Tùy Nhạc: "Được rồi, chú còn có bệnh nhân bên kia, chờ cô ấy tỉnh rồi hai cháu hãy đi."

Tùy Nhạc đi vào trong nhà, rón rén lại gần Chiến Chiến đang ngủ say, tóc ngắn nghịch ngợm của cô rủ xuống gương mặt, giạt mình theo hô hấp nhẹ nhàng chậm chạp. Tùy Nhạc đưa tay nhẹ nhàng vén tóc lên, ngón tay quyến luyến vuốt ve gương mặt của cô, Chiến Chiến ngoan như vậy, thật sự anh chỉ gặp lần đầu.

Rốt cuộc nhện không được, Tùy Nhạc hôn nhẹ lên cánh môi hơi vênh của cô, Chiến Chiến vô ý thức nhích môi, cũng không biết có một đôi mắt thâm tình, đang dịu dàng nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Cuộc chiến thứ mười hai

"Sau đó thì sao?"

Nghe được câu hỏi của Tề Tề ở đầu điện thoại kia, Chiến Chiến hoạt động đùi phải, phát hiện đau đớn bởi vì xoa bóp đã giảm đi không ít, cô thuận miệng lên tiếng: "Sau đó mình trở về 'Chiến Xa'."

“Không phải cậu ngủ thiếp đi sao, mộng du trở về à?” Tề Tề liếc mắt dò dè tài: "Mấy ngày nay mình không có lớp, mình đi làm với cậu."

Không cho cô đường cự tuyệt, Tề Tề lại nói: "Những người đó, cả cảnh sát cũng không dám bắt giam, tuyệt đối là có kẻ chống lưng, nói không chừng ngày nào đó lại tới."

"Nhưng . . ."

"Không có nhưng nhị gì hết. Còn nữa, cậu đã bao nhiêu ngày chưa gặp mặt Lưu Kỳ Tài rồi?"

"Ách ——" Tề Tề không đề cập tới, cô thiếu chút nữa quên mất sự tồn tại của người này. Kể từ khi không cần xem mắt, cô thoải mái đến quên mất còn cần gặp con cò lén lút vùng trộm này.

"Cậu đừng phớt lờ, ông cụ ——"

"Mình biết rõ mình biết rõ! Cuối tuần mình đi liền!"

Ngày thứ hai, Tề Tề quả thật đi theo cô đến "Chiến Xa", mà nghe chuyện đến, còn có Trịnh Hạo Khanh.

Hôm nay Trịnh Hạo Khanh mặc một cái áo màu đen, lịch sự nho nhã, lúc đi vào nhà liền khiến Chiến Chiến ăn mặc bừa bãi xấu hổ. Cô len lén liếc Tề Tề ngồi bên cạnh một cái, đúng là cảnh đẹp bốn phía, thật xứng đôi, nếu bởi vì mình mà khiến Trịnh Hạo Khanh hiểu lầm, chia rẽ uyên ương, vậy thì tội lỗi quá lớn!

Trịnh Hạo Khanh xách theo bánh ngọt đi vào, nhìn thấy Chiến Chiến hé miệng mỉm cười, trong mắt của anh thoáng qua một tia nghi ngờ, rồi sau đó quơ

quơ bánh ngọt trong tay cười nói: "Chiến Chiến, tặng em."

"Cám ơn." Chiến Chiến đi lên trước nhận lấy bánh ngọt, chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh Tề Tề nói "Anh ngồi đi, em rót nước cho anh."

Nghi ngờ trong mắt Trịnh Hạo Khanh càng sâu hơn, anh không biến sắc ngồi xuống, trông mắt ôn hòa quan sát mặt của Chiến Chiến: "Chiến Chiến, ngày hôm qua bị hù sợ à?"

"Có tôi ở đây làm sao có thể hù được cô ấy?" Tùy Nhạc đi vào, rảnh rang đứng ở cạnh cửa, không ngại vẻ khinh bỉ trong mắt Chiến Chiến, rất rộng rãi tranh công. Trịnh Hạo Khanh nhú mày, cười bất đắc dĩ nói: "A Nhạc, cậu còn biết trước hơn tôi, tin tức quá linh thông."

"Cũng vậy." Tùy Nhạc ngồi xuống đối diện Trịnh Hạo Khanh, không khách khí vỗ bờ vai của anh, coi như là chào hỏi.

"Đúng vậy, Hạo Khanh, làm sao anh biết?" Chiến Chiến cũng có chút nghi ngờ, nếu như không phải Tùy Nhạc nói với anh ta. . . Đột nhiên, Chiến Chiến thấy ánh mắt Tề Tề ném qua, lúc này cô mới chợt hiểu ra: đúng vậy, sao quên mất quan hệ bây giờ của hai người này, Tề Tề biết, Trịnh Hạo Khanh khẳng định cũng đã biết rồi.

Trịnh Hạo Khanh không coi thường ánh mắt lưu chuyển của Chiến Chiến, nhưng anh chỉ ôn hòa mở bánh ngọt ra: "Hôm nay anh mang mùi vị mới, nếm thử một chút, nếu như thích, lần sau anh làm tiếp."

Chiến Chiến thấy bánh ngọt màu chanh, hai mắt liền tỏa sáng, nhưng không đợi cô động thủ, nĩa đã bị một bàn tay khác đoạt đi, nĩa bánh ngon đầu tiên đã vào trong bụng Tùy Nhạc. Tùy Nhạc chép chép miệng, gắp đầu một cái với Trịnh Hạo Khanh: "Không tệ a A Hạo, mùi vị rất mát miệng."

"Ai cho anh giành thức ăn của em!" Chiến Chiến đoạt lại nĩa kháng nghị, tiêu diệt bánh ngọt trước mặt thật nhanh. Về âm trầm trong mắt Trịnh Hạo Khanh cuối cùng chỉ hóa thành sự cung chiêu mơ hồ: "Không sao, anh mang đến rất nhiều."

Tùy Nhạc lại quấy rối giành ăn, ngoài miệng rất có thâm ý nhạo báng Chiến Chiến: "Em thật quá tham lam, ngày ngày anh đều làm bánh ngọt cho em, em lại luôn nhớ kỹ A Hạo, A Hạo rất bận rộn. . ."

Ma quỷ đang đưa về phía bánh ngọt của Chiến Chiến dừng ở nửa đường. Đúng vậy, sao cô thấy thức ăn liền quên việc chính! Cô thật không xứng là chị em tốt của Bàn Nha!

Chiến Chiến đẩy miếng bánh ngọt kia tới trước mặt của Tề Tề, bộ mặt thành khẩn nói với Trịnh Hạo Khanh: "Đúng vậy Hạo Khanh, anh bận bịu thì không cần nhớ em, Tùy đầu lớn này. . . Mặc dù không giống người, nhưng đồ làm cũng không tệ lắm, cho nên. . . Hắc hắc."

Cho nên, các cậu cứ yên tâm lớn mật ở chung đi!

"Này, cái gì gọi là không giống người." Tùy Nhạc đổi chủ đề, cải chính Chiến Chiến "Hơn nữa anh làm mà không tệ lắm à, là cực kỳ ngon đó."

Tùy Nhạc và Chiến Chiến đấu khẩu, Tề Tề cúi đầu ăn bánh ngọt, không có ai chú ý tới nụ cười ở khóe miệng Trịnh Hạo Khanh dần dần biến mất.

*****

Bởi vì nhắc nhở của Tề Tề, vào chủ nhật, cuộc hẹn của Chiến Đình Đình và Lưu Kỷ Tài bắt đầu.

Nên dặn dò đã dặn dò xong, liền khoa tay múa chân tả lại tình hình đánh nhau ngày đó cho anh ta, hai người xác nhận xe giám thị bên ngoài đã lái đi, rốt cuộc yên lòng quyết định kết thúc "cuộc hẹn" lần này.

Nhưng cô thật không ngờ, lúc kết thúc cuộc hẹn, thì nhìn thấy một người đàn ông áo đen đứng cách đó không xa. Người nọ xoay mặt qua, hiển nhiên cũng bởi vì nhìn thấy cô mà dừng một chút, sau đó trực tiếp sai bước đi về phía cô.

Tóc ngắn nhuộm highlight màu nâu, phóng túng rủ xuống trán, mặt mày hẹp dài giống như vết mực, năm năm không gặp vẫn quen thuộc làm người ta run rẩy. Cảm giác đau đớn khi bỏ lỡ ước mơ, khi gặp lại anh liền trở về toàn bộ —— tình cảm mười năm, lần đầu không biết độ sức vì cái gì, căn bản không thể nói ra người nào đúng người nào sai.

Nhưng vô luận đúng sai, đều hủy con đường vốn đã lên kế hoạch xong của hai người.

Khâu Triết đi tới trước mặt, tự nhiên chào hỏi với cô: "Đã lâu không gặp, Chiến Chiến."

Chiến Chiến nhìn người gần ngay trước mắt, trên mặt thoáng qua kinh ngạc, mừng như điên, cuối cùng lại thấy tức giận, cô không để ý tới lúc này mình vẫn là... "Chiến Đình Đình", đắm một quyền vào trước ngực đầy của Khâu Triết: "Tên, khôn, kiếp!"

Sức lực giống nhau, chỉ là người đối diện đổi thành Khâu Triết, Khâu Triết nhìn người đối diện từ trên xuống dưới: "Nhiều năm không gặp, cậu thật đúng là thay đổi không ít."

"Khâu Triết, cậu muốn tính chuyện cũ với mình?"

"Nếu không thì sao?"

Chiến Chiến hung hăng trừng mắt liếc anh một cái: "Mình thật sự muốn đánh cậu".

"Vừa rồi không phải đã cho mình một quyền rồi sao?" Khâu Triết nhún nhún vai "Chiến Chiến, ăn mặc giống con gái, còn để tóc dài, mình thật sự hơi không nhận ra đây."

"Có cái gì không nhận ra, quần áo này là mượn của Bàn Nha."

Nghe được hai chữ "Bàn Nha", nụ cười của Khâu Triết không khỏi cứng đờ, rồi sau đó uống cà phê như không có chuyện gì xảy ra. Chiến Chiến thấy phản ứng này của anh, phiên não đưa tay cào tóc, lại chợt nhớ tới tạo hình của mình, chỉ có thể ngum. Khâu Triết chú ý tới động tác của cô, nhìn kỹ tóc của cô: "Lúc nào thì tóc của cậu trở thành tốt thế này, tóc vàng thành tóc đen rồi."

"Đây là tóc giả."

Khâu Triết nghiêng đầu, bộ dạng rừn tai lắng nghe: "Vậy xin hỏi cậu tại sao muốn trở thành như vậy, người đàn ông vừa rồi là ai?"

"Còn không phải do ông nội mình, bắt mình ăn mặc thành ra như vậy đi xem mắt, sau đó. . . . Ai nha dù sao chính là bảo anh ta giúp đỡ mình thôi."

Không chịu được câu hỏi của Khâu Triết, Chiến Chiến tóm tắt nói ra tình huống của mình, rồi sau đó không khách khí nói: "Mình đây là chuyện nhỏ. Cậu đó, mau nói rõ với mình, những năm này tránh đi đâu."

Mắt Khâu Triết đặt ở sau lưng Chiến Chiến, vẻ mặt phức tạp: "Mặc dù mình rất muốn nói rõ với cậu, chỉ là bây giờ cậu tốt nhất giải thích tình huống này. . . ."

"Mình đã nói là chuyện nhỏ rồi, cậu làm gì như bà mẹ thế!" Chiến Chiến không nhịn được vỗ cái bàn "Nói sang chuyện khác đúng không, mình cho cậu biết, vô dụng."

Ngón tay của Khâu Triết chỉ ra sau lưng Chiến Chiến: "Mình thấy cũng không phải là chuyện nhỏ, vị tiên sinh này. . . . Ách".

Chiến Chiến thật cảm thấy hôm nay nhà hàng này xung khắc với cô! Bởi vì cô vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy bộ mặt tối tăm của Tùy Nhạc.

Anh, anh ta tại sao lại ở chỗ này đây? Còn có bộ dạng oán phụ, Chiến Chiến còn chưa phản ứng kịp, liền nghe anh ta mang chút thống khổ kêu cô: "Đình Đình."

Không chờ Chiến Chiến đáp lời, thanh âm mang chút ngạc nhiên của Khâu Triết vang lên: "Chiến Chiến, rốt cuộc ông nội cậu đổi tên cho cậu rồi hả?"

Tùy Nhạc vừa nghe, gương mặt lập tức nghi ngờ nhìn chằm chằm cô gái tóc dài: "Đình Đình, anh ta. . . Tại sao gọi em Chiến Chiến?"

"Ách. . . . . Chuyện này ——"

Không đợi Chiến Chiến nói xong, Tùy Nhạc hơi khiển trách nhìn Khâu Triết: "Tiên sinh, Chiến Chiến tôi cũng biết, cô ấy là em gái của Đình Đình, vị này là Chiến Đình Đình tiểu thư, anh cứ liên tục gọi tên như thế không thấy thiếu lễ phép sao?"

Tính khí của Khâu Triết cũng không phải bỏ mặc cho người chỉ trích, anh cười lạnh nói: "Nói giỡn, tôi biết cô ấy mười lăm năm, tôi cũng không biết cô ấy có một chị gái."

Nội tâm Chiến Chiến gào lên một tiếng: sao hai người này lại thế!?

"Việc này ——"

"Vị tiên sinh này, không rõ ràng tình huống chính là anh đó" Khâu Triết căn bản không để ý tới Chiến Chiến chen vào nói, khó được kiên nhẫn giải thích "Vị tiểu thư này tên là Chiến Chiến, là con gái một, cái tên Chiến Đình Đình chắc là tên giả cô ấy dùng khi xem mắt, cậu nói cho anh ta biết đi Chiến Chiến. Tôi nói cho anh biết, cô ấy thế này, chỉ là đội tóc giả mà thôi."

Không ai bảo cậu giải thích rõ ràng như thế a a a ! ! Chiến Chiến vô lực ngồi phịch ở trên ghế, tiếp nhận ánh mắt quét nhìn như tia laser của Tùy Nhạc, chỉ thấy Tùy Nhạc vừa rồi còn tràn đầy sức mạnh, lúc này bộ mặt lại bi thương không thể tin, thanh âm anh khẽ run: "Anh. . . Anh ta nói là. . . Thật?"

"Đương nhiên là thật" Khâu Triết đứng đưa cái ly trong tay "Chẳng lẽ tiên sinh cho là có hai người."

"Tôi. . . ." Tùy Nhạc bình tĩnh nhìn Chiến Đình Đình, thật ra thì cũng chính là Chiến Chiến đội tóc giả, rất bị đá kích lui về phía sau từng bước một, môi rung rung mấy lần, cuối cùng hung hăng xoay người cất bước, nhanh chóng biến mất ở trước mắt hai người như lúc tới.

Khâu Triết uống sạch cà phê trong ly, hỏi Chiến Chiến đang ngây ngốc: "Đây là người lần đó cậu xem mắt chọn tới sao? Lại còn nói cả Chiến Chiến cũng biết, cậu lại nói với người ta cậu có em gái? Không sợ mình bị tính thần bị phân liệt à."

"Cậu cho rằng mình nguyện ý à. . . ." Chiến Chiến hừ hừ vô lực trả lời, biểu tình vừa rồi của Tùy Nhạc không biết là gì, thật khiến cô có cảm giác không ổn.

Chương 13: Cuộc chiến thứ mười ba

Hôm sau, Chiến Chiến có chút thấp thỏm.

Kinh doanh "Chiến Xa" nhiều năm như vậy, đây là lần đầu cô đi làm trong lúc nhức đầu, mặc dù tối ngày hôm qua Tùy Nhạc im lặng không lên tiếng rồi đi, sau đó cũng không có bất kỳ điện thoại hay là tin nhắn, Chiến Chiến chung quy lại có một loại cảm giác —— bình yên trước bão táp.

Gần tới bữa trưa, Chiến Chiến không có việc gì làm liền ở trong kho hàng, hy vọng Tùy Nhạc bỏ qua, tới đưa com gấp mặt. . . . Thật ra thì, cũng không có gì! Không phải chỉ bị nhìn thấu thôi sao, cô cô cô cũng không có ý gạt anh nha. . . .

Chỉ là, nhớ tới gương mặt giống như chịu rất nhiều đã kích đó, trong lòng Chiến Chiến vẫn mơ hồ dâng lên cảm giác áy náy: chẳng lẽ Tùy đầu lớn đó, thật. . . động lòng với cô?

Bất tri bất giác, đã mài tốt đỉnh ốc trong tay, nhưng vẫn chưa nghe người làm tới kêu cô ăn com, Chiến Chiến ngẩng đầu liếc nhìn đồng hồ treo trên tường, đã qua thời gian đưa thức ăn thường ngày.

Chiến Chiến ngồi một mình ở trong kho hàng, chỉ cảm thấy thời gian trôi qua cực kỳ chậm chạp, cô sờ đông sờ tây, cuối cùng vẫn tháo bao tay xuống đi khỏi kho hàng, kết quả vừa ra cửa, liền chạm mặt Kế Toán đang muốn tìm cô tính sổ.

"Chị Chiến!" Kế Toán thăm hè hè gọi cô "Việc lớn không tốt á!"

"Kêu bậy cái gì, thế nào, nói."

"Anh Tùy không tới!"

"Uh." Chiến Chiến giống như lơ đãng hỏi "Sau đó thì sao?"

"Cũng không có người đưa thức ăn!"

"Không tới sao không gọi điện thoại thúc giục a."

"Đã gọi, gọi rồi mới biết việc lớn không tốt!" Kế Toán nắm quyền ngựa mặt lên trời thở dài "Bọn họ nói không bao giờ đưa thức ăn nữa!"

Chiến Chiến nghe vậy như rụng mảy, đây rõ ràng muốn lấy việc công làm việc tư? Thật không có đạo đức nghề nghiệp. Vào lúc này Chiến Chiến cũng bị cảm xúc bị phản của Kế Toán lây nhiễm, quên mất mình mới là người đuổi lý, không nói hai lời, liền lấy điện thoại di động ra gọi cho Tùy Nhạc một cuộc.

"Thật xin lỗi, số quý khách gọi tạm thời không liên lạc được, xin ——" nghe được thanh âm tổng đài nhắc nhở, Chiến Chiến lại gọi tới số chuyên dụng trong tiệm ăn, cũng không quản ai nghe điện thoại, trực tiếp nói: "Bảo Tùy Nhạc nghe điện thoại".

"Thật ngại, ông chủ chúng em bảo, điện thoại của chị đều không tiếp, xin lỗi chị Chiến!"

Tiếp một thanh âm "cụp" vang dội, Chiến Chiến bị một người làm đưa thức ăn cúp máy.

"Chị Chiến, làm sao bây giờ?" Kế Toán nhìn sắc mặt khó coi của Chiến Chiến, nghĩ thầm lần này thật nghiêm trọng. Bình thường anh Tùy luôn cho chị Chiến muốn gì được đó, thế mà giờ lại toàn diện "Phong tỏa" chị Chiến, đây là. . . . Đóng băng?

Chiến Chiến siết chặt điện thoại di động, cắn răng nghiền lợi nói: "Cái gì mà làm sao, chẳng lẽ chỉ có một tiệm ăn của anh ta!? Cậu, lục hết quảng cáo của những tiệm ăn bị bỏ trong thùng rác ra đây!"

Chiến Chiến chau mày lại nhìn Kế Toán bày các tờ quảng cáo nhần nhần nhúm nhúm trên bàn, rồi gọi điện thoại hỏi thăm từng chỗ từng chỗ. Nhưng nhiều tiệm ăn ngày thường nhiệt tình nhét quảng cáo như thế, mà hôm nay tự nhiên không có một tiệm nào có thể đưa thực ăn cho họ! ?

Lại bị cúp điện thoại, Kế Toán ngược mặt, đối bụng nhìn Chiến Chiến, vung tay lấy ra một tờ đơn màu sắc: "Chị Chiến, đây là tờ cuối cùng rồi. . . ."

"Chị cũng không tin!" Chiến Chiến nắm điện thoại và tờ đơn, lại gọi điện thoại qua, chờ bên kia vừa nhận, Chiến Chiến liền hỏi "Có đưa thức ăn không?"

Một giọng nữ ngọt ngào nói: "Có ạ, xin cho biết địa chỉ của quý khách, tên món ăn cùng với số lượng."

Chiến Chiến báo thức ăn cần, rồi sau đó nói: "Địa chỉ chính là tiệm sửa xe 'Chiến Xa' cách tiệm cô hai con đường, chắc biết chứ."

"Chiến Xa' à, được, tôi kiểm tra đối chiếu một chút —— a quản lý. . . "

Đột nhiên, bên kia điện thoại đổi tay, một thanh âm gấp gáp của đàn ông truyền đến: "Thật ngại, hôm nay số lượng thức ăn cần đưa của bốn tiệm quá nhiều, không cách nào phục vụ quý khách, xin tha thứ!"

"Cup." Thanh âm thanh thúy vang lên lần nữa, thanh âm "Tút tut tut" không ngừng quanh quẩn phóng đại trong đầu Chiến Chiến, cuối cùng trở cuộc biến thành pháo nổ, nổ bay lý trí của cô. Cô cảm điện thoại lên thật nhanh, không nhận? Được, tôi tiếp tục gọi! Còn không nhận? Hừ, tôi liền gọi tới nhận mới thôi!

Rốt cuộc, bên kia lại truyền tới giọng nam vừa rồi, chỉ là lúc này mang theo nồng đậm bất đắc dĩ: "Chào quý khách."

"Vì sao không đưa thức ăn cho chúng tôi!" Đừng tưởng rằng cô không nghe ra, rõ ràng thái độ rất tốt, kết quả vừa nghe thấy tên "Chiến Xa" đã thay đổi mặt.

"Bà chủ Chiến, thật cô, vừa rồi tôi đã nói——"

"Vậy được" Chiến Chiến cắt đứt lời của anh "Tiệm mấy người không đưa ra ngoài, tôi đến tiệm ăn được chứ."

"Thật rất ngại, tiệm nhỏ không gian có hạn, trước mắt đã đầy ngập khách, sợ rằng không thể chiêu đãi. . ."

"Anh rút cuộc có chuyện gì ?" Chiến Chiến rút cuộc nổi đóa, uy hiếp ông chủ vô tội "Tôi cho anh biết! Bây giờ tôi sẽ đến tiệm của anh ngay. Nếu như anh không có đây ngay khách, quả đấm của tôi sẽ không nhìn người, không cho khi dễ người như vậy!"

Nói đến đây, giọng nam bên kia rớt cuộc lộ ra kinh hoàng, anh ta đã nói xin lỗi, cuối cùng không thể không bắt đầu dĩ cầu xin tha thứ: "Bà chủ Chiến, chúng tôi chỉ là người làm ăn, không phải cố tình gây khó dễ với cô! Hôm nay chuyện như vậy... . . . Đều là ông chủ Tùy phân phó, chúng tôi không dám đắc tội anh ta, hai vị có chuyện gì có thể âm thầm giải quyết, đừng làm khó những người như chúng tôi... . ."

Thấy cô cúp điện thoại, Kế Toán cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Chị Chiến. . . Như thế nào. . . ?"

Chiến Chiến vỗ bàn một cái đứng dậy nói: "Chị đi ra ngoài một chút!" Âm thầm giải quyết đúng không? Cô cũng nghĩ như vậy!

"Chi Chiến! Vậy chúng em làm sao bây giờ. . . ." Kê Toán ôm bụng đói dẹp lép, đáng thương hỏi.

Y theo tác phong của Tùy Nhạc, nói không chừng cả tiệm MacDonald ở đầu hẻm cũng bị mua rồi, cô không nhìn khuôn mặt buồn bã của những người làm, bỏ lại một câu: "Ăn mỳ ăn liền đờ đi."

*****

Chiến Chiến chạy xe jeep nhỏ, có chút không xác định dừng trước cửa lớn của căn biệt thự hạng sang, cô cầm tờ giấy viết địa chỉ lên so với địa chỉ trên cửa —— là nơi này không sai chứ?

Nửa giờ trước, cô giết đến tiệm ăn của Tùy Nhạc, lại bị báo là hôm nay người này căn bản không đi làm, phục vụ trong tiệm ăn đã sớm chuẩn bị địa chỉ của Tùy Nhạc, bảo cô trực tiếp đến nhà tìm người.

Nhưng cô không nghĩ tới, ông chủ nhỏ Tùy Nhạc này, cư nhiên ở chỗ cao cấp thế này. Hơn nữa. . . Cửa này chỉ là đồ trang trí thôi sao? Cửa sắt rộng mở, xe của cô lái vào cũng không có ai trông nom. Chiến Chiến mang theo hồ nghi đẩy bụng vào sân.

Mỗi ngôi biệt thự cách nhau cũng rất xa, Chiến Chiến giảm tốc độ xe nhìn kỹ vườn hoa độc lập ở cửa, cho tới khi đến trước một căn nhà. Chiến Chiến dừng xe ở ngoài sân trong chỗ đậu xe tạm thời của quản lý, đẩy cửa chính không khóa ra, một đường thuận lợi đi vào trong nhà.

Chiến Chiến đứng ở cửa trước nhìn quanh vào trong, lại chỉ thấy phòng khách vắng vẻ, trang hoàng giản dị nhưng không mất vẻ cao quý, cô do dự nhẹ nhàng hô một tiếng: "Tùy Nhạc..."

Hồ xong cũng tự xấu hổ, âm thanh này là gọi con muỗi sao? ! Vừa rồi vì tức giận nên không chú ý gì đã vọt vào, đến lúc này mới ý thức được, cô còn chưa suy tính đối mặt Tùy Nhạc thế nào. . .

Chỉ là, do dự cũng không phải là tác phong của Chiến Chiến cô, đã đến rồi, thì cứ giải quyết việc này đi, thuận tiện tiêu trừ bất mãn của anh ta, giải quyết vấn đề bữa trưa! Nghĩ tới đó, lòng tin của Chiến Chiến lại trở về rồi, cô khu cổ hong hô to một tiếng: "Tùy, đầu, lớn!"

Đợi một lát, vẫn không có đáp lại, Chiến Chiến xác định trên giá giấy có đôi giấy quen thuộc, biết mình không có tìm lộn địa chỉ, liền cời giấy đi thẳng vào. Đi tới gần cầu thang thì cô nhảy bèn người thấy một mùi rượu từ lầu hai truyền xuống. Chiến Chiến tìm đi lên lầu, dừng lại trước một gian phòng khép hờ cửa.

Nhìn vị trí, Chiến Chiến đoán được nơi này là phòng ngủ chính, cũng chính là nơi Tùy Nhạc ở, nên cô gõ gõ cửa: "Tùy Nhạc? Anh ở đâu?"

Đợi một lúc lâu, bên trong phòng chỉ truyền tới tiếng vang rất nhỏ, Chiến Chiến lại gõ cửa: "Tùy Nhạc? Anh không nói gì, em vào à."

Vẫn không có phản ứng, Chiến Chiến thử dò xét đẩy cửa ra.

Rõ ràng là buổi chiều, nhưng trong phòng lại mờ mờ, rèm cửa sổ dày cộm nặng nề che ánh mặt trời sáng lạn, hòa với mùi rượu tràn ngập bên trong phòng tạo ra cảm giác chán chường. Chiến Chiến đẩy cửa ra, mượn ánh sáng trên hành lang quan sát bên trong phòng.

Giữa phòng là giường khổng lồ, cuối giường là tủ treo quần áo, trên mặt đất tán lác mảy vỏ chai rượu, mà trong vòng vây chai rượu, dựa vào tường ngồi dưới đất, chính là Tùy Nhạc.

Chính xác mà nói, là Tùy Nhạc ngâm rượu.

Anh cúi thấp đầu, áo sơ mi đen trên người xóc xếch nếp nhăn trong tay còn nắm một bình rượu quá nửa. Chiến Chiến sai bước đi vào, hơi nhú mảy nhìn chai rượu trong tay anh, khom lưng lấy đi, trong miệng không vui giảo huấn: "Không có chuyện gì uống nhiều như vậy làm gì!"

Tùy Nhạc nhìn tay của mình giống như nghi ngờ sao không thấy chai rượu nữa, lại từ từ ngẩng đầu liếc nhìn Chiến Chiến đối diện anh, rồi sau đó ánh mắt mê mang của anh đột nhiên sáng lên, mơ hồ kêu: ". . . Đình Đình."

Da đầu Chiến Chiến tê rần, cả người bị ánh mắt si mê của anh nhìn không thoải mái, đang muốn mở miệng cãi chính. Tùy Nhạc trên đất đột nhiên nhảy lên, bỏ nhào về phía cô thật nhanh, vừa vặn đề cô ngã xuống trên giường lớn mềm mại sau lưng.

Động tác của anh quá nhanh nhẹn không giống người uống rượu say, nhưng sức lực mạnh mẽ cũng không giống bộ dạng thanh tỉnh. Chiến Chiến bị ép tới thiếu chút nữa sặc khí, cô dùng sức đẩy vật nặng đè ở trên người, cắn răng gầm nhẹ: "Tùy đầu lớn, anh đứng, lên, cho em!"

"Đình Đình. . . ." Trong miệng Tùy Nhạc cũng có mùi rượu, Chiến Chiến cũng không biết là bởi vì sự đến gần của anh, hay là rượu còn, thân thể lại bất đầu không tự chủ cứng ngắc.

"Mẹ kiếp, tôi có thể sửa tiết mục ghê tởm này không?" Chiến Chiến đưa tay dùng sức chụp cái đầu đưa gần tới của Tùy Nhạc "Nhìn kỹ, là Chiến Chiến, không có Đình Đình! Không có! OK?"

"Chiến Chiến. . . ." Tùy Nhạc giống như không biết cô, vẻ mặt thống khổ lắc đầu, ánh mắt tỉnh táo một chút, rồi sau đó lầm bầm lầu bầu "Đúng vậy a. . . . Vẫn luôn là Chiến Chiến, không có Đình Đình. . . . Không có a, ư ——"

Đầu Tùy Nhạc té ở trên cổ Chiến Chiến, một tiếng cuối cùng tựa hồ là không đề nén được, nghẹn ngào phả trên da cô, cực nóng. Chiến Chiến bị một tiếng cuối cùng của anh làm hoảng sợ, không kịp tránh thoát sự đến xâm chiếm của anh, mặc anh phun hô hấp mê loạn trên người mình.

Trong nháy mắt Chiến Chiến cảm thấy vô cùng áy náy, thật thật muốn khóc a! Cô cẩn thận rút cái tay ra, động tác có chút lạnh nhạt vỗ vỗ phía sau lưng anh: "Việc này. . . em chỉ có thể nói, bẽ khô vô biên. . . Quay đầu lại là bờ a."

Một câu nói nói xong, thân thể Tùy Nhạc chợt bắt đầu khẽ run lên, trong miệng cũng truyền ra hàng loạt tiếng nức nở nghẹn ngào. Chiến Chiến bị hù sợ, cũng không quan nhiều như vậy, vội vàng ba chân bốn cẳng đẩy anh ra, tự ngồi dậy nhìn nét mặt anh.

Nhưng Tùy Nhạc không đề ép cô nữa, lại nằm lỳ ở trên giường, hung hăng chôn mặt ở trên giường mềm mại, run rẩy giãy dụa.

Chiến Chiến không nghĩ tới một câu nói của mình lại khiến anh đau buồn, cô vô đầu đứng ở bên giường, lắp bắp nói: "Anh. . . anh đừng khóc a! Một người đàn ông như thế không tốt. . . Anh, anh xem em thật sự không phải cố ý. . . em nào biết anh còn tưởng là thật a!"

Tùy Nhạc vui mặt sâu hơn, tay nắm chặt nắm tay chống đỡ ở trên giường, loại trạng thái không tiếng, thảng có tiếng này hoàn toàn khiến Chiến Chiến không có cách nào —— Cô, cô thật không nghĩ tới Tùy Nhạc thích Chiến Đình Đình như vậy a! !

Lúc này, hình ảnh "Chiến Đình Đình" ở chung với anh xuất hiện ở trong đầu: Tùy Nhạc có thể dùng một tháng tiền ăn để đổi một lần hẹn hò đầu tiên, mỗi lần đều nghĩ ra địa điểm hẹn hò nổi bật, thậm chí. . . . Thậm chí còn hôn cô.

Như vậy xem ra —— anh ta, thật thích Chiến Đình Đình!

Chiến Chiến tay chân luống cuống nhìn người lâm vào bi thống trên giường, vô đầu bứt tai, cuối cùng chỉ là bỏ lại một câu thật nhỏ: "Việc này. . . Em chuẩn bị đồ giải rượu cho anh, chờ anh. . . . Bình tĩnh, rồi hãy nói."

Nói xong, cô xông ra ngoài thật nhanh, chạy bịch bịch xuống lầu.

Xác định tiếng bước chân đi xa, người đàn ông nằm lỳ ở trên giường trong phòng từ từ quay mặt lại, lộ ra con ngươi trong trẻo. . . . và khuôn mặt nén cười nghẹn đến thiếu đường khí mà phát đỏ

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Cuộc chiến thứ mười bốn

Chiến Chiến chạy ra khỏi phòng ngủ chính, trong đầu đều là dáng vẻ Tùy Nhạc vui đầu run rẩy vừa rồi. Cô rõ ràng là tìm anh ta tính sổ mà. . . . Nhưng bây giờ nhìn dáng vẻ của anh, cả Chiến Chiến cũng cảm thấy, mình quả thật rất quá đáng, Tùy Nhạc trả đũa cô như thế, cũng có thể hiểu.

Không ngừng hò hét trong đầu, chạy xuống lầu, Chiến Chiến đi tới cửa trước mới nhớ tới, nơi này không phải là nhà mình, gần đây chỗ nào có nhà thuốc cô cũng không biết. Cũng may kinh nghiệm của cô phong phú, biết được thức uống có thể giải rượu, Chiến Chiến nhìn xung quanh một chút, tìm được phòng bếp.

Bưng một ly nước giải rượu đã chuẩn bị xong, cô do dự nhìn quanh trên lầu, cũng không biết anh ta. . . Khóe đủ chưa? Chiến Chiến nhắm mắt lên lầu, đứng ở cửa ra vào hỏi: "Tùy Nhạc à, em. . . Có thể vào không?"

Thật lâu, bên trong truyền đến một tiếng cúi đầu đáp lại: "Uh."

Mở cửa, Tùy Nhạc còn nằm ở trên giường, chỉ là đã ngửa mặt lên rồi, khóe miệng mím chặt, tóc rơi lên trên mắt, tuần nhan đen tối không rõ. Chiến Chiến khó được rón rén vào nhà, vươn tay đẩy bờ vai của anh một cái: ". . . Ngồi dậy uống cái này đi."

Khóe miệng Tùy Nhạc giật giật, thân thể cũng giật giật, giống như không còn hơi sức gì, Chiến Chiến vội vàng đặt cái ly trên tủ ở đầu giường, một tay vịn ót Tùy Nhạc, một tay lôi kéo cánh tay của anh. Thật không ngờ Tùy Nhạc nặng muốn chết, Chiến Chiến mất hơi sức thật lớn mới miễn cưỡng để cho anh ta dựa vào bả vai của mình, đỡ anh ngồi dậy.

Người này, sao còn nặng hơn cả bánh xe! Chiến Chiến thở hổn hển chửi thề một câu, lại nghe thấy Tùy Nhạc lầu bầu xin lỗi thật nhỏ trong miệng, tựa hồ cũng có chút bất mãn trạng thái của mình. Chiến Chiến lập tức hết giận, cô vừa đỡ anh, vừa dùng tay đưa cái ly tới bên miệng anh: "Uống đi."

Tùy Nhạc dựa vào bả vai mềm mại của cô, gương mặt cảm thụ xúc cảm, cổ nén cười, há mồm tiếp nhận canh giải rượu người yêu đưa tới —— Đãi ngộ như vậy không phải ngày ngày đều có.

"Phụt ——"

Thật không ngờ, chất lỏng vào miệng quả thật khó uống đến nhân thần đều hận. Dù Tùy Nhạc diễn giỏi thế nào cũng nhịn không được ói ra, Chiến Chiến thấy phản ứng của anh, vô vô phía sau lưng của anh khuyên nhủ: "Em biết mùi vị hơi đặc biệt, em thật sự không rõ lắm bình thường mẹ em thêm bao nhiêu gia vị, nhưng những thứ đó em biết rõ lắm, nước giải rượu này rất hữu hiệu đấy! Anh nhịn một chút uống đi!"

Tùy Nhạc làm ra vẻ toàn thân nhức mỏi như "người say rượu nặng", dĩ nhiên không có hơi sức phản kháng hành động mạnh mẽ rót thuốc vào miệng anh của Chiến Chiến, uống xong một ly nước giải rượu, sắc mặt của Tùy Nhạc càng thêm khó coi, Chiến Chiến đặt anh về trên giường, an ủi: "Yên tâm, anh lập tức sẽ cảm thấy thư thái."

Tùy Nhạc chịu đựng mùi vị quái dị trong miệng, chẳng lẽ đây chính là tự gây nghiệt không thể sống?

Rốt cuộc đợi đến Tùy Nhạc "Tĩnh rượu" rồi, Chiến Chiến kéo ra một nửa rèm cửa sổ, giảm bớt không khí đè nén trong phòng, chỉ là Tùy Nhạc vẫn dựa đầu vào giường, núp ở trong bóng mờ. Chiến Chiến suy nghĩ nên nói cái gì, lại không ngờ tới Tùy Nhạc vẫn trầm mặc mở miệng trước: "Anh biết rõ vì sao em đến tìm anh."

Nghe giọng nói âm trầm làm Chiến Chiến run lên trong lòng. Tùy Nhạc cúi đầu, vẫn bị bao phủ trong không khí đó: "Xin lỗi, anh sẽ không làm vậy nữa, em hãy yên tâm đi, ngày mai anh sẽ bảo bọn họ tiếp tục đi đưa thức ăn. . . Anh không sao, em trở về đi, đừng trễ nãi công việc."

Anh nói như vậy, Chiến Chiến càng không thể đi, cô lớn như vậy căn bản chưa từng an ủi ai, nhưng họa mình gây ra không thể không thu thập.

Cô tiến lên trước, ngồi xuống bên giường, hai tay bắt an kéo vạt áo: "Em. . . Em không bận, hay là em trò chuyện với anh nhé, anh có gì bất mãn cứ nói. . . đều là lỗi của em"

Tùy Nhạc từ từ ngẩng đầu lên: "Đình Đình. . . Thật chính là em? Nhưng hai người các em. . . Khác biệt rất lớn."

". . . Uh!" Chiến Chiến xấu hổ gật đầu thừa nhận "Thật ra thì hình dáng anh thấy lúc trước, là Tề Tề đã dạy em suốt hai tháng mới có được, cho nên em. . . Có thể diễn xuất."

Thấy anh không lên tiếng, Chiến Chiến lại tiếp tục giải thích: "Nhưng thật ra là ông nội em, em thật sự là không có ý gạt người mà. Nhưng ông nội nói em không nghe lời ông sẽ đến 'Chiến Xa' gây phiền phức, em cũng không có biện pháp. Hơn nữa người xem mắt cũng không biết em thật sự, em cũng không để trong mắt, cứ như vậy thôi, không nghĩ tới lần đó xem mắt xong lại đụng phải anh. . . ."

"Không nghĩ tới anh lại thích em như thế." Tùy Nhạc tiếp lời.

Lúc Tùy Nhạc nói đến đây, đáy mắt thoáng hiện ánh sáng đột ngột, làm trái tim của Chiến Chiến đột nhiên không khống chế không được đập mạnh.

Loại cảm giác này quá kỳ quái, kỳ quái đến cô không dám mở mắt nhìn Tùy Nhạc.

"Chỉ là người đó không phải em." Tùy Nhạc phát hiện động tác của cô, rũ mí mắt xuống "Chỉ là một hình tượng giả."

"Nhưng . . . Nhưng cũng đều là vậy thôi!" Chiến Chiến bất đắc dĩ gõ gõ đầu "VẬY anh nói, em phải làm sao, ít nhất để cho anh dễ chịu hơn một chút!"

Tùy Nhạc nhìn cô một chút, đôi môi hơi động, cuối cùng lại chán nản: "Thôi, người kia thật chán ghét anh, anh cũng không muốn cầu xin em."

"Không gò ép không gò ép!" Chiến Chiến vội vàng khoát tay "Thật ra thì em cũng không có chán ghét anh như vậy. . . Aa không sao, anh nói đi!"

Tùy Nhạc trầm mặc một hồi, sau đó chậm rãi mở miệng: "Anh cũng biết rõ anh chỉ thích một hình tượng giả, chỉ là tiếp nhận sự thật này cần một ít thời gian. . . Anh nghĩ, nếu như mà anh có thể thường thường gặp em, em sẽ không ngừng nhắc nhở anh, thì anh có thể từ từ thoát khỏi hình ảnh giả, quên mất tình yêu hư ảo này."

Dứt lời, mặt của Tùy Nhạc không tự chủ co quắp.

Chiến Chiến nhìn không đành lòng, lập tức đồng ý: "Được! Việc này thì có vấn đề gì." Cùng lắm thì về sau anh tới "Chiến Xa" cô sẽ không đuổi anh nữa.

"Thời gian này có thể hơi dài, không biết đến lúc. . . Em có thể thấy ghét, không muốn giúp anh nữa không. . ."

"Sao lại thế! Chiến Chiến em nói lời giữ lời, điểm này mọi người cũng có thể chứng minh đấy!" Chiến Chiến thấy đáng về anh vẫn không tin, quay đầu phát hiện trên tủ đầu giường để mấy quyển sổ cùng một ống đựng bút, cô vội vã lấy, vì thể hiện thành ý "Nếu anh thật sự không yên tâm, em viết giấy cam đoan cho anh."

Nhưng viết cái gì mới được? Tình huống này tương đối phức tạp, Chiến Chiến suy nghĩ một chút, cuối cùng chỉ viết mấy hàng chữ không rõ ý lắm "Chiến Chiến, cam kết trợ giúp Tùy Nhạc thoát khỏi bóng ma trong lòng. Trong khoảng thời gian này, Chiến Chiến sẽ hết sức cung cấp trợ giúp cho đến khi anh ấy khôi phục."

Chiến Chiến viết xong, đưa sổ cho Tùy Nhạc: "Như vậy yên tâm chưa. . . Chớ khổ sở, sẽ qua thôi!"

Tùy Nhạc vuốt ve câu chữ trên cuốn sổ, hết sức nhìn đôi môi không nhếch lên —— Quá yên tâm!

Mấy lời này có kẻ hồ đồ luôn lách, nhiều đến ngoài dự đoán của anh, xem ra biểu hiện của mình trước kia đã hoàn toàn khiến nha đầu này yên lòng. Tùy Nhạc cất sổ vào ngăn kéo, rút cuộc lộ ra một nụ cười cảm kích với Chiến Chiến.

Thấy anh cười, cảm xúc của Chiến Chiến cuối cùng buông lỏng xuống, mà kèm theo, chính là cảm giác quá đói trở về.

Lúc này Chiến Chiến mới nhớ tới bây giờ mình vẫn chưa ăn trưa. Mà Tùy Nhạc, hiển nhiên là cũng chưa ăn, để bày tỏ thành ý ký giấy cam đoan vừa rồi của mình, Chiến Chiến quyết định đi xuống lầu giúp anh nấu đồ ăn. Tùy Nhạc vừa nghe, tay đóng ngăn kéo cứng đờ —— Thông qua ly nước giải rượu vừa rồi của cô, Tùy Nhạc thật hơi không dám ăn đồ cô làm.

"Chớ vội, gọi điện thoại bảo tiệm cơm đưa đến đây đi." Tùy Nhạc nhỏ giọng ngăn cản cô "Anh cũng đói bụng, chờ một lát là được, không cần tự mình làm."

"A. . . . Vậy cũng được." Chiến Chiến nhìn Tùy Nhạc cầm điện thoại lên gọi cho tiệm cơm xong, không nhịn được lại nói "Tùy Nhạc, hai ta coi như là nói rõ ha?"

"Uh." Tùy Nhạc nhỏ giọng đồng ý.

"VẬY. . . Hai ta liền khôi phục trạng thái bình thường đi". Chiến Chiến không được tự nhiên nói "Không khí như vậy em cảm thấy quá không được tự nhiên."

Tùy Nhạc dừng lại, rồi sau đó nhẹ nhàng cười mỉm "Được."

*****

"Hô —— rất no bụng a." Chiến Chiến để chén kiểu tinh xảo xuống, vỗ vỗ bụng, thỏa mãn thờ dài. Tùy Nhạc thấy cô ăn xong, cũng buông đũa xuống, Chiến Chiến vừa nhìn, anh ta quả nhiên ăn rất ít. Chiến Chiến vội vàng cầm bánh ngọt bên cạnh lên gặm, trong miệng không ngừng tán dương: "Ai, bánh ngọt này thật ngon!"

Sự tán thưởng của cô tựa hồ khiến tâm tình Tùy Nhạc tốt hơn, anh nói: "Về sau em tới, anh sẽ ở nhà làm cho em ăn, mùi vị ngon hơn."

"Em nào có cơ hội rảnh rỗi, lại không thuận đường." Chiến Chiến khoát khoát tay, không hề để lời của anh ở trong lòng.

Tùy Nhạc không có trả lời, chỉ nhìn áo sơ mi bị mình đổ nửa bình rượu lên trên người, nói với Chiến Chiến: "Em ăn đi, anh đi tắm rửa thay bộ đồ mới."

Tùy Nhạc trực tiếp vào phòng tắm ở lầu một, Chiến Chiến ở một mình trong phòng ăn to ăn bánh ngọt, bánh ngọt còn chưa ăn xong, điện thoại trên bàn nhỏ ở phòng ăn lại vang lên. Điện thoại vang không ngừng, Chiến Chiến chỉ có thể đi tới nghe: "Alo."

"Chiến Chiến, là anh. Vừa rồi anh quên mang theo quần áo, em giúp anh đến ngăn kéo thứ hai bên trái của tủ treo quần áo trong phòng ngủ lấy một bộ đồ tắm rửa cho anh đi."

Chiến Chiến nhìn chằm chằm điện thoại không thể tin, người này lại giấu máy nội bộ ở cả phòng tắm?

Chiến Chiến theo lời Tùy Nhạc nói, tìm được ngăn kéo đó, nhưng mở ra rồi, liền thấy đầy quần lót bên trong, khiến mặt của Chiến Chiến đỏ lên.

Anh... anh... anh ta đang đùa, giỡn, lưu, manh! Chiến Chiến đóng ngăn kéo cái cách, cố gắng bình phục trước cảnh tượng mới vừa thấy ở trong đầu. Đợi đến hô hấp đều rồi, Chiến Chiến cũng bình tĩnh lại —— Đã nói là đồ tắm rửa, đồ tắm rửa của đàn ông trừ cái này còn có thể là cái gì? Huống chi, hân không mặc gì mà đi ra, mới gọi là giờ trò lưu manh.

Hơn nữa y theo tâm tình bây giờ của anh ta, đoán chừng cũng có thể là vô tâm.

Chiến Chiến ngó quanh, nắm một cái áo khoác treo trên giá lên, nhanh chóng mở ngăn kéo ra lần nữa, cách tay áo khoác, tùy tiện cầm lên một cái quần trong đó, lao xuống lầu thật nhanh.

"Rầm rầm rầm" Chiến Chiến đứng ở cửa phòng tắm gõ cửa "Anh mở cửa ra một chút xíu, em đưa ——"

Lời còn chưa dứt, cửa phòng tắm đã mở Chiến Chiến kinh hoàng xoay mặt đi chỗ khác, vội vàng đưa đồ trong tay cho anh. Tùy Nhạc dường như không muốn che giấu ý đồ, dựa vào cửa tò mò nhìn Chiến Chiến đuổi thẳng cánh tay: "Sao em lại đưa áo khoác cho anh?"

". . . Đồ ở bên trong" Chiến Chiến cảm thấy mặt của mình lại nóng lên "Anh mau mặc vào đi."

"Chiến Chiến, anh có mặc áo choàng tắm, em không cần như thế. . . . Cổ em uốn éo thành ra như vậy không đau sao?"

Chiến Chiến nghe vậy, cẩn thận nghiêng đầu, quả nhiên cả người anh ta được bọc trong một cái áo choàng tắm màu lam đậm, cũng chỉ là lộ ra cơ ngực, phía dưới. . . Chiến Chiến vội vàng dời tầm mắt đi, bây giờ anh ta đi chân không, không thấy không tự nhiên sao!?

Tùy Nhạc nhận lấy đồ trong tay cô, giải thích: "Hôm qua máy nước nóng trong phòng tắm ở phòng ngủ bị hư, bên này không có đồ để tắm rửa, cho nên anh ——"

Đột nhiên, dưới chân Tùy Nhạc lao đảo một cái, lập tức ngã lên người Chiến Chiến, Chiến Chiến thiếu chút nữa bị anh đè, hai chân vội vàng dùng lực, giữ thăng bằng cho hai người, thanh âm Tùy Nhạc khẽ run nói: "Xin lỗi, đầu đột nhiên hơi choáng."

Thân thể nóng bỏng của anh dính sát vào đường cong của Chiến Chiến, đường cong có thể cảm nhận rõ bắp thịt trắng kiện, cánh tay, lồng ngực, bụng. . . Còn có bắp đùi. Chiến Chiến cũng không biết mình thế nào, chỉ cảm thấy đỉnh đầu như có khí, vào lúc này khúc khích phun hơi nước ra ngoài.

Cô chịu đựng cảm giác tê liệt, xem Tùy Nhạc như bánh xe trong "Chiến Xa", khiêng đến ghế sa lon, ném anh ta qua lại lập tức nhét áo khoác vào trên đùi của anh, vọt tới cửa thật nhanh, trong miệng kêu: "Em trở về làm việc!"

Liền nhanh chóng biến mất ở cửa.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Cuộc chiến thứ 15

Chiến Chiến mất ngủ.

Rõ ràng giăng co một ngày, nằm ở trên giường, cô lại không hề buồn ngủ. Trong đầu không ngừng thoáng hiện, con người sáng trong của Tùy Nhạc nhìn chăm chăm cô, nói: "Anh thích em rồi."

"A a a a!" Chiến Chiến lật người chui vào trong chăn, đầu xoa gối —— anh ta rõ ràng không có ý này! Nhưng tại sao, suy nghĩ giống như tự có ý thức, chỉ có mấy chữ này hiện ra, tuần hoàn vô hạn ở trong đầu cô. . . .

Mà lại còn hợp với hình ảnh anh ta mặc quần áo xốc xếch!

Mặc dù thần kinh Chiến Chiến không ổn định, nhưng cũng đã nhận ra nhịp tim mình có chút vượt qua dự tính của cô. Cô lẩn qua lộn lại thật lâu, cuối cùng nắm điện thoại di động quyết định gọi "Quân sư" giúp phân tích một chút.

Thật ra thì chuyện bị Tùy Nhạc biết, cô còn chưa nói với Tề Tề, bởi vì khi kể chuyện không thể tránh khỏi nhắc tới Khâu Triết đã về nước. Chỉ là cô ấy sớm muộn vẫn sẽ biết, Chiến Chiến nhìn đồng hồ, Tề Tề hẳn còn chưa ngủ, lại gọi điện thoại lần nữa.

Nhưng điện thoại thủy chung không gọi được, Chiến Chiến gọi đến điện thoại bàn và di động của Tề Tề nhiều lần nhưng vẫn là giọng nữ lạnh như băng nhắc nhở cô cúp máy, Tề Tề thỉnh thoảng sẽ mất tích như vậy, Chiến Chiến đã thấy nhưng không thể trách, nhưng vì sao lại là hôm nay!

Chiến Chiến không chỗ giải bày, tối hôm đó chỉ có thể mất ngủ.

Hôm sau Chiến Chiến mang hai con mắt gấu mèo 0.0 đến "Chiến Xa". Bởi vì dậy hơi trễ, bọn người làm đều đã đến, Chiến Chiến lác lác đầu, vào nhà thay quần áo.

Mới vừa bước vào cửa, đã nhìn thấy Tùy Nhạc ngồi ngay thẳng trên ghế sa lon. Chiến Chiến vừa thấy anh, mặt liền hơi phát sốt, người này ngày hôm qua đây đưa cô gần cả một buổi tối ở trong đầu, vào lúc này lại chạy đến sớm như vậy.

Cô không được tự nhiên quay đầu, nhìn thấy đồng hồ treo trên tường mới chỉ 8 giờ, Chiến Chiến nhin được trong lòng. Không được tự nhiên, bày ra thái độ ôn hòa giống hôm qua hỏi: "Sớm như vậy đã tới à? Ngủ ngon không?"

Trên mặt Tùy Nhạc không còn tối tăm ngày hôm qua, mà tỏa ra sáng ngời thiếu chút nữa làm chói mắt của Chiến Chiến, Tùy Nhạc đứng dậy, chậm rãi đến gần Chiến Chiến có chút bức rức, khoe môi nhếch lên nụ cười càng sâu.

"Anh không kịp chờ đợi muốn gặp em." Tùy Nhạc quan sát áo bình thường phối hợp quần jean của Chiến Chiến, trong mắt lóe lên một tia nóng bỏng, xúc cảm mềm mại khi ôm cô dưới người ngày hôm qua tựa hồ lại trở về.

"Ách. . ." Chiến Chiến nhắc nhở mình không thể bởi vì anh ta nói chuyện mập mờ mà nổi giận, dù sao bây giờ anh ta là 'người bị thương': "Vậy anh cứ tự nhiên ngồi đi, em đi thay quần áo."

"Đợi chút." Tùy Nhạc tiến lên một bước ngăn trở cô, cúi mắt nhìn Chiến Chiến như một con chó lớn, ánh mắt đáng thương như vậy, khiến Chiến Chiến mềm lòng, đáp ứng thỉnh cầu "Không hợp lý" của anh——

Vì vậy, Tùy Nhạc thành công tấn thăng làm một người tập sự ở "Chiến Xa".

Tùy Nhạc mặc đồng phục làm việc, không yên lòng hỏi Chiến Chiến: "Em. . . Sẽ không bởi vì anh quá đàn, mà đuổi anh đi chứ?"

"Sẽ không." Mặc dù ngoài miệng Chiến Chiến nói như vậy, nhưng bị một 'người tập sự' đi theo, vẫn có không tiện và lo lắng không nói ra được.

Không ngoài dự đoán, Chiến Chiến chỉ rời đi một lát, Tùy Nhạc liền không tự lượng sức vác ống thép lớn lên bả vai. Chiến Chiến vừa thấy, vội vàng vọt tới bên cạnh Tùy Nhạc, ôm một đầu ống thép gánh trên vai mình, nhưng vóc dáng Tùy Nhạc cao hơn cô quá nhiều, cô căn bản là với không tới.

Tùy Nhạc đứng ở sau lưng cô, một tay kéo bả vai của cô, ôm cô ở trước người, cười chế nhạo nói: "Chút hơi sức này anh vẫn có, chuyện nhỏ."

"Chớ lộn xộn! Cẩn thận một chút!" Chiến Chiến không đẩy bàn tay quấy rối trước bụng ra, ngược lại bởi vì lo lắng ống thép nghiêng trượt mà dựa sát ở trong ngực Tùy Nhạc giúp anh ổn định thân thể.

Lúc thân thể mềm mại ấm áp dựa vào ngực, Tùy Nhạc rõ ràng cảm thấy trái tim mình càng đập nhanh, bàn tay cách quần áo cũng có thể cảm thấy mịn màng. Anh ở lúc Chiến Chiến không cảm thấy chút nào, đã trải qua thiên nhân giao chiến, mới bỏ qua ý niệm hung hăng ôm cô vào ngực.

Người làm bên cạnh nghe Chiến Chiến kêu vội chạy đến đỡ vật nặng trên vai Tùy Nhạc xuống, Chiến Chiến xoay người lại không nhin được đưa tay vỗ vào đầu vai anh: "Về sau anh cách xa mấy thứ này cho em, rút bẻ rồi anh đèn à?"

Tùy Nhạc hưởng thụ xoa nắn của cô, híp mắt cười nói: "Yên tâm, coi như anh té, cũng không dám làm hư bảo bối của em."

"Anh thật là không có tính người, anh té em phải bồi thường tiền tai nạn lao động cho anh! Tóm lại không cho anh gặp mặt chúng nó."

Tùy Nhạc đột nhiên đưa tay bắt lấy bàn tay nhỏ bé của cô, thẳng tắp nhìn vào trong mắt của cô: "Thừa nhận lo lắng cho anh, như vậy khó khăn sao?"

"Ai lo lắng cho anh! Không biết xấu hổ!" Chiến Chiến xấu hổ hô to, rút tay mình về, chạy trốn chết trước mấy cặp mắt hứng thú dòm dáo.

"Anh Tùy, anh nên kiềm chế một chút." Khi Tùy Nhạc thoải mái cầm ống thép kia vác lên vai lần nữa, người làm Nhất Hào mở miệng nhắc nhở.

Một người làm khác sớm nhìn ra Tùy Nhạc tuyệt đối không phải là con tôm mềm (người nhút nhát) trong miệng Chiến Chiến, cậu ta đẩy đẩy Nhất Hào: "Nói đó, bắp thịt của anh Tùy, người ta còn lớn hơn anh!"

"Tôi dĩ nhiên biết, tôi bảo anh Tùy kiềm chế một chút. . . Là đối với chị Chiến." Người làm Nhất Hào khinh thường liếc cộng sự một cái, rồi sau đó mở trừng hai mắt với Tùy Nhạc "Anh Tùy, anh nên có chừng mực, chị Chiến của chúng tôi. . . khó đối phó hơn linh kiện trên vai anh nhiều."

Tùy Nhạc đặt ống thép lên giá hàng bên cạnh, nhếch môi cười, đuổi theo phương hướng Chiến Chiến rời đi.

*****

Lúc Chiến Chiến đáp ứng thỉnh cầu đi theo mình của Tùy Nhạc, lại thật không biết Tùy Nhạc là một người "Nghiêm túc" như thế.

Trước kia Chiến Chiến đã biết ở tiệm ăn của Tùy Nhạc, anh hầu như giao cho cấp dưới xử lý, số ngày đi làm mỗi tuần bất định. Hôm đó đi làm bao lâu cũng không nhất định, nhưng Chiến Chiến không nghĩ tới, khi Tùy Nhạc làm ‘người tập sự’ ở nơi này, cư nhiên ngày ngày đúng giờ tới "Chiến Xa" đi làm, ngay cả Chủ nhật nghỉ phép cũng không ngoại lệ.

Một buổi sáng tỉnh mơ, bọn người làm đều còn mơ màng, Chiến Chiến không nhịn được hỏi Tùy Nhạc vẫn tới làm: "Anh không cần đến tiệm cơm sao? Anh cũng không muốn nghỉ ngơi sao?"

Chỉ một câu của Tùy Nhạc liền khiến Chiến Chiến không lời nào để nói: "Có phải em đòi ý không giúp anh hay không?"

Đòi ý? Cô là loại người như vậy sao!

Mặc dù không đòi ý, nhưng tâm tình phức tạp trong lòng, lại thật khiến Chiến Chiến có chút không nguyện ý đối mặt với người đang dính vào bên cạnh mình.

Mỗi lần nhìn đến anh ta, trong lòng Chiến Chiến luôn có cảm giác đánh trống hô hào, giống như suy nghĩ hỗn loạn, nhìn vào trong ánh mắt thâm thúy của Tùy Nhạc, cô càng ngày càng biết rõ, nguyên nhân khiến cho mình bối rối như vậy

Nói thế nào, cô cũng là một cô gái.

Nhưng, sự phát hiện này khiến Chiến Chiến luôn luôn không sợ trời không sợ đất, lại có chút luống cuống nhưng không thể làm gì —— Sao cô lại có cảm xúc đồng dạng như vậy!!

Vì loại bỏ suy nghĩ hỗn loạn, Chiến Chiến bỏ lại Tùy Nhạc đang thay quần áo, chạy đến sân sau, chuẩn bị dùng công việc cường độ cao phân tán lực chú ý.

Diện tích sân sau rất lớn, ở giữa có một chiếc xe ba tấn đậu đó để nâng chuyển hàng hoá, chiếc xe này là một khách hàng gần đây Chiến Chiến mới tìm được đưa cho cô để làm việc. Đã một tuần lễ rồi, Chiến Chiến không được Tả Cường giúp một tay, hoàn toàn tự mình động thủ, căn bản đã hoàn thành công việc sửa chữa được tám phần.

Thừa dịp chủ nhật có thêm giờ, tranh thủ mau chóng bàn giao công trình! Chiến Chiến tự động viên mình, vác thùng dụng cụ bên cạnh lên vút xuống bên cạnh xe, mình cũng thuận thể nằm vật xuống chui vào trong, chỉ là chân mới đi vào một nửa, liền bị một bàn tay to kéo lại.

"Cư nhiên bỏ anh lại chạy mất, xem anh bắt em lại." Bàn tay Tùy Nhạc nắm chặt mắt cá chân mảnh gầy của Chiến Chiến, đứng ở bên xe không lo lắng nói.

Chiến Chiến căn bản không chú ý tới Tùy Nhạc đến gần, bị sợ giật mình, nghe giọng là anh, đá đá một cái chân không bị giữ chặt khác: "Buông tay!"

Tùy Nhạc được voi đòi tiên bắt lấy mắt cá chân còn lại của cô, còn ác liệt nắm chặt cô.

Lòng của Chiến Chiến cũng bị nắm lại không nặng không nhẹ, muốn né tránh, nhưng hai chân bị vịn chặt, dưới tình thế cấp bách cô không tự chủ nâng người lên, chỉ nghe "Rầm" một tiếng, cô đụng vào động cơ sắt cứng rắn trên gầm xe.

"Ai u!" Chiến Chiến kêu rên một tiếng ngã lại trên đất, còn chưa kịp đưa tay xoa đầu, đã bị Tùy Nhạc lôi mắt cá chân kéo ra ngoài.

Chiến Chiến nằm trên mặt đất, nhủ lỗ mũi tê tê kêu đau, đánh một quyền vào trước ngực Tùy Nhạc đang dựa tới: "Anh có thù oán với em à?"

Thời điểm ra tay mới phát hiện, Tùy Nhạc dựa vào rất gần, gần đến khoảng cách giữa ngực hai người chỉ là một quả trứng. Mặt của Tùy Nhạc hướng về phía ánh mặt trời, không thấy rõ vẻ mặt, nhưng hơi thở lại phun dồn dập trên mặt của Chiến Chiến, tay ấm áp của anh nhẹ nhàng đặt trên trán Chiến Chiến: "Đụng chỗ nào rồi?"

Dưới ánh mặt trời, gương mặt của cô tròn bóng xinh đẹp, Tùy Nhạc nhìn chăm chăm chỗ khe ửng hồng kia, ánh mắt đột nhiên sâu hơn, không để ý Chiến Chiến hốt hoảng tránh né, một tay vịn chặt cái cầm kéo léo của cô, đôi môi chạm vào chỗ bị thương của cô.

Mặt của Chiến Chiến đỏ lên, lúc làm "Chiến Đình Đình", đã bị anh hôn trộm rồi, nhưng cũng không biết vì sao, cái đụng chạm dịu dàng vậy lại làm cho cô như muốn chạy trốn. Chiến Chiến chợt đẩy Tùy Nhạc ra, đưa tay mãnh liệt lau cái trán dính nước miếng của anh, hung tợn rống anh: "Anh... anh giờ trò lưu manh gì!"

"Em cho anh biết, anh mau chóng tỉnh cho em, em không phải ‘Chiến Đình Đình’, đừng quên!" Chiến Chiến vừa nói vừa chống cùi chỏ lên đất ngồi dậy, vẫn chưa yên tâm dịch về phía sau hai cái, cho đến sau lưng dán lên sườn xe.

"Anh chưa từng quên" Tùy Nhạc nguy hiểm tiến tới gần, đôi tay nhanh chóng đặt tại bên người cô, vững vàng khóa cô ở trong ngực "Chỉ là ngày hôm qua anh nghiêm túc suy nghĩ một chút, làm sao mới có thể để anh khôi phục từ trong thất tình nhanh nhất..."

"Anh nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có một phương pháp" Hô hấp nóng rực của Tùy Nhạc phun trên môi Chiến Chiến, lồng ngực cứng rắn không cách nào đẩy ra được "Quên một cuộc tình, phương pháp tốt nhất chính là —— Bắt đầu một cuộc tình mới."

"Anh lui, lui về phía sau..."

"Tại sao, không phải em đồng ý giúp anh rồi sao?" Mắt Tùy Nhạc sáng trong, quynh rũ cười một tiếng với Chiến Chiến "Chiến Chiến, chúng ta yêu nhau đi."

Nụ cười mê chết người này, khiến đầu óc Chiến Chiến hơi chập mạch, mà Tùy Nhạc liền thừa dịp này, hung hăng ngăn miệng Chiến Chiến lại không cho cự tuyệt.

Nhiệt tình của Tùy Nhạc như thủy triều tuôn trào, thiếu chút nữa làm Chiến Chiến chết chìm.

Một tay anh chống sườn xe, một tay trượt đến hông của Chiến Chiến ôm chặt, bấp bừa bèn chắc dính sát Chiến Chiến, chặn cô gãy dựa, môi lưỡi chui vào trong miệng cô, thân thể vốn nghiêng của Tùy Nhạc dần dần đặt ở trên Chiến Chiến, sức lực đột nhiên gia tăng.

Đầu lưỡi của anh linh hoạt liếm răng của Chiến Chiến, đôi môi khô khốc dần dần ướt át, trần trọc liếm mát, cạy hàm răng của Chiến Chiến ra, điên cuồng gặm, mát, cắn. Chiến Chiến chỉ cảm thấy sức lực toàn thân mình đều bị làm tan rã. Khi Tùy Nhạc kéo đầu lưỡi của cô ngậm vào trong miệng mình cắn nhẹ, Chiến Chiến hung hăng run rẩy.

Tùy Nhạc nhận thấy chấn động của cô, một nụ cười thoảng qua trong mắt, chẳng những không có rút lui, ngược lại càng thêm vội vàng liếm đầu lưỡi tránh né của cô, tay đặt ở trên eo cô cũng bắt đầu vuốt ve.

Hai tay Chiến Chiến cũng không biết đặt ở nơi nào, một tay vô dụng nắm lấy quần áo sau lưng Tùy Nhạc, một tay khác thì lực lợi cờ lê bị ném bên cạnh.

Sức lực trên môi tăng thêm, tay Chiến Chiến càng thêm dùng sức nắm thanh cờ lê kia, mà khi hai tay Tùy Nhạc đều bỏ lên hông của cô, tay nắm cờ lê của Chiến Chiến, đã khó kiềm chế, đánh vào sau lưng Tùy Nhạc. . . .

"Bụp."

"Hi!"

"A!!"

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Cuộc chiến thứ 16

Tùy Nhạc chợt buông môi Chiến Chiến ra, cả đầu ngã xuống trên vai cô, hung hăng hít một ngụm khí. Chiến Chiến từ trạng thái mơ hồ tỉnh lại, nhìn cờ lê cực lớn nằm trong tay ý thức được mình đã làm chuyện tốt gì thì kinh hô một tiếng.

Tùy Nhạc đề trên người Chiến Chiến một lúc lâu, rồi từ từ ngừng đầu cười khổ nhìn Chiến Chiến không biết làm sao: "Em xuống tay thật nặng."

"Em . . . em không phải cố ý!" Chiến Chiến bỏ cờ lê "hung khí gây án" ra, thò người ra xoa sau lưng của Tùy Nhạc "Đau lắm hả? Đập trúng chỗ nào em xem một chút!"

Hai tay của Chiến Chiến lượn quanh sau lưng Tùy Nhạc, thân thể thì rơi vào trước người anh, ở Tùy Nhạc xem ra giống như ôm ấp yêu thương, anh nhẫn nại con đau đớn, không biến sắc tiếp nhận cô gần sát, đầu cũng tựa vào bên tóc mai của cô.

"A!" Lỗ tai bị cắn, Chiến Chiến vội vàng co cổ, tay cũng ngừng lại. Cô co tay lại đánh xuống, đập hết sự kiêu diễm lúc này, muốn xem anh bị thương như thế nào, nhưng quên mất người này là một tên lưu manh ăn đậu hũ của mình!

Nghĩ tới đây, Chiến Chiến rút cuộc đã nhận ra, cảm giác căng căng như gai đâm trên môi đã tràn tới bên tai, mà người khôi xương, đang làm bộ nhu nhược tựa vào trên người cô, muốn cắn lỗ tai cô lần nữa.

Chiến Chiến vừa tức vừa thẹn, tay nhỏ bé nắm thành quyền sắp đâm lên lưng anh, ai ngờ Tùy Nhạc đáng thương hít một hơi vào lúc cô sắp hạ tay xuống, quyền sát của Chiến Chiến lập tức chợt dạt biến thành "Vuốt nhẹ".

Chiến Chiến lái xe jeep nhỏ của mình, phân tâm nhìn Tùy Nhạc nằm ở chỗ ngồi phía sau, tay nắm tay lái chặt lại rồi lỏng ra, không yên tâm hỏi: "Thật không cần đưa anh đi bệnh viện à?"

Mặc dù sắc mặt Tùy Nhạc thống khổ, nhưng vẫn kiên trì: "Anh muốn về nhà."

Đối thoại như vậy vừa rồi cũng đã xảy ra ở "Chiến Xa", Chiến Chiến không nghĩ tới Tùy Nhạc lớn như vậy, lại vì không đi bệnh viện mà khom lưng nương nhờ bên ngoài cửa xe nhưng không chịu lên xe, hoàn toàn không có chút hào hùng nào như lúc nâng cô đến tiệm trung y lần trước.

Chiến Chiến cũng không kéo anh nhích nhích được, huống chi trên người Tùy Nhạc bị thương, Chiến Chiến không có cách nào, chỉ có thể đưa anh về nhà.

Tùy Nhạc khẽ mở mắt híp ra, nhẹ nhàng nở một nụ cười: đi bệnh viện? Vậy không phải để cô chạy mất? Đã nói hết lời đến nông nỗi này, không nhân lúc còn nóng định đoạt danh phận của mình, anh cũng không gọi Tùy Nhạc rồi.

Chiến Chiến chạy xe nhanh, tích tắc đã đến cửa biệt thự của Tùy Nhạc, Chiến Chiến một mặt ổn định Tùy Nhạc nằm ở sau lưng cô, một mặt vuốt ve bàn tay không thành thật của anh, giữa rồi ren cuối cùng cũng mở được cửa mang anh vào trong nhà.

Một đường nửa kéo nửa khiêng đến tổ hợp ghế sa lon giữa phòng khách, Chiến Chiến đột nhiên bị Tùy Nhạc vuron chân ra làm vấp một cái "Phịch" một tiếng, hai người ngã ngay xuống trên ghế sa lon.

Ghế sa lon mềm mại, Chiến Chiến bị bắn hai cái cũng không cảm thấy đau đớn, ngược lại đồng chí gạt chân cô, lại đè ở phía trên, khiến cho cô rất bất mãn.

"Anh làm gì gạt ngã em!" Chiến Chiến động động thân thể, phát hiện Tùy Nhạc không phải nặng bình thường "Tránh ra, chớ đè ép em."

Tùy Nhạc rảnh rang đưa tay, siết chặt cánh tay nhỏ bé vung lên của cô trong lòng bàn tay, lão đại trực tiếp ngã bên cổ cô, hô hấp nóng nóng phun trên làn da cô: "Em không được nhúc nhích nha."

Chiến Chiến bị động tác thân mật của anh kích thích nổi da gà cả người, cô như ngựa con bị con muỗi quấy rầy "Ừ ừ" run lên, không được tự nhiên ườn ọ thân thể: "Tùy đầu lớn, đừng động tay động chân. . ."

"Khàn ——" Tùy Nhạc đột nhiên phát ra một tiếng đau đẻ nén, Chiến Chiến sợ tới mức nằm đàng hoàng không dám giãy giụa, Tùy Nhạc khẽ nghiêng đầu: "Lúc này em cũng không khách khí với anh bao nhiêu."

Tùy Nhạc dùng sống mũi cao chà gò má mịn màng của cô: "Chỉ là, ở giữa người yêu, động tay động chân là rất bình thường, còn có thể liên lạc tình cảm"

Chiến Chiến chột trùng anh: "Người nào là người yêu của anh!?"

"Mới vừa rồi, hai ta, uh, trước khi hôn, không phải anh đã nói em biết ư, hai ta bắt đầu yêu a."

"Anh, nói, với, em?" Tùy Nhạc tỏ vẻ đương nhiên, nhìn Chiến Chiến cắn răng, cô cũng không để ý tới vết thương trên người Tùy Nhạc nữa, không ngừng uốn éo: "Nói cho em biết hữu dụng không!? Người nào đáp ứng anh?"

"Em đã nói muốn Tận Lực giúp anh thoát khỏi tổn thương"

"Em ——"

"Chiến Chiến, cam kết trợ giúp Tùy Nhạc thoát khỏi bóng ma trong lòng, trong khoảng thời gian này, Chiến Chiến sẽ hết sức cung cấp trợ giúp cho đến khi anh khôi phục." Tùy Nhạc cắn đầu cắn cổ lục ra tờ giấy viết cam đoan, khuôn mặt tuần mỹ từ từ dính vào sắc thái đào hoa.

Sắc thái càng ngày càng đậm hơn, cuối cùng hóa thành nụ cười giảo hoạt giống như hồ ly: "Về phần, tính thể nào, dùng phương pháp gì. . . . . . Đều là anh, nói, rồi, làm."

"Nào có như vậy!?" Chiến Chiến phỉ sức giãy giụa, muốn ném Tùy Nhạc nằm đè trên người mình xuống đất, lại không nghĩ rằng hơi sức của "Người bị thương" này lớn ngoài tưởng tượng của cô, Chiến Chiến nhìn bộ dáng nhàn nhả của anh, đầu dần dần sáng sủa: "Anh, giả bộ, bị thương!?"

"Nào có." Tùy Nhạc lập tức lại bày ra vẻ mặt thống khổ "Chỉ là chuyện của hai ta giúp vượt qua đau đớn, khiến anh tạm thời quên mất mà thôi, ai ai, em vừa nói lại đau!"

"Tin anh nữa em sẽ không họ Chiến!"

"Uh. . . em phải theo họ chồng như phụ nữ cổ đại, không tòi."

Chiến Chiến cũng không biết là tức giận hay là như thế nào, khuôn mặt đỏ lên, chột vuron một tay ra chụp lên đầu của Tùy Nhạc. Tùy Nhạc nhanh nhẹn bắt được móng vuốt của cô, dịch đến trước ngực ngăn chặn, bởi vì rắng sức mà có vẻ cắn răng nghiền lợi: "Cô gái này. . . . . . Sức lực thật đúng là mạnh!"

Vào lúc này Chiến Chiến không nói chuyện, chỉ dùng hơi sức để giãy giụa, giống như con tôm tươi bị ném vào chảo dầu. Ở dưới Tùy Nhạc, đồng phục làm việc to lớn cũng không che giấu được đường cong yếu điệu trên người cô, Tùy Nhạc bị cô cọ dần dần nóng ran, thái độ cũng nhàn nhả không đứng lên, ném ra lời dử.

"Em âm âm ỹ ỹ như vậy không phải vì để che dấu lá gan nhỏ sao!"

Chiến Chiến đang buồn bực trong lòng bị anh rống hơi mê mang, tạm thời dừng lại động tác: "Em nhất gan?"

"Đúng, em là quý, nhất, gan." Ánh mắt thâm thúy của Tùy Nhạc vững vàng nhìn chăm chú vào Chiến Chiến "Yêu đương thôi mà, một mực từ chối không phải sợ thì là cái gì."

Sau đó, mỗi lần Chiến Chiến nhớ tới chuyện này đều sẽ hỏi hận: phép khích tướng cấp thấp như vậy, sao cô lại mắc mưu!?

Nhưng khi Chiến Chiến bị đặt tại trên ghế sa lon, còn là cô nàng kiên cường mà không đủ sâu xa, hào phóng mà không đủ thành thực, coi như trải qua một chút biến cố, nhưng cũng không có phần âm trầm của nhiều năm sau —— Cô lúc này, cũng, không có, sợ hãi!

"Không phải là yêu sao? Yêu thì yêu!"

"Nói chắc chứ?"

"Nói chắc!"

Ánh mắt Tùy Nhạc sáng lên, giống như sói đói, ở giây phút cô đáp ứng, chột cùi đầu chiếm lấy đôi môi cô, trước khi hai môi dán sát, vội vàng khắc ra một câu: "Chúng ta đóng dấu hiệp nghị đi!"

Một nụ hôn không biết qua bao lâu, khi Tùy Nhạc buông Chiến Chiến ra, đáy mắt đều là nụ cười thoả mãn: "Lần này đừng cầm cờ lê gõ anh nữa, anh chỉ là thực hành thôi. Đúng không, Chiến Chiến?"

Chiến Chiến không có phát điên như anh dự đoán, khiến Tùy Nhạc rất không thích ứng, nhưng thấy mặt cô tràn đầy tức giận và cắn răng nghiêng lợi, Tùy Nhạc mới phát hiện: ai u, vừa rồi quá kích động, hôn đầu lưỡi cô tê cứng rồi. . .

*****

Tùy Nhạc bung bánh ngọt mới làm xong vào, đưa cho Chiến Chiến vui ở trên sofa, rồi sau đó tùy ý tựa vào bên người cô, cầm lên coca ướp lạnh cô mới uống cạn một nửa trên khay trà, một hơi rót vào bụng.

Chiến Chiến gặm từng miếng từng miếng bánh ngọt, mắt thì thỉnh thoảng nghiêng nhìn Tùy Nhạc, Tùy Nhạc bị nghiêng mắt nhìn nhiều lần, rốt cuộc khẽ thờ dài một cái, duỗi cánh tay dài, một tay ôm Chiến Chiến vào trong lòng: "Làm gì nhìn anh bằng loại ánh mắt đó?"

Chiến Chiến sâu kín nhìn chăm chăm mặt của Tùy Nhạc, hỏi: "Anh. . . Có phải đã sớm biết em và C Đình Đình thật chất là một người."

Tay Tùy Nhạc đang cướp nửa của cô dừng lại, rồi sau đó kinh ngạc dừng động tác lại: "Làm sao em lại cho là như vậy, em giả bộ giống như vậy. . . Em quá dễ mất anh, hay là quá xem thường mình?"

Giả bộ?! Nghe từ như thế, Chiến Chiến nhướn mày, kêu là diễn trò có được hay không!! Nhưng mà anh ấy nói cũng đúng, mình khổ tâm luyện tập lâu như vậy, biểu diễn nhập vai cả chính cô cũng say mê rồi, chớ nói chi là Tùy Nhạc rồi.

"Vậy anh nói, anh ‘tình thương (bị thương vì tình)’ có phải căn bản là gạt người hay không?"

Trong miệng Tùy Nhạc ngậm bánh ngọt, hàm hồ trả lời: "Nếu không phải yêu ai yêu cả đường đi đối với Chiến Đình Đình, anh làm sao có thể coi trọng em. . . Ô ô ——"

Chiến Chiến hung hăng nheo gò má của Tùy Nhạc: "Đề ý em sao,a , rồi hả?"

"Không có không có không sao cả! Ai u em nhẹ tay chút. . ." Trên mặt Tùy Nhạc tỏ vẻ đáng thương, nhưng trong lòng xác thực dị thường trong sáng: phản ứng của cô còn tự nhiên hơn dự đoán của mình, không tệ.

"Đừng đừng, chớ bấu, em xem sau lưng giúp anh." Tùy Nhạc vội vàng nói sang chuyện khác, thuận thế hướng lưng về phía Chiến Chiến "Tại sao vào lúc này lại đau dữ dội rồi."

Chiến Chiến bị anh làm âm ỉ, cũng không tra cứu chủ đề vừa rồi nữa, mà là tức giận vén áo sơ mi của Tùy Nhạc lên, thăm thì trong lòng: vừa rồi không phải còn vui vẻ, vào lúc này tại sao lại đau?

Nhưng khi lưng trần của Tùy Nhạc hiện ra ngay trước mắt, Chiến Chiến lập tức nhú lông mày lại, thanh âm của cô không khỏi cất cao: "Bầm tím như thế sao anh không nói!"

Chiến Chiến đưa tay nhẹ nhàng nhấn, Tùy Nhạc không nhịn được hít một hơi, mở mắt vô tội nói: "Anh mới vừa nói em không tin. . ."

Chiến Chiến lưu loát kéo quần áo của anh xuống, cầm chìa khóa xe trên bàn lên, kéo Tùy Nhạc đi ra bên ngoài: "Đi bệnh viện."

*****

Trước cửa tiệm trung y, khách đến đông đảo, Tùy Nhạc dẫn Chiến Chiến gạt ra cả đám người, trực tiếp đến phòng làm việc của Trịnh Diệp.

Hành lang dài, cửa các phòng đều có rất nhiều người xếp hàng, duy chỉ có trước phòng Trịnh Diệp chỉ có một y tá.

Đến cửa, y tá kia nhìn thấy Tùy Nhạc, trên mặt đột nhiên vô cùng tỏa sáng, nhỏ giọng hô: "Tùy tiên sinh!"

Tùy Nhạc không nhìn về sùng bái trên mặt cô ta, chỉ gật đầu nhẹ một cái, rồi sau đó hỏi: "Chú Trịnh có ở đây không?"

"Ách. . . Bác sĩ Trịnh. . ." Y tá còn chưa nói xong, chỉ nghe bên trong cửa có một tiếng rên đê nén và giọng mơ hồ của Trịnh Diệp.

Tiếng khiển trách truyền vào trong tai, giữa hai lông mày Tùy Nhạc thoáng qua sự hiểu rõ.

"Ai, sao anh không gõ cửa ——" Chiến Chiến không kịp ngăn cản anh, Tùy Nhạc đầu chỉ là không gõ cửa, anh đã nhấc chân to trực tiếp đi vào.

Đá cửa ra, không nhìn hai người đang nhìn chăm chăm bên trong phòng, kéo Chiến Chiến vào phòng rồi đập cửa đóng lại, buông tay ra hiệu: "Hai vị tiếp tục."

Chiến Chiến thấy rõ có người trong phòng, kinh ngạc kêu: "Hạo Khanh? Sao anh ở chỗ này?"

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cuộc chiến thứ 17

Trịnh Hạo Khanh vẫn mặc trang phục lịch sử, chỉ là thần sắc có chút mệt mỏi, không còn thần thái như thường ngày, Trịnh Diệp ngồi 94° trước bàn, vẻ bức bối trên mặt dường như không kịp thu lại hoàn toàn, rất không giống lần 4 trước Chiến Chiến nhìn 02 thấy.

Khi 6 Trịnh Hạo Khanh nhìn 12 thấy Chiến Chiến, ánh 30 mắt liền 09 mềm mại, 0 rồi sau đó 6 lại thêm 81 vẻ lo lắng: 3a "Chiến Chiến, sao 7 em tới nơi 3 này, bị 3 thương sao?"

Chiến Chiến còn 14 chưa trả lời, liền 67 phát hiện 3 tay của mình 95 bị nắm, 1 Tùy Nhạc 11 lời cô tới bên cạnh, 6 thay cô trả 7 lời: "Không 5 có, là tôi 6 bị thương, 4 cô ấy không yên lòng 3 nhất định 39 theo tôi."

Đúng 2 là có chuyện 9 như vậy, 9 nhưng là 1 từ trong 8 miệng anh 7 nói ra, Chiến Chiến nghe 48 thế nào 7 cũng không 3 được tự 1 nhiên —— việc này rõ ràng quan hệ của 1 hai người 6 không ít.

Chiến Chiến rất 00 không thích 2 bùng, dù 9 sao cô còn 7 chưa có 37 cân nhắc 09 tình huống 38 chuyện của 2 hai người 8 bị người khác biết, 6 hơn nữa khi 1 Trịnh Hạo Khanh 9 chợt nhìn sang, trong mắt có vẻ khó 38 phân biệt, 4 Chiến Chiến 8 càng thêm 3 không được 7 tự nhiên, 9 cô lên lên 13 trông Tùy 2 Nhạc: buông tay!

Tùy Nhạc nhìn thấy ánh 4 mắt cô, 32 lộ ra nụ 47 cười hiền 29 rõ: "Được 6 rồi được rồi, hiện 6 tại anh 1 cần để 5 bác sĩ xem 0 giúp anh, 50 được chưa?"

Lại 5 có ý xuyên tạc cô! 3?

"Chú 0 Trịnh, sau 3 lưng cháu 7 bị đập 4 bị thương, 7 chú giúp cháu bôi 1 rượu thuốc 94 đi." 7 Dứt lời, 14 Tùy Nhạc 0 căn bản 3 không quan tâm không 2 khi để 5 nên giữa 9 Trịnh Diệp 77 và Trịnh Hạo Khanh 73 lúc này, 53 kéo Chiến Chiến ngồi trên ghế 6 ở mép giường, 9 tuần thực 30 leo lên giường 0 trị liệu, 41 nhắm mắt chờ đợi.

Sắc 5 mặt của 2 Trịnh Hạo Khanh càng 89 tái nhợt 07 hơn lúc 5 này, yên lặng nhìn 6 Tùy Nhạc vẫn nắm 9 tay Chiến Chiến, nhìn 2 Chiến Chiến quả 7 muốn 79 rút ra, tiếc 0 rằng Tùy Nhạc lại 6 không buông 0 tay, sau đó 0 còn nữa 87 hé mắt, 80 dùng ngón 7 tay xoa lòng 0 bàn tay cô: 4 "Đều 1 là người 6 anh, em xấu hổ 29 cái gì".

Chiến Chiến xấu 1 hổ hất 0 tay Tùy Nhạc fra, trên mặt 1 Trịnh Hạo Khanh 5 lóe lên vẻ 5 bẽn lẽn 7 biến mất, 2 chỉ nghe 6 Trịnh Hạo Khanh nói 6 với Trịnh Diệp: "Cuối 4 tuần con 53 trở lại 6 thăm cha."

"Không 8 cần!" 04 Trịnh Diệp 3 quát về 6 phía cửa 4 lúc Trịnh Hạo Khanh 3 đi ra ngoài 62 "Tôi xem 2 như chưa 9 từng nuôi 23 cậu!"

Chiến Chiến nghe 5 vậy cả 0 kinh, Trịnh Hạo Khanh 6 không phải công tử 7 Dung Giang sao? Thế 63 nào lại 52 là con của 7 Trịnh Diệp.. 23 © DiendanLeQuyDon.com .

"Chú 6 Trịnh, chú 4 tình lại 6 đi, đuổi 6 cangười đi 89 rồi quay 5 đầu chú 5 lại nhớ 6 thương" 82 Tùy Nhạc 53 lười biếng 2 mở miệng 4 "Cần gì 97 chứ."

"Hừ, 6 cả ngày 6 không lo 8 học tốt, 6 chú nhìn 76 thấy nó 2 liên tục!" 3 Trịnh Diệp 8 tức giận 6 trả lời 39 "Cháu không 4 giúp chú quản lý 9 nó."

Chiến 28Chiến kinh hãi, Trịnh eHạo Khanh 9hoàn mỹ, 82hiền hòa, 33ưu tú thế 44kia, lại 7cbị định b5nghĩa là 4"Không alo học", bacòn phải achor tập 8Tùy Nhạc 9không biết 9điều này! 8b?

Mặc 9dù Trịnh 6eDiệp cúi đầu tra 56xét vết 2thương của d3Tùy Nhạc, 6lại giống 1như gì cũng bfbiết, nói: 8"Nha đầu, nhìn 1atôi làm 4gì, có ý fkiến?"

Chiến 09Chiến liền 8bvội vàng 0lắc đầu, e6đã biết dtính khí 8của Trịnh fDiệp, cô 0cũng không f3dám lỗ fmãng, chỉ 1cđưa mắt enhìn Trịnh 19Diệp chậm 9rãi xoa vết fbầm sau b1lưng Tùy c4Nhạc, không 4khỏi hỏi: e"Có 39nghiem trọng 0không?"

Mây 6Trịnh Diệp 3cũng không cnhấn chút 9nào: "Cái f0này mà gọi 5là bị thương?" aDứt lời 8đưa tay dbhòa với 2tinh dầu 1fổ một cchương asau lưng aeTùy Nhạc, eaTùy Nhạc 4c"Ngao" 8gào thét 0ra, Chiến 37Chiến nghe, 25có chút 5cáy náy, bbrồi lại 6hơi há chē. . .

*****

Tâm fctình của aTrịnh Diệp 96hiển nhiên 65không phải a5rất tốt, dcho nên hai engười làm 3xong trị 55liệu rất 28thức thời 6rời đi. 9 © DiendanLeQuyDon.comChiến Chiến 5vuốt vuốt 8chìa khóa cfxe trong tay, 3nói với 0Tùy Nhạc: 5"Lên bxe đi, em 9ctiền anh 32về nhà a7trước."

Tùy 46Nhạc dĩ 9nhiên không bcó coi thường 3chữ "trước" bđó, nhưng 5anh vẫn 15ngoan ngoãn 5chui vào 47ghế trước, 0Chiến Chiến d3lái xe về 5biệt thự 31của Tùy 2aNhạc, khi 98tới cửa ddlien thúc bagiục anh 56xuống xe: 69"Mau, 1bern còn muốn actrở về f0'Chiến 62Xa' dọn 0đẹp, vừa cbrời đi 3vội vàng, 5công cụ 6cũng chưa 7thu dọn aavào kho hàng."

Con 4ngươi Tùy 83Nhạc đi a1lòng vòng, 0thò người 8arút chìa c0khóa xe của bChiến Chiến ara, vưng a2vàng giữ 9etrong lòng 90bàn tay: 4a"Đê fở trong ephòng làm e3việc không 0lạc được, 06em định 1bỏ lại angười tàn ctật là 42anh đây 5fmột mình f3ở nhà."

"Cái fegì tàn tật. 31 © DiendanLeQuyDon.com. . ." fChiến Chiến agiành lại 1achìa khóa 0hai lần 7cũng không 9được, d3có chút 01nổi cáu 12đập bả 3vai anh "Không 1phải đã 06đi gặp 38bác sĩ với danh rồi 12sao!?"

"Bất akẻ, nào 9bcó bạn 45gái không 68biết đau fllòng người 3yêu như 1vậy." f3Tùy Nhạc 4bũu môi, 6giấu đi 4cái chìa 11khóa, nhảy 44xuống xe, 2cũng không 80quay đầu elại, đi 7vào nhà.

Chiến 6Chiến ở trong xe tắt 3máy một cahồi, không fcòn cách 5nào đành cxuống xe đi theo vào fdphòng.

"Mới f2vào à, thật 9chậm!"

Tùy dNhạc đã addồi lại 9quần áo 8ở nhà vui eở trên 8dsô pha xem 68ti vi, nút áo chỉ 8ccài một 3cái, đường f5cong bắp 3thịt xinh d0đẹp như aaân như 24hiện, Chiến bChiến không đđược tự 5nhiên quay d7đầu đi, 5bất măn 81lâm bâm b"Anh 9ở chỗ 79nào vậy, 9bóng dáng 65của một 2fchiếc taxi 7cũng không f6ó."

Tùy aNhạc bắt d0đắc đi flxua tay: "Chỗ 4ba anh chọn, 7aanh cũng 13không có 93biện pháp."

Đây 3là lần 6đầu tiên ebTùy Nhạc fcnhắc tới gđịa đĩnh 9dcủa mình, fChiến Chiến 3đi tới 60ngồi ở adbên cạnh aanh, tò mò cdhỏi: "Ba 5anh làm cái gì? Mua biệt athự lớn 72vậy cho f3anh."

Tùy 9bNhạc buồn 19cười gồ b0đầu cô: a1"Biệt 1thự này a1là anh tự emua, xem anh dalà cái gì 08!"

Ánh 9nắt của 1Chiến Chiến 0kinh ngạc f5trợn tròn: 33"Anh 1có tiền 6vậy sao!?"

Tùy 2Nhạc đưa b9tay ôm cô ecvào trong 3ngực, ngón 2tay sờ tóc 5của cô: 89"Thế 53nào, biết baanh giàu 78có đẹp 4trai, rất 9mày mẩn?"

"Anh fđi luôn đi!" bChiến Chiến 8không thích fanh nói như 0vậy, giống 6như mình 43là một 6người thích abvật chất 3vậy, cô e2không vui b2tách cánh a8tay của 7anh đặt 0ở hông 6mình ra "Đừng 8động tay 21động chân, etránh ra!"

"Được bđược được, 4anh nói sai." cTùy Nhạc 9vội vàng cbtrấn an 7người trong 0ngực, bàn 7btay vỗ nhẹ 7ở phía cfsau lưng 04cô "Biệt 0thự này 7là anh mua 5cho ba anh 45trước khi 4ra nước 77ngoài, tặng 0ông ấy detự nhiên 59để ông 5ấy chọn, 40ông thích 87sự an tĩnh bcủa nơi afnày."

"Chỉ flà, sau khi đông ấy 4đoạn tuyệt 13quan hệ 3với anh, f5chìa khóa 2biệt thự fnày cũng 6được ném adtrả cho b3anh, cho nên 9dhiện tại blà anh ở."

". 0 © DiendanLeQuyDon.com. . . Đoạn d9tuyệt quan 0hệ?" 9Chiến Chiến 2không bỏ 5sốt đau cdồn chợt d6lóc trong acđáy mắt f3anh, tìm không dkhỏi nhéo c4lên.

"Đúng avậy, đoạn dtuyệt quan 9ahệ." f2Thanh âm b7Tùy Nhạc adtrầm thấp cf"Cắt đứt 0hoàn toàn, 8trên kinh 40tế và liên 87lạc, tất e1cả đều 2đoạn tuyệt. 67 © DiendanLeQuyDon.comAnh ở nước engoài hai 1năm, cả 78một cuộc dđiện thoại bcũng không 5egọi, anh dbgọi điện eathoại về 28nhà cũng 56vẫn không b6nhận. Lúc a5đó anh mới ara nước 01ngoài, không a0có thu nhập, 0không có 3bạn bè, b6người thân. d © DiendanLeQuyDon.com. . . Cũng 7coi là không acó thôi."

"Lúc e0anh vừa 6bđến Úc, 0ngôn ngữ 1cũng không bphải rất felru loát, fbđến tiệm 3làm việc e3cũng gặp 4cphải trắc 10trở với f6những người 47cũ, mỗi 45người ai 7ecó chức 23này, lại 87rất mầu 1dthuần với 54người ngoài. ac © DiendanLeQuyDon.comMỗi ngày 5anh thường 45không có fcom ăn, e6cuối cùng e0chỉ có b6thể đứng 1ở cửa f6sau tiệm 27bánh mì, 3chém giết 2bánh bao 6nướng cháy 6bị ném adđi với 45mèo hoang."

"Ai, 98tự anh cũng 1 thấy không 2sao, sao em 3 lại có 4vẻ thương 6đâm thế?" 6Tùy Nhạc 6bấy mi 7tâm cô nhủ 0lại, vội vàng đưa 0tay xoa dịu, 5không nói 94tiếp nữa.

Chiến cChiến thật sợ không btrường tượng 5nổi, Tùy 3Nhạc vẫn 2cà lợ phát ephor, tiêu 90sái tự 1 tại, lại 85từng trải 9qua khó khăn 68như vậy. 0 © DiendanLeQuyDon.comTrong đầu cô thoáng e1hiện hình 3ảnh người e8đàn ông 3cao lớn, 17đứng ở 9cửa sau c4lần lộn eđầy đất, 4cầm một bcái bánh 8dbao, chớp 0emũi đột e1nhiên chua a6xót.

Bản 5năng của 6người mẹ 54lập tức dtràn lan 83trong đầu c9Chiến Chiến, cđại não 17cũng không 9suy tư, đã 5elàm một b0chuyện chính f1cô cũng 2dkhông ngờ 7cđược —— 34Cô hôn Tùy 3Nhạc.

Động c3tác của 6aChiến Chiến 9vội vàng, 9vốn nên 44hôn ở trên 90má không e6cẩn thận c0chạy tới akhóe miệng, 19bị Tùy 0Nhạc thuận 2thế ngậm 7đào trong 1fmiệng. Lần 7này Chiến eChiến không 5có giấy 9giữa, đây f1cũng là 25lần hôn 2hít "Hòa 5ebình" đầu tiên 3agữa hai f7người.

Nhưng f6không nghĩ 90tới nụ ehôn không a4kịch liệt enày, lại 02nhấn nút 72"biến 3sói" dcủa Tùy 9Nhạc.

Tùy 3bNhạc ngậm 7môi của dcô nhẹ bnhàng gặm acán, trên 5tay rắng 43sức ôm dchặt cô 1cvào trong 8ngực, để 4phần mềm f2mại của acô ma sát 9angực của edminh. Chiến 7Chiến bị 83hôn đến 45choáng đầu, bma lần da dTùy Nhạc 6dần dần 2bị lửa 50thieu đốt, 1vật thể bphía dưới 7ecũng bởi 9evi hôn và 5cyêu mà dần 2adần xao d1động, khiến 6anh không 3hề thoả 3enrấn với 6asự tiếp 60xúc như agãi không 2edứng chỗ 87ngửa nữa.

Bản 6tay trượt fxuống eo, 4chui vào 74dưới quần cbáo, khi đụng 35trúng da 1thịt non benmin, sức 29lực lập 8tức già 4dtăng, chọt bchiếm lấy cphần phạp 1ephong mềm 5bmại. Xúc 91cảm cách 53áo ngực 6vẫn thật a3kinh người, 4Tùy Nhạc fchỉ cảm 1thấy một 72ngọn lửa 9ephun ra từ 0adỉnh đầu, e7anh dùng 5dsức đẩy 5ngã người 7trong ngực 6ở trên dghế sofa.

Chiến 0Chiến bị 9xoay tròn 41đột ngột 9làm sợ 16hết hồn, 91lúc này d9mới phát 0hiện trước fngực mình 0đã bị 27người xâm 8lăng, cô 3dcó chút 69bối rối 5khước từ. e © DiendanLeQuyDon.comTrong miệng 7ô ô a 4dbây tỏ 63kháng nghị, 5dnhưng những d8câu chữ f5vụn dều bị 2dTùy Nhạc ddưa đầu 72lưỡi tới 51hung hăng 75chặn lại. a1 © DiendanLeQuyDon.comAnh vừa fđiên cuồng 3khuấy động 0ở trong 76miệng cô, 1vừa nhanh 7chóng cời c0nút áo của bChiến Chiến 48ra.

Bản etay làm dấy 3lên một dngon lửa, e3Chiến Chiến 04bị anh loay ehoay không 3làm được 5gi, không 1còn là "Quái aLực Nữ bKim Cương" dd(cô gái 4vô cùng 7mạnh) nữa. 7d © DiendanLeQuyDon.comKhi Tùy Nhạc 26kéo dây 0áo ngực, 5Chiến Chiến 6thật sự 3hoi sợ, acô run rẩy f2vỗ Tùy 22Nhạc, giấy 5fđưa không 2muốn để 1cho anh được 22như ý.

Tùy 1Nhạc buông 85miệng cô 2cra, dùng 6sức ôm 10lấy cô, 8mắt thật 3sâu nhìn 5cô, kêu 7cô từng 8lần một 60như đũa 8trẻ: "Chiến 0Chiến. .... 74Chiến Chiến, e0Chiến Chiến 9của anh. ...."

Chiến 80Chiến bị f8hoi lửa 5nóng bỏng etrong mắt fèanh làm tan 9ra, sức d7lực khước 1từ cũng 64bởi vì 74phần thâm 3tình kia 43mà giảm 7đi. Mặc edù anh chỉ 6kêu tên f2của cô, f7nhưng lại 7giống như bđang gọi b9bảo vật c4mình quý 5btrọng.

Khi aChiến Chiến 79thả tay 0xuống, áo 5ngực liền cbị kéo ccra, da thịt 8trắng như dtuyết thấp bethoáng lộ e0vẻ mê người 7dưới áo 50lót màu d3lam đậm, 7dTùy Nhạc 9khó kìm 7lòng nổi d3chui đầu avào trong 7mọt mảnh 88mềm mại 5kia. Vào elúc này 89Chiến Chiến 1thật sự 4như bị 0rút gân 24cốt toàn 3fthân, mềm benhũn mặt 1canh định ađoạt.

Một 71tay Tùy Nhạc 99chup lên 4cmột phần, 0nhét toàn 41bộ phần bfnằm mại 1tốt đẹp 0vào lòng 1bàn tay, dmai nhọn 4bên kia lại 2roi vào 0trong miệng 4của anh, 47trần trọc dagặm nuốt. 5 © DiendanLeQuyDon.comTùy Nhạc 64chỉ cảm e6thấy thân 2thể gấu 3ở dưới 17áo dài rộng 6cngon hơn cbất kỳ 1dmón ngon bdnào trên 9thế gian, 2hận không cthể ăn c2cô vào trong 6bụng, mai 4nhọn nho 77nhỏ đã 42bị anh liếm 5âm ướt 6edứng thẳng, e9Tùy Nhạc 99đổ mắt 21hôn xuống 0theo đường 7lồm khêu 4gợi giữa 4ahai vú.

Chiến eaChiến nhắm 95mắt lại 42thật chặt, bhoi thờ a4thờ ra càng 8lúc càng cngán mà 4dồn dập, e6chỗ bị 08môi lưỡi 1Tùy Nhạc 0lưu luyến 50cũng lưu 4lại một 7dchuối dẫu 0vết, cô 5muốn đưa 8tay phát 3dnhe phần 9bnóng ran 6kia, nhưng 7chỉ nức e0nở nghẹn 0ngào run 9rẩy, mà flười Tùy 3cNhạc vòng b7quanh rón 49cô càng 2làm cho bụng 66cô kịch 9liệt phạp 39phồng, tràn 9ra một tiếng 18thét chói 7tai dè nển.

Tùy cNhạc khê 1ngẩng đầu 42lên, theo 0ebụng của bChiến Chiến enhìn lên 25trên, hai 65tòa đồi 52núi nhỏ fđứng vững 6phiếm sắc emàu mê người, 0giữa gò 50núi là khuôn emặt đỏ 5đến gò fbma của 7Chiến Chiến, 7etên mắt 3khép chặt bdla hàng 3lông mi đang 07run rẩy. 6 © DiendanLeQuyDon.comTùy Nhạc 4hít mạnh d0thờ ra một 3hoi, trở 4elại phía 0dtrên trần dcán hôn đôi 1môi đỏ 2tuoi ướt 53át của 7cô, rồi aasau đó trần ftrọc đến csau tai nhạy 29cảm của 9cô, lè lưỡi badò vào viền 62tai trắng 4anoãn của ecô, giọng 3nói trầm 0fthấp khêu 9gợi dè 17nén tình e3dục: "Đừng a1sợ, ôm 0anh."

Chiến 7Chiến cảm 04thấy đôi 79tay nóng 48bóng đã 38đưa thân 96thể nửa 1trần của 2acô vào một 9con lửa 1nóng. Lòng dngực trần dtrụi, kiên c6định che 4chờ cô, 5cảm giác 16an toàn trước 0nay chưa ebcó khiến b7Chiến Chiến 5từ từ 6bình phục 5hồ hấp, 8từ từ 14vươn tay, 9ôm chặt 87hông của 5fanh.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Cuộc chiến thứ 18

Tùy Nhạc tỉ mỉ găm cần cổ Chiến Chiến, nhìn màu da hơi đậm hơn trên người, anh đưa đầu lưỡi ra nhẹ nhàng liếm qua, cảm nhận được Chiến Chiến hơi lay động, khẽ cười nói: "Em xem em, thế nào thành gấu mèo rồi, hở?"

Màu da vốn có của Chiến Chiến rất trắng, nhưng bởi vì hàng năm làm việc ở ngoài mà phơi da đến mức màu sắc không đều, vào lúc này bị Tùy Nhạc chăm chú nhìn chăm chăm, vừa ngượng ngùng vừa nổi cáu, vươn cánh tay ngăn trở phần đầu đã bại lộ ở ngoài của mình.

"Ai, đừng." Tùy Nhạc nắm cánh tay mảnh gầy của cô, kéo ra không cho kháng cự, mê mẩn nhìn chăm chăm trước ngực mềm mại của cô "Anh muốn nhìn."

Mặt của Chiến Chiến đỏ ửng r máu, cô đập hai chân: "Nói em là gấu mèo, còn có cái gì đẹp mắt!"

Tùy Nhạc giờ chân ngăn chặn hai chân không an phận của cô, lòng bàn tay quyến luyến trượt từ trên người cô xuống dưới lưng quần: "Rất đẹp. . . Anh muốn nhìn. . . Em ngoan một chút."

Không cho cô cơ hội do dự, Tùy Nhạc cường ngạnh mở khóa đồng trên quần jean của cô ra, Chiến Chiến nghe âm thanh khóa kéo trượt mà da đầu tê dại, rồi sau đó thứ đụng vào càng làm cho cô vô lực. Trên mặt Tùy Nhạc cũng đỏ ửng rõ ràng, cảnh đẹp đó đang dùng tốc độ điên cuồng tiến vào mắt anh, anh dùng sức cời chướng ngại cản trở ra, trực tiếp cho bàn tay vào giữa hai chân ấm áp của cô.

"Ừm. . ." của Chiến Chiến lại bị Tùy Nhạc nuốt vào trong bụng lần nữa, bàn tay tà ác của anh vẫn vè trên chọc, đẩy đẩy quần nhỏ bé ra dò vào hoa tâm

Lúc này cảm giác chưa bao giờ bị người khinh nhờn bị anh đặt ở đầu ngón tay, Chiến Chiến cảm giác cả người mình cũng bị anh nắm ở ngón tay, tê dại đến hồng mắt, muốn thoát đi rồi lại không khỏi kích động.

Tùy Nhạc đè ở trên người Chiến Chiến càng ngày càng kích động, ngón tay cũng dần dần không có nặng nhẹ, hận không thể thăm dò miếng thịt non nho nhỏ trong trong ngoài ngoài đối qua đối lại, cái miệng của anh cũng chậm chậm hôn xuống, ngậm mai nhọn mới vừa được chăm sóc, tiến hành động bộ.

"Trời. . . Ách. . . Ô. . ." Chiến Chiến nhịn không được, nơi cổ họng chạy ra một chuỗi than nhẹ run rẩy, cô xấu hổ cắn chặt đôi môi, không thể tin được đây là thanh âm mình phát ra.

"Chiến Chiến. . ." Tùy Nhạc nghe được thanh âm của cô, khắc chế động tác trên tay chậm lại, hôn nhẹ lên da trắng nõn, mập mờ rồi lại ấm áp "Đừng sợ, anh ở chỗ này."

"Người nào. . . . Ách người nào sợ. . . Rồi, ừm. . ." Động tác trong tay anh không ngừng, lời nói của Chiến Chiến căn bản không đầy đủ, chỉ là trong lòng lại cảm thấy thực tế rất nhiều.

Tùy Nhạc nghe thanh âm không có lực thuyết phục gì của cô, trong lòng mềm mại đến không thể tin, nghĩ tới người luôn nhớ trong lòng, rốt cuộc sắp thuộc về mình, anh dường như có sự vui vẻ như có được toàn thể giới. Nghĩ tới, động tác của anh dần dần gia tốc, khi một dòng nước ấm không thể bỏ qua đáp lại ngón tay xao động của anh, Tùy Nhạc ngồi dậy cời quần ngoài và cả quần lót của mình ra.

Khi Chiến Chiến mở mắt, vừa vặn thấy bộ dạng Tùy Nhạc cời quần, móc Tiểu Nhạc Nhạc ra ngoài.

Chiến Chiến chưa từng thấy vật này thật sự, mặc dù có xem qua mấy truyện sex với Tề Tề để lấy kiến thức, nhưng hình ảnh thật thì chưa từng xem. Vào lúc này nhìn thấy Tiểu Nhạc Nhạc, nức nở nghẹn ngào mới vừa vẫn còn ở nơi cổ họng nhất thời sặc trở về.

"Khụ. . . Anh. . . Anh lui về phía sau. . . !" Mắt thấy Tiểu Nhạc Nhạc tới gần mình, Chiến Chiến bị hốt hoảng chưa bao giờ có bao phủ, rõ ràng vừa mới chuẩn bị kỹ càng, vào lúc này lại thật muốn rút lui. Cô miễn cưỡng nâng một cái chân mềm mại muốn chống cự sự đến gần của Tùy Nhạc, lại bị anh bắt lấy mất cả chân.

"Cứu mạng!"

Về mặt Tùy Nhạc cuồng dã, nghe được tiếng kêu của Chiến Chiến thì cười tà, anh nhân thể kéo hai chân Chiến Chiến ra, để Tiểu Nhạc Nhạc dán lên vùng đất màu mỡ tha thiết ước mơ: "Cứu mạng?"

Tùy Nhạc chậm rãi ma sát Chiến Chiến từng cái, người cũng dán sát vào cô: "Nên hô cứu mạng là anh chứ. . . Hừ. . . Mỗi ngày nhìn thấy. . . Ăn không được, thật đúng là muốn mạng của anh rồi. . . Em cứu, cứu anh đi, Chiến Chiến?"

Khẽ đứng người lên, Tùy Nhạc nhắm ngay địa phương muốn vào, eo từ từ rúng sức, tay ôm lấy cô cuồng dã lại không mất dịu dàng: "Kiên nhẫn một chút, anh sẽ nhẹ nhàng."

"Tê tâm liệt phế" "Đau triệt nội tâm" "Chết đi sống lại", khi nghe những lời này thì mấy từ đó xẹt qua trong đầu Chiến Chiến —— đây là miêu tả phổ biến đối với lần đầu tiên trong truyện sex, thêm mấy tác giả tí mi miêu tả, Chiến Chiến đến nay vẫn khắc sâu ấn tượng.

"Không được!"

Hai tay của Tùy Nhạc đều ôm hông Chiến Chiến, mà tay tự do của cô lại đưa qua vào lúc máu chốt, ngăn trở Tiểu Nhạc Nhạc tiến vào —— hung hăng nắm nó. . . .

"Ách ——!"

Tùy Nhạc bị cô đột nhiên nắm chặt, chỉ cảm thấy một cổ tê dại tan lòng nát dạ từ tay nhỏ bé mềm mại của cô truyền khắp toàn thân, thiếu chút nữa cảm giữ không được. Anh nhăn nheo sự xôn xao, khắc ra một tiếng rên kêu gọi, thống khổ lại không giống hít lại mí mắt, hầu kết qua lại động đậy hai cái, mới từ từ nhìn Chiến Chiến.

Chiến Chiến cũng không ngờ tới trạng huống như vậy, cô chỉ cảm thấy thôi, nhưng Tiểu Nhạc Nhạc lại kịch liệt run rẩy mấy cái dị thường, phản ứng nhạy cảm như vậy khiến Chiến Chiến không nhìn được, cảm lạnh làm thỉnh nói một câu: "Anh, anh là. . . xừ, nam?"

Nhờ "Phúc" của Tề Tề, Chiến Chiến luôn luôn không ưa mấy thứ này cũng bị buộc tích trữ một chút "kiến thức". Ngay lập tức, Tề Tề đem một quyển truyện sex ra phê bình: "Xử nam mà có thể làm bảy lần một đêm? Đùa gì thế, lần đầu tiên bọn họ có thể nên được nổi coi như không tệ!"

Khi đó, Chiến Chiến vẫn còn rất tò mò hỏi Tề Tề, cô làm sao biết, kết quả không giải thích được bị Tề Tề đuổi ra khỏi phòng, nhưng lại nhớ những lời này của Tề Tề.

Mà lúc này, cô cũng không biết làm sao lại nói ra những lời này, nhưng khi nhìn đến sắc mặt của Tùy Nhạc càng thêm tối tăm, cô mờ mờ ảo ảo cảm thấy —— Mình nói sai. . . .

Tùy Nhạc yên lặng một lúc lâu, mới chậm rãi héch khóe miệng: "Thế nào, ghét bỏ anh?"

Tùy Nhạc lúc này, so với vừa rồi càng khiến Chiến Chiến khiếp đảm, mà Tiểu Nhạc Nhạc trong lòng bàn tay, đang dùng tốc độ không thể tin được mà to lên và gia tăng nhiệt độ. . . . .

*****

Tề Tề sau khi biến mất một tuần trở lại, liền nghe được tin tức khiến cô kinh ngạc.

"Cậu hồ đồ yêu đương với người ta rồi à?" Tề Tề hung hăng búng cái ót cô "Những điều mình dạy cho cậu đều ăn hết với com rồi à?"

Chiến Chiến ngồi trên bậc thang của cầu thang cuộn tròn, tay chống cằm làm vẻ suy tư: "Cũng không phải là hồ đồ mà. . . . ."

Chiến Chiến để tay lên ngực tự hỏi, mặc dù lúc đó cũng một phần do phép khích tướng của Tùy Nhạc, nhưng nếu như không phải cô nguyện ý, cũng không đáp ứng Tùy Nhạc. Chiến Chiến nói với Tề Tề: "Bàn Nha, hình như mình động phạm tâm rồi."

Tề Tề cười nhạo cô: "Còn đường như nữa, mình đã nhìn ra cậu sớm động lòng rồi."

"Có sao?" Chiến Chiến kinh ngạc hỏi tới, không nghĩ tới ngay cả mình cũng không rõ suy nghĩ của mình, thế nhưng lại bị Tề Tề xem thấu, cô khó được nhăn nhó xoắn tóc của mình, ngượng ngừng đi cọ tay cằm của cầu thang.

Tề Tề không biến sắc quan sát Chiến Chiến, rồi sau đó nhẹ nhàng ném ra một câu: "Chẳng lẽ cậu đã làm chuyện kia với anh ta."

"Không có! Tuyệt đối không có!" Chiến Chiến vội vàng khoát tay lắc đầu, nhưng mặt lại nhanh chóng đỏ thành quả táo ——

Ngày đó sau khi chọc "lừa" Tùy Nhạc, Tùy Nhạc "tên đã lấp vào cung" lại đột nhiên phát hiện mình không có chuẩn bị một vật quan trọng, mà Chiến Chiến, càng thêm hoàn toàn không hiểu những thứ này, ngay cả kỳ an toàn của mình cũng không biết. Cuối cùng, Chiến Chiến chỉ có thể dùng cái tay gây họa của mình tiếp xúc thân mật với Tiểu Nhạc Nhạc từng lần một, một tay mỗi đôi qua một tay khác. . . . Cho đến cô mỏi cả hai tay, Tùy Nhạc lại vẫn nhất quyết không tha.

"Anh. . . Anh thật sự là xừ, nam sao?" Đến cuối cùng, cơ hồ chính là Tùy Nhạc cầm lấy tay cô tự thao tác, Chiến Chiến đỏ mặt, tay mỏi, hơi thở mong manh hỏi.

"Thế nào, còn ghét bỏ anh?"

Ghét bỏ! Ghét bỏ đến bạo! Bây giờ nhớ lại, Chiến Chiến vẫn nhìn không được oán giận vì những gì cô gặp hôm đó.

"Nghĩ gì thế, mặt tựa như Quan Công vậy"

Chiến Chiến lắc lắc đầu, vội vàng nói sang chuyện khác: "Đúng rồi Bàn Nha, có một lần mình gặp Hạo Khanh, nhưng anh ta hơi kỳ quái. . . ."

Chiến Chiến kể chuyện cho Tề Tề nghe xong, nghi ngờ hỏi: "Gần đây hai người tiến triển như thế nào? Chuyện của anh ta cậu biết chứ?"

"Chuyện của chúng mình cậu đừng quan tâm, mình tự có chừng mực, cậu vẫn chưa yên tâm về mình sao?"

Chiến Chiến gật đầu, nói cũng phải, chuyện tình cảm Tề Tề trải qua phong phú hơn mình nhiều, những chuyện này quả thật không cần kẻ mới học như cô quan tâm.

Tề Tề dạo bước đến trước tủ treo quần áo trong phòng "Chiến Đình Đình" ở lầu một, đầu ngón tay nhẹ vén từng món trang phục tinh xảo bên trong, chặc chặc nói: "Bây giờ cậu đã không phải là độc thân rồi, còn phải đi xem mắt tiếp sao?"

". . . . ."

Quả nhiên, Bàn Nha chính là Bàn Nha, vào lúc bị tin tức có tính chất mạnh đánh vào, còn có thể duy trì tính lực suy tư những vấn đề khác —— Chỉ là, cái vấn đề này đúng là không thể bỏ qua.

Nếu có quan hệ như vậy với Tùy Nhạc, Chiến Chiến còn xem mắt nữa thì xác thực không hợp thích lắm, chỉ là bên ông nội —— Thật đúng là một vấn đề khó giải quyết đấy.

"Ông nội cậu nhọc lòng gói ghém cậu thành thực nữ, hiển nhiên là có tiêu chuẩn với cháu rể tương lai." Tề Tề nhìn chằm chằm cái thang cuộn từ giữa phòng thông đến lầu trên "Cũng thiết thòi cậu nghĩ ra chiều này, phòng trong phòng."

"Ài, không có biện pháp, ông nội mình thường làm tập kích đột ngột, mẹ mình sẽ lập tức gõ cửa gọi mình, mình mặc quần áo dơ dáy trực tiếp từ trên lầu đu xuống nơi này thay quần áo đổi tóc giả, đi ra ngoài đúng là Chiến Đình Đình rồi."

"Rầm rầm rầm! ! ! " Trên cửa đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa dồn dập, mẹ Chiến Chiến ở ngoài cửa nói "Đình Đình! Ông nội tới."

Chiến Chiến và Tề Tề liếc mắt nhìn nhau: thật là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến!

Luống cuống tay chân ăn mặc xong, Đình Đình ưỡn ngực thót bụng đi ra khỏi gian phòng, lộ ra nụ cười dịu dàng với Chiến Cường Quốc trong phòng khách: "Ông nội, ông đã tới."

Trong ngày thường, Chiến Cường Quốc nhìn thấy lối ăn mặc này của Chiến Chiến, lửa giận lớn hơn cũng tắt đi ba phần, nhưng hôm nay, thái độ của ông như đóng băng, Chiến Chiến như thế nào? làm sao rồi, gần đây cô không gây chuyện gì à. . . . .

"Ông nội ——"

"Trong mắt cô còn có ông nội như tôi sao!?" Chiến Cường Quốc tức giận quát lên "Hợp sức với người ngoài đùa giỡn tôi xoay quanh, cô có thể thế à!"

Trong đầu Chiến Chiến ông ông một tiếng, không phải bên Lưu Kỳ Tài xảy ra vấn đề chứ. . . . Cô cầu cứu nhìn Tề Tề, Chiến Cường Quốc sắc bén lướt mắt tới, lửa giận cũng liên lụy Tề Tề: "Còn cô nữa, cô cho rằng đang giúp nó sao? Nói gì dùng lý lẽ nói rõ, dùng tình để cảm động Lưu Kỳ Tài đó? ! Chiến Chiến là người không phân rõ phải trái còn cô cũng thế sao!?"

Hình như là nghĩ tới chuyện gì khiến ông tức giận, lửa giận của Chiến Cường Quốc càng sâu: "Cô lợi hại, đánh người ta cho sưng mắt sưng mũi còn phải phối hợp cô diễn trò, còn xem mắt cái rắm! Cô cho rằng tôi bảo cô xem mắt là để cho cô làm những thủ đoạn bỏ đi mắt mặt này sao? Mấy trò vặt của cô, đặc chí cũng ngại mắt mặt!"

Nụ cười trên mặt Chiến Chiến dần dần lạnh đi, cô khắc chế xung động cãi lại, thử bình tĩnh nói: "Ông nội, thật ra thì ông không cần luôn bảo cháu xem mắt, cháu có thể. . . ."

"Cô có thể cái rắm!" Một tay Chiến Cường Quốc ném cái mũ về phía Chiến Chiến, không sai lệch nện ở trên đùi của cô, "Dựa vào bộ dạng bây giờ của cô, có thể tìm được nhà chồng thế nào, cả ngày liều mạng ngu ngốc như một người đàn ông, một tiệm sửa xe có thể giúp cô xông ra bao nhiêu đất trời?"

Đau đớn từ chân dần dần nhảy lên ngực Chiến Chiến, cô không thể chấp nhận nhất chính là người khác phủ nhận cố gắng của cô, "Chiến Xa" là tâm huyết của cô mấy năm nay, từng phần từng phần thành tích đều là tự kiếm về, nhưng từ đầu đến cuối ông nội đều không thừa nhận, thậm chí không đồng ý sự nghiệp của cô.

Chiến Cường Quốc tức giận chống đỡ không nổi, ngồi ở trên sofa, nhưng trong miệng vẫn không ngừng trách cứ: "Sớm nói cô đừng làm những việc vô bổ đó, tôi phóng túng cô hai năm thật là quá sai, cô lại dám chơi lên đầu tôi! Tôi cho cô biết, lập tức rút vào chức vị tôi an bài cho cô, "Chiến Xa" kia muốn ném cho ai thì ném!"

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 19: Cuộc chiến thứ 19

"Cháu sẽ không!"

Chiến Cường Quốc tròn mắt: "Cô nói cái gì?"

Chiến Chiến hất tay đang kéo mình của Tề Tề ra, lớn tiếng nói: "Cháu, nói, cháu sẽ không! Tại sao muốn cháu rời khỏi ‘Chiến Xa’, đó là sự nghiệp của cháu!"

"Cái đó mà là sự nghiệp gì, cả ngày chui gầm xe, khuấy vạc dầu, chỗ nào giống con gái! Để mặc cho cô như vậy vĩnh viễn cũng không ai thèm lấy cô, đợi đến tôi chết thì làm sao giao phó với bà nội của cô!"

"Ba ——" Mẹ Chiến Chiến không nhịn được lên tiếng "Ba còn khỏe mạnh mà, sao lại nói như vậy!"

Chiến Chiến nhìn ông nội cường ngạnh cảm thấy mệt quá, việc đấu tranh như vậy đã diễn ra nhiều năm, cô cố gắng chứng minh mình, chung quy lại phải không được hiểu, mà sự việc như vậy, là bắt đầu từ sau khi cô bị tai nạn xe cộ rồi bị buộc thôi lui khỏi trường quân đội ——

"Không phải bởi vì cháu không được vào trại lính nên ông đặc biệt thất vọng chứ?!" Cổ họng Chiến Chiến căng chặt, nhìn chăm chăm Chiến Cường Quốc "Có phải cho đến nay, ông cũng cảm thấy cháu là cháu gái không có tiền đồ, cho nên coi như không phải ‘Chiến Xa’, coi như là thứ khác. . . . Cũng luôn là khuyết điểm của cháu."

"Cháu không có đạt thành nguyện vọng của ông, không khoe khoang thành công cho ông ——" Chiến Chiến cố chống đỡ giọng nghẹn ngào, không muốn để bị phát giác "Ông không phải cảm thấy. . . . Cháu, làm mất mặt ông"

"Xoảng!" Chiến Cường Quốc ném ly trà trên bàn xuống đất, phát ra tiếng vang chói tai.

"Chiến Chiến!" Mẹ vội vàng đẩy Chiến Chiến một cái "Sao lại nói với ông nội như thế! Mau xin lỗi!"

Chiến Chiến quay đầu nhìn mẹ của mình, đỏ mắt hỏi: "Mẹ, những năm này mẹ đều đứng ở bên ông nội, chưa từng ủng hộ con, có phải cũng rất thất vọng với con mới như vậy phải không?"

"Chiến Chiến, nói cái gì đó, mẹ. . . . ."

"Không sai" Chiến Cường Quốc cắt đứt lời nói của cô, râu ria hoa râm giận đến đều run rẩy "Tôi chính là thất vọng với cô! Nếu như không phải là ban đầu để mặc cho cô chơi với Khâu Triết, cô cũng không luân lạc tới hôm nay! Cho nên tôi muốn tu bổ cô từ đầu đến cuối! Bao gồm giá trị của cô, sự phán đoán người của cô, ánh mắt nhìn người của cô, tất cả tất cả!"

Nghe được tên Khâu Triết, đầu ngón tay Chiến Chiến run rẩy, cô nhìn Tề Tề một cái, giống như lăm bằm lăm bàu: "Đúng vậy, đều là lỗi của cháu. . . . Nếu không, tất cả mọi người sẽ không thay đổi thành như vậy. . . ."

Chiến Chiến nhìn đau đớn chợt lóe lên trên mặt Tề Tề, trong lòng càng thêm khó chịu, cô hung hăng nắm quả đấm, mu bàn tay dùng sức dụi mắt, ngẩng đầu lên, kiên định trong mắt sâu hơn: "Chỉ là, cháu sẽ không bỏ ‘Chiến Xa’!"

"Cô muốn tức chết tôi! Bây giờ tôi sẽ bảo Tả Cường rút về nhà, không cho anh ta nhúng tay vào nữa, xem cô lăn lộn đến cỡ nào!"

"Ông nội! Xem như cháu van ông, chuyện gì cháu cũng nghe ông, chỉ có một chuyện này là cháu muốn làm." Mặt Chiến Chiến tràn đầy một nỗi "Mỗi ngày về đến nhà đều không thể buông lỏng, thời thời khắc khắc nghĩ tới, ông tới thì cháu phải trang điểm, cái nhà này khiến cháu run sợ trong lòng, ba mẹ cũng đều nghe ông, cháu cũng rất vất vả, mệt chết đi, rất phiền! Cháu cảm thấy sắp nổ tung!"

Tề Tề nháy mắt hung hăng bấu cánh tay Chiến Chiến, ý bảo cô câm miệng, mà lúc này sắc mặt Chiến Cường Quốc đã đỏ lên, giận quá hóa cười.

"Trong lòng run sợ? Nổ tung? Tốt. Vậy cô đừng trở lại! Đờ phải khổ cực!" Chiến Cường Quốc chỉ về cửa chính "Cô đi ra ngoài cho tôi!"

Ngày trước tranh chấp lớn hơn nữa, cãi vã nhiều hơn nữa, Chiến Chiến chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ có một ngày bị đuổi ra khỏi cửa.

Từ nhỏ tới nay, ý tưởng giáo dục của ông nội đối với cô đều là "Nghiêm sư xuất cao đồ", hơn nữa ở trong quân đội cả đời, coi như đối đãi cháu gái duy nhất của mình, mọi việc cũng đều nghiêm túc, đâu ra đây.

Nhưng mặc dù Chiến Chiến thường bị giáo huấn, lại chưa từng chân chính để ở trong lòng, dù sao đó là ông nội của cô, anh hùng toàn thân mặc quân trang, vinh quang vô hạn —— Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất cô muốn vào trại lính.

Nhưng, hôm nay đối mặt với vẻ mặt tức giận của ông nội, Chiến Chiến đột nhiên cảm thấy lòng chua xót, thậm chí đau lòng, sao ông nội lại không thể hiểu cô, khi cô tìm được phương hướng vươn tới lần nữa, nhưng lại đã kích cô một lần lại một lần, lên án cô mạnh mẽ, thậm chí xua đuổi cô.

Chiến Chiến mặc áo sợi mỏng manh đứng ở cửa nhà mình, ông trời tựa hồ cũng là lần đầu tiên cảm ứng được bi thương sâu sắc của cô, giọt giọt mưa bụi

tí tách rơi xuống.

Tề Tề vội lấy ra cây dù để trong vali, che kín hai người, một cánh tay phải sức muốn xóc Chiến Chiến lên, nhìn biểu tình thần thờ trên mặt Chiến Chiến, chỉ cảm thấy trong lòng đau đớn.

"Chiến Chiến, đừng ngồi ở chỗ này! Trời mưa cẩn thận chân của cậu!"

Mưa bụi mặc dù nhẹ, nhưng từng chuỗi cũng rất mau làm ướt mặt đất, Tề Tề dùng cái ô che Chiến Chiến, làm thế nào cũng không kéo nổi cô, sợi tóc trên trán Tề Tề cũng bị nước mưa và mồ hôi thấm ướt.

Tề Tề thở dài, quyết định cũng ngồi chồm hổm xuống, vươn cánh tay ôm chặt sau lưng khẽ run của Chiến Chiến, ôm cô thật chặt: "Chiến Chiến, nghe lời, hôm nay đến nhà mình trước, có chuyện gì ngày mai lại nói có được hay không?"

Chiến Chiến nhẹ lắc đầu, âm thanh khàn khàn: "Vừa rồi không phải ông nội đã nói rồi sao, nếu cậu dám chữa chấp mình, sẽ thu hồi nhà cậu đang ở."

Cha mẹ của Tề Tề đều ở trại lính ngoài tỉnh, ở chỗ này không có nhà cố định, Chiến Cường Quốc thương yêu cô đối đãi tựa như Chiến Chiến, biết cô không thích ở ký túc xá trường học, Chiến Cường Quốc liền cho cô ở trong một nhà trọ nhỏ của mình từ khi cô lên đại học.

Vừa rồi ở trong phòng, Tề Tề rõ ràng xác định sau khi Chiến Cường Quốc bảo Chiến Chiến rời đi, trên mặt thoáng hiện hối hận, cô và mẹ Chiến Chiến muốn cùng nhau giảng hòa, lại không nghĩ rằng Chiến Chiến - con lừa lì lợm này lại leo lên lầu, rồi trực tiếp vọt ra khỏi cửa nhà.

"Không có chuyện gì, ông nội chỉ nói lấy, sẽ không đuổi chúng ta đi ra ngoài thật đâu!"

Chiến Chiến chỉ trầm mặc, mặc cho hạt mưa càng lúc càng lớn rơi tung tóe ướt quần cô, Tề Tề cúi đầu xem xét, Chiến Chiến lại chỉ mang dép trong nhà đã chạy ra ngoài, cô nhanh chóng lắc cánh tay Chiến Chiến: "Cậu ngốc à, sao như vậy đã đi ra rồi. Không sợ chân đau có phải hay không!"

Ánh mắt Chiến Chiến chợt lóe, rồi sau đó dùng ánh mắt ưu thương nhìn cô: "Bàn Nha, cậu có hận mình không? Nếu như không phải là mình. . ."

"Câm miệng! Nói càn cái gì!" Lòng của Tề Tề hung hăng nhú chặt, ánh mắt của Chiến Chiến khiến cho cô nhớ lại năm năm trước, Chiến Chiến nằm ở trên giường bệnh nắm tay cô rơi lệ ——

"Bàn Nha, Bàn Nha. . . Minh xong rồi, mình không có tư cách rồi, mình vĩnh viễn đều không có tư cách rồi. . . Khâu Triết cũng thế. . ."

Khi đó, cho dù là Tề Tề đối với bất cứ chuyện gì đều thành thạo, cũng không gánh được nỗi đau của Chiến Chiến, chỉ có thể vô dụng đi theo bên cạnh cô, nhìn Chiến Chiến ngả nhào, lại bò dậy, lại té xuống, từng bước từng bước đi về trước, lại vĩnh viễn không thể đi tới ước mơ phương xa của cô.

Đồng thời cũng vô vọng phát hiện, hạnh phúc của mình, cũng mất.

Mưa rơi không giảm, Tề Tề ra lệnh mình tỉnh táo lại từ trong hồi ức, lấy lại bình tĩnh, cô thật nhanh suy tư kế tiếp nên làm cái gì.

Nhìn mặt Chiến Chiến thần thờ nương nhờ một bên, rất khó nghĩ cô là người bình thường hay hi hi ha ha còn có lúc ngượng ngùng khi báo cáo tình yêu hôm nay ——

Trong lòng Tề Tề khẽ động, lặng lẽ lấy điện thoại di động ra, kiểm tra dãy số điện thoại của Tùy Nhạc mà lần trước Chiến Chiến dùng điện thoại di động của anh gọi tới, cô đặc biệt lưu lại dãy số, nhanh chóng gửi một cái tin nhắn qua.

Khi Tùy Nhạc nhận được tin nhắn của Tề Tề là lúc mới vừa tắm xong ra ngoài. Anh móc ra một cái bánh răng nhỏ nhỏ khéo léo trong góc tủ, bánh răng kia bởi vì vuốt ve hàng năm mà sáng như mới, Tùy Nhạc vuốt vuốt, không che giấu được nụ cười ở khóe miệng.

Cho đến khi thấy được tin nhắn chưa đọc trên điện thoại di động: Chiến Chiến đã xảy ra chuyện, nhanh tới nhà cô! From TềTề.

*****

Tề Tề đoán Tùy Nhạc biết địa chỉ của Chiến Chiến, nhưng lại không biết anh mất bao lâu mới có thể tới đây, trong khoảng thời gian này, cô nài ép lời kéo, cuối cùng cũng khiến Chiến Chiến đi theo cô trốn vào cái đình có thể che mưa bên cạnh.

Khi tiếng thắng xe bén nhọn vang lên, Tề Tề thậm chí không ngờ lúc đó Tùy Nhạc tới, bởi vì thật sự là quá nhanh!

Lúc Tùy Nhạc vượt qua cửa quẹo cũng đã thấy hai bóng người co rúc ở trong đình, anh nhảy xuống xe chạy tới thật nhanh, ánh mắt sắc bén nhìn từ đầu đến chân Chiến Chiến, rồi sau đó quay đầu dùng ánh mắt hỏi thăm nhìn Tề Tề.

Tề Tề hí mắt nhẹ lắc đầu, rồi sau đó ôm Chiến Chiến nói: "Chiến Chiến, chúng ta ngồi xe đi."

Chiến Chiến ngẩng đầu nhìn Tùy Nhạc, trong lòng đầu tiên là buồn lòng, rồi sau đó đột nhiên lại cảm thấy khó chịu, không khỏi không muốn cho anh nhìn đến dáng vẻ chật vật của mình. Chiến Chiến nhích lại gần ngực Tề Tề: "Mình không đi. . ."

"Không đi thì em tính ngồi vậy đến trời sáng sao?" Tùy Nhạc cẩn thận suy nghĩ một chút, nhìn trang phục Chiến Chiến mặc lại ở cửa nhà cô, đại khái đoán được Chiến Chiến gây gổ với người nhà không thể đi về, vào lúc này Tề Tề lại gọi cho anh, đoán chừng là cũng không khuyên cô được rồi.

"Đến chỗ của anh." Tùy Nhạc không nói lời gì kéo Chiến Chiến qua, ai ngờ Chiến Chiến liều mạng né tránh tay của anh, chính là không chịu nghe lời. Tùy Nhạc thấy giầy cô cũng ướt, nhủ mày "Muốn anh dùng vũ lực?"

Chiến Chiến nghe được giọng nguyền rủa của anh, trong lòng không khỏi đau xót: anh cũng hung dữ với mình! Tại sao anh lại hung dữ với mình!

"Anh muốn dùng thì dùng! Anh đánh em đi mắng em đi! Dù sao em thế nào cũng đều là không đúng!" Chiến Chiến bị Tùy Nhạc siết chặt lấy bả vai, hai quả đấm đánh mạnh vào ngực anh "Em đã làm sai điều gì! Sao ai cũng hung dữ với em——Ồ. . . . ."

Chiến Chiến cũng không biết mình là thế nào, chỉ tựa vào trên bả vai dày rộng của Tùy Nhạc, cảm giác đột nhiên mình cũng không phải mạnh mẽ như vậy. Cô cũng muốn có một lá chắn kiên cố để cho thân kinh vẫn căng thẳng của mình thanh tĩnh lại, không cần khổ cực rằng chống đỡ như những cô gái khác.

Tùy Nhạc ăn từng cú đấm mạnh, thần sắc không thay đổi chút nào, mặc cho Chiến Chiến phát tiết một lát, rồi sau đó ôm cô vào trước ngực, rồi nhanh chóng đi về phía xe. Chiến Chiến không ngừng giãy dụa ở giữa không trung, vừa bầu vừa cắn cổ Tùy Nhạc, Tề Tề theo ở phía sau giờ cái ô, lại chạy mấy bước tiến lên mở cửa sau xe ra.

Tùy Nhạc trực tiếp bỏ Chiến Chiến vào, rồi sau đó nhanh chóng ngồi vào ghế lái, nhấn ổ khóa một cái, mặc cho Chiến Chiến đập cửa sổ thế nào cũng không ra được. Tùy Nhạc lui về phía sau đưa tay bắt lấy móng vuốt Chiến Chiến đưa qua, gạt đầu với Tề Tề ngoài xe một cái, liền đạp chân ga lao ra ngoài.

Chiến Chiến vốn cho là mình quấy rầy thế, Tùy Nhạc không dám dễ dàng khởi động xe, không nghĩ tới anh lại đạp mạnh chân ga chạy như bay trên đường trơn trượt. Chiến Chiến nhìn cảnh vật bay qua, bị hù nên chột buồm ra hai tay quấy rối, quay trở về chỗ ngồi không nhúc nhích.

Cô an tĩnh rồi, tốc độ xe của Tùy Nhạc cũng thay đổi trở lại bình thường, cho đến khi hai người đến cửa biệt thự, cũng không nói với nhau một câu. Dừng xe, Tùy Nhạc trực tiếp đi xuống chỗ ngồi phía sau tay lái ôm Chiến Chiến ra ngoài, ôm vào phòng, cũng không quản cô có thể tự đi được không.

Vào lúc này Chiến Chiến vừa mệt vừa mỏi, chân cũng cảm thấy đau đớn mờ mờ ảo ảo, không còn hơi sức chống cự, cũng không còn muốn chống cự, mặc cho Tùy Nhạc trực tiếp ôm mình vào phòng tắm. Tùy Nhạc đặt cô ở trên ghế sứ trắng, xoay tay lại mở vòi nước trong bồn tắm ra, rồi sau đó xoay người ngồi chồm hổm xuống, nâng chân ướt của Chiến Chiến lên cởi dép ra.

Đợi đến Tùy Nhạc cởi cả vớ dơ ướt của cô xuống, bàn tay trực tiếp cảm chân lạnh như băng của cô thì Chiến Chiến giống như tỉnh lại, lui về phía sau né tránh.

"Đừng động." Tùy Nhạc cũng không ngẩng đầu lên, cảm luôn cái chân còn lại của cô vào trong tay, nhiệt độ lòng bàn tay của anh ủ bàn chân lạnh lẽo của Chiến Chiến, Chiến Chiến chỉ cảm thấy một cô tề đại từ dưới truyền tới da đầu.

Chân nhỏ của cô bởi vì hàng năm đều mang giày lao động, còn giữ được màu tuyết trắng nhẵn nhụi, chỉ là lúc này dính chút bùn cát, còn bị cồng đến hơi đỏ lên, Chiến Chiến chỉ cảm thấy lúng túng không thôi: "Anh mau buông ra!"

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Cuộc chiến thứ 20

Tùy Nhạc nghe được âm thanh khôi phục vững vàng của cô, ngửa đầu nhủ mày: "Thanh tĩnh rồi sao?"

Chiến Chiến không khỏi có chút chột dạ quay đầu sang chỗ khác, Tùy Nhạc cũng không hỏi tới, buông chân của cô ra, đứng dậy tắt vòi nước, dùng tay thử nước ấm, nói với Chiến Chiến: "Cởi quần áo."

Nếu không phải bởi vì đùi mềm nhũn, Chiến Chiến cơ hồ muốn nhảy dựng lên: "Cái... cái gì?"

"Tắm, nhanh lên một chút." Tùy Nhạc lộ ra nụ cười đầu tiên tới hôm nay "Cần anh giúp em cởi không?"

". . . . . Anh đi ra ngoài, tự em tắm."

"Chúng ta cả chuyện kia cũng làm . . . Em có cần phải vậy không?"

"Đi ra ngoài!"

*****

Chiến Chiến bị khí nóng chùng mặt ửng hồng, nhưng chưa xót đau đớn trên đùi quả thật giảm bớt không ít, cô ngồi ở trong bồn tắm, vào lúc này đã hoàn toàn bình tĩnh lại, hồi tưởng lại lúc cãi nhau với ông nội, bị đuổi ra ngoài, khuyên nhủ của Tề Tề, Tùy Nhạc đột nhiên xuất hiện, cho tới bây giờ ở trong bồn tắm nhà anh. . . .

Lời của ông nội, quả thật làm cho cô thất vọng đau khổ, bây giờ cô vẫn còn chưa muốn nghỉ lại chuyện này, cũng không biết ngày mai nên làm cái gì, chỉ là lát nữa, cô nghĩ cô nên nói xin lỗi với Tùy Nhạc.

Mặc dù lúc cô làm việc, thường thường được gọi là "Vô địch nữ Kim Cương", vì "Chiến Xa", thậm chí chuyện vỗ bàn gọi tên cãi nhau với người nhà cũng không phải chưa từng xảy ra, nhưng mà đối với Tùy Nhạc ——

Nghĩ đến chắc là Tề Tề thông báo cho Tùy Nhạc, người ta tới đây hoàn toàn là ý tốt, mà mình không phân tốt xấu phát tiết uất ức vào trên người của anh, không nói đạo lý như vậy, không phải tác phong của Chiến Chiến cô.

Chiến Chiến phiền não tựa đầu lên bồn tắm, đang suy tư một lát đi ra ngoài làm sao nói với Tùy Nhạc, đột nhiên "Rắc rắc" một tiếng, cửa phòng tắm bị đẩy ra, Tùy Nhạc cầm giỏ quần áo thoải mái đi vào.

"A!" Chiến Chiến kinh sợ, đầu hung hăng đụng phải bồn tắm phía sau, nhất thời tiếng kêu thảm thiết vang vọng ở trong phòng tắm.

Tùy Nhạc vốn chỉ muốn đi vào để quần áo xuống liền đi ra, nghe được tiếng kêu thảm thiết của Chiến Chiến, vội vàng nhìn sang, chỉ thấy Chiến Chiến luống cuống tay chân đầu ngã trong bồn tắm, về mặt đau đớn. Tùy Nhạc không yên lòng bỏ đi, vén tay áo lên muốn vớt cô ra ngoài: "Đụng chỗ nào rồi, có nặng lắm không?"

"Anh... anh lùi ra sau" Chiến Chiến liều mạng đập bọt nước, cuộn thân thể vào trong bồn tắm, cực kỳ tức giận quát "Đến gần nữa em liền đánh anh!"

Tùy Nhạc không biến sắc quan sát cô, da sáng rõ ở giữa bọt nước trắng nõn khiến tâm tình của anh nhộn nhạo, anh tà tà nhếch môi: "Chỉ mới làm một chút, anh vẫn còn thiết thời đó."

Chỉ là lúc này Tùy Nhạc thấy vui vẻ trong lòng, cũng không muốn làm gì cô. Thừa dịp Chiến Chiến còn chưa tìm được đồ ném qua, Tùy Nhạc nhanh chóng thối lui đến cửa: "Anh chỉ tới đưa quần áo, nước lạnh liền mau đi ra đi."

Cho đến khi Tùy Nhạc chạy ra ngoài, Chiến Chiến cũng chưa tìm được vật gì có thể chọi anh trong phạm vi hoạt động, cô dùng sức rút ra vật gì đó trong kệ trên tường —— Dầu gội mà cũng khảm vào trong tường!

Chiến Chiến nhảy ra khỏi bồn tắm, gạt khăn lông lung tung quần chặt mình, vọt tới cửa bấm khóa. Ai biết cái tên kia thừa dịp cô thay quần áo lại đột nhiên chạy vào hay không, lần trước ở chỗ này, hai người gì gì rồi, thì người này đã chứng minh đầy đủ, anh luôn luôn không phải quân tử gì.

Nhưng, vì sao cái khóa này. . . . Cô không biết dùng! ?

Chiến Chiến bị phần giấy dựa tay, trong lòng mắng nhiếc tư bản chủ nghĩa hủ bại, chỉ có thể dùng chân móc giỏ quần áo tới, dùng lưng tựa vào cửa nhanh chóng mặc quần áo. Cầm quần áo ở trong tay cô mới phát hiện. . . . Áo lót tơi tưa. . . . Quần lót tơi tưa. . . . lại đều là cỡ của cô, Chiến Chiến dần dần nắm chặt quả đấm —— cái đồ lưu manh này! !

Nói xin lỗi? Nói em gái anh ta!

Hoàn hảo áo ngủ quần ngủ coi như là bình thường, bỏ qua hoa văn ngây thơ, thì vật liệu mềm mại giống như khăn lông thật rất hợp tâm ý cô. Chiến Chiến dùng khăn lông lau lau nước trên tóc, đẩy cửa ra liền nhìn thấy Tùy Nhạc dựa vào trên ghế sa lon lớn xem tivi.

Mới vừa không có chú ý, Tùy Nhạc cũng vừa tắm rửa, lọn tóc còn nhỏ nước, còn có áo ngủ cùng kiểu đáng!? Chiến Chiến nhếch khóe miệng —— Một người đàn ông, mặc áo ngủ hình phim hoạt hình, cũng không thấy thẹn.

Tóc Tùy Nhạc đen nhánh, tóc mái trên trán rủ xuống ở giữa mày, phần kiều ngạo ương ngạnh bình thường tựa hồ thu lại không ít. Anh thấy Chiến Chiến ra ngoài, rất tự nhiên vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh mình.

Chiến Chiến vốn không muốn đi sang ngồi, nhưng trên khay trà đối diện Tùy Nhạc đang để vài loại bánh ngọt mê người. Chiến Chiến chưa ăn tốt, lại vừa trải qua giày vò như vậy, bụng đã sớm ục ục —— ăn cơm lớn nhất, cho nên cô vẫn chạy tới.

Chiến Chiến ăn như hổ đói, Tùy Nhạc ở bên cạnh xem TV, Lý Húc núp ở ngoài cửa lớn, nhìn hình ảnh hài hoà này, rón rén đóng chặt cửa —— Sau khi anh bị đuổi khỏi chức vị quản lý, liền phụ trách đi theo bên cạnh lão Trần làm việc giúp thiếu gia. Mấy ngày nay cũng không nhàn rỗi, chỉ là không nghĩ tới, ban đêm mưa sa gió giật này, nhiệm vụ hết sức gấp gáp thiếu gia giao cho anh lại là đem đồ ngủ tình nhân đến cho cô gái bên cạnh. . . . Cũng may mang theo bà xã cùng đi chọn, nếu không những "giao phó đặc biệt" này của thiếu gia, Lý Húc còn không biết mình có thể hoàn thành hay không.

Chỉ là. . . . Sao vị tiểu thư này lại cắt mái tóc dài xinh đẹp kia? Hơn nữa khí chất cả người cũng thật khác. . . .

Vị "tiểu thư" trong nhà, cũng không biết quanh co bên trong, cô chỉ lo ăn cơm, thỉnh thoảng cảm thấy những viên tơ lụa này, hoi. . . . Ngứa ngứa.

*****

Tùy Nhạc sau khi Chiến Chiến giải quyết xong tất cả điểm tâm, tức thời đưa lên một ly nước chanh, Chiến Chiến liếc anh một cái, không lên tiếng nhận lấy, thời điểm sùng sục cổ họng, con ngươi của Chiến Chiến cũng vòng vo hai vòng, xem biểu hiện của anh cũng khá, uh, tha thứ ——

Chờ một chút, ngang hông mình lúc nào thì có một cái tay bò lên!?

Chiến Chiến trừng mắt nhìn anh: "Anh lại muốn làm gì?"

Tùy Nhạc khẽ dùng sức kéo cô về phía mình: "Làm chuyện người yêu nên làm."

Về mặt Chiến Chiến khó xử, không được tự nhiên lại cảnh giác đề phòng Tùy Nhạc, trừ lần củi khô lửa bốc bị anh đè lần trước, bình thường cô bị Tùy Nhạc sàm sỡ càng thêm không đếm xuê, nhưng động tác dính sát này, cô rút cuộc vẫn có chút không được tự nhiên.

Nhưng Tùy Nhạc chỉ xoay thân thể cô qua góc độ đưa lưng về phía mình, từ sau lưng móc ra máy sấy đã chuẩn bị tốt, sấy mái tóc ướt nhẹp của Chiến Chiến.

Bị Tùy Nhạc sấy tóc không hề báo trước, Chiến Chiến thiếu chút nữa không ngồi vững trên ghế sa lon, cô chợt khẽ run rẩy, hơi nóng chạm vào da thịt tạo ra luồng sóng, cô đưa tay ra sau lưng tung đẩy tay Tùy Nhạc: "Ngừng. . . . .!"

Tùy Nhạc không để ý tới cô, ngược lại chỉnh lớn tốc độ gió, ngón tay luồn vào tóc của cô, nhưng sấy một lát, mới phát hiện Chiến Chiến đã mềm nhũn ở trong lòng anh. Tùy Nhạc để máy sấy xuống xoay mặt cô qua, chỉ thấy Chiến Chiến không còn hơi sức rữm rĩm, run rẩy ném ra một câu: ". . . . . Bảo. . . . . Anh ngừng. . . . .!"

Chiến Chiến bình thường, chưa bao giờ dùng máy sấy tóc.

Không phải bởi vì ngại phiền toái, mà là —— tựa như có người không nghe được tiếng va chạm của xèng, có người không chịu nổi tiếng động nỉn nỉn, Chiến Chiến mỗi lần bị máy sấy sấy, da đầu và gáy trong nháy mắt tựa như bị cắm vào nhiều gai nhỏ, toàn thân trên dưới như bị rút gân, không còn hơi sức.

Tùy Nhạc nghe cô đứt quãng giải thích, nín cười, bàn tay thoáng rớt sức vuốt ve cánh tay và sau lưng của cô, sau đó thuận thế đặt cô nằm ở trên ghế sa lon, từ bả vai bắt đầu xoa bóp xuống.

Vừa bắt đầu Chiến Chiến không thể dùng sức được, sau đó liền dần dần bị sức lực từ tay anh làm cho buông lỏng thoải mái, bỏ đi ý niệm đứng dậy, neho mắt lại trong sự "Phục vụ" của anh.

"Hôm nay em xảy ra chuyện gì vậy?"

Lúc Chiến Chiến ưỡn oai nghe được câu hỏi của Tùy Nhạc, người đột nhiên cứng lại, yên lặng cúi đầu vào trên sô pha, không lên tiếng.

"Bộp!" Tùy Nhạc không chút khách khí đánh vào trên mông Chiến Chiến, khiến cô oa một tiếng chống người lên, xoay người lại giận trừng anh. Sắc mặt Tùy Nhạc không thay đổi, một tay kéo cô trở về, thuận thế đặt thân thể nặng nề ở trên người cô: "Lần sau còn dám không chú ý chân của em, anh liền thu thập em —— Càng nặng hơn thế này!"

Anh chỉ nói. . . Việc này?

Chiến Chiến cảm nhận được trọng lượng đè ép mình rồi đi, bàn tay có lực lại bắt đầu tiếp tục xoa bóp, cô vẫn còn oán trách nói thầm vì cú vỗ vừa rồi, nhưng trong chốc lát, Chiến Chiến mệt mỏi không chịu nổi liền lọt vào trong bóng tối.

*****

Chiến Chiến cảm thấy mình đứng ở một địa phương trống rỗng, khí lạnh bốn phía giống như có mắt, điên cuồng cuốn về phía cô, tiếng vang hỗn loạn lần lượt thay đổi vang lên trong đầu, trước mắt hiện ra gương mặt tức giận của ông nội, một lát lại là ánh mắt tránh né của mẹ, còn có Tề tề, Khâu Triết, còn có một chiếc xe khổng lồ chợt chạy như bay về phía mình ——

Tiếng vang bén nhọn và rét lạnh thấu xương hung hăng đánh cô lao đảo, Chiến Chiến bắt lực rơi xuống, rơi xuống, lại đột nhiên ngã vào một chỗ cực kỳ ấm áp mềm mềm.

Mùi khô mát dễ ngủ, xúc cảm làm cho người ta an tâm, Chiến Chiến không nhận được càng thêm tới gần tấm chắn này để tránh gió, cảm thấy hơi thở ấm áp bao quanh người, nhất là ngực, tựa hồ trái tim cực kỳ rét lạnh lúc này đang được bao bọc nóng lên.

Chỉ là —— Trong giấc mộng Chiến Chiến khẽ cau mày, ngực mặc dù nóng, nhưng sao còn có một chút ngứa ngáy? Cô đưa tay gãi lưng tung hai cái, nhưng không ngờ lại bị cái gì đó kẹp lại. Chiến Chiến khó chịu nhăn nhó, lắc lắc lắc lắc cứ nhiên khiến mình thanh tỉnh.

Chiến Chiến mơ mơ màng màng mở mắt ra, đã nhìn thấy lồng ngực của mình căng phồng, một cái tay của cô bị Tùy Nhạc nắm vào trong tay anh, để ngang trên eo cô, mà đổi thành một cái tay khác càng thêm ghê tởm, nóng bỏng chui vào trong áo ngủ, đang cách vài nội y nhỏ bé, không sai lệch nắm lấy bánh bao nhỏ của cô.

Chiến Chiến đỏ mặt tức giận, hoàn toàn không nghĩ ra tối ngày hôm qua mình làm sao trở về phòng ngủ, và sao lại ngủ trên cùng một giường với Tùy Nhạc —— còn bị con thần lẩn gióng này khóa chặt vào trong ngực!

Chiến Chiến gian nan rút chân ra khỏi chân dài đang kẹp chặt của anh, lại tránh ra móng vuốt nặng nề ngang hông —— Phía dưới chính là cái tay lưu manh đang ôm ngực!

Chỉ là không đợi Chiến Chiến hành động, chương ngại mới vừa thoát khỏi lại tự động tự phát trở lại trên người cô, bên tai là giọng nói lười biếng khàn khàn của Tùy Nhạc: "Chớ lộn xộn, nếu không tự gánh lấy hậu quả."

"Hậu quả" này, là thứ xấu bụng đang đung vào hông của cô, sức sống không giảm. . . .

Chiến Chiến lập tức không dám lộn xộn nữa, cảnh tượng nghĩ lại mà kinh mới vừa qua mấy ngày mà thôi, Chiến Chiến chỉ có thể gằn giọng nói to: "Vậy anh cũng buông tay cho em, nếu không hậu quả anh cũng không chịu nổi!"

Tùy Nhạc vui vẻ siết chặt món đồ chơi mềm mại trong tay, không chút nào chịu uy hiếp: "A?"

"Anh, anh buông tay, nếu không thả em thật tức giận!"

"A" Tùy Nhạc không chút để ý lên tiếng, tay lại vẫn vuốt ve áo ngực tơ lụa của cô "Anh đặc biệt chọn quần áo ngủ mềm mại, không trở ngại sự hô hấp tự do của ngực em, còn có thể điểm tô cho ngực đẹp hơn, như thế nào, không tệ chứ".

Không tệ cái đầu anh! Chiến Chiến nổi giận, không quản anh cảnh cáo khi gió hay là cái gì, liền ra sức uốn éo, Tùy Nhạc cũng đồng thời dùng lực, văng văng ôm lấy cô, vùi gương mặt vào cổ cô, không trừu chọc cô nữa: "Ngoan ngoãn nằm với anh một lát, anh còn thiếu ngủ."

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cuộc chiến thứ 21

Trên người của Chiến Chiến còn có hương thơm lưu lại sau khi tắm rửa tối qua, rõ ràng là mùi thơm mình đã sớm quen thuộc, nhưng ở trên người cô, lại có một loại quyến luyến làm cho người ta muốn ngừng mà không được, Tùy Nhạc lẳng lặng hưởng thụ phần hạnh phúc hưởng tới đã lâu này, cảm thấy tất cả tốt đẹp đều khiến lòng anh say —— Nếu như người trong ngực có thể an phận một chút.

Tùy Nhạc bắt đầu đi kết thúc cảnh tượng ôm nhau mà anh tự nhận rất ấm áp sau khi Chiến Chiến không phối hợp nhiều lần, rút tay từ trong quần áo của cô ra, lại dùng sức, lật người cô lại, chuyển tình trạng xoay lưng thành mặt đối mặt.

Chiến Chiến đang chuẩn bị xoay người lại day dỗ anh, lại không nghĩ rằng bàn tay chạm vào lồng ngực trần trụi, Chiến Chiến không được tự nhiên vội vàng thu tay lại, thân thể không tự chủ được lui về phía sau, lại bị Tùy Nhạc ôm lấy từ sau lưng, ôm vào trước ngực.

Mặc dù quen thuộc, mặc dù đã là quan hệ người yêu, nhưng nhìn nhau gần thế này, thật sự sẽ có tia lửa tí tách xuất hiện, đặc biệt là khi Tùy Nhạc dùng cặp mắt đào hoa cô đơn lẳng lặng và chuyên chú nhìn cô.

Tùy Nhạc nhẹ nhàng đánh cái mũi cô một cái: "Không chịu ngoan ngoãn, đáng đánh."

". . . Người nào, ai bảo em không nghe lời. . . Phìền chết người. . ."

"Bởi vì anh rất vui vẻ." Tùy Nhạc cạo nhẹ lỗ mũi ngạo nghễ ưỡn lên của cô "Anh đã sớm mong em có thể chuyển vào ở chung nhà với anh, không cần vì gặp em mà phải trốn việc đến 'Chiến Xa', có thể cùng ngủ, cùng dậy, cùng sống với em."

Nếu như nói Chiến Chiến mới vừa thích ứng tiến triển quan hệ của hai người, như vậy Tùy Nhạc nói những lời này, quả thật vượt ra khỏi dự đoán của cô. Thế này căn bản là. . . hình thức sống chung của người nhà.

Chiến Chiến đột nhiên cảm thấy trái tim bị mấy câu bình thân của anh ủ ấm, thì ra là, anh đã nghĩ xa như vậy.

"Như thế nào, nếu không em cứ tới đây sống chung với anh đi."

"Như vậy sao được! Nhà em sẽ nổi điên ——" Nói tới chỗ này, Chiến Chiến đột nhiên dừng lại, cô rất cuộc nhớ tới, cô đã bị đuổi đi. Y theo tính tình của ông nội, nếu như không làm theo lời ông nói, cô cũng đừng mong trở về.

Tùy Nhạc vẫn nhìn chăm chăm vào cô, nhìn thấu vẻ mặt biến đổi của cô, một tay anh ôm cô vào trong ngực, chế nhạo nói: "Thế nào, đừng nghĩ ngăn người là có thể trốn tránh anh, anh giỏi nhất là dây dưa, không cho anh đáp án hôm nay cũng đừng nghĩ xong chuyện."

Một lúc lâu, giọng buồn buồn của Chiến Chiến truyền tới: "Anh không cần dằn dỗi đi lực chú ý của em."

Nhận thấy lực lượng ở cánh tay anh giảm xuống, Chiến Chiến khẽ ngẩng đầu lên: "Em bị ông nội đuổi ra ngoài, anh cũng biết rồi, ngày hôm qua Bàn Nha khẳng định kể rõ tình huống cho anh biết."

"Anh có biết hay không không quan trọng, chỉ cần em không muốn nói, anh sẽ không hỏi." Tùy Nhạc sờ sờ đầu cô "Bây giờ nhiệm vụ của anh chỉ là dỗ bạn gái của anh vui vẻ, không có chuyện khác."

Chiến Chiến yên lặng một lát, lại vùi đầu trong ngực anh: "Nhưng em muốn nói với anh."

"Được." Tùy Nhạc nói, hơn nữa săn sóc ôm sát cô vào ngực.

"Thật ra thì ông nội vẫn rất thương em, ít nhất từ khi em có trí nhớ." Tay Chiến Chiến không tự giác ôm chặt hông của Tùy Nhạc, thân mật dựa vào cũng không biết "Tuy rằng ông quản giáo em rất nghiêm, em trộm tiền đi chơi điện tử, đi gây họa với người khác, nghiêm trọng sẽ bị đánh một trận, nhẹ cũng phải chịu mắng, nhưng, sự thương yêu của ông đối với em cũng không giấu giếm chút nào."

"Ông nội chỉ có một cháu gái là em, từ nhỏ em trên thực tế đều tự do phát triển, bọn họ giáo dục em tức thời, nhưng quyết không hạn chế hoặc là lên kế hoạch cho em. Ba em cũng là quân nhân, bọn họ cũng không bởi vì em là con gái mà phân đối em vào bộ đội. Hơn nữa, bọn họ còn đồng ý em không làm văn chức, mà là làm binh lính chân chính."

"Vậy những người khác trong nhà em đều đồng ý à?" Tùy Nhạc vỗ nhẹ lưng của cô, nhỏ giọng hỏi.

"Mẹ cũng đồng ý, nhưng bà nội rất phản đối, cho đến khi bà qua đời, bà vẫn nói ông nội bồi dưỡng em như vậy là sai." Chiến Chiến dần dần buông lỏng dưới sự vuốt ve của anh "Trong ấn tượng của em tình cảm của hai người bọn họ rất tốt, chỉ có đụng phải chuyện của em mới có thể thường thường gây gổ."

"Cuộc sống trước của em vẫn là như vậy, cho đến một tuần lễ trước khi lựa chọn tân binh nhập ngũ. . . ."

Chiến Chiến nói thật nhỏ, suy nghĩ cũng bay đến thời điểm cô đang kể với Tùy Nhạc —— Thời khắc ghi lại lần tự do bừa bãi cuối cùng của mình.

*****

"Mình nói Chiến Chiến, không phải cậu đang gia tăng huấn luyện thể năng sao, ngồi ở chỗ này làm gì?" Khâu Triết bước vào cửa nhà trụ sở quân đội của Chiến gia, liền hô to với Chiến Chiến đang vui trong ghế sofa lớn.

"Nuôi —— tinh —— tích —— duệ." Chiến Chiến miễn cưỡng loay hoay hộp điều khiển ti vi, cũng không nhìn anh cái nào.

Một tháng trước, Chiến Chiến đã bỏ ra cố gắng khá lớn cho lần lựa chọn này, còn dư lại một tuần lễ, mỗi ngày mặc dù cô giữ vững lượng huấn luyện căn bản, nhưng cũng không hao tổn thể lực quá độ, hôm nay khó được ở nhà ăn bữa cơm, người này lại tìm tới cửa.

"Khâu Triết a, cháu ngồi xuống, ăn trái cây đi." Mẹ Chiến cười híp mắt kêu Khâu Triết ngồi xuống, đưa tới một đĩa thạch trúc tươi mới, thấy một đôi người trẻ tuổi trước mắt thật thuận mắt.

Chiến Chiến vừa nghe mẹ mình giờ giọng như kêu con rể tương lai, không nhịn được liếc mắt, kêu to với người đang lén đến ngồi cạnh mình: "Cách xa mình một chút, phiền cậu!"

"Chớ, mình thích cậu chết bầm ~~"

"Đi đi một bên!" Khóe mắt Chiến Chiến liếc thấy mẹ đã vào phòng bếp, cắn răng nhỏ giọng mắng "Lại tìm mình làm gì! Nhất định không có việc tốt!"

"Cậu xem cậu chút, ở nhà đến phiền, mình tìm cậu đi ra ngoài hóng gió một chút, như thế nào, mình tốt ~" Mắt Khâu Triết sáng trong, vẻ mặt mong đợi nhìn Chiến Chiến.

Chiến Chiến hiểu rõ cười nhạo một tiếng: "Hôm nay Bàn Nha về nhà, mình không gọi được."

Khâu Triết bị một chậu nước lạnh tưới xuống, lập tức ừ ừ rồi, Chiến Chiến thấy bộ dạng không có tiền đồ của anh, vỗ vỗ bả vai anh: "Thật không phải không giúp cậu, nếu hôm nay mẹ Bàn Nha để cậu ấy ra ngoài, thì cũng không cần đặc biệt phái xe đến đón cậu ấy về."

Vừa nghe hai chữ "Phái xe", sắc mặt Khâu Triết trầm xuống: "Lại bảo cô ấy đi gặp rùa biển (rùa biển Hán Việt là hải quy, đồng âm với từ du học về, ý chỉ những người du học trở về) đó?"

"Hắc, người ta là chuyên gia vũ khí nhẹ học thành về nước, góp sức cho trại lính"

"Mình quân anh ta khi gió chuyên gia không chuyên gia, lớn tuổi còn có ý với cô gái trẻ!" Khâu Triết hận đến hàm răng ngứa ngáy, sắp bóp vỡ cả thạch trúc trong tay.

"Phi, được rồi được rồi, cậu cũng đừng tức giận." Chiến Chiến nói "Hôm nay hình như là tiệc nhà, không liên quan gì với rùa biển, Bàn Nha sớm đoán được hôm nay cậu sẽ tới, bảo mình chuyển lời cho cậu, cậu ấy trở lại sẽ tìm cậu."

Chiến Chiến nhìn thấy sắc mặt biến đổi của Khâu Triết, khoa trương thở dài: "Khâu Triết a Khâu Triết, mình cũng hiểu sự tận lực của cậu ~ chỉ là sao cậu với Bàn Nha vẫn chưa có tiến triển đột phá gì, cứ giấu giếm thế cũng không phải chuyện hay."

Mặt Khâu Triết khó được đỡ lên, nói lầm bầm: "Vậy cậu không cần biết. . ."

"Có thể có thể, mình bắt kê!" Chiến Chiến đưa tay ra hiệu xin mời "Vậy có thể làm phiền ngài đi về, chỗ tôi quá nhỏ ngại chen lấn."

Khâu Triết trừng mắt nhìn cô: "Hôm nay mình tới là có tin tức quan trọng nói cho cậu biết, sao cứ đuổi mình đi thế!?"

"Tin tức quan trọng gì?" Chiến Chiến không chút để ý hỏi, căn bản không tin tưởng anh.

"Hạng mục đặc biệt của lần khảo hạch này." Khâu Triết dương dương đắc ý nhỏ giọng "Mình biết rõ rồi."

"Cái gì!?" Chiến Chiến bật dậy, kinh ngạc tròn to hai mắt.

Lần chọn lựa này, là vì chọn lựa thí sinh ưu tú nhất thuộc khoá này vào bộ đội tiến hành huấn luyện nghiêm khắc làm quản lý quân đội, cho nên nhiệm vụ khó khăn và cơ hội trúng tuyển đều có thể nghĩ đến, vài hạng mục khảo hạch công bố lúc trước Chiến Chiến đã hết sức luyện tập, chỉ là cửa ải khảo hạch khó khăn cuối cùng, đến nay cũng không có thông tin.

"Cậu từ đâu mà biết?" Chiến Chiến nắm cổ áo Khâu Triết kích động lay động anh "Là cái gì là cái gì mau nói!"

*****

Khi Chiến Chiến nói tới chỗ này thì ngừng lại, Tùy Nhạc cũng không thúc giục cô, chỉ là căn cứ tình huống kiểu đó, còn có báo cáo tai nạn xe cộ kinh động toàn thành kia, anh cũng đoán được.

Chiến Chiến hít sâu một hơi: "Dù sao, sau đó biết phải truy đuổi ở đất hoang, hai chúng ta liền lên lái xe đi ra ngoài luyện tập."

"Em có bằng lái?"

"Uh, cấp 3 đã thi, nhưng lúc ấy coi như là tay mới." Chiến Chiến bắt đầu dĩ nhiên nhếch nhếch môi "Hai tay mơ, ở trên đường lớn vào nửa đêm từ luyện tập đến tranh tài. . . Cuối cùng điên cuồng chạy."

Thật ra thì chính xác mà nói, cũng không phải đua xe, mà là hai người đều quá mức nghiêm túc. Hai đối thủ ngang tài ngang sức nhau này ngay lập tức xem lần thứ nhất lên lên luyện tập thành cuộc đấu lần thứ nhất. Lần thứ nhất đấu nhau, ai cũng không muốn thua, lại dùng đến sự nghiêm túc khi khảo hạch.

"Khi xe bay ra hàng rào, em cũng ngây người, thân thể cũng cứng ngắc, giống như ngộ độc rượu. . ." Đầu ngón tay Chiến Chiến có chút lạnh, Tùy Nhạc đã nắm tay cô vào tay mình làm ấm, ngay tiếp theo ôm cả người cô chặt hơn, giữa hai người cơ hồ không có kẽ hở.

Một tuần sau tai nạn xe cộ, Chiến Chiến cơ hồ không có trí nhớ, chấn động não nghiêm trọng và xương đầu gối gãy nát bấy là cô biết được từ chỗ bác sĩ. Mà sau khi cô tỉnh, cũng chưa từng thấy ông nội đến bệnh viện lần nào, mà Khâu Triết, cũng biến mất giống như bốc hơi.

Sau đó, cô mới biết, ảnh hưởng của lần tai nạn xe cộ này lớn đến cô không cách nào tưởng tượng, bởi vì chạy xe quân, phản ứng từ xã hội lớn vô cùng, ông nội và ba đều bị xử phạt, Khâu Triết và cô bị hủy bỏ tư cách nhập ngũ vĩnh viễn, một đi xa tha hương, một ở trong bệnh viện đẳng đẳng hai tháng.

"Em . . . Em thật sự không biết sẽ như vậy. . ."

"Tốt lắm tốt lắm, đừng nói, ngoan." Tùy Nhạc vuốt ve cô từng lần một, thấy cô hơi run rẩy, cực kỳ đau lòng. Có lẽ, đây là lần đầu tiên anh hối hận quyết định kiên quyết rời khỏi nước ban đầu của mình.

Mùa hè năm ấy, anh rõ ràng gặp được cô sau khi lớn lên, vẫn chói mắt như ánh mặt trời, lại không nghĩ tới, sau khi anh xoay người rời đi, cuộc đời cô lại xảy ra biến đổi lớn như vậy.

"Chiến Chiến, đều đã qua rồi." Tùy Nhạc nâng mặt của cô lên, bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt chân thành tha thiết mà nóng bỏng "Em nên bỏ qua."

"Nhưng. . ." Nhưng, trước kia cô là cháu gái ông nội vẫn lấy làm kiêu ngạo, cuối cùng lại thành vết nhơ duy nhất trong quãng đời quân nhân của ông nội, trải qua nhiều năm cố gắng, cô vẫn làm được tốt nhất, nhưng lại một lần nữa cảm nhận được cảm giác bị ông nội vứt bỏ.

"Em còn có anh." Giống như nhìn thấu tâm tư của cô, Tùy Nhạc từ từ gần sát cô, hôn môi của cô "Nhớ, còn có anh."

Chiến Chiến cảm thấy hốc mắt đột nhiên chưa xót, cô chợt ôm cổ Tùy Nhạc, chen đầu lưỡi vào trong miệng của anh, mang theo khích lệ và hứa hẹn không tiếng động, trong nháy mắt ở trong mắt Tùy Nhạc thấp lên một cây đuốc.

Chương 22: Cuộc chiến thứ 22

Tùy Nhạc găm một lượt trong ngoài cái miệng Chiến Chiến chủ động dâng lên, còn cảm thấy chưa đủ cắn khắp cả mặt trái xoan nhỏ của cô, Chiến Chiến bị anh làm cho vừa nhột vừa ngứa, nhưng vẫn ngoan ngoãn mặc anh định đoạt.

Chỉ là hôn tới hôn lui, Chiến Chiến cảm thấy thứ chống đỡ trên đùi cũng sắp nóng như côn sắt rồi, nhưng không thấy Tùy Nhạc có động tác tiến thêm một bước. Chiến Chiến mờ mắt mờ mắt, nhìn thấy vẻ mặt kim nén đến đỏ lên của Tùy Nhạc, vừa găm cô vừa lộ ra vẻ mặt như sói đói.

Khi Tùy Nhạc nhìn thấy Chiến Chiến mờ mắt to long lanh nhìn anh, anh không chịu nổi phát ra một tiếng rên rỉ, hung hăng ngậm miệng của cô không ngừng tổn hao thừa lời: "Chớ quyến rũ anh, anh không nhịn được!"

". . . ." Chiến Chiến không được tự nhiên nhìn đi chỗ khác, chẳng lẽ vừa rồi cô biểu hiện không đủ rõ ràng?

Chiến Chiến thật ngại ngùng nói: "Lại . . . Lại không bắt anh chịu đựng. . ."

Tùy Nhạc thấy cô đỏ mặt, trong lòng vừa nhột vừa tê, rồi lại bù không được tràn đầy triu mến: "Bây giờ không phải là thời cơ tốt nhất."

Thấy Chiến Chiến nhìn anh, Tùy Nhạc nặng nề thở ra một hơi, cố gắng bình phục xao động toàn thân: "Lần đầu tiên đối với con gái mà nói rất quan trọng, bây giờ em rất xúc động, anh không biết em có phải thật chuẩn bị kỷ càng hay không, hoặc là chỉ vì một lúc xúc động."

"Hiện tại nếu anh bắt đầu, sẽ không dừng lại được —— Anh muốn ở lúc em vui vẻ, hoàn toàn giao mình cho anh, khi đó em muốn trốn anh thì anh cũng găm sạch cả xương em"

Mắt của Chiến Chiến lại không có tiền đồ đỏ lên, vì sự tỉ mỉ của anh, vì sự tôn trọng của anh, vì người thật đi vào trong lòng cô này, cô nhanh chóng vui đầu xuống, vì che giấu mà đánh anh: "Có buồn nôn hay không, buồn nôn làm cơm ăn. . ."

Hai người lẳng lặng ôm nhau một lúc lâu, cảm xúc của Chiến Chiến đã bình phục xuống, nhưng trạng huống của Tùy Nhạc. . . . Dường như không tốt chút nào. Chiến Chiến không thoải mái né tránh Tiểu Nhạc Nhạc cần người: "Anh làm sao. . ."

". . . ." Tùy Nhạc bắt đầu dĩ thân thử "Ôm em, nó làm sao có thể dễ dàng thôi lui."

"Vậy. . . Hay anh đi tắm nước lạnh?" Dường như trên sách đều viết như vậy, Chiến Chiến không khỏi tốt bụng đề nghị.

"Nước lạnh?" Tùy Nhạc bắt đầu cúi đầu trừng cô "Anh sẵn sàng em vậy, em lại dùng nước lạnh hỏi báo anh?"

Tùy Nhạc lật người đè cô dưới thân thể, động tác lưu loát cởi nút cài áo ngủ cô ra, nhìn thấy hoa văn tơ lụa trên da thịt tuyết trắng, rất là hài lòng hí mắt: "Lần đó thấy cái áo lót kia ở phòng thay đồ của em, anh liền muốn thấy bộ dạng em mặc vào rồi."

"Đợi chút đợi lát nữa!" Chiến Chiến vội vàng bảo vệ quần nông rộng của mình, còn chưa có lấy lại tinh thần từ trong cảm giác xúc động "Anh. . . Anh không phải nói không thể cái này sao!?"

Tùy Nhạc cởi áo ngực của cô ra, cầm lấy tay cô đặt ngay dưới bụng của mình: "Không làm cái đó, nhưng có thể làm cái này."

Chiến Chiến kinh ngạc nhìn người đang gấp gấp cởi quần của mình ra, bộ dạng chẳng biết xấu hổ: "Anh tốt với em như vậy, sao em lại không chịu cống hiến một cái tay, nước lạnh rất thương tổn cảm tình."

Chiến Chiến mắc cỡ mãnh liệt tránh né, kiên quyết không đụng vật thể đang nhô lên đó: "Không phải anh sợ cầm giữ không được sao! ? Tránh ra!"

"Giảm lại nhiệt tình bị em quyến rũ ra, anh tự phát, là có thể ổn ~"

Chiến Chiến vận không lại sức của anh, từ chối nửa ngày cuối cùng vẫn tuyên cáo thất bại, thời điểm Tùy Nhạc hôn lên ngực cô, Chiến Chiến găm thét trong lòng: cảm động cái gì, đều là mây trôi! Là gạt người.

*****

Khi Chiến Chiến tỉnh lại lần nữa, đã nhìn thấy Tề Tề ngồi ở bên giường của cô, chính xác mà nói, là bên giường Tùy Nhạc. Chiến Chiến ngoác một tiếng ngồi dậy, luống cuống tay chân muốn tìm quần áo, Tề Tề lại rảnh rang quăng ra một câu: "Khẩn trương cái gì, không ai nhìn cậu."

Quần áo trên người coi như đầy đủ, xem ra Tùy Nhạc đã giúp cô xử lý, Chiến Chiến đẩy đẩy tóc, không tự nhiên hỏi Tề Tề: "Bàn Nha, sao cậu tới đây?"

"Tùy Nhạc nói địa chỉ cho mình biết." Tề Tề xoay người xách túi lớn đặt bên cạnh đến trước mặt Chiến Chiến "Trước khi mình tới đã đến nhà cậu."

Trên mặt Chiến Chiến cứng đờ, lại dè dặt không hỏi, Tề Tề thấy thế lắc đầu một cái: "Ông nội cậu không có ở đó, cô hỏi mình, mình nói cậu đang ở chỗ mình, cô liền thu dọn một ít đồ bảo cậu tạm thời tránh ở chỗ mình."

Chiến Chiến còn chưa nói chuyện, Tề Tề đã nói: "Chẳng qua mình trực tiếp đem đồ tới, đoán chừng cậu có căn phòng lớn này rồi, nên cũng không cần chen lấn với mình."

"Ai nói mình muốn ở nơi này. . . ." Chiến Chiến nhỏ giọng nói lầm bầm "Mình muốn tự tìm chỗ ở."

Tề Tề cười không ra tiếng, xấu bụng quan sát bộ dạng vui ở trong chân của cô, nhưng vẫn chưa phản bác cô, bởi vì người bên ngoài đang nấu cơm, có nhiều "khả năng" hơn cô, chuyện như vậy cũng không cần cô quan tâm.

"Bàn Nha. . . . ."

"Hử?"

"Thật ra thì mình có một chuyện không có nói cho cậu biết. . . ." Chiến Chiến có chút áy náy nhìn đồ bên trong túi, có rất nhiều thứ khẳng định không phải mẹ chuẩn bị, chị em cả ngày ở chung với cô mới hiểu rõ, so sánh, mình lại có chuyện gạt cô. . .

"Nếu như là về Khâu Triết, mình đã biết."

Chiến Chiến kinh ngạc giương mắt: "Làm sao cậu biết? Các cậu gặp mặt? Anh ấy đi tìm cậu hả?"

"Quá trình không quan trọng, dù sao chính là gặp được." Tề Tề hơi hột hột qua.

"Vậy. . . . Cậu có cảm giác gì?"

"Đều đã qua rồi." Ánh mắt Tề Tề chớp động "Anh ấy bỏ đi không có tin tức, bây giờ trở về thì thế nào đây?"

"Đó cũng bởi vì mình. . . ." Bị Tề Tề trừng mắt, Chiến Chiến không dám tiếp tục nói nữa, chỉ có thể nhắc nhở "Chỉ là bây giờ cậu cũng là người có chủ rồi, dù sao Khâu Triết cũng không thể tính là người cũ, hiện tại mình cảm thấy Hạo Khanh tốt hơn cậu ta!"

"Chiến Chiến" Tề Tề ngắt lời cô "Cậu luôn có tật xấu này, chuyện gì đều nghĩ quá đơn giản, thật ra thì rất nhiều việc, cũng không đơn giản như cậu thấy ngoài mặt."

Tỷ như Khâu Triết, tỷ như Trịnh Hạo Khanh, cũng tỷ như Tùy Nhạc.

Chỉ là lời này Tề Tề không có nói ra, cô chỉ xóc túi của mình lên, gỡ xuống áo khoác giặt một bên, bỏ lại một câu: "Mau dậy rửa mặt ăn cơm đi, vị kia trong nhà cậu nấu một đồng."

"Cậu phải đi à?" Chiến Chiến ba chân bốn cẳng bò dậy, lại chỉ thấy Tề Tề để lại cho cô một bóng lưng —— Lúc cô không muốn nói, ngay cả Chiến Chiến cũng không biết tâm tư của cô

Chiến Chiến lấy ra một bộ quần áo sạch sẽ trong túi để thay, vào trong phòng tắm rửa thay đồ xong xuống lầu, Tùy Nhạc đang đeo tạp dề bụng thức ăn làm xong lên bàn ăn.

Thấy cô xuống, Tùy Nhạc vô cùng hiền huệ vẫy tay với cô: "Mau ăn cơm đi, sắp trưa rồi."

Chiến Chiến lườm anh một cái, trong lòng trộm mắng: còn không phải vì anh!

Mặc dù trong lòng bất mãn, nhưng thức ăn trên bàn quả thật làm cho Chiến Chiến đang đói bụng thấy thèm ăn, cô vui đầu thỏa mãn cắn cắn cánh gà ngon miệng, mắt còn không ngừng liếc khoai lang đang bốc hơi nóng bên cạnh.

"Buổi chiều chúng ta đi mua chút đồ vật cần thiết cho em, một lát em liệt kê đi."

"Hử?" Chiến Chiến nghi vấn ngẩng đầu, nuốt đồ ăn ngon trong miệng xuống hỏi "Em cần cái gì à?"

"Tuy nói hai ta ngủ một phòng, nhưng có ít đồ không thể xài chung, con gái các em cũng có một số vật đặc biệt mà."

"Ai, ai muốn ngủ một phòng với anh!?" Chiến Chiến vội vàng phản bác "Em không nói muốn ở chỗ này của anh, em muốn tự tìm chỗ!"

Tùy Nhạc biết rõ Chiến Chiến là người cật lực, vào lúc này anh cũng không có cường ngạnh muốn cô phục tùng, mà là kiên nhẫn khuyên nhủ: "Anh cũng chỉ suy tính vì em, em xem, bây giờ em không có chỗ ở khác, không ở chỗ anh cũng chỉ có thể tự ra ngoài tìm nhà, đây là một khoản tiền không nhỏ, lúc này 'Chiến Xa' của em đang cần tiền, nhất định phải tính toán tỉ mỉ mới có thể phát triển ổn định."

Tùy Nhạc tiếp tục nói: "Em ở nơi này, thoải mái lại miễn phí, mỗi ngày anh lại nấu cơm làm điểm tâm cho em, chuyện nhà cũng không cần em làm, em ở một mình những thứ này không phải đều là gánh nặng sao? Em mỗi ngày đi làm khổ cực như vậy, lúc trở về còn phải mệt nhọc vì những chuyện không biết làm này, có phải thực lãng phí hay không?"

"Ai nói em không biết. . . ." Chiến Chiến chột dạ lắm lắm, nhưng không thể không thừa nhận sự thật này.

"Em không muốn ngủ phòng ngủ chính cũng được, chỗ anh có nhiều phòng, em tùy tiện chọn một phòng em thích, anh bảo đảm không can thiệp."

"Hơn nữa, anh là người đàn ông của em, sao có thể có sẵn nhà, lại bắt em đi ra ngoài chịu tội?"

Dưới sự nỗ lực dùng lý lẽ nói rõ và lấy tình để cảm động của Tùy Nhạc, Chiến Chiến ‘gắng gượng’ đáp ứng đề nghị của anh, chỉ là hôm nay cô không đến ‘Chiến Xa’, nhưng bên kia lại không có động tĩnh gì, cô có chút không yên lòng, trước phải đi xem tình huống thế nào.

‘Chiến Xa’ vẫn bận rộn, mọi người ai có chức nấy, Chiến Chiến tìm được Tà Cường trong kho hàng, ông đang tỉ mỉ kiểm tra chất lượng của những mẫu hàng vừa được chuyển vào, chuyên chú nghiêm túc.

"Chú Tà!" Chiến Chiến tiến tới bên cạnh ông, giúp đỡ xé băng trên cái thùng ra.

Tà Cường thấy Tùy Nhạc theo ở phía sau, ông tròn mắt nhìn Chiến Chiến một cái: "Chạy đến chỗ nào lẫn lộn, cả tiệm cũng không trông!"

"Hắc hắc. . . ." Chiến Chiến sờ đông sờ tây, thử hỏi "Chú Tà, hôm nay. . . Không có xảy ra chuyện gì chứ?"

"Thế nào?"

"A không có chuyện gì, tùy tiện hỏi một chút!" Chiến Chiến vội vàng khoát tay “Chú Tà, cháu phải đi bàn chuyện, nơi này phải dựa vào chú, ngày mai cháu bảo đảm vào cương vị đúng lúc!"

Xem ra ông nội cũng không bắt chú Tà rời đi như đã nói, lòng của Chiến Chiến cuối cùng buông xuống một chút, mới đi theo Tùy Nhạc mua đồ. Tà Cường thấy cô rời đi, lấy điện thoại di động rất ít sử dụng ra, nhấn nút gọi, đầu kia rất nhanh được tiếp, trong giọng điệu nghiêm túc của Tà Cường mang theo một sự dịu dàng trấn an: "Con bé đã tới, không có chuyện gì, rất bình thường."

*****

Chiến Chiến vội vàng nghiên cứu chiếc xe Jeep kiểu mới nhất của Tùy Nhạc, không nhìn được liên tiếp chặc lưỡi hít hà: bình thường đi cái xe xấu thế, thì ra thật sự là người có tiền. . .

"Bình thường em đi dạo ở chỗ nào?" Tùy Nhạc khởi động xe, hỏi Chiến Chiến.

"Ách. . . ." Lời này khiến Chiến Chiến thấy ngây ngắc, cô nói quanh co nửa ngày, cuối cùng không thể không thừa nhận “Em. . . Bình thường đều không đi dạo phố, đồ của em bình thường đều là mẹ em thu xếp. . . . Ai anh cười cái gì! Phụ nữ kiểu sự nghiệp đều là như vậy!"

Thấy anh vẫn có biểu tình nén cười, Chiến Chiến chột đưa tay đập anh một cái: "Em chính là bộ dạng này, không ưa thì nói sớm!"

"Thấy quen thấy quen, quen là được!" Tùy Nhạc thấy cô giận, vội vàng giảng hòa, chuyển động tay lái quẹo vào đường lớn “Phụ nữ kiểu sự nghiệp, hành trình của chúng ta, liền giao cho đàn ông kiểu ở nhà đi."

Tùy Nhạc dừng xe trong bách hóa thứ nhì ở trung tâm, về phần tại sao là thứ nhì, đó là bởi vì vẫn bị ‘Giang Bạ’ kè bên áp chế.

"Nơi này em cũng biết! Lúc trước em đến Dung Giang, mỗi lần đều đi ngang qua đây" Chiến Chiến quay đầu lại khoát tay múa chân về phía khác “Bên kia có một bách hóa lớn hơn, còn bán đồ trong nhà nữa."

"Vậy đoán chừng đó là chỗ để em gặp chuyện thì lại ôm chân phạt trước khi xem mặt."

". . . . ." Anh không cần trực tiếp như vậy! Chiến Chiến trừng mắt liếc anh một cái “Em chỉ hiếu kỳ vì sao đã đến đây mà không qua tiệm kia?"

Tùy Nhạc cười cười không lên tiếng, kéo cô lấy xe đẩy, vào trong bắt đầu hoạt động mua đồ. Chỉ là anh không có nghĩ đến, mình cố ý tránh ‘Giang Bạ’ rồi, nhưng vẫn gặp được người không muốn gặp.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Cuộc chiến thứ 23

Thương Hạ có rất nhiều khách hàng là những cặp tình nhân, các loại cử động các loại khoa trương đều có, Tùy Nhạc và Chiến Chiến chỉ bởi vì đi đường

nào mà không ai chịu nghe ai, nhưng cũng không dễ nhận ra, không nghĩ đến bị một người nhận ra được.

"Nhạc Nhạc!" Một mỹ nhân đạp giày cao gót bảy cm từ trên thang máy bước nhanh xuống, tiểu phụ tá đi theo sau lưng cô bởi vì biểu hiện hiếm có này của cô mà tròn tròn hai mắt.

Chiến Chiến đầu tiên là bị một tiếng ‘Nhạc Nhạc’ này làm nổi hết da gà, rồi sau đó cảm thấy thân thể Tùy Nhạc trong nháy mắt đã cứng ngắc, cô liền ngắt bàn tay anh, rồi sau đó mới chậm chậm chuyển mắt đến trên người cô gái kia.

Mỹ nhân mặc một bộ quần áo tinh xảo, mặc dù Chiến Chiến không biết nhãn hiệu, nhưng đôi giày cao gót sáng choang kia, Chiến Chiến đã từng thấy phong cách tương tự trong tủ giày của Tề Tề.

"Nhạc Nhạc, sao em ở nơi này?" Mỹ nhân đến gần, một tay nhẹ nhàng nắm cánh tay Tùy Nhạc, mắt đẹp nhẹ nhàng liếc Chiến Chiến “Vị này là. . . . .”

Tùy Nhạc không biến sắc buông tay Chiến Chiến ra, vọt tới nhẹ răng cười một tiếng: "Một người bạn của em, em và cô ấy đến mua ít đồ."

Mỹ nhân nhú mày, ánh mắt nhìn về phía Chiến Chiến có nhiều phần xem kỹ: "Tại sao không đến chỗ chị, mà chạy đến đây?"

Tùy Nhạc không đáp hồi ngược lại: "Vậy sao chị có thời gian chạy tới bên này?"

Mỹ nhân nhẹ nhàng cười một tiếng: "Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng."

Chiến Chiến không hiểu bọn họ đang có gì bí hiểm, lại với lay lay cái tay bị buông ra của mình lăm bắm: "Bạn?" Anh vừa nói thế này!? Còn có tay này, bình thường không để cho anh nắm, anh nắm giống như cây cỏ cứu mạng, lúc này buông ra. . . . Dẫu gì cô cũng là người từng xem truyện Tiểu Ngón!

Chiến Chiến lại suy nghĩ lung tung đến những cuộc gặp mặt của những người bạn gái, hoa sen trắng so với cỏ đuôi chó, bên kia Tùy Nhạc đã tạm biệt mỹ nhân. "Có rảnh thì trở về nhà, chỗ cả ngày đều ở bên ngoài." Trước khi đi mỹ nhân lại liếc Chiến Chiến, ánh mắt phức tạp khó phân biệt, ít nhất là thật khó phân biệt trong phạm vi hiểu biết của Chiến Chiến.

Sau khi người nọ rời đi, nụ cười ở khóe miệng Tùy Nhạc bỗng chốc biến mất, anh yên lặng một lát, giống như mới nghĩ đến người bên cạnh, thời điểm xoay người lại, lại thấy Chiến Chiến thờ phỉ phò theo dõi anh.

Khi Tùy Nhạc nhìn thấy vẻ mặt của Chiến Chiến, tối tăm ở trên mặt nháy mắt sáng lại, anh không nhận được khe gương khóe miệng lên, Chiến Chiến bị nụ cười của anh làm cho khó hiểu, quai hàm vốn phồng thật cao cũng tự động rũ xuống.

"Anh cười cái gì?"

"Cười em ghen như con chuột."

Chiến Chiến phát cuồng tại chỗ, Tùy Nhạc thật nhanh cầm chặt móng vuốt quơ múa của cô, bỏ lại một câu ở bên tai cô: "Cô ấy tên Nhạc Kỳ, là chị của anh."

Chiến Chiến bị anh kéo đi, đầu óc chuyển động thật nhanh, cô hoài nghi nhìn chằm chằm mặt vẫn còn nụ cười của Tùy Nhạc: "Anh đừng lừa gạt em, tình chị cũng là chị đó!"

"Chị ấy là con của cậu, còn có vấn đề?"

Đương nhiên là có! Hiện tại Chiến Chiến nghi vấn đầy bụng, muốn đặt câu hỏi, lúc này Tùy Nhạc lướt mắt đảo qua, đột nhiên túm cô, nâng mặt của cô lên nói: "Hiện tại giúp anh làm một chuyện, nghi vấn gì anh đều giải đáp."

"Được!"

Lúc này Chiến Chiến, thật không biết Tùy Nhạc đang ôm mặt của cô, không phải bày tỏ thành khẩn, mà là vì phòng ngừa cô nhìn thấy cửa hàng phía sau mình.

*****

Khi Tùy Nhạc kéo Chiến Chiến đi vào trong cửa tiệm này, mặt của Chiến Chiến liền hoàn toàn tối đen rồi. Tiểu thư bán hàng vô cùng khéo léo lòng người nhìn Tùy Nhạc và cô, ánh mắt dừng lại thêm một lúc lâu ở trên người của Tùy Nhạc, dùng thanh âm vô cùng ngọt ngào chào hỏi: "Tiên sinh, tiểu thư, chọn áo lót sao?"

"Không!"

"Uh"

Mặc dù giọng nói của Chiến Chiến cao hơn Tùy Nhạc, nhưng mà hiển nhiên tiểu thư bán hàng lựa chọn coi thường Chiến Chiến: "Tốt, tiểu thư xin theo tôi đến bên này, tôi lấy số đo của cô."

"Không cần không cần!" Chiến Chiến vội vàng khoát tay lui về phía sau tránh “Tôi không lấy số đo!”

Tiểu thư bán hàng nhìn Tùy Nhạc, Tùy Nhạc kéo Chiến Chiến đến bên cạnh: "Vừa rồi em đã đồng ý với anh, sao giờ lại không giữ lời?"

Chiến Chiến vụn vụn không nghĩ tới chuyện anh nói lại là mua áo lót!

"Chúng ta đã thỏa thuận, nửa đường đổi ý cũng không giống em."

Chiến Chiến từ chối nửa ngày, cuối cùng yên lặng đi theo tiểu thư bán hàng qua một bên đồ. Sau khi đi xong, tiểu thư bán hàng mang theo Tùy Nhạc đến chỗ trưng bày đồ mới nhất tiến hành giới thiệu cận kề, rồi sau đó cầm một đồng kiểu dáng cho Tùy Nhạc chọn lựa, đưa vào phòng thử quần áo.

Chiến Chiến nhìn áo ngực trong lòng có vô số cừu con chạy loạn: đây rốt cuộc là mua cho ai? Vì sao phải theo sở thích của anh ta! ?

Chiến Chiến thật vô cùng không muốn khoác những thứ sắc sỡ này lên người, khi cô đang lè mề, Tùy Nhạc đột nhiên đẩy cửa phòng thử quần áo ra, mạnh mẽ đi vào.

Tùy Nhạc thấy Chiến Chiến còn mặc chỉnh tề, trong mắt đều là đúng thề: "Cũng biết em sẽ không ngoan ngoãn nghe lời. "Nói xong, anh đóng cửa lại, cũng thuận tiện khóa cửa.

Phòng thử quần áo này bốn bề đều là gương, giờ phút này Chiến Chiến cảm thấy rất không có cảm giác an toàn, cô từ từ lui về phía sau hai bước, để phòng nhìn chăm chăm động tác của Tùy Nhạc: "Anh. . . Anh vào làm gì?"

Tùy Nhạc không chút hoang mang cầm lên một cái áo lót màu vàng nhạt, xoa tơ lụa nhẵn nhụi ở trên, dây thắt cũng phức tạp đa dạng, Tùy Nhạc nháy nháy mắt với Chiến Chiến: "Coi đi, còn chờ cái gì đấy."

Má! Lời nói lưu manh như vậy, anh lại nói được lễ thắng khí hùng, Chiến Chiến thật sự tự thẹn da mặt không dày bằng, cô không để ý tới bàn tay duỗi ra của anh, tùy tiện cầm một cái áo lót: "Không cần thử, cái này đi, đi ra ngoài tính tiền!"

"Vừa rồi người ta nói với anh, em chính là bởi vì hàng năm mặc áo lót không thích hợp mới khiến hình ngực không được điều chỉnh tốt." Tùy Nhạc mạnh mẽ kéo Chiến Chiến vào trong ngực, trực tiếp lột áo khoác của cô xuống "Đây là phúc lợi của anh, bắt đầu từ bây giờ chuyện này anh quyết định."

"Anh ——" Chiến Chiến không có dư âm phản bác, bị phong bế miệng trong không gian nhỏ hẹp này.

Tùy Nhạc tỉ mỉ liếm đôi môi Chiến Chiến, đã dần dần nghiền miệng của cô, thấy cô hơi khép mở miệng, dục vọng lại không thể ngăn chặn bắt đầu khởi động.

Cái chỗ này rất là bí mật, tiếng hít thở của hai người cực kỳ rõ ràng, Chiến Chiến liều mạng vỗ vào bờ vai của anh, lại không dám gây động quá lớn, bởi vì vị tiểu thư bán hàng kia rất có thể đứng bên ngoài. Hồ hấp của Tùy Nhạc dần dần tăng thêm, anh chợt đẩy hàm răng Chiến Chiến ra, đưa đầu lưỡi tiến vào khuấy động, trêu chọc, quét qua từng lần trên hàm trên nhạy cảm của Chiến Chiến.

Bởi vì khăn trang, phản ứng của Chiến Chiến còn lớn hơn bình thường, cô cảm thấy từ trong da mình đang toát ra tầng tầng ớn lạnh, khi anh mạnh mẽ kéo đầu lưỡi của cô gặm cắn thì hai chân hơi đứng không vững.

Nụ hôn của Tùy Nhạc dần dần leo lên cổ của cô, bả vai. . . Chiến Chiến giữ chút lý trí mơ hồ run giọng nói: "Anh. . . Anh đủ rồi nha. . ."

"Roẹt." Một tiếng kéo ra áo gió, giọng nói của Tùy Nhạc từ cô ngực truyền ra "Quần áo còn chưa thử, làm sao mà đủ?"

Buổi sáng Chiến Chiến móc quần áo từ trong túi ra, dễ dàng tìm ra một cái áo gió, không nghĩ tới lúc này lại dễ dàng cho Tùy Nhạc, Tùy Nhạc thuận thực cởi ra quần áo cô, lại cởi luôn áo lót màu đen trên người Chiến Chiến, đặt áo lót màu vàng còn cầm trong tay lên người Chiến Chiến.

Trong gương chiếu ra Chiến Chiến trần trụi nửa người trên, mặt của cô càng đỏ, đưa tay che ở trước ngực mình, nghiêng người ẩn núp bàn tay của Tùy Nhạc: "Tự em thay, anh tránh ra. . ."

Chiến Chiến đoạt lấy cái áo lót đó, nhanh chóng khoác lên người, vừa phải ẩn núp ánh mắt giống như sói đói của Tùy Nhạc, nhưng mình trong gương lại không chỗ nào che giấu, tay gài khóa Chiến Chiến cũng không ức chế được run rẩy.

"Tốt. . . Tốt lắm, kích cỡ vừa đúng, liền. . . Cứ như vậy đi!"

Nhưng không nghĩ như vậy, anh cầm cổ tay Chiến Chiến, xoay người cô lại ôm vào lòng, từ góc độ của anh, có thể nhìn xuống gò núi pháp phòng rõ ràng. Tùy Nhạc liếm môi một cái, từ từ đưa một cái tay dò vào trong áo lót của cô, cầm một cái bánh bao: "Trước kia, anh quên mất xem ở đâu. . . Nói áo lót nên mặc như vậy. . ."

"Nghiêng về phía trước bao nhiêu độ?" Tùy Nhạc hơi khom lưng, khiến cho Chiến Chiến cũng khom lưng "Tốt lắm, không sai biệt lắm. . . Sau đó áp sát. . ."

Bàn tay Tùy Nhạc sờ giữa phần thịt mềm trắng nõn đó, nơi cổ họng Chiến Chiến thiếu chút nữa phát ra thanh âm, nhưng Tùy Nhạc vẫn chưa muốn thả cô: "Bên kia cũng thế. . . Em an phận chút."

"Rất tốt. . . Hiện tại quay tới anh xem một chút." Tùy Nhạc chuyển Chiến Chiến thành tư thế đối mặt mình, dưới sự bao bọc của vải vóc vàng nhạt, hai

bánh bao nhỏ ngày thường không mấy lộ liễu, giờ phút này lại lộ ra độ cong mê người, thật làm cho người ta thêm thường giống như là bánh bao to đa mồm. . . . Mất Tùy Nhạc sắc lại, trước một giây cúi đầu xuống nói thật nhỏ: "Cái này nếu cài móc liền hoàn mỹ. . . ."

*****

Tiểu thư bán hàng chờ ở bên ngoài rất lâu, bên trong vẫn không có động tĩnh, cô thử dò xét gõ gõ cửa: "Xin hỏi có cần tôi giúp không? Có muốn tôi vào xem hay không?"

Lúc này Chiến Chiến trong cửa đang bận nhặt áo gió lên mặc vào, Tùy Nhạc dựa vào cửa nhân nhả nhìn quả đầu tây mới có trên người cô. Nghe được lời của người bên ngoài, Chiến Chiến theo bản năng nhìn trước ngực mình, má! Nếu như bị người khác nhìn thấy cô thật không muốn sống!

Cô vèo kéo lên khóa kéo, không quên ngẩng đầu cho Tùy Nhạc một cái nhìn bén nhọn, nhưng người khác ăn uống no đủ không chút cảm thấy bị thương, ngược lại tự mơ mộng động tác của cô là: giận trách.

Tùy Nhạc cất giọng đáp lời tiểu thư bán hàng đang lo lắng ở ngoài: "Sắp xong rồi, làm phiền viết hóa đơn giùm tôi."

Động tác mặc áo khoác của Chiến Chiến dừng lại, sau khi Tùy Nhạc khởi động, tinh lực căn bản cũng không đặt trên việc thử quần áo. . . . Cô xem xét bảy tám cái áo lót chưa thử bên cạnh, cau mày nhìn Tùy Nhạc. Tùy Nhạc cầm những món đồ trong tay, cười híp mắt giải thích: "Thời gian không còn kịp nữa, chúng ta trở về từ từ thử."

*****

Chỉ là kế hoạch của Tùy Nhạc bị một cuộc điện thoại hủy diệt, thậm chí kế hoạch mua đồ của hai người cũng chưa xong.

Kế Toán ở Chiến Xa nói có một trương mục có vấn đề, bây giờ khách hàng không chịu, Kế Toán bảo Chiến Chiến mau đem hợp đồng và trương mục giao dịch trở về Chiến Xa, Chiến Chiến vội vàng lôi kéo Tùy Nhạc lên đường.

Tư liệu của Chiến Xa có một phần ở nhà, cũng có để dành ở chỗ Tề Tề, Chiến Chiến móc điện thoại ra gọi cho Tề Tề, nhưng bên kia vẫn không người nào nghe.

Chiến Chiến gãi gãi đầu, trực tiếp kéo Tùy Nhạc đi ra ngoài: "Đoán chừng lúc này Bàn Nha không có ở nhà, em trực tiếp đến nhà cô, lấy chìa khóa xe ra!"

Ở trên xe, Tùy Nhạc không nhịn được hỏi: "Là vụ làm ăn nào có vấn đề, cứ nhiên vội vã như vậy?"

"Là khách hàng cũ, bình thường hợp tác rất tốt, không biết thế nào chợt nói hợp đồng trước đó đều có vấn đề." Chiến Chiến chau mày lại, vẻ mặt cũng mang theo không hiểu "Chuyện như vậy, bình thường đều là thủ đoạn khách hàng mới dùng để ép giá. . . ."

Cũng may chỗ ở hiện nay của Tề Tề là trong thành, đi xe hơn 10' đã đến, Chiến Chiến nói với Tùy Nhạc: "Anh ở đây chờ em, xuống!"

"Em có chìa khóa không?"

"Em biết rõ chìa khóa dự bị đặt chỗ nào." Chiến Chiến bỏ lại một câu, nhanh chóng chạy vào cư xá, trước khi Tùy Nhạc nhìn rõ, không biết đã chạy mất dạng vào con đường nào.

Tùy Nhạc ngồi một lát ở trong xe, liền nhìn thấy một người phụ nữ đi về phía đầu xe, trong tay cầm không ít đồ, một cái hộp bị rơi trên đất cũng không phát hiện.

Tùy Nhạc mở cửa xe nhặt cái hộp đó lên, gọi người phụ nữ trước mặt: "Cô áo lam ơi! Đồ của cô này."

Người phụ nữ áo lam đã có tuổi, nhưng mặt mày vẫn còn đẹp, đây là đánh giá trong lòng Tùy Nhạc sau khi bà xoay người lại nhìn Tùy Nhạc, hơn nữa ngũ quan của bà, làm cho người ta có cảm giác thân thiết tự nhiên, Tùy Nhạc tiến lên đưa cái hộp tới: "Đồ của bác."

"Cám ơn cậu, chàng trai." Người phụ nữ lộ ra nụ cười cảm kích, nhưng thật sự không có tay để nhận, bà bắt đắc dĩ mà lắc đầu "Thật ngại, làm phiền cậu bỏ nó vào trong túi to này giúp tôi."

Tùy Nhạc thấy hai tay bà tràn đầy đồ, trực tiếp đưa tay ra cầm lấy những vật nặng kia, anh rất ít chỗ mồm vào việc của người khác nhưng lần này lại khác: "Cháu giúp bác cầm vào."

"Không cần không cần! Vậy quá làm phiền cậu."

"Không có sao." Tùy Nhạc chân thành cười cười "Bạn gái của cháu phải chút nữa mới về được, không có gì đáng ngại."

Trong mắt người phụ nữ lóe lên ánh sáng tán thưởng: "Vậy thì cảm ơn cậu!"

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Cuộc chiến thứ 24

Chiến Chiến vọt vào trong đại sảnh lầu nhà trọ của Tề Tề, bác bảo vệ vừa thấy là cô, lập tức lộ ra nụ cười hiền lành: "Chiến Chiến tới rồi."

"Bác, mau đưa cháu cái chìa khóa dự phòng của nhà, cháu vội lắm!"

Tề Tề ở chỗ này hơn bốn năm, bác bảo vệ sớm rất quen thuộc với hai cô gái này, Chiến Chiến thường tới đây ăn chực, hai người đã để một chìa khóa dự bị ở chỗ bác bảo vệ, như vậy vô luận Tề Tề có ở nhà không, Chiến Chiến cũng có thể qua lại tự nhiên.

"Nhưng Chiến Chiến. . ."

Bác bảo vệ vừa định lời nói cái gì, Chiến Chiến đã nóng nảy: "Bác ơi cháu rất là gấp, chờ cháu làm xong việc mới tán gẫu với bác nhé?"

Bác bảo vệ thấy bộ dạng vội vội vàng vàng của cô, vội vàng tìm chìa khóa phòng của Tề Tề đưa tới, không đợi ông nói câu nào với Chiến Chiến nữa, cô đã vọt vào thang máy.

Bác bảo vệ sờ sờ đầu húi cua của mình: vì sao nhất định phải lấy chìa khóa dự bị, Tề Tề rõ ràng ở nhà. . . Vừa rồi ông còn thấy.

Nhưng Chiến Chiến cũng không biết, cô ở trên đường gọi điện thoại nhà Tề Tề và điện thoại di động nhưng không ai nhận, cô liền đoán lúc này trong nhà nhất định không có ai. Cho nên khi cô mở cửa, thấy người trên ghế sa lon, liền sợ ngây người.

Cũng có thể nói, chân chính làm Chiến Chiến khiếp sợ không phải Tề Tề ở nhà, mà là, Khâu Triết cũng ở đây, mà hai người, đang dùng tư thế vô cùng mập mờ quấn lấy nhau.

"Cạch!" Một tiếng thanh thúy của chìa khóa rớt xuống đất, rồi cuộc chiến hai người đang bận rộn chú ý, Khâu Triết lơ đãng thân trên đè lên người Tề Tề, lúc này nghiêng đầu qua, mà Tề Tề, là từ không gian anh nhường ra nhìn.

Mặt Chiến Chiến đỏ ửng đứng ở trước cửa lớn mở ra, nhìn hai người kia, thật lâu, Chiến Chiến mới hô to một tiếng: "A! ! ! !" Rồi sau đó nhanh chóng chạy đi, phịch một tiếng đóng cửa lại, cùng thời khắc đó, Tề Tề trong cửa đập Khâu Triết trên người mình một cái rớt xuống ghế sa lon.

Chiến Chiến đứng ở ngoài cửa liêu mạng vỗ gò má của mình, nội tâm điên cuồng hét lên: tôi sắp đau mất hột! Vào lúc này cô sớm quên nguyên nhân mình tới nơi này, đồ mặt cui đầu liền đi tới thang máy, nhưng còn chưa đi ra hai bước, cửa phía sau lại đột nhiên mở ra, thanh âm rõ ràng của Tề Tề truyền đến: "Chiến Chiến cậu vào đi."

*****

Lúc Chiến Chiến vào nhà lần nữa, Tề Tề và Khâu Triết cũng đã quần áo chỉnh tề, Khâu Triết che ngực dựa vào trên ghế sa lon, mặt bất mãn tròn mắt nhìn Chiến Chiến một cái. Chiến Chiến vốn đang bị tâm tình lúng túng chôn, bị anh trừng như vậy ngược lại lửa giận dâng trào, cô vọt tới trước mặt Khâu Triết, từ trên cao trừng hắn: "Cậu tới đây làm gì?"

Khâu Triết nhân nhặt lườm Tề Tề một cái, nhún nhún vai: "Không phải cậu thấy hết rồi sao."

Tề Tề giống như người không có sao, căn bản không để ý tới anh ta, đứng dậy đi đến tủ lạnh cầm thức uống đưa cho Chiến Chiến, Chiến Chiến thấy bộ dạng cô, cũng không dám hỏi nhiều, Khâu Triết không nhìn được đồng hồ, không vui hỏi: "Vậy cậu tới chỗ này làm gì?"

Lúc này Chiến Chiến mới nhớ tới mình là tới làm việc chính, Tùy Nhạc cũng vẫn còn ở bên ngoài chờ cô, cô vỗ ót nhảy lên: "Xem mình xem, Bàn Nha, cậu đưa những hợp đồng mình để trong tủ bảo hiểm cho mình."

Tề Tề gạt đầu một cái, cùng Chiến Chiến vào thư phòng tìm văn kiện, để lại mình Khâu Triết ngồi ở trong phòng khách. Hai người vừa mới tiến vào trong chốc lát, chuông cửa đột nhiên vang lên, Khâu Triết cau mày: hôm nay sao mà nhiều người như vậy?

Hơi nóng nảy, Khâu Triết chợt kéo cửa ra, sắc mặt không vui nhìn về phía người ngoài cửa, chỉ liếc mắt một cái, mặt của Khâu Triết cứng lại.

"Cô. . . Cô. . ." Anh nhìn mẹ Chiến ngoài cửa, kinh ngạc cả lăm "Cô. . . Sao cô lại tới?"

Mẹ Chiến đang mỉm cười nhận lấy đồ của mình từ trong tay Tùy Nhạc, nhưng một khắc nhìn thấy Khâu Triết lại đổi sắc mặt, bà hết sức nhìn xuống lửa giận, lạnh giọng quát lớn: "Cậu tới đây làm cái gì?"

Trong mắt mẹ Chiến có chán ghét và hơi hận ý, trầm mặt nói: "Bây giờ cậu lập tức đi ra ngoài cho tôi." Khâu Triết trầm mặc đứng ở cửa không nhúc nhích, Chiến Chiến và Tề Tề bởi vì nghe được âm thanh nên chạy ra, Chiến Chiến vừa nhìn thấy người tới, kinh hô một tiếng: "Mẹ!"

Mẹ Chiến nhìn thấy con gái từ trong nhà ra ngoài, tức giận trên mặt càng tăng lên, giọng nói đối với Khâu Triết càng lúc càng lớn: "Cậu còn mặt mũi đến tìm con bé?!"

Đang khi nói chuyện, mẹ Chiến đưa tay kéo Khâu Triết, giống như là muốn ném chàng trai cao lớn này ra cửa. Tùy Nhạc từng gặp mặt Khâu Triết một lần, vào lúc này bởi vì Chiến Chiến ở đây, rốt cuộc để ý rõ ràng hiện trạng, anh chỉ ngây ngốc mấy giây, liền vội vàng tiến lên kéo mẹ Chiến: "Bác gái, bác tỉnh táo một chút."

Mẹ Chiến mới vừa phát tiết một trận, vào lúc này bị Tùy Nhạc kéo, thoáng khôi phục lý trí, bà hít một hơi thật sâu, nói với Tùy Nhạc: "Tiểu tử, để cho cậu chê cười, đây là chuyện nhà tôi, cảm ơn cậu giúp tôi cầm đồ lên, không phải cậu còn đợi bạn gái sao, đừng chậm trễ thời giờ của cậu."

Tùy Nhạc nhìn người trong cửa một chút, nhanh chóng suy tư xong, anh mỉm cười đỡ cùi chỏ mẹ Chiến đưa bà vào trong nhà: "Bác gái, cháu còn chưa tự giới thiệu mình, cháu tên là Tùy Nhạc, là bạn trai của Chiến Chiến."

*****

Mấy cái hộp đã bị vứt trên mặt đất, mẹ Chiến đã không còn tâm tư lo đến mấy món ăn bà vừa tự mình làm có đồ ra ngoài hay không, bà ngồi ở trên ghế sa lon một tay khẽ chống trán đau đớn, nhìn lên ba người đang ngồi trước mặt.

Ở đây tự nhiên không bao gồm Khâu Triết, anh bởi vì tức giận mãnh liệt của mẹ Chiến, thức thời tự rời đi, mẹ Chiến bình phục một lúc lâu, mới nhớ tới phát hiện khiến mình kinh ngạc vừa rồi.

Mẹ Chiến nhìn Chiến Chiến, lại nhìn Tùy Nhạc, lại xác nhận một lần nữa: "Cháu nói cháu là bạn trai của Chiến Chiến?"

"Vâng" Tùy Nhạc cung kính trả lời.

Mẹ Chiến lại nhìn chằm chằm Chiến Chiến sợ hãi rụt rè bên cạnh: "Chiến Chiến, sao con chưa bao giờ nhắc với mẹ?"

"Con. . . " Vấn đề này quả thật hỏi đến Chiến Chiến á khẩu, hai người từ chung đụng đến lúc ở chung, đều là Tùy Nhạc chủ động hơn, mà hiện tại mặc dù đã thích ứng thân phận của hai người và cử động thân mật, thậm chí lúc yếu ớt tìm được sự nương tựa, lại thật không nghĩ tới tình yêu, không chỉ là chuyện hai người, mà còn có gia đình của mình.

Nhất là ở lúc cô xảy ra xung đột với gia đình, cô càng thêm không suy tính đến vấn đề này.

"Con. . . Con. . . "

"Bác gái, cháu và Chiến Chiến mới vừa ở cùng nhau không lâu, còn chưa kịp đi ra mắt bác." Tùy Nhạc nói tiếp "Là cháu không suy tính cẩn thận."

Trong giọng điệu của anh có che chở, mẹ Chiến từng trải làm sao có thể không nghe hiểu, bà vốn đang có chút hoài nghi, nhất là lúc chứng kiến Khâu Triết ở trong nhà, vào lúc này nhìn thẳng vào mắt của Tùy Nhạc và Chiến Chiến, là không lừa được người.

"Cháu tên là Tùy Nhạc?" Mẹ Chiến quan sát người trẻ tuổi cho bà ấn tượng rất tốt này lần nữa, bề ngoài tuấn lãng, cử chỉ lễ phép, nói năng thỏa đáng, trong lòng yên lặng đón nhận sự thật này.

"Dạ, Tùy trong Tùy Đường, nhạc trong Thái Nhạc, mẹ cháu họ Nhạc, là lấy họ của hai người họ để đặt tên."

Mẹ Chiến gật đầu một cái: "Cháu làm nghề gì?"

"Nhà cháu làm buôn bán, bây giờ cháu còn chưa có tiếp quản sự nghiệp trong nhà, tự cháu mở một tiệm ăn nhỏ, trước rèn luyện một chút."

Nghe được câu trả lời của anh, trị giá trong lòng mẹ Chiến lại đề cao chút, thần sắc bà dần dần nhu hòa: "Làm sao quen Chiến Chiến?"

"Mẹ hỏi nhiều như vậy làm gì nha." Lúc này tâm tình Chiến Chiến hơi ngượng, khi nói mình đã yêu với Tề Tề cũng không cảm thấy, nhưng sau khi bị mẹ biết, thậm chí có cảm giác xấu hổ quần bách không nói ra được.

Tùy Nhạc quay đầu qua nhẹ nhàng nhìn cô, thân mật lại không quá nổi, sau đó mới trả lời vấn đề của mẹ Chiến: "Bởi vì làm bạn nên biết, trong tiếp xúc cháu đã bất tri bất giác bị tính cách của cô ấy hấp dẫn, thời gian theo đuổi rất lâu, Chiến Chiến rốt cuộc đáp ứng lui tới với cháu."

"Chiến Chiến, con đã có bạn trai, tại sao không nói với ông nội, nhất định làm ông giận vậy." Mẹ Chiến thở dài, lại nghĩ tới chuyện ngày đó.

"Con không có chọc giận ông, là ông nội không nói đạo lý."

"Đứa bé này!" Mẹ Chiến không đồng ý cau mày "Sao có thể nói người lớn như vậy!"

"Mẹ! Mẹ nói thật đi, ngày đó con sai chỗ nào, nếu như không phải ông nội vừa vào cửa đã nổi giận đã mạn không hiểu chuyện, con cũng sẽ không chống đối ông!" Chiến Chiến quay đầu nhìn Tề Tề "Bàn Nha, cậu cũng ở đó, cậu nói xem".

Tùy Nhạc vỗ nhẹ tay Chiến Chiến, ý bảo cô thu lại, Chiến Chiến không cam lòng cau lại lỗ mũi, rốt cuộc vẫn không có nói gì nữa, mà Tề Tề, lại an tĩnh giao công việc trấn an cho Tùy Nhạc, cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì.

"Nhưng cũng thế" mẹ Chiến vẫn nói nhỏ "Bây giờ nếu như con tự mang người ông nội không biết trở lại, cậu đoán chừng cũng không thể dễ dàng vượt

qua kiểm tra như vậy."

"Hừ, ông nội biết thì thế nào, mấy đối tượng hẹn hò ông tìm cho con cũng không đáng tin, nhất là Lưu Kỳ Tài!" Chiến Chiến vẫn canh cánh trong lòng chuyện Lưu Kỳ Tài tiết lộ bí mật.

Mẹ Chiến tròn mắt nhìn con gái một cái, ý bảo cô đừng nói lung tung ở trước mặt Tùy Nhạc, Chiến Chiến không phục trả lời: "Anh ấy biết chuyện con xem mắt, mẹ đừng trừng con!"

Tùy Nhạc sáng suốt mỉm cười trầm mặc.

"Nhưng chuyện này thật đúng không phải đùa bé Lưu gia nói" Mẹ Chiến giải thích "Hình như ông nội đến khách sạn Dung Giang chỗ con xem mắt, lấy video xem, mới biết."

"Việc này rất không có khả năng." Tùy Nhạc đột nhiên nói, trông thấy tất cả mọi người nhìn anh, anh cúi đầu suy tư "Bởi vì bảo vệ riêng tư của khách hàng là đạo đức nghề nghiệp, loại video này bình thường sẽ không cho người khác xem."

"Bác nghe ông nội nói, hình như là tìm người quen biết giúp một tay." Mẹ Chiến nhớ lại nói.

Tùy Nhạc gật đầu một cái, không nói thêm gì nữa.

"Ài, đúng rồi." Mẹ Chiến giống như nhớ tới cái gì nên hỏi "Tùy Nhạc mới vừa ở dưới chờ Chiến Chiến là chuyện gì xảy ra, Chiến Chiến con còn phải đi ra ngoài?"

"Ai u hự! Con lại quên chuyện họp đồng!"

*****

Cuối cùng cũng đã gửi họp đồng qua, mẹ Chiến cũng đã đi về nhà, Chiến Chiến ngồi trên ghế sa lon động cũng lười động, Tùy Nhạc cúi người xoa xoa mặt của cô: "Thế nào?"

Chiến Chiến đẩy móng vuốt của anh ra, ném đi qua một câu: "Phiền!"

Tùy Nhạc cười ôm cô vào trong ngực: "Vậy còn đi mua đồ hay không? Hay vẫn dùng đồ cũ trước đã, mốt mới đi, chúng ta về nhà trước?"

Vừa nhắc tới mua đồ, Chiến Chiến liền giật dẽ sợ, cô đẩy hai bàn tay to giam cầm mình ra đứng lên: "Mua cái đầu anh!"

Xem ra tâm tình Tùy Nhạc cực tốt, Chiến Chiến tránh thoát không ra, hô với Tề Tề: "Bàn Nha, hôm nay mình muốn ở chỗ cậu!"

"Không được."

"Không được."

Hai tiếng cự tuyệt nhanh chóng khiến Chiến Chiến sững sờ, cô bất mãn nói: "Ngộ nhờ mẹ mình lại đột nhiên tập kích thì sao, mình ở chỗ này mới an toàn, hơn nữa ông nội cũng không còn động tĩnh, cũng sẽ không đuổi mình đi."

"Mẹ cậu ngày mai sẽ đến trại lính của ba cậu, cậu quên à, muốn đi một tháng." Tề Tề phơi bày có của cô, mà Tùy Nhạc, là trực tiếp xóc cô lên đi ra.

"Bàn Nha mình phát hiện hôm nay cậu chính là muốn đuổi mình!"

Tề Tề không để ý cô, nhưng trầm mặc đã nói rõ ý của cô, Tùy Nhạc gật đầu một cái với Tề Tề, lấy đi hai cái từ trong mớ hộp của mẹ Chiến, ôm hông của Chiến Chiến liền mang theo cô ra ngoài.

"Anh làm gì thế! Buông tay, như vậy không dễ đi. . ." Trước khi hai người đi vào thang máy, Tùy Nhạc giống như vô tình liếc mắt nhìn lối đi bộ, cười khê nhéo người không có nhãn lực trong ngực.

Một khắc cửa thang máy đóng lại, Khâu Triết từ cửa lầu đi ra, từ trong túi móc ra cái chìa khóa mở cửa chính nhà Tề Tề ra.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Cuộc chiến thứ 25

Chiến Chiến bị Tùy Nhạc ôm đi ra khỏi cửa chính trong ánh mắt kinh ngạc của bác bảo vệ, cô bấu một cái lên cánh tay bèn chắc của anh: "Anh còn không buông ra!"

"Tại sao?" Mặt Tùy Nhạc vô tội hỏi "Anh ôm bạn gái của mình có vấn đề gì?"

Chiến Chiến hí mắt nhìn anh: "Sao em cảm thấy sau khi anh gặp mẹ em lại càng thêm lớn lối."

Khỏe miệng, đuôi lông mày Tùy Nhạc đều là nụ cười, trong miệng lại nói: "Không có, nào có."

Chiến Chiến mặc kệ bộ dạng tiểu nhân đắc chí kia, đưa tay vào trong túi áo anh tìm chìa khóa xe, trong miệng lầm bầm: "Em nên đến "Chiến Xa" một chuyến, xem rốt cuộc chuyện gì xảy ra."

Tùy Nhạc xem đồng hồ, đã gần đến giờ tan sở, anh để lại bàn tay nhỏ bé đang lục lọi của Chiến Chiến, ấn cô ngồi kế bên ghế lái: "Ngày mai đi làm rồi hãy nói, trở về ăn cơm."

"Không được, em không yên lòng, ngộ nhỡ có vấn đề gì thì làm sao." Chiến Chiến nói với người đoạt ghế lái.

"Vừa rồi không phải trong điện thoại đã nói gửi hợp đồng qua sẽ không có vấn đề, em gấp làm gì." Tùy Nhạc không để ý tới kháng nghị của cô, trực tiếp chạy về nhà thấy mặt bất mãn của cô, mấp máy môi nói "Người quản lý chân chính, không thể chuyện gì cũng tự thân tự lực, phải học biết dùng người bên cạnh."

Chiến Chiến khinh bỉ trừng anh: "Chẳng lẽ phải học anh, cả ngày trốn việc, không quản tiệm của mình?"

Tùy Nhạc nhún mày: "Anh cả ngày trốn việc như thế nào? Mà anh cũng không có không quản tiệm."

"Chiến Chiến, một cái 'Chiến Xa' nho nhỏ đã trói tất cả tinh lực của em, nếu như sau này em muốn mở rộng kinh doanh, hoặc là cho em một không gian lớn hơn để thi triển, em phải làm sao?"

Chiến Chiến bị anh hỏi sững sốt, hiển nhiên chưa từng nghĩ đến mình từ trước đến giờ kiên trì cố gắng, có chỗ nào không đúng. Một tay Tùy Nhạc không chế tay lái, một tay xoa xoa tóc ngắn của cô: "Có lẽ cách ông nội em làm hơi cực đoan, nhưng cũng không phải không có đạo lý."

Cách làm gì của ông nội? Không cho cô kinh doanh Chiến Xa, hay là buộc cô đi xem mắt? Trong đầu Chiến Chiến có chút hỗn loạn, nhưng trong hỗn loạn lại giống như có một chút dần dần rõ ràng.

"Tốt lắm, đừng suy nghĩ, suy nghĩ buổi tối em muốn ăn cái gì." Tùy Nhạc ngắt gò má của cô, không nhắc tới cái đề tài này nữa.

Có anh ở đây, dù cô không hiểu những chuyện này, cũng không có sao.

*****

Buổi tối thật ra thì cũng không cần Tùy Nhạc làm gì nhiều, trong hộp nhỏ mẹ Chiến mang đến là chút thức ăn Chiến Chiến thích ăn nhất, thời điểm cô mở hộp ra vui mừng đến chôn cả đầu vào ăn.

Tùy Nhạc đặt chén cơm mềm dẻo ở cạnh tay cô, lại không được đáp lại, Chiến Chiến ăn cực kỳ cao hứng, Tùy Nhạc tò mò ghé đầu: "Đây là món gì? Ăn ngon vậy sao?"

Trong miệng Chiến Chiến đang ăn đậu rang giòn rụm, đầy đầu đưa tới của Tùy Nhạc ra, hàm hồ là ảm lên: "Bên kia còn có một hộp, chó cướp của em!"

Tùy Nhạc giữ chặt đầu của cô, liếm miệng dính nước sốt của cô, cuối cùng còn hí mắt thỏa mãn: "Anh cảm thấy món này khá ngon."

Bữa ăn tối ở trong quá trình hai người đùa giỡn và dành ăn "vui vẻ" vượt qua, Chiến Chiến bởi vì ăn no căng, cho nên quyết định vận động một chút trợ giúp Tùy Nhạc dọn dẹp cái bàn, Tùy Nhạc thì nghe được hai chữ "Vận động", liền có thâm ý khác nhìn Chiến Chiến vài lần.

Chiến Chiến không biết tâm tính sói háo sắc của họ Tùy, chỉ là lúc nhét mấy hộp thức ăn vào tủ lạnh bất mãn oán trách hai tiếng: "Tên háo ăn này, ăn thật nhiều!"

Tùy Nhạc bỏ chén đĩa vào trong máy rửa bát, nhìn bộ dáng của cô chỉ cảm thấy buồn cười: "Thích ăn, về sau anh học làm là được."

"Anh tin tưởng mẹ em nhất định sẽ vô cùng vui lòng truyền thụ cho —— Con rể của bà." Tùy Nhạc đi tới sau lưng Chiến Chiến, đóng cửa tủ lạnh, kéo Chiến Chiến vào trong ngực, hài lòng thấy trên mặt cô lóe ra ngượng ngùng.

"Cái gì, cái gì. . . Đi đi đi, đi." Chiến Chiến đẩy tay của anh ra, không được tự nhiên chạy về trong phòng khách.

Tùy Nhạc theo ở phía sau: "Nhưng mà hôm nay may nhờ có anh ở đây, nếu không anh nghĩ Khâu Triết đó đã gặp nạn rồi."

Chiến Chiến ngồi ở trên sofa, nghe lời của anh gật đầu một cái, rồi mặt lại nghi ngờ: "Nói cho cùng, sự kiện kia căn bản không do Khâu Triết, sao mẹ và ông nội vừa nhắc đến anh ấy thì thái độ lại chuyển qua cứng rắn. . ."

"Chính là việc lần trước em nói với anh"

"Uh, anh thấy thế nào, cảm giác của em không sai đâu." Chiến Chiến lại nghĩ một lát, rồi sau đó vỗ đùi "Hay là vì mẹ em nghĩ Khâu Triết vứt bỏ em?!"

"Vứt bỏ?" Tay Tùy Nhạc ôm bà vai cô căng thẳng, mắt hí lại "Vứt bỏ gì?"

Lúc này Chiến Chiến mới nhớ tới, chuyện cô che chở Khâu Triết và Tề Tề, dường như lần trước chỉ nói sơ, không có nói cụ thể. Thấy mặt Tùy Nhạc tựa như nồi đen, Chiến Chiến không kềm được bật cười: "Em nói này, biểu tình của anh là sao thế!"

"Người nhà của em vẫn nghĩ em và Khâu Triết là một đôi, thật ra thì em chỉ là lá chắn, Bàn Nha và anh ấy mới là một đôi." Chiến Chiến đột nhiên nghĩ đến cảnh tượng hôm nay không cần thận bất gặp, mặt hơi đỏ lên, cô vội vã tiếp tục nói chuyện dời đi sự chú ý của mình "Mẹ Bàn Nha không thích Khâu Triết, cho nên an bài nhiều cuộc xem mắt cho cô ấy, em thật hoài nghi ông nội học chiêu này chính là từ mẹ Bàn Nha."

"Cho nên A Hạo cũng là Tề Tề xem mắt biết được, sau đó giới thiệu cho em biết?"

"Không phải, Hạo Khanh từ rất sớm em đã biết." Trong đầu Chiến Chiến thoáng qua kỷ niệm tốt đẹp "Chỉ là sau khi lớn lên không còn gặp, coi như là bởi vì Bàn Nha mà quen biết nhau, em cũng không nghĩ đến anh 'mặt trắng' khi còn bé lại là công tử của khách sạn Dung Giang."

Nhờ phúc Trịnh Hạo Khanh, cô ăn được không ít điểm tâm ngon của Dung Giang đó.

Mất đào hoa của Tùy Nhạc nguy hiểm nhũn lại: thì ra cô không phải quên mất, mà căn bản là. . . Nhận lầm người.

"Thế nào?" Chiến Chiến nhận thấy ánh mắt phóng tới có chút âm trầm "Sao lại có bộ dáng này."

". . . Không có gì, chỉ là, mặc dù A Hạo chiếm một chỗ trong Dung Giang, nhưng cũng không phải là công tử." Giọng điệu Tùy Nhạc lạnh nhạt, lại bỏ lại một tin tức bom nổ "Anh mới đúng."

"Phụt —— khụ khụ khụ! !"

"Nhưng mà bây giờ không thể nói như vậy, bởi vì anh đã bị ba anh đuổi ra khỏi cửa." Tùy Nhạc vỗ vỗ sau lưng của Chiến Chiến, trêu nói "Nước miếng quá nhiều? Anh chia bớt giùm em chút?"

"Tránh ra, khụ khụ, lưu manh!" Chiến Chiến đẩy cái miệng chu lên của anh ra, nhìn lên nhìn xuống đánh giá một phen "Cả ngày không có vẻ nghiêm chỉnh, người nào tin tưởng anh là công tử Dung Giang!"

"Anh không cần người khác biết, chỉ nói cho em biết mà thôi." Tùy Nhạc đột nhiên nghiêm túc "Biết rồi, em có ý kiến gì?"

Ý kiến? Chiến Chiến lắc đầu, anh là con trai của ai, anh có bối cảnh gì, đều không liên quan với cô, dù thế nào đi nữa anh vĩnh viễn là người cà lơ phất phơ, lại vĩnh viễn là Tùy Nhạc thương cô, bảo vệ cô, thỉnh thoảng còn khi dễ cô.

"Ý kiến gì? Anh đã bị đuổi ra rồi, còn có thể cho em ăn uống miễn phí hay cái gì sao, cắt."

Tùy Nhạc thích điểm này của cô, nhìn như không có tim không có phổi, lại phân rõ chuyện lớn chuyện nhỏ, anh chợt ôm cô ngồi ở trên chân mình: "Tài nấu nướng của anh cùng một cấp bậc với đầu bếp Dung Giang, chỉ phục vụ một mình em, còn có bất mãn gì?"

Chiến Chiến giãy hai cái không được, liền dè tất cả thể trọng ở trên người anh, lười biếng lại thoải mái, chỉ là thật không nghĩ tới, thân phận của Tùy Nhạc là như vậy, cô chơi đùa đầu ngón tay của Tùy Nhạc, nhớ tới hôm nay đụng phải chị của Tùy Nhạc, lại hỏi: "Ài, vậy hôm nay chị của anh nói 'biết người biết ta', là có ý gì?"

Nghe cô nhắc tới Nhạc Kỳ Nhiên, Tùy Nhạc hơi có vẻ buồn, nhưng thanh âm lại không chế nhạo như thường: "Bách hóa Giang Bạ, cô là tổng giám đốc chấp hành."

"Oa, vậy các người là công ty gia tộc. . . Dung Giang, Giang Bạ, hắc sao em lại không nghĩ tới !" Biết thân phận của anh rồi, đối mặt tin tức này, Chiến Chiến đã không còn quá kinh ngạc.

Nghe được bốn chữ công ty gia tộc, Tùy Nhạc lạnh lùng vênh môi, Chiến Chiến không biết chuyện, nhưng lòng hiếu kỳ đã bị quyến rũ: "Ài, vậy Hạo Khanh rốt cuộc là thân phận gì? Anh họ Tùy, chị anh họ Nhạc, anh ấy họ Trịnh, anh ấy có quan hệ gì với bác sĩ Trịnh? Hay có quan hệ gì với anh?"

"Vấn đề thật nhiều." Tùy Nhạc xoay đầu của cô, không nói lời gì che lại cái miệng nhỏ nhắn, cho đến Chiến Chiến thờ hồn hên không dứt mới thả ra "Có vài chuyện chưa giải quyết, bây giờ còn chưa thể nói cho em biết, chờ giải quyết xong, lại nói."

Chiến Chiến bị hôn thất điên bát đảo, khó được khéo léo gạt đầu một cái.

Chỉ là đến buổi tối, cô thật đúng là khéo léo không nổi rồi.

Chiến Chiến đẩy ra một cánh cửa phòng khách cuối cùng, mặt tựa như nồi đen, cô cắn răng nghiêng lợi hỏi Tùy Nhạc đang cười hi hi đi phía sau: "Giường đâu!?"

Biệt thự này hai lầu, trừ phòng ngủ chính còn có ba phòng khách, Chiến Chiến chạy một vòng nhưng không có phát hiện chỗ nào có thể ở, trong phòng dơ dáy bẩn thỉu không nói, cả giường cũng không có! Như vậy làm sao ở! !

Chiến Chiến nhìn sàn nhà hành lang trơn bóng sạch sẽ, nhìn lại hoàn cảnh bụi mờ mịt trong phòng, phát điên không dứt: "Anh tìm người quét dọn mà không quét dọn trong phòng sao! ?"

Tùy Nhạc rất vô tội nhún vai: "Nơi này không có người ở, quét dọn cũng chỉ chờ rơi bụi, tại sao phải hành hạ đi Bảo Khiết."

"Uh, anh, nói, em ở đây, có thể chọn một phòng ở!"

"Đúng vậy, em tùy tiện chọn, anh không ngăn trở." Tùy Nhạc hào phóng buông tay "Nhưng có thể ở hay không thì tự em nghĩ. . . . Hoặc là nếu em đều bất mãn, có thể ở chung một phòng với anh."

Sao có thể hài lòng! ? Chiến Chiến tức giận cắn răng: "Anh có ý!"

"Không sai, anh chính là có ý!" Dứt lời, Tùy Nhạc cúi người gánh Chiến Chiến lên vai, vững vàng cố định chân của cô, trực tiếp gánh cô vào phòng ngủ chính giống như khiêng bao bố, hơn nữa thuận thế nhét vào trên giường mềm mại.

Thừa dịp cô còn chưa có phục hồi tinh thần lại, Tùy Nhạc đã đè lại, trên mặt là vẻ mặt nhất định phải được: "Em đừng hoảng ngủ chung với anh đi."

Rõ ràng đã làm tốt chuẩn bị đem mình cho anh, nhưng chẳng biết tại sao, ở thời khắc mạo hiểm này, Chiến Chiến vẫn không có da mặt tiếp nhận sự thực hai người cùng giường chung gối, chẳng lẽ đây chính là "căng thẳng của thiếu nữ"?

"Vậy. . . . Vậy anh ngủ trên sàn nhà!" Thấy sắc mặt anh cứng đờ, Chiến Chiến suy nghĩ một chút lại nói "Nếu không anh ra phòng khách ngủ trên sofa đi."

"Chiến, Chiến." Mặc dù Tùy Nhạc cười, nhưng nhiều hơn lại là lừa gạt "Không bảo anh tắm nước lạnh, thì là ngủ trên sàn nhà, em thật đúng là không xem anh ra gì."

Chiến Chiến bị anh trừng hơi chột dạ, lúc cô sắp không chịu nổi áp lực khi nhìn thẳng vào mắt anh, Tùy Nhạc đột nhiên đưa tay tập kích tới dưới nách và bên hông của cô, dừng lại quấy loạn.

"A! !" Chiến Chiến luôn luôn sợ nhột, nhất là dưới nách, vào lúc này Tùy Nhạc giống như biết nhược điểm của cô, trêu chọc cô như cá tươi rơi vào chảo dầu, Chiến Chiến nhột cháy cả nước mắt ra, thét lên "Dừng tay! A!! Ha ha dừng tay!"

Tùy Nhạc thấy cô như vậy, động tác trên tay chậm lại, nhưng vẫn có tính chất uy hiếp đặt dưới nách của cô: "Có đáp ứng hay không, không đáp ứng anh lại chọc!"

Tùy Nhạc lúc này, đáy mắt thoáng hiện nghịch ngợm khiến Chiến Chiến nhìn vừa mê luyến, vừa tức giận, tròng mắt cô xoay động, vờn tay làm dáng đầu hàng, thờ hờn hờn bình phục một lúc lâu, mới có thể đáng thương hề hề nói: "Em đồng ý. . . . đồng ý. . . ."

Trong nháy mắt Tùy Nhạc thu tay lại, Chiến Chiến chợt bỏ nhào về phía trước, làm Tùy Nhạc té lên giường, vị trí của hai người trong nháy mắt đảo ngược, Chiến Chiến cười gian: "Ha ha, đồng ý mới là lạ! Dám chọc em, xem chiêu!"

Chiến Chiến vui đầu mãnh liệt thọt, tận tình trả thù người xấu giày vò mình vừa rồi, nhưng thọt nửa ngày, Tùy Nhạc lại không động chút nào, Chiến Chiến thờ hờn hờn ngắc đầu, đụng vào tầm mắt Chiến Chiến chính là ánh mắt âm u của Tùy Nhạc.

Trên mặt anh không phải là biểu tình sau khi bị cù lét, so với cái đó còn thống khổ hơn, còn cứng ngắc và. . . . nhẫn nại hơn. Chiến Chiến sợ anh giờ trò lừa bịp, vững vàng ngồi trên thân thể của anh, để ngửa chiêu đó của mình bị anh học được, nhưng vừa dùng sức, khiến cô vừa rồi còn điên cuồng rốt cuộc phát hiện vật thể bị mình ngồi dưới móng, vào lúc này đã nguy hiểm nhô lên chính là —— Tiểu Nhạc Nhạc.

Tùy Nhạc chợt đưa tay, ôm Chiến Chiến vào trong ngực mình, bởi vì mới vừa ma sát mà đáy mắt đều là ngọn lửa, anh nói gần từng chữ: "Em gây họa —— em, đừng, hòng, chạy!"

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Cuộc chiến thứ 26

Một từ 'lửa nóng' cuối cùng biến mất giữa đôi môi giao hợp của hai người, Tùy Nhạc bị cô chọc ra lửa toàn thân, động tác trên tay thần tốc, cái áo có nón đáng thương lại bị nếm ra ngoài lần thứ hai hôm nay, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của anh, nên cô phải mặc lên áo lót màu vàng, bây giờ lại lộ ra, bởi vì

tư thế nằm ngửa, buộc vòng quanh vòng tròn giống như hai đường cong, Tùy Nhạc trực tiếp kéo dây xuống, cả móc lưng cũng không tháo, chột lồi đến bên hông, khiến hai phần ngực không hề che giấu hiện ra ở trước mắt anh.

Hai cánh tay Tùy Nhạc bắt chéo cầm áo sơ mi của mình, quay đầu còi ra, quăng xuống chung với áo gió của cô, rồi sau đó, dán sát lồng ngực nóng bỏng vào. Bàn tay Tùy Nhạc chậm rãi phất qua một khóa dây tây còn chưa tản đi trên người cô, trực tiếp cúi đầu hôn lên, vị trí trái dây tây kia nằm sát bên đỉnh nhọn, Tùy Nhạc mút nó hồng lên rồi, lập tức nghiêng đầu ngậm đỉnh nhọn vào trong miệng.

"Ách ——!" Chiến Chiến theo động tác trong miệng anh, trên người chột cứng lên, Tùy Nhạc không chút hàm hồ càng thêm gần sát phần mềm mại, phạm vi cắn cũng lớn hơn, lan ra bốn phía nhũ hồng. Trong nháy mắt biến mất trong miệng anh.

Mấy lần trước, Tùy Nhạc đều hôn Chiến Chiến đến động tình mới bắt đầu những cử động càng thêm kích thích này, nhưng hôm nay đột nhiên tiến đến bước này, Chiến Chiến chỉ cảm thấy kích thích đột nhiên này hơi không tiêu thụ được, hai tay tựa như đẩy tựa như chống cự đỡ ở đầu vai Tùy Nhạc, lại bị anh đột nhiên bắt lấy cổ tay, từ cổ tay cắn liếm cắn liếm từng chút, dần dần bò lên theo da thịt mịn màng.

Một bên ngực Chiến Chiến bị anh nắm vuốt ve, trên cánh tay truyền đến cảm giác vừa tê vừa nhột, cho đến đầu lưỡi và cùn răng môi của anh đi tới dưới nách sợ nhột của cô.

"A! ——" Chiến Chiến kinh hãi, cái tay không bị vịn chặt liền mạng đẩy đầu Tùy Nhạc ra "Anh làm gì thế. . . Em em chưa có tắm!"

Cuối cùng Tùy Nhạc cũng dời đầu đi dưới sự chống cự mãnh liệt của cô, nhưng còn chưa chờ Chiến Chiến thở nhẹ một hơi, anh chột bắt đầu còi quần jean của cô, bởi vì từng có kinh nghiệm, lần này động tác của Tùy Nhạc càng thêm nhanh chóng, vừa đẩy hai tay của Chiến Chiến ra, vừa kéo quần cô xuống.

Tùy Nhạc ôm Chiến Chiến chỉ còn lại một cái quần lót màu đen trên người lên, ôm theo tư thế công chúa vào phòng tắm trong phòng ngủ, rồi sau đó đặt Chiến Chiến lên ghế sứ trắng lần trước cô từng ngồi, trở tay khóa cửa phòng tắm lại. Chiến Chiến kêu rên một tiếng trong lòng: chớ khóa, em không biết mở!

Chiến Chiến buồn bã nhìn chăm chăm vào cánh cửa công nghệ cao đó, vừa vội vàng kéo xuống một cái khăn lông lớn trên kệ khăn tắm bên cạnh, bọc lấy người mình, Tùy Nhạc mở nước nóng, mắt vững vàng nhìn chăm chăm cô, bắt đầu thông thả ung dung còi quần áo trên người mình xuống.

Quần jean màu lam đậm bị ném ở một bên, trên người Tùy Nhạc cũng chỉ còn dư lại một cái quần lót màu đen, phần nổi lên kia khiến Chiến Chiến mắc cỡ quay mặt, Tùy Nhạc không tiếp tục còi ra, anh lại đi về phía Chiến Chiến, mặc dù động tác không nhanh không chậm, nhưng cơ bụng căng và đường cong bắp đùi, còn có hơi thở nóng rực cũng tỏ rõ trạng thái đang cực độ "Đói bụng" của anh.

"Còn chưa tắm, em cầm nó làm cái gì." Tùy Nhạc gạt khăn tắm trong tay Chiến Chiến ra, hơi sức lớn đến Chiến Chiến căn bản không cách nào chống lại, anh ôm lấy Chiến Chiến trực tiếp đứng vào trong bồn tắm đã quá nửa, đặt Chiến Chiến dưới vòi hoa sen, trong nháy mắt cột nước ấm áp tưới ướt tóc ngắn của Chiến Chiến, dọc theo cổ tinh xảo của cô quanh co chảy xuống, xối toàn thân của cô.

Quần lót nhỏ bé bị Tùy Nhạc thuận thực túm đi, Chiến Chiến không còn được che. Lộ ra dưới ánh nhìn nóng bỏng chăm chú của anh, da trắng nõn bởi vì nước mà càng trơn bóng lộ vẻ mê người, bàn tay Tùy Nhạc bắt đầu vuốt ve từ xương quai xanh của cô, khiến Chiến Chiến liên tiếp khẽ run và kháng nghị.

"Ngoan ngoãn, không phải em muốn tắm sao?" Tùy Nhạc tiện tay đổ chút sữa tắm trong lòng bàn tay, chậm rãi vẽ loạn trên người Chiến Chiến "Anh tắm cho em, có được hay không?"

Mặc dù là câu hỏi, nhưng tay Tùy Nhạc đã sớm tự chủ trương chạy chung quanh, từ trước ngực ngạo nghễ ưỡn lên trượt đến rốn, lại dọc theo eo chuyển đến cổ, rãnh móng, đùi. Sau đó, khi hai chân Chiến Chiến run rẩy, thừa dịp chạy ra trước, tà áo đưa vào giữa hai chân mềm mại của cô.

Ngón tay thon dài của anh ở trong Chiến Chiến, nhẹ xoa nắn, sờ thịt mềm thẹn thùng kia, ngón trở nhẹ nhàng chạm nếp uốn núp ở bên trong, dùng sức nhấn lên tiểu huyệt nổi lên trong đó.

Cảm xúc trơn mịn mềm mại khiến Tùy Nhạc thỏa mãn than thở ra tiếng, tăng thêm một ngón tay "Rửa sạch", cho đến khi một dòng chất lỏng không giống nước ấm tiết ra, Tùy Nhạc càng thêm kích động khó nhịn.

"A ——" Chiến Chiến khó chịu kêu nhẹ, cả người như bị lỏng toả dính vào, trong hỗn loạn đưa tay bắt lực cào, chộp vào trên hông của Tùy Nhạc, kéo trúng vải vóc màu đen. Trên mặt Tùy Nhạc lộ ra nụ cười hấp dẫn lại ẩn nhẫn: "Thế nào, em cũng muốn tắm cho anh?"

Chiến Chiến chỉ cảm thấy cái tay khiến mình trời đất quay cuồng tạm thời rời đi, rồi sau đó, một vật thể nóng dán lên bắp đùi của cô, Tùy Nhạc rên lên một tiếng, kéo tay mềm mại của cô qua: "Giúp anh tắm."

Chiến Chiến cảm giác mặt của mình đã sắp rỉ máu, lực lượng mạnh mẽ, nhiệt độ lửa nóng, và thỉnh thoảng khẽ run, đều bức cô đến trạng thái xấu hổ muốn chết.

Tùy Nhạc cũng không lấy sữa tắm nữa, chỉ mập mờ ma sát ở trên người của Chiến Chiến, chia sẻ bọt xà phòng với cô, Tiểu Nhạc Nhạc trong tay Chiến Chiến vì cô ngưng ngừng mà rút xuống, trực tiếp chen vào giữa hai chân càng làm cho anh hưng phấn.

"Trời. . . Anh anh. . . Tránh ra. . ." Chiến Chiến bị xúc cảm kinh người của anh làm sợ tới mức mạnh mẽ tránh ra, nhưng hai tay Tùy Nhạc ôm chặt hông của cô, không để cho cô nhúc nhích, trong mắt là ngọn lửa như điên cháy lên, dưới lưng và đùi cô, là bọt trơn mịn, ra ra vào vào, một lần một lần,

Tiểu Nhạc Nhạc càng thêm hùng tráng.

"Hiện tại. . . . Còn chưa được, còn chưa tắm rửa sạch sẽ. . . ." Tùy Nhạc cúi đầu nhìn, lửa trong mắt càng ngày càng vương, mà Chiến Chiến là đã sớm nhắm mắt lại, không dám nhìn cái gì nữa.

Mấy lần trước bị anh đeo bám dai dẳng, lại không có động tác trực tiếp như vậy, có lẽ bởi vì cầm giữ không được, Tùy Nhạc chưa bao giờ thật đưa Tiểu Nhạc Nhạc xâm nhập đến vị trí tư mật này, nhiều lắm là dùng ngón tay viếng thăm, mà lần này —— Nước chảy ra rõ ràng không lạnh, lại giống như thứ đó của anh, làm cho người ta bị run rẩy như là lạnh.

Chân Chiến Chiến mềm đi từng chút, thân thể cũng vô lực tựa vào trên người Tùy Nhạc, mặc anh tùy ý, Tùy Nhạc chợt rút Tiểu Nhạc Nhạc làm loạn ra, mở lớn cột nước vòi hoa sen, nhanh chóng cuốn đi bọt còn lại trên người hai người, Chiến Chiến vừa cảm thấy anh vội vàng, đã bị ôm trở về trong phòng như một trận gió, nhét vào trên giường.

Không để ý nước trên người thấm ướt gra giường, Tùy Nhạc chợt ép tới, tách hai chân Chiến Chiến ra, để Tiểu Nhạc Nhạc đến gần, mắt chăm chú nhìn chằm chằm Chiến Chiến, cúi người, khàn khàn nói một câu ở bên tai cô: "Bảo bối, anh yêu em."

Rồi sau đó, chợt ráng sức đi vào.

"A! ! ! ——"

Nếu như nói câu tỏ tình bao hàm thâm tình trước đó thật khiến trái tim Chiến Chiến kịch liệt đập mạnh, như vậy vào lúc này, đau đớn không thể bỏ qua lại làm cho Chiến Chiến nhất thời chảy nước mắt.

Tất cả kiểu diễn và động tình đều bỏ cô đi, Chiến Chiến hung hăng nện một quyền ở trên vai Tùy Nhạc: "Cút ngay!"

Tùy Nhạc không nghĩ đến phản ứng của cô sẽ lớn như vậy, mà Tiểu Nhạc Nhạc của mình chỉ mới tiến vào một cái đầu mà thôi, anh nhịn xuống đau đớn ở bả vai, chịu đựng bất động, ngược lại hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô, dịu dàng hôn từng cái từng cái: "Ngoan, anh không động, không động."

Chiến Chiến tự nhận là một cô gái năng lực kháng đòn tương đối mạnh, vào lúc này lại bị đau làm rơi "hước mắt con gái", Chiến Chiến càng nghĩ càng uất ức, cộng thêm phía dưới còn bị đè, giọng cô thút thút trách mắng: "Bảo anh đi ra ngoài!"

Tùy Nhạc không ngại thái độ ác liệt của cô, vẫn nhẹ nhàng hôn cô, cực kỳ dịu dàng: "Hiện tại đi ra ngoài em sẽ bị đau nữa, không có chuyện gì, em chậm rãi, anh nhẫn nhịn."

Lúc này Chiến Chiến mới phát hiện ra, mặc dù Tùy Nhạc vẫn an ủi mình, nhưng trán cũng nổi lên gân xanh, bắp thịt trên cánh tay cũng căng cứng, hiển nhiên đang đè nén ý muốn xông tới.

Chiến Chiến chờ một lát, mới chậm rãi ngẩng đầu lên liếc mắt một cái, Tiểu Nhạc Nhạc vẫn là bộ dáng "nhất trụ kinh thiên", dường như chỉ tiến vào một chút, còn dư lại phần lớn màu hồng vẫn còn ở trong phạm vi tầm nhìn của cô, Chiến Chiến vội vã thu hồi ánh mắt, nghe được Tùy Nhạc phía trên cười khê một tiếng.

"Cười gì!" Chiến Chiến khó chịu trừng anh, lại phát hiện mặc dù anh cười, nhưng thái độ lại bởi vì mạnh mẽ đè nén mà hơi dữ tợn, cô chưa từng thấy bộ dáng này của Tùy Nhạc, không phải đáng sợ, mà là mãnh liệt cuồng dã.

Thấy dáng vẻ thống khổ của Tùy Nhạc, ngẫm lại mình mới vừa bị đau, lờm Tiểu Nhạc Nhạc một cái, Chiến Chiến không tự chủ làm bầm: ". . . . Chỉ là một vật nhỏ, sao hành hạ người như thế. . . ."

"Nhỏ?" Tùy Nhạc vốn muốn cho cô thích ứng, không ngờ cô còn có tinh lực nói xấu, mà lời nói xấu này, hiển nhiên khiến anh bất mãn vô cùng "Em nói nó nhỏ?"

"Em không phải ý đó!" Chiến Chiến ý thức được mình nói sai, vội vàng giải thích, nhưng đã chậm quá, Tùy Nhạc nở nụ cười như sói, chợt thẳng tiến lần nữa, cắn răng khạc ra hai chữ: "Nhỏ sao?"

Lúc này vật thể lớn lại đi vào, Chiến Chiến cảm nhận được cảm giác đau còn mãnh liệt hơn so với trước kia, vách tường bên trong tựa hồ bị căng ra, lấp đầy.

"Ách ——" Chiến Chiến bị đau nói không ra lời, nhưng ngoài đau đớn, nơi đó truyền tới phập phồng kịch liệt khiến cô cảm thấy xao động từ chỗ sâu trong thân thể, cô không còn kịp phân rõ đó là cái gì, liền bị một loạt động tác như nổi điên của Tùy Nhạc đảo loạn suy nghĩ. . . Hoàn toàn lọt vào trong không gian làm cho người ta hoa mắt, vô lực trống không, rồi lại thỏa mãn.

*****

Đồng hồ treo trên tường yên tĩnh đi qua nửa đêm, ánh trăng yên tĩnh từ trong khe hở rèm cửa sổ chiếu nghiêng xuống, soi ra một mảnh sáng bóng trên sàn nhà, giường lớn bên trong phòng truyền tới tiếng vang kéo kẹt lại rất không phù hợp với cảnh tượng đêm nay.

Chiến Chiến bị Tùy Nhạc ôm từ phía sau lưng, trước ngực đã hiện đầy vết đỏ, bàn tay Tùy Nhạc không biết chán nắn vuốt ve đè ép, mà càng làm cho Chiến Chiến hồng mắt là —— Đây là lần thứ mấy rồi, vì sao Tiểu Nhạc Nhạc còn không dứt.

Chiến Chiến không biết đây là hiện tượng bình thường, hay là Tùy Nhạc đói khát hơn hai mươi năm cuối cùng đào được một cái giếng như cô, hận không thể ép khô cô, mặt của Chiến Chiến dính vào gra giường tơ vàng mềm mại, bởi vì Tùy Nhạc tiến vào từng phát từng phát mà không ngừng ma sát, tư thế vào từ sau lưng khiến giác quan của Chiến Chiến càng thêm nhạy cảm, cô sắp điên rồi!

"... Nữa, không dừng lại. ... Em em liền đánh. ... Anh. ... !" Nói uy hiếp ra khỏi miệng, mềm yếu đến chính cô cũng không nhẫn tâm nghe, Tùy Nhạc dán sát vào lưng cô, cắn lấy sau tai nhạy cảm của cô, động tác phía dưới không ngừng chút nào, âm thanh của anh khẽ run, mang theo hưng phấn vô hạn: "Đánh đi, có hơi sức cứ tới. ..."

Cơ hồ từng chữ, đều kèm theo một cái chạy nước rút mạnh mẽ, mẫn và kháng nghị của Chiến Chiến đều biến thành nức nở nghẹn ngào, biến mất trong gra giường.

Chiến Chiến cuối cùng ngủ mê đi, cũng không biết người khởi xướng ghé tòm có thừa dịp cô ngủ vẫn còn làm chuyện ghé tòm không, khiến lúc Chiến Chiến tỉnh lại, cả người chưa xót đau đớn thiếu chút nữa bạo nói tục.

Bên ngoài vẫn còn đen tối, xem ra cô cũng không có ngủ quá lâu, nhưng tỉnh lại không phải bởi vì ngủ đủ rồi, mà là bị đói tỉnh. Rõ ràng bữa ăn tối ăn nhiều đồ như vậy. ... Xem ra vận động kiểu này thật sự là rất tiêu hao thể lực, mặc dù cô chỉ là người bị dày vò.

Nghĩ đến mình mới vừa cầu xin tha thứ thế nào, Tùy Nhạc cũng không buông tha cô, Chiến Chiến liền hận không thể cắn xuống một miếng thịt từ trên người trần truồng của anh, nhưng —— Nếu như làm anh thức tỉnh, cô có ngày tốt đẹp trôi qua hay không. ... Cũng không thể nói.

Chiến Chiến chỉ có thể giả bộ huy nắm đấm với anh, rồi sau đó rón rén chạy ra khỏi phòng. Cũng may thức ăn trong tủ lạnh rất là đầy đủ, Chiến Chiến lấy ra một cái chân giò hun khói và một cái bánh sừng bò[1], chạy đến bên kia kệ bếp, rút dao nhỏ trên kệ dao ra, cắt xuống một miếng chân giò hun khói, liền ăn như hổ đói.

Ăn nửa cái bánh, cuối cùng hóa giải cảm giác quá đói, Chiến Chiến ngậm một miếng chân giò hun khói, nhờ đèn nhỏ trên tường chiếu xuống, quan sát lò nướng trước mắt. Phía trên lò nướng là học tủ cửa kiếng, Chiến Chiến nhìn thấy một bộ công cụ cô không biết cách dùng bên trong, chỉ là cái thứ ở góc học tủ. ... là cái gì?

Chiến Chiến cho là mình hoa mắt, nhưng nhìn kỹ lại, nơi đó thật như mình nhìn, để một cái bánh răng nhỏ khéo. Bánh răng đặt ở phòng bếp? Quá quý dị. ... Chiến Chiến mở cửa tủ đó ra, lấy cái bánh răng kia ra đặt ở trong tay dò xét cẩn thận.

Kiểu dáng trước đây thật lâu, hiện tại bánh răng xuất xưởng đã dùng vật liệu thép có chất lượng tốt hơn, điểm này từ màu sắc là có thể phân biệt, chớ nói chi là sờ ngay mặt bánh răng cũng cho thấy năm của nó rất xưa.

Tuy rằng là như thế, bánh răng lại được bảo dưỡng vô cùng tốt, không có rỉ sét không có vết cắt, Chiến Chiến khẽ cau mày, trong lúc bất chợt, trong óc của cô dần hiện ra bánh ngọt đầu tiên Tùy Nhạc tặng cho "Chiến Đình Đình"!

Bánh ngậm trong miệng bởi vì kinh ngạc mà rơi —— Không phải như cô nghĩ chứ! Chiến Chiến chậm chậm chuyển động bánh răng, đưa vòng bên trong về phía ánh đèn hoàng hôn, cẩn thận nhìn sang, trên mặt bằng phải có khắc một chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: Chiến.

Đây là phương thức làm ký hiệu cho món đồ chơi mình yêu mến nhất lúc Chiến Chiến bốn tuổi, hôm nay, Chiến Chiến sắp hai mươi bốn tuổi, cầm cái bánh răng này, trọn mắt hốc mồm.

"Anh mặt trắng" không phải Trịnh Hạo Khanh? ! Là Tùy Nhạc! ? "Anh mặt trắng" cười dịu dàng sẵn sóc, rất tốt với cô, là Tùy Nhạc giày vò cô đến nửa đêm!?

"Chiến Chiến, em làm gì ở đây giọng nói khàn khàn lúc mới vừa tỉnh ngủ của Tùy Nhạc vang lên ở phía sau, Chiến Chiến chợt xoay người, Tùy Nhạc trần nửa người trên tùy tiện mặc vào một cái quần ngủ đang đứng phía sau.

Chiến Chiến xóc xếch trong "đèn".

Tùy Nhạc rút cuộc thấy rõ Chiến Chiến nắm thứ gì trong tay, giống như cũng thanh tỉnh theo, anh lười biếng cười: "Phát hiện?"

"Này. ... Cái này, thật sự là. ..."

Tùy Nhạc chậm rãi đi tới, thấy trên tay cô đều là mỡ dính lại sau khi ăn bánh, khẽ nâng lông mày, cầm lấy bánh răng: "Tay mỡ lợn không thể cầm."

Thấy bộ dạng của anh như ôm bảo bối, Chiến Chiến càng thêm không xác định: "Thật là anh!?"

"Nếu không là ai, còn tưởng rằng là A Hạo?" Tùy Nhạc bĩu bĩu môi, tiếp cận tới siết chặt cầm của cô "Tình yêu đầu, nụ hôn đầu, đêm đầu của em đều là của anh!"

"Đợi lát nữa. ... Em bảo anh chậm rãi. ..." Chiến Chiến xoa xoa trán, cố gắng thích ứng sự thật này, cứ có cảm giác lịch sử lãng mạn mơ hồ tràn đầy màu hồng lúc nhỏ của cô, cứ như vậy bị Tùy Nhạc phá vỡ.

"Chậm cái gì?" Bàn tay Tùy Nhạc leo lên bắp đùi lỏa lồ của cô "Anh chậm không được. ..."

Trên người Chiến Chiến chỉ tùy ý khoác một cái áo ngủ lớn, trong bóng tối cô cũng không có nhìn kỹ, vào lúc này mới phát hiện, là Tùy Nhạc, dưới áo

ngủ rỗng tuếch, tay Tùy Nhạc lập tức chạy đến chỗ anh muốn.

Ở trong mắt của anh thoáng hiện ngọn lửa lần nữa, Chiến Chiến chỉ cảm thấy da đầu tê dại, tóc muốn dựng lên, cô chỉ là ra ngoài tìm thức ăn mà thôi! Mà thôi!

"Đừng làm rộn! Em . . . Em muốn đi" Chiến Chiến gãi tăng hai chân, liều mạng túm chặt quần áo bị lôi kéo.

Thấy cô không hợp tác, Tùy Nhạc không đặt tinh lực ở trên quần áo mỏng manh đó nữa, mà là trực tiếp từ đáy dò vào, ôm mông mềm mại của cô, ráng sức bế cô lên kệ bếp. Đá cẩm thạch lạnh như băng khiến toàn thân Chiến Chiến trong nháy mắt run lên, Tùy Nhạc thừa dịp này chen vào giữa chân của cô, thân thể cao to vững vàng bao lại không gian phía trên cô, chột cúi đầu hôn lên.

Tùy Nhạc giống như là một con thú dữ vĩnh viễn không biết thỏa mãn, chỉ cần vừa nhìn thấy Chiến Chiến, nhất là Chiến Chiến mê người như vậy, liền lập tức không chế không được nhào tới, Chiến Chiến bị hôn đến trời đen kịt ở trên kệ bếp.

Tùy Nhạc hơi hơi dùng sức, càng thêm gần sát Chiến Chiến, khiến chân cô bị vội vả mở ra thêm, quần ngủ của Tùy Nhạc sớm đã bị văng ra ngoài, lúc này Tiểu Nhạc Nhạc nhô lên lại thành công tiếp xúc với Chiến Chiến lần nữa, trong đầu Chiến Chiến chỉ có một ý tưởng: anh bị điên rồi!

"Anh. . . Anh tỉnh táo một chút, nơi này là phòng bếp!" Chiến Chiến cố gắng di chuyển lui về phía sau, nhưng đá cẩm thạch bóng loáng tiếp xúc da ướt thì lại mảy may không động đậy được, cảm giác đau đớn ở giữa chân còn chưa có biến mất, Chiến Chiến khẽ hô cầu xin tha thứ "Tùy Nhạc, em còn. . . đau. . ."

Những lời này khiến Tùy Nhạc ngừng lại, anh mượn ánh đèn cúi đầu tra xét, bộ vị bị tách ra của Chiến Chiến hơi sưng đỏ, hiển nhiên vận động mạnh lúc trước quả thật làm cho cô không chịu nổi, đôi tay Tùy Nhạc ở giữa bấp đùi cô, mở chân Chiến Chiến ra thêm, khiến bên trong hoàn toàn triển hiện, Chiến Chiến mắc cỡ đưa tay che đi, không để cho anh nhìn.

Tùy Nhạc chỉ giữ vững chân của cô, dần dần ngồi xổm người xuống. Chiến Chiến căn bản không biết anh muốn làm gì, chỉ vội vàng bảo vệ xuân sắc quá mức mắc cỡ, nhưng không ngờ, khi xúc cảm nóng kia leo lên bấp đùi, cả người cô đều ngây ngốc.

Kịch liệt run rẩy, cảm giác điên cuồng, Chiến Chiến ở lúc Tùy Nhạc hôn xẹt qua da mềm mại bên chân, hôn lên trung tâm, hoàn toàn bị cuốn lấy.

"A. . . Trời. . . !" Chiến Chiến hung hăng cắn mu bàn tay mình, để ngừa cô phát ra tiếng hét chói tai hồng mắt, kích thích như vậy quả thật khiến cô muốn té xỉu, nhưng người tạo ra điên cuồng đó, không chút nào để ý tới cái tay khuróc từ của cô, đầu lưỡi lướt qua.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Cuộc chiến 27

Chiến Chiến ngồi ở trên kệ bếp lạnh như băng, trừ đi bộ phận chạm vào mặt bàn, các nơi khác trên thân thể đều giống như bốc lửa, thể công điên cuồng của Tùy Nhạc khiến cho cô cơ hồ sắp tê liệt ngã xuống.

Môi lưỡi của Tùy Nhạc lặp lại trêu chọc ở địa phương mẫn cảm nhất của cô, mỗi một động tác đều làm cho Chiến Chiến căng thẳng buông lỏng, không biết làm sao thừa nhận. Bàn tay lửa nóng của anh vững vàng trong bấp đùi cô, hô hấp nóng bỏng theo động tác của anh phun ở bốn phía nơi bí mật của cô.

Sắp điên rồi! Sắp điên rồi! Chiến Chiến chỉ cảm thấy vô lực trước nay chưa từng có, cô khê mờ mắt, phòng bếp là kiểu mờ, đối diện là phòng khách, trong ánh đèn lờ mờ giống như chỉ có một mình cô, nhưng phía dưới lại có sự tồn tại không thể sao lãng, cô lại không dám cúi đầu nhìn, chỉ có thể mặc cho thân thể của mình dần dần mềm mại, dần dần chống đỡ không nổi. . .

Tùy Nhạc cảm thấy thân thể của cô nghiêng ra sau, một tay vội vàng ôm chặt hông của cô, răng môi tạm thời ngưng hành hạ cô, anh khê nâng thân thể lên, thấy Chiến Chiến đã mềm nhũn ra, trong mắt là sương mù mờ mịt, vẻ mặt đáng thương lại mê người.

Chiến Chiến thật vất vả trở lại thấy Tùy Nhạc đang nhìn mình, đột nhiên ủy khuất mếu miệng, ở dưới tình huống Tùy Nhạc không hề chuẩn bị đột nhiên oa oa gào thét lên: "Ô ô. . . Tên biến thái này. . . Ô a a. . . !"

Tùy Nhạc vốn đang có đầy tư tưởng xấu trong đầu, vào lúc này vạn vạn không nghĩ tới Chiến Chiến khóc lên, anh lập tức đứng thẳng người ôm cô vào trong ngực, điên cuồng an ủi, dựa theo gương mặt của Chiến Chiến mà hôn mà xoa, nhưng làm thế nào cũng không dụ dỗ được.

Vừa rồi Tùy Nhạc đặt cô ở trên kệ bếp, làm việc đó với cô, đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi cô có thể tiếp nhận, anh sao. . . . Tại sao có thể như vậy! !

Chiến Chiến cũng không nhớ được mình vô pháp vô thiên mà khóc, là chuyện lúc nào rồi, vừa nhu nhược vừa đã mạn vừa không hiểu chuyện, nhưng thật giống như người ở bên cạnh mình này, sẽ chấp nhận toàn bộ của cô.

Lúc Tùy Nhạc dựa tới muốn ôm cô, Chiến Chiến đâm một quyền vào ngực Tùy Nhạc, tránh cái miệng của anh: "Tránh ra! Tên lưu manh này! Sắc lang, biến thái!"

Lúc này Chiến Chiến dùng lực không biết nặng nhẹ, Tùy Nhạc nhìn xuống đau đón ơng ơng ở ngực, vẫn không ngừng ôm cô vào trong ngực, cái tay chống đỡ trong lúc vô ý đụng vào mặt bàn lạnh như băng, lúc này mới phát hiện ra vừa rồi mình nhất thời kích động, cư nhiên bắt đầu làm xằng làm bậy ở chỗ này.

Tùy Nhạc không để ý Chiến Chiến đánh mình, bế cô lên, ôm trở về phòng ngủ, cẩn thận đặt lên giường. Lúc này Chiến Chiến đã lấy lại tinh thần, sờ nước mắt ngang dọc trên mặt mình, xấu hổ muốn trốn vào trong chăn. Trên thực tế, cô cũng làm như vậy, chỉ là lập tức bị Tùy Nhạc kéo lên.

"Anh làm gì thế! Trà chẩn cho em!" Chiến Chiến tròn tròn mắt, tức giận nhìn Tùy Nhạc, Tùy Nhạc đưa tay lau đi nước mắt của cô, hỏi: "Tại sao khóc?"

Chiến Chiến đỏ mặt lên, cọ xát mặt lung tung ở trên cánh tay, ngã đầu không dậy nổi: "Ngủ!"

"Nói, nào có người bởi vì ngủ khóc." Tùy Nhạc không nổi giận tiếp tục đề ra nghi vấn "Là vừa rồi anh làm em không thoải mái sao? Hay là đau? Không được, anh phải xem một chút."

"Anh làm gì thế, tránh ra!"

"Không được, trừ phi em nói cho anh biết tại sao khóc!"

"Anh. . . Anh. . . Sao lại như vậy. . . Chỉ có sắc. Phím tình cảm mới có thể như vậy. . ." Chiến Chiến nhăn nhó nói ra bất mãn của mình, trong đầu lại hiện lên hình ảnh vừa rồi, thân thể chợt tê dại, cô quyết định kéo chăn che kín đầu, ngăn trở ánh mắt Tùy Nhạc.

Tùy Nhạc sững sốt, rồi sau đó mới phản ứng được, khóe miệng từ từ nhếch lên về vui vẻ bất đắc dĩ: xem ra anh quá nóng vội rồi, Chiến Chiến còn không thích ứng được. Anh cúi xuống cách chăn ôm Chiến Chiến: "Được, được, là anh không đúng."

Thật lâu, trong chăn mới truyền ra một tiếng uhm: "Về sau không cho nữa!"

Tùy Nhạc nhướng lông mày ngon nui lên, bỏ quên cảnh cáo này —— Về sau không cho, vậy sao được! ? Nhưng mà anh không vội ở nhất thời, về sau. . . Từ từ đi.

Tùy Nhạc cũng chui vào chăn theo, ôm hông của Chiến Chiến, nhắm mắt lại dụ dỗ: "Ngoan, ngủ trước, đừng để mệt."

Chiến Chiến mặc dù rất mệt mỏi, nhưng vẫn đẩy tay Tùy Nhạc ra, xoay xoay vắn vắn sai khiến anh: "Lấy. . . lấy túi quần áo của em ra."

Không để ý biểu tình chế nhạo trên mặt Tùy Nhạc, Chiến Chiến hết sức giữ vững nghiêm chỉnh, từ trong túi anh đưa tới nhanh chóng móc ra một cái quần lót, lúc này mới an tâm che kín chắn, đưa lưng về phía Tùy Nhạc ngủ. Tùy Nhạc buồn cười nhìn cô gái nhỏ co rút thành một cục, hai người nên làm đã làm, cô lại còn. . . Ngượng ngùng, Tùy Nhạc ôm chặt cô, mang theo nụ cười dần dần chìm vào mộng đẹp.

Một giấc này của Chiến Chiến, ngủ vô cùng sâu.

Mở mắt ra khắp nơi đã là ánh mặt trời sáng lạn, Chiến Chiến theo phản xạ nhắm mắt lại, bởi vì bị đau nhói mà phát ra bất mãn râm rì hơi nhỏ, nhưng vừa mới râm rì chưa được hai tiếng, đột nhiên ngang hông buộc chặt, bị Tùy Nhạc lật qua, hai phần ngực dựa vào nhau.

"Ngủ có ngon không?" Môi Tùy Nhạc hôn tóc mềm của Chiến Chiến, quyến luyến cọ cọ.

Tối ngày hôm qua ở phòng bếp, bởi vì "Vật dính ước" đó đánh thẳng vào, Chiến Chiến cũng không kịp ngượng ngùng, mà giờ khắc này, dưới ánh sáng sáng rõ như vậy, Chiến Chiến xấu hổ không còn chỗ ẩn thân, theo ý cô "Sáng sớm" sau khi hai người xảy ra quan hệ lần đầu, cô hơi không biết làm sao.

Thấy cô không đáp lời, Tùy Nhạc cúi đầu xuống cọ chóp mũi của cô: "Còn chưa tỉnh ngủ ư, sao không để ý anh?"

Tùy Nhạc đã sớm thấy hai mảng đỏ ửng không thể bỏ qua trên mặt Chiến Chiến, lại giả như không biết sự tình quan tâm hỏi: "Thế nào, còn đau?" Nói xong, tay liền trượt xuống dưới, một động tác này, khiến Chiến Chiến không giả bộ được nữa, chợt chặn móng vuốt "Tội ác" của anh lại, cũng nhân cơ hội cách xa anh một chút, trong miệng bất mãn trách mắng: "Anh siết em cả đêm, sắp tắt thở, làm sao có thể ngủ ngon!?"

"Vậy sao?" Tùy Nhạc khề đứng dậy che phía trên của cô lại "Anh lại thấy em ôm anh rất chặt, xem, anh nghĩ ngang hông của anh đã có vết bầm rồi." Trên người Tùy Nhạc không có quần áo, giờ phút này lồng ngực tinh trắng sáng rõ dưới ánh mặt trời khiến trái tim Chiến Chiến run lên, cô vén chăn lên bỏ chạy xuống dưới giường, nhưng không ngờ hông và chân của mình quá thật bị đau giống như không phải của mình!

Tùy Nhạc hiểu rõ đưa tay kéo thân thể cứng đờ của cô trở về, bàn tay rỗng sức xoa từ từ: "Ngủ một giấc vẫn còn đau vậy sao? Nằm một lát nữa đi, thêm một chút."

Anh là người khôi xướng có được hay không! ! Chiến Chiến không cảm kích đẩy tay anh ra, tự đâm đâm hông cứng ngắc: "Còn nằm, nằm nữa em sẽ tới trễ."

Tùy Nhạc nhíu mày: "Bây giờ đã là hai giờ chiều rồi."

"Cái gì!?" Chiến Chiến vừa nghe thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nhưng thân thể mình lại không nghe sai bảo, thật sự hoạt động không được, cô nhìn đồng hồ báo thức ở đầu giường, thật đã hơn hai giờ rồi!

"Anh! Sao anh không gọi em dậy!" Chiến Chiến cực kỳ tức giận, lại chỉ có thể từ đứng dậy, tìm kiếm quần áo của mình khắp ngủ.

"Em cũng ngủ đến bây giờ, chớ nói chỉ là người luôn ra sức như anh." Tùy Nhạc nhăn nhó chân mày, khi nói chuyện không ngừng buồn bã đăm đăm hông của mình, thấy Chiến Chiến không để ý tới khoe mẽ của anh, Tùy Nhạc thay đổi sách lược nhào người ra kéo Chiến Chiến mới vừa tìm được áo về trên giường "Hôm nay chớ đi, đáng về này của em, cũng không cách nào làm việc."

Còn không phải vì anh! Chiến Chiến tức giận trừng mắt nhìn anh, không thuận theo gãy giữa: "Không được, ngày hôm qua em đồng ý với chú Tả hôm nay sẽ đi làm đang hoàng!"

Tùy Nhạc không lên tiếng, lại nhào người ra cầm điện thoại bàn ở đầu giường lên làm bộ muốn bấm số, lại bị Chiến Chiến dè cổ tay lại, Chiến Chiến cảnh giác theo dõi anh: "Anh làm gì thế?"

Chỉ thấy Tùy Nhạc không chút hoang mang trả lời: "Nói với chú Tả tối ngày hôm qua em vận động quá độ, hôm nay không thể đi làm."

"Anh dám!"

"Xem anh có dám hay không."

"A"

Tùy Nhạc dương dương điện thoại trong tay: "Chọn một đi, em gọi hay anh gọi"

Theo cá tính của Tùy Nhạc, coi như hôm nay cô thành công ra cửa đi làm, điện thoại của anh cũng nhất định sẽ gọi tới chỗ chú Tả, đến lúc đó mặt của cô phải đặt chỗ nào!

Chiến Chiến xụ mặt nhận lấy điện thoại, rất là bất đắc dĩ bấm số của "Chiến Xa", là Kế Toán nghe điện thoại, vừa nghe là Chiến Chiến, âm thanh dè mê đột nhiên tỉnh táo: "Chị Chiến!"

"Hôm nay chị có chuyện không thể đến, em bảo chú Tả nghe điện thoại, chị nói với chú một tiếng."

"A! Sự phụ Tả đã sớm nói cho em biết, nếu chị gọi điện tới cứ nói chị biết hôm nay không tới cũng được!"

Chiến Chiến nhướn mày: "Tại sao?"

"A, bởi vì hôm nay quá rồi rảnh, việc ngày hôm qua đã làm xong hết, cho nên mới không cần, sự phụ Tả cũng qua bên cạnh la cà rồi sao."

"Vậy sao?" Chiến Chiến không tin hỏi, rõ ràng ngày hôm qua có đi ngang qua xem, trong sân có đậu vài chiếc xe, bây giờ đã làm xong? Chiến Chiến tiếp tục truy vấn "Vậy chuyện hợp đồng ngày hôm qua?"

"Giải quyết! Ngày hôm qua chị fax lại bên kia đã không có cách nào khác chống chế rồi, chú Tả đã giải quyết! Yên tâm đi chị Chiến!"

Khi Kế Toán trả lời sáng khoái xong rồi cúp điện thoại, Chiến Chiến cứ có cảm giác thái độ của cậu ta có vấn đề, nhưng lại không thể nói được không đúng chỗ nào, Tùy Nhạc lấy điện thoại qua để ở một bên: "Xong chưa, chết đói, chúng ta đi lấy đồ ăn thôi."

Bị Tùy Nhạc quán, cộng thêm thân thể khó chịu, Chiến Chiến tốn thời gian nhiều hơn bình thường mới rửa mặt xong, lúc xuống cầu thang cô rớt cuộc cũng ý thức được trạng thái trước mắt của mình rất không thích hợp đi ra ngoài, lúc này mới bỏ ý niệm "Chăm chỉ".

Tùy Nhạc sớm đi tới phòng bếp trước cô một bước, vẫn đứng ở cửa không có đi vào, ngược lại quay đầu cười như không cười nhìn Chiến Chiến từ trên cầu thang đi xuống. Chiến Chiến vừa thấy khuôn mặt cười xấu xa kia đã biết không có việc tốt, quả nhiên, từ thân thể nghiêng qua của anh nhìn vào trong, chính là chân giò hun khói, dao băm, còn có bánh răng tối hôm qua vội vàng nhét vào nơi đó. Trên mặt bàn hỗn độn, nhắc nhở Chiến Chiến ngày hôm qua ở chỗ này thiếu chút nữa xảy ra chuyện điên cuồng, cô vội vàng quay đầu vào phòng khách, không để ý tới Tùy Nhạc.

Cũng may Tùy Nhạc không có nói gì, thức thời ngoan ngoãn chuẩn bị thức ăn cùng với món điểm tâm ngọt sau khi ăn xong, dùng thức ăn hoàn toàn thu phục tâm linh hơi giận của Chiến Chiến.

Sau khi ăn xong, Tùy Nhạc lười kéo Chiến Chiến ngồi ở trên ghế quý phi trước cửa sổ sát đất trong phòng khách, lười biếng phơi ánh mặt trời. Chiến Chiến bởi vì chuyện tối hôm qua, hơn nữa thân thể mệt mỏi, mí mắt lại bắt đầu đánh nhau, chỉ là, bàn tay không thành thật của Tùy Nhạc khiến cô không thể ngủ.

Người này mới vừa xưng phong nhận việc giúp cô xoa bóp, nhưng ắn ắn một hồi lại làm càn, Chiến Chiến bấu bàn tay đang chui vào trong quần áo của cô: "Anh xong chưa!"

"Chưa xong!" Tùy Nhạc nghiêm mặt dựa tới "Anh vừa mới ăn một bữa thịt mà thôi, cũng chưa đỡ thèm . . ."

Chiến Chiến đã không có biện pháp với da mặt dày của người này, hai người đang anh đẩy em đưa thì chuông cửa lại truyền đến tiếng vang thanh thúy.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Cuộc chiến thứ 28

Chiến Chiến vội vàng đẩy móng vuốt sói của Tùy Nhạc ra, luống cuống tay chân sửa lại cổ áo bị anh kéo lệch của mình, đẩy anh đi mở cửa. Tùy Nhạc cũng không dây dưa với cô nữa, chỉ là một khắc quay lưng lại khẽ nhủ đầu lông mày, thời gian này còn có người tới. . .

Tùy Nhạc kéo cửa chính ra, nhìn người ngoài cửa cười như không cười, nói: "Đã đoán được là cậu."

Trịnh Hạo Khanh vừa định trả lại anh một đụ cười, nhưng độ cong rất nhỏ kia đã dừng lại từ lúc thấy cái đầu ló ra trong phòng khách, cứng ở khóe miệng.

Chiến Chiến mặc quần áo đơn giản ở nhà đi ra, nhìn thấy Trịnh Hạo Khanh lập tức lộ ra mặt nụ cười sáng lạn: "Hạo Khanh, anh tới rồi!"

"Đi mang dép vào, luôn chạy chân không trong nhà, đáng về gì chứ." Tùy Nhạc lấy dép cho Trịnh Hạo Khanh, xoay người nói với Chiến Chiến.

Trong phòng ẩm áp vô cùng, sau khi Chiến Chiến rời giường trực tiếp lê lêch trên sàn nhà, vào lúc này mắt cá chân và gót chân nhỏ nhắn đều lộ ở ngoài, cô bị Tùy Nhạc nói khiến mặt đỏ lên, gãi gãi đầu, xin lỗi cười cười với Trịnh Hạo Khanh, lại trợn mắt nhìn Tùy Nhạc một cái, mới lẹ xẹp đi lên lầu mang dép.

Ánh mắt cứng chiều của Tùy Nhạc, khiến trái tim Trịnh Hạo Khanh chấn động mạnh một cái, anh mím môi thật chặt, nhìn bóng dáng biến mất ở cửa phòng ngủ chính, tay nắm văn kiện dần dần hiện ra gân xanh, anh bình tĩnh nhìn Tùy Nhạc, từng chữ từng câu hỏi: "Chiến Chiến, sao lại ở chỗ này?"

"Tôi cho là cậu đã sớm biết." Tùy Nhạc không chút để ý nói, ánh mắt lại sắc bén dị thường "Tôi thích Chiến Chiến cũng không phải là chuyện một ngày hai ngày rồi."

Hầu kết của Trịnh Hạo Khanh lay động mấy cái, cuối cùng lại không nói gì, chỉ đưa văn kiện trong tay tới: "Phần văn kiện này rất quan trọng, tôi nghĩ cậu nên coi"

Tùy Nhạc đi tới trước tủ rượu, tùy ý dựa vào trên quầy bar, miễn cưỡng lật xem, trong quá tình đọc, động tác càng ngày càng chậm, rốt cuộc ý thức được —— Đây thật sự chính là một phần văn kiện quan trọng.

"Tôi còn tưởng rằng văn kiện chỉ là thứ cậu dùng để ngụy trang." Tùy Nhạc tỉ mỉ xem qua nội dung bên trong, sau theo thói quen bình thường, đem mấy tờ giấy văn kiện ném vào trong máy cắt nát ở tủ rượu.

Ánh mắt của Trịnh Hạo Khanh lóe lóe, rồi sau đó bắt đầu dĩ nửa thật nửa giả nói: "Văn kiện quả thật quan trọng, chẳng qua tôi cũng thật dùng nó để ngụy trang tới gặp cậu, được chưa."

"Kỳ Nhiên bảo cậu tới gặp tôi hay giám thị tôi, tôi không phân rõ sao?" Tùy Nhạc lạnh lùng cười, anh còn chưa nói tiếp, Chiến Chiến lại lẹ xẹp từ trên lầu chạy xuống.

"À? Sao Hạo Khanh còn đứng?" Chiến Chiến đã chạy tới giống như một cơn gió, thấy Tùy Nhạc chiếm đoạt vị trí trước tủ rượu, bắt mắt đẩy đẩy anh "Sao anh có thể để cho khách đứng, còn mình ngồi!?"

Nhưng cô lại không biết bộ dáng của cô giống như chủ nhân căn nhà này, quần áo lỏng lẻo ở nhà trên người, có lực sát thương hơn cái ghế ngồi nhỏ kia. Trịnh Hạo Khanh miễn cưỡng nâng lên một nụ cười đáp lại cô: "Không có sao, anh, đi ngay bây giờ."

"À?" mặt Chiến Chiến tức nuối "Bây giờ đi à, chúng ta đã rất lâu không gặp mặt rồi, thật nhớ anh."

Trên mặt Trịnh Hạo Khanh rốt cuộc hiện lên mỉm cười thật lòng, không nhịn được đưa tay sờ sờ tóc của cô: "Lần sau đi, hôm nay thật sự có chuyện, lần sau anh mang bánh ngọt đến 'Chiến Xa' cho em."

Thời gian này, Trịnh Hạo Khanh đều là bộ dạng vội vàng trước mặt Chiến Chiến, cũng không biết anh rốt cuộc đang bận cái gì, đáy mắt không che giấu được một nỗi mệt mỏi, nghĩ tới đây, Chiến Chiến đứng ở cửa cũng thờ dài, khép cửa chính lại.

Còn chưa thở ra, đột nhiên liền bị bàn tay sau lưng ôm lên, áp sát vào lồng ngực đầy đặn kia, âm thanh mang theo một chút cảnh cáo của Tùy Nhạc thổi vào lỗ tai cô: "Ồ trước mặt anh cứ nhiên động tay động chân với người đàn ông khác!"

"Nào có!"

"Không?" Tùy Nhạc khó chịu hừ hừ, bàn tay không chút khách khí vò rối tóc của cô "Còn nữa, sao anh chưa bao giờ nghe em nói em nhớ anh!? Hờ? Lại nhớ A Hạo?"

Chiến Chiến rút cuộc ngửi thấy mùi dấm, cô bắt đầu đi liếc mắt về phía trần nhà xinh đẹp: "Làm ơn, anh lại ghen với Hạo Khanh!"

"Xem một chút, gọi thân thiết như vậy. . . ." Tùy Nhạc chợt khom người ôm Chiến Chiến lên, thật nhanh nhét vào trên ghế quý phi rải đầy ánh mặt trời, rồi sau đó cấn răng nghiêng lợi nhào lên, không hài lòng nói "Cho rằng anh ta là tình yêu đầu của em, thích bánh ngọt của anh ta. Anh ta vừa xuất hiện hai mắt em liền tỏa ánh sáng, còn nói nhớ anh ta!"

Chiến Chiến bị đáng về kích động của anh làm sợ hết hồn, rồi sau đó lại bật cười, con người cô vòng vo hai vòng, khó nhìn thấy được bộ dáng này của Tùy Nhạc, lại nổi lên hứng thú trêu chọc, Chiến Chiến làm bộ nghiêm túc đâm đâm cơ ngực của một bình dấm chua: "Này, sao anh lại nhỏ mọn thế."

"Lại nói, thời gian em quen với Hạo Khanh lâu hơn anh mà, có tình cảm tốt với anh ấy cũng bình thường, lại thêm tay nghề tốt, còn đẹp trai, em thích, không được sao?" Chiến Chiến cố ý nhấn mạnh chữ thích này, quả nhiên nhìn thấy sắc mặt của Tùy Nhạc càng thêm khó chịu.

Kể từ khi hai người chính thức lui tới, khí phách trước kia của Chiến Chiến bất tri bất giác đều không có tác dụng, vẫn ở trạng thái bị Tùy Nhạc khi dễ áp bức trêu đùa, thật vất vả có một cơ hội nhìn bộ dáng này của anh, Chiến Chiến nói xong lời nói này trong lòng còn dương dương đắc ý: cuối cùng để cho mình thờ ra rồi !

Chỉ là, Tùy Nhạc cũng không tùy tiện bị cô cười lên đầu, hơn nữa hiện tại, anh rất để ý cái vấn đề này. Tùy Nhạc lại lộ ra nụ cười méo miệng chiêu bài -- khiến Chiến Chiến run tay, anh một tắc một tắc kéo sát hô hấp của hai người, kể mỗi của cô: "Thích?"

"Bảo bối, em thật đúng là đang ở trong phúc mà chẳng biết. . . ." Cả người Tùy Nhạc giữ chặt Chiến Chiến, còn đưa ra một cái tay từ từ cời nút áo sơ mi của mình, lộ ra xương quai xanh kêu gọi và một chút cơ ngực "Đã có bạn trai ưu tú lên được phòng khách xuống được phòng bếp, lúc nhàn hạ còn có thể ấm giường như anh, em còn cái gì chưa đủ, hử?"

Anh mập mờ mà sát Chiến Chiến, không để cô kháng cự, nắm tay của cô đặt lên lồng ngực của mình: "Đáng người không hài lòng? Tay nghề không hài lòng? . . . Không phải mà, mỗi lần ăn em đều vui vẻ."

Nói đến đây, Tùy Nhạc làm bộ nghĩ sâu xa hai giây, rồi sau đó lộ ra nụ cười rộng mở trong sáng: "Hay là em ghét bỏ tay nghề ở 'phương diện kia' không tốt, không có cho em ăn no?"

Chiến Chiến bị thể trọng của anh đè thờ dộc liên tiếp, thấy miệng anh càng nói càng không đứng đắn, hận không thể đưa tay bịt lại, đáng tiếc một tay bị anh đè ở nơi ngực hai người, một tay khác, thì bị nắm dỏ xuống, Chiến Chiến đỏ mặt rồi tỉnh rồi mù: "Tùy đầu to, anh. . . Anh nghiêm chỉnh một chút!"

"Anh rất nghiêm chỉnh. . . ." Biểu hiện trên mặt Tùy Nhạc vừa hư vừa hấp dẫn "Anh cần phải tự kiểm điểm sao?"

"Được, được! Em sai lầm rồi! Anh tốt nhất, không cần kiểm điểm!" Chiến Chiến nhảy cảm cảm thấy không khí không đúng, vội vàng cầu xin tha thứ "Anh đè em thật khó chịu, đứng lên nói chuyện có được hay không ~" Nở cười, cùng hiếm khi làm nũng và lấy lòng, Tùy Nhạc nhìn ở việc này, cuối cùng tạm thời thả cô một lần, nhưng Chiến Chiến vẫn không thể nào tránh được mồm sói.

*****

"Vừa mới bắt cho rằng Hạo Khanh chính là 'anh mặt trắng' nha, lại nói anh ấy vẫn rất chăm sóc em, tự nhiên quan hệ thân hơn, cũng thật thích anh ấy. . . ." Chiến Chiến vội vàng trấn an Tùy Nhạc sắp phát tác "Không phải cái loại thích đó, chỉ là đơn thuần giữa bạn bè, nếu không em cũng sẽ không tác hợp anh ấy với Bàn Nha!"

Nói tới chỗ này, Chiến Chiến không khỏi thờ dài một cái: "Cũng chính là vì vậy, em cảm thấy không phải với Hạo Khanh. Lúc ấy Bàn Nha nhắc tới với em, cho nên sau đó mỗi lần gặp mặt Hạo Khanh em đều không ngừng quạt gió thổi lửa, vốn cho là thúc đẩy một chuyện tốt, ai biết Khâu Triết trở lại, ngày đó còn gặp phải. . . . ."

"Gặp phải cái gì?" Tùy Nhạc phát hiện mặt của Chiến Chiến biến đổi, tò mò hỏi.

"Ách. . . Cũng không có gì, chỉ là Bàn Nha và Khâu Triết vẫn chưa rõ quan hệ, hơn nữa trong thời gian ngắn cũng không thể làm rõ! Cho nên, anh xem vị trí của Hạo Khanh không phải rất lúng túng sao." Chiến Chiến ảo não nắm tóc, "Cứ có cảm giác Hạo Khanh nhất định sẽ bị thất tình, cho nên cảm thấy rất ngại."

"Vậy em nhiệt tình như vậy, là bởi vì thương tiếc A Hạo?"

"Ài, cũng không phải là thương tiếc, chính là cảm thấy. . . Có chút áy náy."

Tùy Nhạc nghe đến đó, lười biếng lui về phía sau nằm, nhắm mắt lại ở dưới ánh mặt trời, thoải mái hít sâu: "Không cần áy náy, A Hạo căn bản không có yêu Tề Tề."

"À?" Chiến Chiến kinh ngạc mở to hai mắt, hiển nhiên giữ vững hoài nghi đối với lời nói của Tùy Nhạc "Nhưng Bàn Nha chính miệng nói với em!"

"Em cảm thấy hai người bọn họ giống không? Cùng nhau ăn cơm, hẹn hò?" Tùy Nhạc chống một cánh tay lên, nằm nghiêng nhìn Chiến Chiến "Anh rất là hiểu A Hạo, hai người bọn họ tuyệt đối không có chuyện gì."

"Vậy sao Bàn Nha nói như vậy. . . ." Chiến Chiến nghi ngờ, trước là Bàn Nha chủ động nói với cô chuyện này, lúc ấy cô không mấy tin tưởng, nhưng cẩn thận nghĩ lại, Trịnh Hạo Khanh và Tề Tề, quả thật không giống người yêu, ít nhất, hoàn toàn khác trạng thái của cô và Tùy Nhạc, hơn nữa, về chuyện Khâu Triết. . . .

Thấy thái độ Chiến Chiến càng ngày càng rối rắm, Tùy Nhạc đưa tay siết chặt mặt của cô: "Tốt lắm, không cần nghĩ, chuyện của người khác không cần em quan tâm."

"Không phải là người khác, là Bàn Nha!"

Biểu hiện trên mặt Tùy Nhạc mềm mại: "Được được được, không phải là người khác. Nhưng, Tề Tề tự biết tính, em đoán mò cũng vô dụng, dù sao không phải người trong cuộc."

Nói cũng phải, Bàn Nha là một cô gái bình tĩnh, á, Chiến Chiến tin tưởng những việc cô ấy làm có lý do của cô ấy, cũng nhất định đều đúng.

"Cho nên, về sau không cho đối tốt với A Hạo như vậy." Bàn tay Tùy Nhạc vuốt ve bắp chân của cô, rất có ý cảnh cáo bấm hai cái.

"Chỉ là bạn!" Chiến Chiến nói lầm bầm "Nhưng biết Hạo Khanh không có thất tình, trong lòng em rút cuộc thoải mái rồi."

Không có thất tình. . . . Tùy Nhạc rũ thấp mắt, lông mi thật dài che lại thâm ý ở đáy mắt —— cũng may, Chiến Chiến là một người chậm lụt.

"Đúng rồi, buổi sáng ngày mai em nhất định phải đi làm, đã nghỉ hai ngày rồi, không thể nghỉ nữa, anh phụ trách gọi em rời giường." Chiến Chiến đẩy đầu của người đang nằm trên chân cô "Còn nữa, không cho tiết lộ chuyện em ở nhà anh, nếu không chú Tà sẽ đánh chết em!"

"Chỉ cần chú ấy không biết là được?"

"Những người khác cũng không được!"

"Ách. . . ." Tùy Nhạc nháy nháy mắt "Nhưng A Hạo đã biết nha, hơn nữa anh ấy nhìn thấy em vào phòng của anh lấy quần áo. . . ."

Sắc mặt của Chiến Chiến theo lời của anh trầm xuống từng chút —— Có lẽ bởi vì có Tùy Nhạc, cô đã nhanh chóng sinh ra cảm giác tự nhiên với nơi này, mà cảnh tượng ba người gặp mặt quả là quá mức quen thuộc, khiến cô căn bản quên mất, mình mặc quần áo ở nhà, đi vào trong phòng Tùy Nhạc. . . . Mà Tùy Nhạc, không những không nhắc nhở cô, còn bảo cô vào phòng mang dép. . . .

Mặt Tùy Nhạc vô tội ngược nhìn Chiến Chiến, Chiến Chiến chợt dậm chân, đẩy đầu anh qua một bên, nhân tiện đập anh một cước rớt xuống ghế quý phi, hả giận khi nghe được một tiếng hét thảm: "Em mưu sát chồng!"

*****

Ngày hôm sau, từ rất sớm Chiến Chiến đã tới Chiến Xa, người làm trong tiệm còn chưa tới, Chiến Chiến mở ra cửa chính, kiểm tra kho hàng một chút, rồi đến trong phòng làm việc ngồi xuống. Cô vận vẹo uốn éo hông cứng ngắc, mắng chửi Tùy Nhạc vô số lần trong lòng: đã nói hôm nay cô phải đi làm, tới ngày hôm qua còn dùng sức gầy vò cô!

Bởi vì sau lần đầu, cô rút cuộc vẫn hơi không thoải mái, sau khi Tùy Nhạc tự mình "Tra nghiệm" "Thương thế" của cô, mặc dù không có súng thật đạn thật ra trận, nhưng cũng làm cô loay hoay. . . . Chiến Chiến vỗ vỗ mặt đỏ lên của mình, đuổi những hình ảnh mắc cỡ này ra khỏi đầu.

Chiến Chiến xem đồng hồ một chút, ngày thường thời gian này, bọn người làm nên tới đây bắt đầu làm việc rồi, nhưng bây giờ ngay cả một bóng người cũng không có, Chiến Chiến nhu mày một cái: đám tiểu tử này, cô không ở đây liền trốn lười biếng rồi.

Chiến Chiến ngồi không yên, cảm hóa đơn mới trên bàn, vào trong kho hàng kiểm nghiệm hàng, nhóm hàng này là đơn làm ăn lớn nhất của 'Chiến Xa' hiện nay, Chiến Chiến đã ký thác kỳ vọng với công việc, chỉ là gần đây bởi vì các việc rắc rối, hàng vào kho hàng rồi đều là Tà Cường kiểm tra, cô cho đến bây giờ chưa có xem qua, nhưng còn chưa chờ cô mở thùng ra, liền nghe được một hồi âm thanh sột sột soạt soạt ở cửa, cẩn thận nghe, hình như là thanh âm thùng giấy kéo ma sát trên mặt đất.

Rồi sau đó, đã nghe thấy giọng nói mấy người, Chiến Chiến nín thở yên lặng nghe, rõ ràng chính là mấy người làm của mình.

"Hôm nay Chị Chiến có tới không?"

"Không biết. . . . Tà sư phụ cũng không nói." Cái thanh âm này là người làm lâu năm trong tiệm "Đừng lo nhiều vậy, chúng ta làm xong chuyện nên làm, không phụ lòng chị Chiến là được."

Một thanh âm có chút do dự của người khác vang lên: "Lần này. . . Chiến Xa chỉ sợ sẽ sụp đổ."

"Đúng vậy, nhóm hàng này ban đầu ra giá thì có vấn đề, hiện tại hầu hết đều hư, toàn bộ bị đánh tráo, không có tiền bạc lại không cung cấp hàng được, làm thế nào."

"Được rồi, đừng nói ahhh... Trước tiên lấy mấy cái thùng này vào, có mười thùng hàng thật, đoán chừng còn có thể lura gát một đoạn thời gian."

"Lura gát cái gì?" Một giọng nữ đột ngột vang lên, bọn người làm đang khom lưng ôm lấy thùng giấy đều sợ hết hồn, mà một người trong đó, càng thêm không ôm chắc, trực tiếp làm rơi thùng trên đất, thanh âm sắt thép va chạm, ở sáng sớm an tĩnh, nghe cực kỳ chói tai.

Trong đôi mắt Chiến Chiến mơ hồ có chút tơ hồng, cô siết chặt quả đấm hỏi từng chữ từng câu: "Mấy cậu gát tôi cái gì, ai nói 'Chiến Xa' sắp sụp đổ!?"

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Cuộc chiến 29

Bọn người làm không nghĩ tới Chiến Chiến lại tới, mỗi người đều ngốc tại chỗ không biết nên có phản ứng gì, Chiến Chiến thấy vẻ mặt bọn họ như thế, nhịp tim càng thêm kịch liệt, giống như là từng nhịp trống đang nện trong lồng ngực của cô.

Ánh mắt lợi hại của Chiến Chiến quét về phía cái thùng rơi dưới đất, cô bước một bước dài xông tới giật ra sợi dây ny lon cột ở trên, người làm bên cạnh cũng không dám cản trở cô, mở thùng ra, Chiến Chiến vừa thấy bên trong chính là hàng mới nhập lần này, trong đầu vang lên tiếng ông ông.

Vừa rồi nghe bọn họ nói, cô liền mơ hồ có cảm giác bất an, mà bất an, khi thấy đồ trong thùng, cơ hồ đánh ngã Chiến Chiến, hai tay cô nắm chặt cái thùng, giấy cứng phát ra tiếng kêu bèn nhọn dưới tay cô, Chiến Chiến ngẩng đầu hỏi người làm kinh hoảng đứng bên cạnh: "Nhóm hàng này có vấn đề?"

Chiến Chiến không biết biểu tình của mình có phải rất dọa người hay không, chỉ là người làm trẻ tuổi nhìn cô thì mặt co quắp lại, Chiến Chiến không kịp đợi anh nói, lại xoay người hỏi người làm lâu năm.

"Chị Chiến. . . Chị đừng kích động. . ." Người làm lâu năm nhắm mắt tiến lên, lại bị Chiến Chiến không nhìn được đẩy ra: "Đừng nói nhảm nhiều như vậy! Tôi hỏi anh có phải, nhóm, hàng này có vấn đề không?"

"Nha đầu!" Một tiếng quát lớn trầm thấp truyền đến, Tả Cường tới.

Lúc thấy Tả Cường, Chiến Chiến cơ hồ không nhìn được cảm giác chua xót trong mắt, cô đứng dậy, từ từ đi tới bên cạnh Tả Cường, nghẹn cổ họng hỏi: "Chú Tả, nói cho cháu biết chuyện gì xảy ra."

Trước tiên Tả Cường bảo bọn người làm đang kinh hoảng về chỗ của mình, sau đó phân phó Kế Toán mới chạy đến đem hộp đồng hồ sách cùng với biên lai tới, ông dẫn Chiến Chiến tới kho hàng mới nhất của "Chiến Xa".

Bởi vì đồng hàng này có số lượng khổng lồ, kho hàng vốn có của "Chiến Xa" căn bản không có đủ không gian chứa, lúc ấy Chiến Chiến và Tả Cường đã thương lượng, cuối cùng quyết định trực tiếp mua lại căn nhà nhỏ cách hai kho hàng hai căn, mặc dù dùng thời gian ngắn thì thuê sẽ tiện hơn, nhưng tính lâu dài thì mua mới có lời.

Vừa vào đến kho hàng mới, bên trong xếp chồng chất các thùng chính tề hợp quy cách, hiển nhiên là cùng một nguồn cung cấp, Tả Cường mở đèn lớn lên, thuận tay dời một thùng đến trên bàn trong kho hàng, lúc mở thùng ra, Chiến Chiến còn chưa có nhìn ra đầu mối, cho đến Tả Cường lấy những phần ở trên ra, Chiến Chiến có chút không dám tin vào hai mắt của mình.

Rõ ràng trên thùng viết hàng hóa bên trong là trực thép mới nhất của hộp số động cơ, nhưng trong thùng, chỉ có một tầng phía trên xếp trực thép, mà phía dưới, tất cả đều là —— Sắt vụn.

Nói là sắt vụn, bởi vì theo kinh nghiệm của Chiến Chiến, một cái là có thể nhìn ra, những thứ này là linh kiện hỏng nát, đựng trong thùng, từ thanh âm và sức nặng, thì không thể phát hiện điều khác biệt so với hàng thường, chỉ là, giá tiền sắt vụn và giá tiền linh kiện kiểu mới nhất, chênh lệch một trời một vực.

Chiến Chiến cảm thấy mình lập tức lạnh từ đầu đến chân, cô có chút mờ mịt đưa tay lật, tựa hồ không mấy tin tưởng sự thật trước mắt, xoay người đi tới dời một cái thùng khác qua.

"Vô dụng, nha đầu, tất cả thùng bên này chú đã kiểm tra hết, đều giống nhau."

"Một đồng" theo lời Tả Cường, cơ hồ chiếm đi một phần tư hàng hóa trong kho hàng, Chiến Chiến nhất thời có cảm giác mê muội như người mất thăng bằng, cô không chấp nhận lắc đầu: "Bên kia còn có nhiều như vậy, không kiểm tra làm sao biết?"

"Nha đầu!" Tả Cường níu cánh tay của cô lại, mắt vững vàng nhìn chằm chằm Chiến Chiến, cho đến lúc cô dần dần cúi đầu, "Nha đầu, kiểm tra cũng vô ích, chúng ta nói chuyện."

Thanh âm của Tả Cường rõ ràng trầm ổn dị thường, lại làm cho Chiến Chiến đột nhiên nổ tung.

"Không thể nào! Làm sao có thể!" Chiến Chiến hất tay Tả Cường ra, ức chế không được toàn thân bắt đầu run rẩy, cô hung hăng bấu mình một cái, cưỡng bách mình tỉnh táo lại, thử phân tích "Cung Hóa chính là khách hàng cũ nhất của chúng ta. . . . Còn là chiến hữu, anh em trước kia của chú Tả! Anh ta không có đạo lý làm như vậy!"

"Chú ngày đó không phải nói hợp đồng xảy ra vấn đề, đối phương muốn tăng giá sao? Tại sao lại như vậy? Tại sao! ! ??"

Tả Cường nhú mày, Kế Toán cầm tài liệu bất lực đứng ở một bên, nhưng cũng không có bởi vì Chiến Chiến quá độ kích động mà kinh ngạc, bởi vì bọn họ đều rất rõ ràng —— Nếu như chuyện đúng như thế "Chiến Xa" hẳn phải đóng cửa không thể nghi ngờ.

Trước không nói những tổn thất trong vận chuyển của cô chủ, tiền bạc để mua những thứ này, cũng đã động nền tảng để dành mấy năm của "Chiến Xa", mà kết quả, Chiến Chiến vô luận như thế nào cũng không cách nào tiếp nhận.

Tâm huyết, tinh lực, tình cảm, bao gồm thời gian mấy năm nay của cô, toàn bộ đều đặt ở "Chiến Xa", đây đối với những người khác mà nói, có lẽ chỉ là một phần công việc, nhưng mà đối với Chiến Chiến, đây là hi vọng của cô, là ký thác của cô. Ở tình huống không hề chuẩn bị, không hề báo trước, hi vọng tan vỡ, ký thác sụp đổ, người, lại như thế nào đây.

Tả Cường không dám tưởng tượng.

". . . . . Nha đầu. . . . ." Ông tự tay muốn ôm đứa trẻ run lấy bẫy vào trong ngực, thật hi vọng những đả kích này đều đặt trên người ông, một người đã trải qua mưa gió chứ không phải Chiến Chiến của ông.

Chiến Chiến bị ôm, lại không cảm thấy một tia an ủi và ấm áp, cô khe khẽ đẩy tay Tả Cường ra, hung hăng lau mặt."Chú Tả, cháu muốn xem tất cả tài liệu."

*****

Hôm nay bởi vì Chiến Chiến phải đi làm, Tùy Nhạc đưa cô đi xong, cũng đến tiệm ăn nhỏ của mình, nhân viên trong tiệm đã quen với việc anh đi làm không đúng giờ, hơn nữa kể từ khi Lý Húc tới đây giúp một tay, Tùy Nhạc càng thêm không để bụng đối với bên này, chỉ phân phó mỗi ngày đều phải dụng tâm chuẩn bị thức ăn cho "Chiến Xa".

Lý Húc vừa thấy Tùy Nhạc tới, lập tức đi tới, đưa cà phê vừa pha xong trong tay mình lên: "Thiếu gia, sao cậu rảnh rồi tới đây!"

Tùy Nhạc nhấp một ngụm, lắc đầu một cái: "Tay nghề không bằng lúc ở quán trà rồi."

Trong mắt Lý Húc chợt lóe chán nản, lại vẫn nở nụ cười đầy mặt: "Kỹ thuật thì phải nghiên cứu, đến đây làm thì phải dụng tâm nghiên cứu chỗ này!"

"Chờ thêm chút, qua không được bao lâu, tiệm trà vẫn là của anh." Tùy Nhạc đi tới trước bàn làm việc, lật xem sổ sách, không chút để ý bỏ lại một câu.

". . . . . Thiếu gia ý của cậu là. . . . ."

Tùy Nhạc nở nụ cười nhân nhạ: "Gần đây bận, không rảnh đụng đến anh ta, chỉ là ngày hôm qua biết được tin tức nhỏ, nếu anh ta muốn hành động, tôi liền theo tới cùng."

Cảm xúc đánh trống reo hò trong lòng Lý Húc bắt đầu khởi động, thiếu gia quen thuộc, thiếu gia khí phách đó lại trở về rồi! Chỉ là, thiếu gia một giây trước vẫn còn rất khí phách, đột nhiên chuyển đổi đề tài: "Ai, bữa trưa cho 'Chiến Xa' hôm nay đã xong chưa?"

". . . . ." Lý Húc im lặng: thiếu gia, bây giờ còn chưa đến 9 giờ! !

"Thôi, anh thêm một phần cho tôi rồi đưa qua, tôi đi trước."

Khí trời đã trở nên ấm áp, ánh mặt trời cũng rực rỡ khó có được, tâm tình Tùy Nhạc tốt hơn bình thường, trong đầu hiện lên bộ dáng Chiến Chiến nghĩa chánh ngôn từ không cho anh quấy rầy cô làm việc lúc sáng, Tùy Nhạc liền không nhịn được nhếch khóe môi, hiện tại anh không chỉ muốn đến quấy rầy, còn suy nghĩ buổi chiều bắt cóc cô.

Nhưng anh không nghĩ tới "Chiến Xa" xảy ra chuyện lớn như vậy.

Lúc Tùy Nhạc đến, người làm nói cho anh biết Chiến Chiến ở trong kho hàng mới phía sau, biểu hiện trên mặt có chút quái dị, khiến Tùy Nhạc bèn nhảy nhận thấy được chuyện không thích hợp.

Trong kho hàng, Tả Cường và Kế Toán đều ở đây, Chiến Chiến ngồi ở trước bàn làm việc, sắc mặt nặng nề, thậm chí không có ngẩng đầu nhìn anh một cái. Không khí an tĩnh mà đè nén, chỉ có đèn điện thỉnh thoảng phát ra tiếng vang, trong tay Chiến Chiến nắm hợp đồng và biên lai Kế Toán đưa tới, xem từng tờ, nhưng thùy chung không nói được lời nào.

Tùy Nhạc dừng ở cửa, không biến sắc quan sát một lát, bước chân từ từ lui về phía sau một bước, lúc này Tả Cường lên tiếng: "Cậu không cần đi, vào đi."

Lúc này Chiến Chiến mới phát hiện Tùy Nhạc đứng ở cửa, anh bước từng bước ngược ánh sáng đi về phía Chiến Chiến, bả vai dày rộng khiến Chiến Chiến có cảm giác muốn dựa vào, muốn có người giúp cô chia sẻ bất lực và áp lực đột nhiên đến này.

Tùy Nhạc nhìn cũng không nhìn tài liệu xóc xếch trên bàn, cúi người hỏi Chiến Chiến: "Thế nào?"

Giọng nói dịu dàng lại làm người ta yên lòng như vậy, Chiến Chiến đã sớm quên mất mình cảnh cáo Tùy Nhạc không được để Tả Cường biết chuyện, từ từ đưa một cái tay ra, nắm chặt áo của anh. Tùy Nhạc không cố kỵ ánh mắt của Tả Cường chút nào, trực tiếp ôm cô vào trong ngực, bàn tay trấn an vỗ phía sau lưng của cô.

Một lúc lâu, Chiến Chiến mới ngẩng đầu từ trong ngực Tùy Nhạc ra, cô cầm lên phần hợp đồng kia hỏi: "Đây rốt cuộc không đúng chỗ nào, tôi không nhìn ra được."

Kế Toán bên trái giải thích: "Phần hợp đồng này ban đầu chúng ta quả thật không phát hiện có vấn đề, bởi vì đây là ở hai bên đã hiểu nhau hơn nửa hợp tác lâu dài đàm phán ra mới có, nhưng hôm nay. . . Đối phương cung cấp hàng giả, hơn nữa liên lạc không được, trong hợp đồng không có điều nói rõ. . . Cho nên. . ."

"Liên lạc không được?" Chiến Chiến chậm rãi để xuống bằng chứng thu hàng có mình ký tên, nhỏ giọng hỏi.

"Dạ. . . Chúng ta gửi bằng chứng qua, đối phương liền yêu cầu trả tiền, nhưng bây giờ phát hiện hàng hóa có vấn đề, bên bọn họ lại không liên lạc được."

"Chú Tả, chú cũng không liên lạc được?"

Tả Cường gật đầu: "Hai năm trước ông ta chuyển nhà đến vùng khác rồi, đây cũng là nguyên nhân ông ta phải lấy đủ tiền của nhóm hàng này, nhưng bây giờ. . . Chú thật sự không nghĩ tới."

"Có phải là công việc của ông ta có vấn đề hay không, nên lấy tiền bỏ chạy." Tùy Nhạc đã từ trong cuộc nói chuyện đoán được đại khái, loại chuyện như vậy thường xảy ra ở trên thương trường.

Tả Cường lắc đầu phủ nhận: "Chắc không phải, người này là chiến hữu cũ của chú, việc buôn bán của ông ta đang rất tốt, không có đạo lý đột nhiên bỏ tiệm không làm, lần trước ông ta còn thảo luận danh sách hàng nước ngoài với chú, đây cũng là nguyên nhân ông ấy nóng lòng thu tiền."

Người hợp tác này tên Trần Đông, cùng nhập ngũ với Tả Cường, đồng thời đi theo Chiến Cường Quốc, sau đó chuyển nghề qua làm ăn, bởi vì tính tình sáng lạng lại giữ chữ tín, buôn bán làm rất không tệ, lúc "Chiến Xa" vừa mở, ông ấy cũng giúp đỡ không ít.

Cho nên, về sự thật này, Tả Cường còn không thể tiếp nhận hơn Chiến Chiến.

"Như vậy, đây thật là cái bẫy, chờ chúng ta nhảy vào." Chiến Chiến trầm mặc một hồi, mới chậm rãi chuyển sang Tả Cường "Là nguyên nhân gì, khiến ông ta trong lúc bất chợt, vô duyên vô cớ, không để ý tới tình cảm của hai người, muốn hủy đi 'Chiến Xa' nho nhỏ này?"

Tả Cường bởi vì giọng nói quái dị của Chiến Chiến mà ngẩng đầu lên, chỉ thấy trên mặt Chiến Chiến biểu hiện thật bình tĩnh, nhưng hai tay gắt gao nắm thành quả đấm lại tiết lộ tâm tình của cô "Hoặc là nói, là ai, là người nào còn quan trọng hơn chú Tả, khiến ông ta làm như vậy?"

"Chiến Chiến!" Tả Cường đã hoàn toàn hiểu ý của cô, hai cặp mày rậm rời rầm "Không cho nói bậy!"

"Nếu không thì sao? Chú muốn cháu nghĩ như thế nào?" Chiến Chiến giễu cợt nhếch khóe môi "Thời gian đúng dịp, người cũng đúng dịp, chú Tả, chẳng lẽ mấy ngày nay ông nội cháu thật không có đi tìm chú sao?"

Tùy Nhạc nghe lời Chiến Chiến nói, trong lòng hơi kinh hãi.

Chiến Chiến thấy Tả Cường trầm mặc, trong lòng nghĩ: mình đã nói mà, loại người nói là làm như ông nội, ông ấy muốn mình rời đi Chiến Xa, sao có thể nhiều ngày như vậy cũng không có hành động.

"Chú bỏ đi, cháu sẽ cực kỳ khổ cực, nói không chừng sẽ không gánh nổi 'Chiến Xa' rồi, nhưng mà cháu lại nghĩ, chú sẽ không đáp ứng yêu cầu của ông nội cháu." Chiến Chiến khẽ cúi đầu "Cho nên, ông ấy dùng một chiêu khác."

"Chiến Chiến, đừng nghĩ loạn, cấp trên sẽ không làm như vậy."

Tả Cường không phải Chiến Chiến, năm năm trước chính mắt ông thấy, khi Chiến Chiến ở trong phòng giải phẫu, nhân vật giống như sắt thép đó, thương tâm rơi lệ trong hành lang của bệnh viện, cho nên ông biết, Chiến Cường Quốc yêu thương Chiến Chiến sâu cỡ nào.

Nhiều năm như vậy, nếu quả như thật không ủng hộ "Chiến Xa", tuyệt đối nó cũng không phát triển tới bây giờ. Chỉ là, thái độ của Chiến Cường Quốc vẫn cứng rắn như vậy, tất cả quan tâm đều bị vô ngoài kia che lại, kín đến Chiến Chiến không cảm thấy.

Điểm này cũng là điều Tả Cường nghĩ không ra, nhưng hiển nhiên Chiến Chiến, cũng không hiểu những thứ này.

"Chú Tả, cháu thật sự muốn cảm ơn chú, qua nhiều năm vẫn chăm sóc cháu như vậy, thật yêu mến cháu như ba mẹ của cháu." Chiến Chiến chớp chớp mắt chua xót "Nếu như ông nội lại tìm chú, liền nghe ông ấy đi, dù thế nào đi nữa chuyện ông ấy muốn làm, sẽ không dễ dàng buông tha."

"Nha đầu gối, nói cái gì đó." Tà Cường vỗ vỗ bả vai của cô "Như vậy liền đầu hàng? Đây không phải là Chiến Chiến chú biết."

Chiến Chiến hung hăng lau mặt: "Mới không có! Chiến Xa này còn chưa sụp đâu, cháu sẽ không để cho nó sụp đổ, cháu sẽ để ông nội thấy, dựa vào chính cháu, cháu cũng có thể làm!"

"Cháu cứ thích cậy mạnh, gặp chuyện cũng không trầm ổn." Tà Cường lắc đầu một cái, nhìn Tùy Nhạc đứng ở bên cạnh cô "Cho nên xảy ra chuyện chú mới không nói cho cháu biết, muốn xem tình huống rốt cuộc là như thế nào, vẫn còn chưa định rõ, cháu đã tỏ vẻ muốn liều mạng!"

Thấy Chiến Chiến trầm mặc, Tà Cường tình ý sâu xa dạy cô: " 'Chiến Xa' tất nhiên quan trọng, nhưng cháu phải xác định rõ vị trí của nó trong cuộc sống của cháu, cuộc đời của cháu không phải chỉ có một 'Chiến Xa', quá coi trọng nó, cháu sẽ chịu thiệt thòi."

Đây là lời khuyên của người từng trải cho Chiến Chiến.

*****

"Đã giữa trưa rồi, ăn một chút đi." Tùy Nhạc bung hai hộp cơm đặt ở trên bàn làm việc, nói với Chiến Chiến còn đang kiểm tra cái thùng ở đằng kia.

Tà Cường mang theo Kế Toán đi ra ngoài nghỉ biện pháp rồi, Chiến Chiến vốn muốn theo, nhưng Tà Cường kiên trì bởi vì trạng thái cô bây giờ không thích hợp, bảo cô ở lại "Chiến Xa", cũng nhân tiện bảo Tùy Nhạc trông cô. Từ sau khi Tà Cường đi, Chiến Chiến vẫn chui đầu vào trong kho hàng kiểm tra từng cái thùng vẫn chưa khai ra kia.

Tùy Nhạc đợi một lát cũng không thấy cô nghe lời mà tới đây, cau mày đi tới, nắm chặt cổ tay của cô kéo đến trước bàn, Chiến Chiến giống như là đột nhiên xù lông muốn hét ra: "Em không ăn! Em đã nói đừng quấy rầy em làm việc!"

Tay Tùy Nhạc bóp chặt cổ tay gầy mảnh của Chiến Chiến giống như kim sắt, cô gầy dựa thế nào cũng vẫn không nhúc nhích, Chiến Chiến nện quả đấm như mưa lên người của Tùy Nhạc giống như phát tiết: "Buông tay! Buông tay! Em muốn làm việc!"

"Làm cái gì! Những gì em vừa làm đều uổng phí, những công việc này không phải nên làm lúc ký tên rồi sao! Hiện tại làm còn có công dụng gì, có thể vẫn hỏi cái gì!" Tùy Nhạc rất ít lớn tiếng quát cô như vậy, Chiến Chiến bị anh rống sững sờ, động tác kịch liệt vừa rồi cũng chợt dừng lại, hai con mắt lẳng lẳng nhìn chằm chằm Tùy Nhạc.

Từ từ, tầm mắt bắt đầu mơ hồ, Chiến Chiến chỉ cảm thấy những giọt nước mắt tròn vo trong hốc mắt căn bản không nghe không thấy, từng giọt từng giọt rơi xuống, trong khoảng thời gian ngắn Chiến Chiến như không thể thở, không tiếng động rơi lệ.

Tùy Nhạc thở dài thật thấp, ôm chặt Chiến Chiến vào trong ngực, trong lòng đau muốn chết. Cố ý rống cô chính vì muốn cho cô phát tiết ra ngoài, đối mặt với chuyện lớn như vậy, cô lại vẫn mặt mũi bình tĩnh, Tùy Nhạc biết dưới lớp da này cất giấu cảm xúc mãnh liệt cỡ nào, không thả ra ngoài là không được.

"Tốt lắm, khóc lên là tốt, chớ giãy vò mình, anh thấy đau lòng." Tùy Nhạc ôm cô qua ngồi xuống, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn khóc tèm lèm của cô lên, ngón cái nhẹ nhàng lau nước mắt trên gò má cô "Chuyện này không phải lỗi của em, ai cũng không nghĩ tới có thể như vậy, anh biết rõ khó chịu trong lòng em, nhưng hiện tại phải làm là nghỉ biện pháp, mà không phải giống như em vừa rồi, biết không?"

Giọng nói dịu dàng, ánh mắt thâm tình, trong khoảng thời gian ngắn Chiến Chiến giống như bị rút sạch tất cả kiêu ngạo, kiên cường, mím mím môi, oa một tiếng nhào vào cổ Tùy Nhạc.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Cuộc chiến thứ 30

Qua một lúc lâu, Chiến Chiến mới thút tha thút thít từ trên người Tùy Nhạc ngẩng đầu lên, Tùy Nhạc nhẹ lau nước mắt trên mặt cô: "Giống như con mèo lem luốt."

Chiến Chiến xin lỗi cúi đầu, kéo khóa áo khoác của Tùy Nhạc lên xuống, lúc nói chuyện cũng bởi vì mới vừa thổ lộ mà hơi không thuận khí: "Anh. . . Luôn chọc em khóc."

"Đó là bởi vì mọi việc em đều cậy mạnh!" Tùy Nhạc bắt đầu xoa xoa đầu cô "Kiên cường và cậy mạnh không như nhau, biết không?"

Chiến Chiến bị anh nói không thể trả lời, núm lấy khóa kéo giữa đầu ra, động tác càng lúc càng nhanh, Tùy Nhạc bắt lấy tay nhỏ bé của cô, giải cứu quần áo đáng thương, nâng cằm của cô lên dùng ột nhẹ nhàng đụng đụng cô: "Có biết hay không!"

Lông mi thật dài của Chiến Chiến kích động, thật lâu sau mới đáp một tiếng thật nhỏ.

"Chiến Chiến, nếu như theo tính toán xấu nhất, lần này ‘Chiến Xa’ tồn thất bao nhiêu."

". . . Có lẽ là toàn bộ." Chiến Chiến nói tới chỗ này, giọng nói lại nhỏ đi "Tiền hàng quá lớn, lại không nhận được hàng, người mua bên kia cũng là vấn đề, em không có vốn lưu động, chỉ có thể. . . Góp vốn còn dư lại của ‘Chiến Xa’ vào, nói như vậy. . ."

"Không cần góp vào." Tùy Nhạc dùng lực ôm lấy cô "Tiền bạc không là vấn đề."

"Hả?"

Chiến Chiến không có phản ứng, Tùy Nhạc thất bại hận không thể cắn lên gò má trắng nõn của cô một cái: "Vừa rồi còn nói không cậy mạnh, nói không biết nghĩ! Một người sống lớn như anh mà em cũng không biết lợi dụng"

"Nhưng. . . Việc này lại không có quan hệ với anh, sao có thể cuốn anh vào. . ."

"Ai nói không quan hệ với anh, hai ta đều không phân anh hay em, em không thể từ chối."

Chiến Chiến thật đúng là lần đầu tiên thấy người tự nhảy vào vũng bùn, có chút dở khóc dở cười: "Khi công việc tốt trả hết cũng mất một thời gian, vốn năm năm của Chiến Xa cũng không đủ, nhà hàng nhỏ của anh có tác dụng gì? Lại nói bây giờ anh không phải bị người nhà đuổi ra ngoài sao, cái danh hiệu công tử Dung Giang cũng không có tác dụng gì. . ."

Tùy Nhạc nghe lời Chiến Chiến nói, sắc mặt càng ngày càng chìm, rồi sau đó rồi lại đột nhiên chuyển sáng, cuối cùng nở một nụ cười ý vị sâu xa: "Anh trong mắt em. . . kém như thế, em phải yêu thích anh cỡ nào mới nguyện ý ở chung với anh?"

Bình thường Chiến Chiến nghe không được những lời không đúng đắn khô khan của anh nhất, mặt lập tức đỏ, Tùy Nhạc thừa dịp trước khi cô phát điên vội vàng trấn an: "Bất kể nói thế nào, vấn đề tiền bạc em cứ yên tâm 100%, anh có nhiều tiền hơn em tưởng tượng nhiều, hiểu chưa? Dĩ nhiên, nếu như không cần chúng ta đền tiền thì tốt hơn, cho nên tra rõ chân tướng của sự tình là quan trọng nhất."

Chiến Chiến nghe Tùy Nhạc trấn an, áp lực trong lòng thoáng được hóa giải, bất kể thế nào "Chiến Xa" có sụp đổ hay không, cùng lắm thì bắt đầu lại từ đầu thôi, chỉ là nói đến chân tướng của sự tình, ánh mắt của cô trong nháy mắt lại âm trầm: "Còn cần tra ư, đây đã là chuyện rõ ràng"

"Còn có tật xấu này, võ đoán." Tùy Nhạc lắc đầu một cái "Hiện tại chứng cứ gì cũng không có, chỉ bằng suy đoán mà em đã có quyết định rồi, tật xấu này cũng phải đổi."

"Sao lại không có chứng cứ, sao có thể có chuyện khéo vậy, chẳng lẽ còn muốn tự tai nghe thấy ông nội bảo người nợ gạt em, mới coi là chứng cứ? !"

"Được, được, không nói vấn đề này." Tùy Nhạc cầm lên bữa trưa đã hơi lạnh trên bàn "Ăn no mới có hơi sức đối phó những chuyện này, ngoan, hôm nay đều là món em thích ăn."

Chiến Chiến không có khẩu vị gì, nhưng Tùy Nhạc cứ trông mong nhìn cô, từng miếng từng miếng đưa tới khóe miệng, Chiến Chiến gắng gượng để anh nuốt vào vài hớp cơm, bởi vì mùi vị quả thật ngon, lúc này mới tự cảm lấy đùa, cuối cùng ăn cơm thật ngon.

*****

Vài ngày sau đó, mỗi ngày Tùy Nhạc đều đưa Chiến Chiến đến "Chiến Xa", phần lớn thời gian cũng ở lại chỗ này, Tả Cường hiển nhiên thích ứng tốt đối với sự thân mật hai người thỉnh thoảng biểu hiện ra, không kinh ngạc chút nào, ngược lại bởi vì biết Tùy Nhạc có thể giúp một tay, mà lúc đối mặt anh thì có sắc mặt nhu hòa.

"Anh đã nói mà, cần gì gạt, chú Tả không phải rất bình tĩnh sao." Tùy Nhạc thừa dịp Tả Cường đến kho hàng so sánh số thứ tự thùng, liền chạy tới kề tai nói nhỏ với Chiến Chiến "Đoán chừng chuyện chúng ta ở chung ông ấy đã hôn hờ tiếp nhận."

"Hôn hờ cái đầu anh!" Chiến Chiến đưa tay không khách khí dậm dậm mặt anh "Nói cho anh biết, không cho nói lung tung với Chú Tả, nếu không anh sẽ chết!"

"Anh không nói lung tung, đây không phải đều là sự thật sao?" Tùy Nhạc không để ý phản kháng của cô, từ phía sau lưng ôm chặt cô, đôi tay thắt eo cô, giữ chặt Chiến Chiến, hôn lên kẽ hở "Tôi ngày hôm qua người nào vừa nắm vừa thọt anh? Bây giờ còn đau lắm!"

Lời nghe thật hay! Kể từ khi "Chiến Xa" gặp chuyện không may tới nay, buổi tối Tùy Nhạc khá ngoan ngoãn, dùng bàn tay ấm áp ôm cô, tiếp xúc da thịt đơn thuần khiến Chiến Chiến dần dần quen bên cạnh có một gôi ôm thoải mái.

Nhưng ngày hôm qua, bởi vì nói chuyện với mấy khách hàng thúc giục hàng, cũng nhận được tha thứ, coi như là làm xong một phần vấn đề khó khăn, tâm tình Chiến Chiến tốt rất nhiều —— buổi tối cuối cùng cô cũng rồi rảnh, lúc vui ở trên giường xem phim, Tùy Nhạc lại biến thân thành sói, còn là sói xám đói bụng chừng mấy ngày, ăn sạch cô trong trong ngoài ngoài, nếu nói đau, cô mới đau có được hay không!

Các loại hình ảnh thiếu nhi không nên xem bị Chiến Chiến mạnh mẽ đuổi đi. Nhìn qua cửa sổ, Chiến Chiến phát hiện người làm trong sân giống như lơ đãng nhìn qua bên này, cô vội vã kéo bàn tay to của Tùy Nhạc ra: "Buông tay, làm cho người ta nhìn thấy!"

Tùy Nhạc khó được thả tay, cũng không phải bởi vì nghe lời Chiến Chiến nói, mà là điện thoại trong túi áo anh rung lên, Tùy Nhạc không cam lòng bầu eo của Chiến Chiến, ở cái nhìn căm tức của cô híp mắt tiếp điện thoại. Rồi sau đó, biểu tình hài hước trên mặt dần dần rút đi, mặc dù anh che giấu rất tốt, nhưng Chiến Chiến vẫn nhìn ra vẻ tối tăm

Tùy Nhạc cúp điện thoại xong, Chiến Chiến không yên tâm hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi?"

"Không có gì, một người bạn của anh, nhắn anh qua giúp một chuyện." Tùy Nhạc cười cười "Quan hệ không tệ không thể từ chối, anh đi trước, lúc em tan việc anh tới đón em"

"Không có chuyện gì, tự em lái xe cũng được." Chiến Chiến thúc giục anh "Anh có chuyện gì đi mau, bên này tạm thời không có gì xảy ra."

Tùy Nhạc gạt đầu một cái, cũng không kiên trì nữa, cầm chìa khóa xe liền đi ra ngoài.

Ở chung với Tùy Nhạc lâu như vậy, anh rất ít có vẻ mặt như thế, Chiến Chiến cũng không biết xảy ra chuyện gì, dừng lại suy nghĩ loạn xạ của mình, cô đi vòng vo trong phòng mấy vòng, định bỏ lại những tư liệu chưa xử lý xong trên bàn, đến kho hàng xem Tà Cường có chỗ nào cần giúp đỡ không.

Lại không nghĩ rằng nghe được chuyện cô vốn không nên biết.

Tà Cường đang gọi điện thoại, giọng nói dịu dàng khiến Chiến Chiến kinh ngạc. Tà Cường chưa kết hôn, cũng không có bạn khác phái nào, trong ngày thường nói chuyện với Chiến Chiến đều thô lỗ, chớ nói chi là những người làm nào.

Thế nhưng lúc này ông lại dùng kiên nhẫn và ôn hòa khó có được, từng lần một trấn an người bên đầu điện thoại kia: "Đừng lo lắng, có tôi ở đây, không có việc gì."

Chiến Chiến le lưỡi, chẳng lẽ cây vạn tuế như chú Tà đã ra hoa rồi hả? Cô rón ra rón rén chuẩn bị chạy trốn, nhưng bởi vì một câu của Tà Cường mà dừng bước: "Chỉ và Chiến Dịch ở bộ đội, không tiện trở lại, chuyện Chiến Chiến tôi sẽ trông nom, không phải lo lắng."

Chiến Dịch là tên ba Chiến Chiến, như vậy Chú Tà là đang... nói điện thoại với mẹ? Lại thêm mấy câu đối thoại, khiến Chiến Chiến càng xác định bên đầu điện thoại kia chính là mẹ mình, Chiến Chiến nhướn chân mày: chú Tà nói chuyện này cho mẹ, ông ấy rõ ràng đáp ứng không nói!

Mặc dù mỗi lần đối kháng với ông nội, mẹ và ba đều đứng ở bên ông nội, nhưng nếu như chuyện lần này thật sự là ông nội làm, ba mẹ tất nhiên không biết, Chiến Chiến cũng không muốn để cho bọn họ biết, lại không nghĩ rằng chú Tà lại nói với mẹ.

Tà Cường không biết Chiến Chiến núp ở cửa, ông nghe mẹ Chiến thờ dài bên kia điện thoại: "Tà Cường, vậy thì phiền toái anh, đưa nhỏ Chiến Chiến này, kể từ khi mở Chiến Xa, anh đã theo cùng chịu tội."

"Nhưng chuyện này thật không phải con gái nên làm, nếu như không phải anh chồng, xảy ra chuyện như vậy, anh bảo con bé làm thế nào? Cho nên việc lần trước tôi đã nói với anh, anh suy tính một chút đi."

Tà Cường có chút khó xử: "Nhưng nha đầu thật để ý việc này, nếu quả thật khiến 'Chiến Xa' đóng cửa, tôi cảm thấy con bé sẽ không thể tiếp nhận."

"Tà Cường, việc nên nói tôi đều đã nói với anh, tôi và Chiến Dịch không tiện can thiệp việc này, nhưng anh là người có quyền lên tiếng nhất... Tôi vẫn hi vọng..."

Tà Cường trầm mặc một lúc lâu, mở miệng lần nữa cũng có thể nghe ra ông khó khăn: "Được rồi, chuyện giải quyết sau, tôi sẽ khuyên cô buông tha, chỉ là..."

"Buông tha cái gì?!" Thanh âm Chiến Chiến đột nhiên truyền đến, khiến Tà Cường theo bản năng cúp điện thoại, cau mày quát lớn "Làm gì đó, tới đây cũng không lên tiếng!"

"Lên tiếng thì cháu làm sao biết hai người đang thương lượng cái gì!" Mặt Chiến Chiến đỏ bừng, có cảm giác bị phản bội "Chú Tà, chú nói khuyên cháu buông tha cái gì? Vừa rồi chắc là mẹ cháu, bà ấy nhờ chú làm cái gì, bà ấy và chú nói cái gì!?"

Thấy Tà Cường không nói, Chiến Chiến mím môi lấy điện thoại di động ra, làm bộ muốn gọi đi, Tà Cường cau mày tiến lên dè cô lại, thuận thế lấy điện thoại di động của cô, không vui nói cô: "Gây cái gì, đang hoang mang một chút coi!"

"Cháu không gây, nếu chú không nói, vậy cháu trực tiếp hỏi mẹ cháu, bà ấy rốt cuộc nghĩ như thế nào, sao lại không hiểu cháu, bà ấy có phải mẹ cháu không, sao cùng người khác tính toán cháu ở sau lưng cháu!!"

"Chiến Chiến!" Tà Cường chợt quát khê một tiếng, tức giận khắp người rất là kinh người "Không cho nói mẹ cháu như vậy, bà cũng vì tốt cho cháu!"

Chiến Chiến nhếch khóe môi, lộ ra một nụ cười lạnh bạc: "Vì tốt cho cháu? Lúc cháu muốn mở 'Chiến Xa', bà không ủng hộ, ông nội buộc cháu đi xem mắt, bà cũng không phản đối, mấy ngày trước cháu bị đuổi ra khỏi nhà, bà cứ mặc cho cháu bị ném ở bên ngoài... Hiện tại, bà lại muốn chú - người duy nhất ủng hộ cháu, khuyên cháu buông tha? Đây là vì tốt cho cháu? Vậy cháu thà không có... Cháu thật sự là một kẻ ngốc, tại sao phải sợ bọn họ lo lắng không cho chú nói... Kết quả..."

"Nha đầu. . . ." Thấy bộ dáng này của cô, Tả Cường làm sao còn lửa giận, chỉ còn lại tràn đầy đau lòng.

"Thật xin lỗi chú Tả, cháu đi ra ngoài một chút!" Chiến Chiến ngược đầu từ đầu đến cuối một giọt nước mắt cũng không có rót xuống, cô đỏ mắt điên cuồng xông ra, Tả Cường bước ra hai bước rồi sau đó đành dừng lại, ông bất đắc dĩ nặng nề thở dài hai mẹ con này, thật sự là đời trước thiếu họ.

Kế Toán chạy vào, hỏi Tả Cường: "Chú Tả, chị Chiến mới vừa cầm chìa khóa xe xông ra, thế nào, chúng ta không phải chưa đổi chiếu sổ sách xong sao?"

"Tùy Nhạc đi đâu vậy, cậu gọi điện thoại cho anh ta."

Bên này, Chiến Chiến lấy chìa khóa lên xe, trong lòng tiếp tục phiền chán, một khắc cầm tay lái liền thoáng bình tĩnh, cô hít thở sâu vài cái, nổ máy xe, nhanh chóng chạy ở trên đường.

Nhưng cô có thể đi đâu? Mới vừa từ "Chiến Xa" chạy ra, chỗ Bàn Nha thì không được, trước không nói vấn đề Khâu Triết, chuyện "Chiến Xa" cô ấy cũng không biết. . . . Chiến Chiến nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn là lái xe trở về nhà Tùy Nhạc.

*****

Tùy Nhạc thẳng đến tối mới biết chuyện này, anh bỏ lại kế hoạch vẫn còn đang thảo luận, lái xe xông về nhà, vốn đang lo lắng không biết cô chạy đi nơi nào, nhưng chứng kiến một đoàn rúc trên giường, tâm mới dần dần dễ xuống.

Tùy Nhạc thấy hai mắt cô nhắm nghiền, cho là ngủ thiếp đi, anh mở chăn bên cạnh nhẹ nhàng đắp lên trên người cô. Ai ngờ một khắc bị mềm mại sau lưng chạm vào, Chiến Chiến đột nhiên mở mắt, lúc Tùy Nhạc còn chưa phản ứng kịp, Chiến Chiến chọt ôm cô của anh, kéo anh ngã xuống giường, lật người đè lên, chủ động hôn lên cái miệng của anh.

Nghi vấn của Tùy Nhạc biến thành một tiếng từ giọng mũi bay ra, Chiến Chiến ngoảnh mặt làm ngơ, hai tay vội vàng lướt trên quần áo anh kéo ra, hoạt động lung tung trên cơ bụng, hô hấp của Tùy Nhạc lập tức trở nên nặng nề, lúc tay Chiến Chiến trượt đến dây nịt của anh, Tùy Nhạc ráng sức đè lại cô ở dưới, đỏ mắt nhìn cô.

Anh thở hổn hển từng tiếng, lồng ngực lỏa lồ hấp dẫn phập phồng, thanh âm khàn khàn ghé vào bên môi Chiến Chiến: "Em làm sao vậy?"

Khi Chiến Chiến nghe thấy thanh âm của anh, đột nhiên đỏ mặt, uất uất ức ức đưa tay vòng chặt cổ của anh: "Tùy Nhạc, em nhớ anh lắm."

Tùy Nhạc đột nhiên hít khí dòn dập, rồi sau đó giống như nổi điên, điên cuồng cắn môi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Cuộc chiến thứ 31

Hai người quan hệ thân mật, vẫn luôn là Tùy Nhạc chủ động, vào lúc này Chiến Chiến chủ động mời, khiến Tùy Nhạc cảm thấy huyết khí dâng trào, muốn hung hăng gặm cắn cô mới làm giảm ngọn lửa bị cô trêu chọc lên.

Đầu tiên Tùy Nhạc ngậm đôi môi mềm mại của cô trong miệng gặm cắn, rõ ràng đã hôn nhiều lần, lại vẫn quyến luyến không dứt, rồi sau đó đầu lưỡi cũng không đành lòng tiến vào trong miệng của cô, liếm hàm răng liền hé mở, thuận thế luồn vào, thăm dò khoang miệng trắng nõn thơm mềm của cô một lần, kéo cái lưỡi nỷ vị dùng sức một chút, hài lòng cảm thấy tay Chiến Chiến ôm chặt mình mềm nhũn, rồi sau đó liều mạng kéo nó, chút cắn không dứt ở trong miệng.

Chiến Chiến chỉ cảm thấy mùi vị trên người Tùy Nhạc cực quen thuộc, giống như thuyền nhỏ lơ lửng rồi cuộc đã tới cảng tránh gió, hai cánh tay bởi vì động tĩnh mà như nhũn ra, nhưng vẫn không chịu buông ra, ngừng ôm lấy anh.

Môi lưỡi quấn quít, Tùy Nhạc đưa tay từ từ cởi quần áo của Chiến Chiến ra, chỉ là hai tay ôm chặt cổ anh của cô làm trở ngại động tác của anh, Tùy Nhạc để một tay trống, để cho mình càng dễ hoạt động, nhưng vậy vẫn không thể kéo xuống.

Tùy Nhạc khẽ dừng động tác, giương mắt nhìn về phía Chiến Chiến, chỉ thấy ánh mắt của cô sáng trong, lại mang theo một tia kinh hoàng, anh hơi thẳng thân thể, Chiến Chiến thậm chí theo động tác của anh mà trên người hơi trống rỗng, nhưng vẫn không chịu buông tay, giống như một con thỏ nhỏ bị hoảng sợ.

Dục vọng chạy chồm trong lòng Tùy Nhạc nhất thời hóa thành thương yêu liên tục, anh xoay tay lại kéo cổ áo Chiến Chiến lên, nghiêng người ngã ở bên người cô, thở dài một tiếng, rồi sau đó ngắt gương mặt của cô: "Em à, thật là khắc tinh của anh!"

Vốn là mình quyền rũ, Chiến Chiến nhìn chằm chằm tuấn nhan gần trong gang tấc, không hiểu tại sao anh đột nhiên ngừng lại, thân thể anh rõ ràng phản ứng còn chia vào cô. . . .

". . . . Sao, thế nào?"

Tùy Nhạc nhìn mặt u mê lại có vẻ điềm điềm đáng yêu của cô, thò người ra cắn một cái ở trên gò má cô: "Biểu tình này của em, anh làm sao ăn tiếp."

". . . . ." Chiến Chiến bị anh ôm vào trong ngực, lúc này mới từ từ rút lui cánh tay của mình, thay đổi ôm chặt hông của anh, gần đây, cô càng ngày càng yếu đuối, nhất là thời điểm nhìn thấy anh.

"Anh nói. . . Con người của em có phải rất thất bại hay không?"

"Ai nói?"

Thật ra thì lời như vậy, một chút cũng không phải phong cách của Chiến Chiến, cô vĩnh viễn kiên cường như ánh mặt trời, không thua sự mạnh dạn đi đâu và dũng khí của một chàng trai, nhưng gần đây xảy ra nhiều chuyện liên tiếp, khiến cô sinh ra hoài nghi với mình.

"Vậy tại sao mọi người đều muốn đối với em như vậy. . . . Lại là người nhà của em. . . . Chẳng lẽ không thất bại sao?" Chiến Chiến nắm chặt quần áo Tùy Nhạc, ngược đầu trơ mắt nhìn anh "Anh cũng sẽ như vậy phải không?"

Không đợi Tùy Nhạc trả lời, Chiến Chiến lại nói tiếp: "Hôm nay em lái xe, nhưng không tìm được một chỗ có thể đến. . . . Nếu như không phải có anh, em thật sự không biết nên trốn đi đâu."

"Anh vĩnh viễn sẽ không đối với em như vậy, em hãy nghe cho kỹ." Tùy Nhạc nói từng chữ từng câu "Vô luận em muốn làm cái gì, chỉ cần không làm thương tổn đến chính em, anh sẽ luôn ủng hộ em."

Anh nói thật nghiêm túc, thật thành khẩn, lòng rối tinh rối mù của Chiến Chiến ảm áp lại, mắt lại có chút ửng hồng, cô không cam lòng nhéo anh: "Lại. . . . Còn nói lời như thế, gần đây em biến thành mít ướt rồi !"

"Vậy thì khóc đi, anh cũng không ghét bỏ em." Tùy Nhạc đưa mặt tới cọ cô "Vây, khăn lau mặt hình người tùy em sử dụng."

"Phiền anh, tránh ra!" Chiến Chiến rớt cuộc cười, tránh né anh không ngừng cọ mặt của cô, nháo nháo, đôi môi hai người thoải mái dính vào cùng nhau, tình ý lưu luyến hết sức, Tùy Nhạc ghé vào trên người cô, ngậm miệng của cô bừa bãi một phen rồi buông ra, dấn lỗ tai của cô nói: "Nói muốn anh lại lần nữa!"

". . . . . Buồn nôn!" Trong mắt Chiến Chiến sóng nước mênh mông, khiến trách một tiếng xong đột nhiên tiến tới bên tai anh nói một câu, lúc này hai mắt Tùy Nhạc sáng lên, trên mặt mừng như điên không dứt, không chần chờ nhào tới. . .

*****

Lúc Chiến Chiến trở lại "Chiến Xa" thì giống như xé chiều hôm qua không có chuyện gì xảy ra, cái gì cần làm thì làm, Tả Cường tự nhiên cũng không chủ động nhắc tới đề tài kia.

Làm cho tới trưa, trước khi ăn cơm, mấy người ngồi chung một chỗ xem lại kết quả liên lạc với khách hàng mấy hôm nay, Tả Cường báo ra mấy khách hàng lớn, tạm thời coi như trị hoãn được: "Chủ đã nói với họ tình huống của chúng ta rồi, cũng may uy tín trước của 'Chiến Xa' rất tốt, lần này cũng không có quyết nợ bỏ chạy, mấy nỗi khách cũ nói hàng hóa và tiền hiện tại cũng không vội, cho chúng ta thời gian."

"Chỗ của cháu cũng bàn tốt mấy vụ" Chiến Chiến lật lật tài liệu trong tay "Nhưng cũng có vài khách hàng yêu cầu bồi thường ngay, tiệm bọn họ khá nhỏ, cũng là có thể lý giải."

"Nhưng nơi này còn có một tiệm thái độ rất cứng rắn. . . ." Kế Toán cau mày vẻ mặt đau khổ hỏi báo "Này, tiệm này, em đến liên trực tiếp đánh văng em ra ngoài. . . ."

"Phi, nhìn bộ dáng của cậu, dễ dễ người ta khi dễ!"

Chiến Chiến làm bộ muốn cho cậu ta một cước, Kế Toán vội vàng ôm đầu nhảy đến sau lưng Tùy Nhạc núp, vô cùng buồn bã phản bác: "Là anh Tùy thiên vị, lúc phân phối đều giao nhiệm vụ dễ dễ ứng phó cho chị Chiến hết, để lại cho em đều là đau đầu!"

"Ờ!" Tùy Nhạc lòi cánh tay nhỏ của cậu ta ném ra ngoài "Anh nào biết người nào dễ đối phó, mình làm không tốt liền đổ thừa cho anh."

"Được rồi, đừng làm rộn." Nếp nhăn ở mi tâm Tả Cường cũng giãn ra một chút, tình huống trước mắt coi như ổn, "Những người đó đều là khách hàng nhỏ hoặc khách hàng mới, 'Chiến Xa' vẫn còn có thể chi tiền quyết toán sổ sách cho họ trước."

"Còn chưa cần động đến tiền của 'Chiến Xa', cháu có một tài khoản tiết kiệm, tiền bên trong cũng đủ ứng phó những người này." Tùy Nhạc móc một tấm thẻ từ trong ví da ra đưa cho Kế Toán "Cậu dùng cái này đi."

"Hiện tại không cần!" Chiến Chiến vội vàng ngăn cản "Tiền của anh đợi đến thời điểm vạn bất đắc dĩ hãy dùng, bây giờ chưa cần."

Tùy Nhạc nhíu mày, nhìn về phía Tả Cường. Tả Cường suy tư, sau đó ra hiệu Kế Toán nhận lấy thẻ, quay đầu lại nói với Chiến Chiến: "Tiền của 'Chiến Xa' vẫn chưa nên đụng, trước hết để cho Tùy Nhạc cứu gấp, chúng ta cố gắng thu lại mấy khoản tiền, tháng sau lấy được rồi trả lại cậu ấy."

Nếu Tả Cường lên tiếng, Chiến Chiến cũng không nói thêm nữa, chỉ là chờ Tả Cường và Kế Toán đi ra ngoài tiếp, lại lôi kéo Tùy Nhạc hỏi: "Anh lấy đâu ra tiền?"

Tùy Nhạc dờ khóc dờ cười: "Tiểu thư, anh vẫn có chút tiền" Nhưng lần này cần dùng đến, cũng không phải số lượng nhỏ, Chiến Chiến chắc lưỡi hít hà, không hề là công tử nhà giàu: "Tài khoản nhỏ của anh thật đúng là. . . 'nhỏ'."

"Yên tâm, về sau đều là của em, anh tuyệt đối không dấu riêng!"

Ý tứ trong lời nói khiến Chiến Chiến xấu hổ lại ngọt ngào, nhưng chỉ dùng giọng nói hung hăng đuổi anh đi. Thật ra thì gần đây Tùy Nhạc cũng rất bận, thời gian có thể dạo chơi ở 'Chiến Xa' không nhiều lắm, thường đều bị một cú điện thoại gọi đi, anh đã nói với Chiến Chiến một ít chuyện trong nhà, Chiến Chiến cũng không có hỏi nhiều nữa.

Lúc xế chiều, Tùy Nhạc lại vội vã rời đi, anh mới vừa đi, Trịnh Hạo Khanh liền vào cửa, anh ta đứng ở cửa ôn hòa gọi Chiến Chiến: "Đang làm gì đó?"

Chiến Chiến thấy anh ta, theo bản năng liền thu văn kiện xốc xếch trên bàn lại đứng lên nhét vào ngăn kéo, sau đó lộ ra nụ cười: "Hạo Khanh, anh tới rồi!"

Trịnh Hạo Khanh tìm tòi nghiên cứu nhìn mặt của cô, không xác định hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi sao?"

"Không có sao!" Chiến Chiến phủ nhận thật nhanh, nhưng cứ có cảm giác ở dưới ánh mắt của Trịnh Hạo Khanh nói láo rất có áp lực, cô đứng dậy chạy đến tủ lạnh lấy ra trà chanh thường ngày Trịnh Hạo Khanh thích uống, đưa cho anh "Ừ, anh thích nhất, nhưng khẩu vị của anh và Tùy Nhạc thật giống nhau."

"Tại anh từ nhỏ lớn lên cùng nhau, rất nhiều thứ yêu thích thật ra cũng chính là thói quen." Trịnh Hạo Khanh thưởng thức mùi thơm mát mẽ, vòng vo cái lý trong tay, "Hai người. . . Ở chung?"

Chiến Chiến xin lỗi sò sò đầu, nhỏ giọng cười khúc khích: "Uh."

Quả dấm dặt ở dưới bàn của Trịnh Hạo Khanh từ từ nắm chặt, thấy nụ cười không che giấu được trên mặt Chiến Chiến, trong lòng đau đớn không dứt, nhưng trên mặt anh vẫn bình tĩnh, thậm chí còn lộ ra nụ cười: "Vậy sao không nói cho anh biết, không có suy nghĩ nha."

"Ài, em. . . Không có chuyện gì nói cho anh cái này làm gì. . ." Chiến Chiến không được tự nhiên nói "Đừng nói việc này, gần đây có phải anh rất bận hay không, thật lâu cũng không thò đầu ra!"

Trịnh Hạo Khanh cười cười: "Cũng chỉ rồi thôi."

"Em và A Nhạc, chung sống tốt không?" Trịnh Hạo Khanh nhẹ giọng hỏi.

"Dù sao, cũng không khác trước lắm, tính tình chúng em, anh cũng biết, ha ha." Đối mặt vấn đề như vậy, tay chân Chiến Chiến có chút luống cuống, dù sao bắt đầu yêu đến nay, cô cũng chỉ chính thức nói với Tề Tề, lần gặp mẹ, tất cả đều là Tùy Nhạc trả lời vấn đề.

"Cứ như vậy xác định là anh ấy?" Trịnh Hạo Khanh giống như nói đùa "A Nhạc có rất nhiều tật xấu, trong mắt của anh, anh ấy không thích hợp em."

Lời nói của Trịnh Hạo Khanh khiến Chiến Chiến sùng sốt, cô có chút đoán không ra ý tứ của Trịnh Hạo Khanh, chỉ có thể nghi ngờ nhìn anh ta, thử hỏi: "Hạo Khanh, anh. . . Có ý gì?"

"Em cà lăm cái gì!" Trịnh Hạo Khanh cười, dùng ánh mắt trấn an cô "Chỉ là làm bạn của em, muốn hỏi một chút mà thôi a."

"Phì, vậy anh làm bạn Tùy Nhạc, có phải cũng phải hỏi anh ấy hay không?" Chiến Chiến không nhịn được bật cười, lại làm bộ nghiêm túc trừng anh "Cũng nói với anh ấy, em có rất nhiều tật xấu, không thích hợp?"

"Uh, anh suy nghĩ một chút."

Hai người cười đùa một hồi, Chiến Chiến thừa dịp anh uống nước tỉ mỉ quan sát. Cũng không biết là cảm giác sai hay sao, cô cứ có cảm giác hôm nay Trịnh Hạo Khanh có chút không giống, mặc dù cười, hơi thở trên người lại lạnh, cô không biết làm như thế nào đối mặt Trịnh Hạo Khanh như vậy.

"Uhm, Hạo Khanh anh có phải mệt lắm hay không, bằng không anh hãy đi về trước đi, lần sau em đi tìm anh chơi!" Chiến Chiến thấy vẻ mặt Trịnh Hạo Khanh tựa hồ mệt mỏi, đáng vẻ không thích hợp nói chuyện, có chút bận tâm.

"Được, mấy ngày nay anh ngủ hơi ít, đi về trước." Trịnh Hạo Khanh cũng không ở lại lâu hơn, đứng dậy, Chiến Chiến theo phía sau có chút nghi ngờ vò đầu: vậy hôm nay Hạo Khanh tới đây rốt cuộc là muốn làm gì?

Tất cả mọi người đi, Chiến Chiến nhìn đồng hồ, đã bốn giờ hơn, dù sao không có công việc gì, cô để mấy người làm tan việc trước, Tả Cường gọi điện thoại nói bọn họ sẽ không về ngay, cũng quyết định đợi đến năm giờ liền tan ca.

Đoán chừng hôm nay Tùy Nhạc lại bận đến rất khuya, Chiến Chiến cầm chìa khóa đi ra ngoài khóa cửa kho hàng, nhưng không nghĩ lúc đóng cửa kho hàng, bị một cổ lực lượng khổng lồ đẩy ngã xuống đất.

Lúc Chiến Chiến bị đùng ngã nhay cảm cảm thấy phía sau có một cơn gió lạnh quét qua, cô thuận thể lăn lộn trên mặt đất, chỉ nghe "rầm" một tiếng, chỗ cô vừa ngã xuống bị một cây gậy đánh bóng hung hăng đập mạnh. Chiến Chiến dùng lực bò dậy, thuận tay rút ra gậy sắt bỏ bên cạnh, nắm chặt ở trong tay.

Trước mắt là bốn người đàn ông cao lớn, có ba người lưng hùm vai gấu, một người khác đội mũ lưỡi trai, hơi hơi gầy. Mũ lưỡi trai! Chiến Chiến chợt nheo mắt lại, 'mũ lưỡi trai' cũng không kiêng dè, lười biếng ngẩng đầu lên, dương dương trong tay: "Đã lâu không gặp, bà chủ Chiến."

Chiến Chiến cắn răng, nhanh chóng quan sát tình thế, bốn người thì phần thắng của cô rất ít, cô không dám hành động thiếu suy nghĩ, tay nắm gậy sắt bắt đầu chảy mồ hôi hột.

"Oh, sao hôm nay không nổi nóng? Tao nhớ bản lãnh của mày không tệ, thế nào, không luận bàn một chút với mấy anh em sao?" Hôm nay 'mũ lưỡi trai' hiển nhiên càng phách lối hơn lần trước, dùng gậy đánh bóng khiêu khích quơ quơ trước mặt Chiến Chiến.

"Hừ, một đám đàn ông khi dễ phụ nữ, thật là đẹp mặt."

'Mũ lưỡi trai' khinh thường cười lên, xoay người nói với ba người trầm mặc phía sau: "Thấy không, có ý kiến với chúng ta đó, nếu không chúng ta —— a!"

'Mũ lưỡi trai' quá mức tự tin, không nghĩ tới Chiến Chiến lại đột nhiên cho hắn ta một kích, lập tức kêu lên thảm thiết. Chiến Chiến nắm bắt cơ hội cơ cẳng chạy, chỉ cần chạy đến đường phố nhiều người là được! Chỉ là mới chạy ra mấy bước, liền bị một bàn tay to hung hăng kèm ở cánh tay, dùng sức lực cơ hồ muốn kéo gãy cánh tay cô, kéo cô trở về không gian bế tắc.

Chiến Chiến nhìn đau đớn tan lòng nát dạ, hất tay phải lên, vung gậy sắt về phía anh, chỉ là thực lực quá chênh lệch, gậy sắt bị một người khác gạt ra, cô bị ném trên mặt đất.

"Phi! Mẹ nó, dám đánh lão tử!" Sau lưng của 'mũ lưỡi trai' bị thương, khom người thở, ánh mắt nhìn về phía Chiến Chiến ác độc dị thường "Hôm nay tên đàn ông của mày không có ở đây, tao xem mày còn đắc chí!"

"Mày rốt cuộc là ai, tao với mày không thù không oán!"

"Bà chủ Chiến, dạo này, nào có cái gì oan a thù a, chỉ là có người không muốn để cô vui vẻ, muốn cho chỗ của cô đóng cửa, tôi, cũng chỉ kiếm miếng cơm ăn thôi" 'Mũ lưỡi trai' đặt gậy đánh bóng trên cổ Chiến Chiến, từ từ dùng lực, ngăn chặn cổ họng của cô "Yên tâm, chúng tôi biết điểm dừng."

Chiến Chiến đưa tay muốn gạt cây gậy ở cổ cô, nhưng cánh tay lại rất đau đớn, mới vừa bị vứt ra, sợ là trật khớp.

Tim của Chiến Chiến điên cuồng đập mạnh, nhà ở con đường này không nhiều, vị trí này càng thêm có rất ít người đi qua, trong ngày thường chất một đồng đồ, hôm nay, lại khiến cô lọt vào tình cảnh kêu trời trời không biết, Chiến Chiến khó khăn nuốt: "Anh muốn tiền, tôi cho anh, bọn họ cho bao nhiêu tôi cho bấy nhiêu"

"Đừng cậy mạnh nữa, cho là tôi không biết sao? 'Chiến Xa' của cô gần đây. . . Tiền bạc xảy ra chút vấn đề." 'mũ lưỡi trai' ngồi chồm hổm, bởi vì sau lưng đau đớn mà khoa trương rên lên tiếng, tầm mắt của hắn ta lơ đãng rơi vào cổ lộ ra của Chiến Chiến, không có ý tốt cười nói "Ai u, da cô còn rất trắng đó."

"Phi! Cút!" Chiến Chiến phun một ngụm nước miếng lên mặt đưa tới gần của 'mũ lưỡi trai', sắc mặt hắn ta liền biến đổi: "Đàn bà khôn, muốn bị đánh!"

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Tùy Nhạc ngồi ở trên ghế sa lon, cứ có cảm giác trong đầu hơi phiền não, Lý Húc thấy anh cau mày, đặt cà phê ở trong tay anh, nghi ngờ hỏi: "Thiếu gia, xảy ra vấn đề gì sao?"

Tùy Nhạc lấy lại tinh thần, phát hiện mình mất hồn nhìn báo cáo Dung Giang mùa này, thu hồi tâm tình, lắc đầu một cái: "Không có, tất cả bình thường, đúng rồi, sao A Hạo còn chưa tới?"

"Không biết." Lý Húc khó được nghiêm mặt, Tùy Nhạc nhìn bộ dáng anh ta không nhịn được cười: "Đổi anh ra khỏi tiệm trà cũng không phải lỗi của A Hạo, anh rút cuộc muốn ghi hận tới khi nào?"

Thấy anh ta không nói lời nào, Tùy Nhạc lại gấp văn kiện trên bàn lại: "Những thứ này, nếu như không phải nhờ A Hạo, chúng ta có thể lấy được sao?"

Lý Húc nho nhỏ nói thầm: "Những thứ này vốn nên là của cậu, anh ta chỉ làm người tốt không công."

Lại đợi một lát, Trịnh Hạo Khanh mới khoan thai tới chậm, biểu hiện trên mặt cũng không phải rất rõ, nhìn thấy Tùy Nhạc nháy mắt với anh, không có tìm tìm đối mặt giống như bình thường, Tùy Nhạc nhíu mày, có chút không thích ứng bộ dáng này của anh: "Thế nào, cả người mệt mỏi? Cậu lại làm khó dễ cậu sao?"

Trịnh Hạo Khanh lắc đầu một cái, thấy mặt Tùy Nhạc quan tâm, đột nhiên trước mắt liền thoáng hiện mặt của Chiến Chiến, biểu tình của hai người thật tương tự, nhưng Trịnh Hạo Khanh nhìn lại chỉ cảm thấy chói mắt, anh cúi đầu tránh cái nhìn của Tùy Nhạc: "Không có sao, chỉ là nghĩ tới tới nay còn phải lên máy bay, hơi mệt chút."

"Gần đây ông ta đều bảo cậu đi công tác, quả thật cực khổ." Tùy Nhạc gật đầu một cái, cái loại tư vị phiêu bạc đó anh cũng từng hưởng, rất có thể thông hiểu.

"Tôi uống ly cà phê là được rồi, chúng ta bắt đầu đi."

Thời gian tiến hành thảo luận rất lâu, định ra kế hoạch kế tiếp xong, Tùy Nhạc xoa ly cà phê, từ từ hỏi: "A Hạo, cậu. . . . Thật nguyện ý làm như vậy sao?"

"Cuộc đời của tôi, không muốn vĩnh viễn làm con cò của người khác."

Tùy Nhạc nhìn anh một cái thật sâu: "Được."

Đã sắp bảy giờ, hai người vừa vận viết xong phần thảo luận rồi ăn một chút, bởi vì Trịnh Hạo Khanh còn phải lên máy bay, không có lái xe tới đây, cho nên Tùy Nhạc đưa anh đến phi trường. Dọc theo đường đi lái xe rất nhanh, mí mắt Trịnh Hạo Khanh khẽ nháy: "Cậu lái quá nhanh rồi."

"Xin lỗi." Lúc này Tùy Nhạc mới hơi thả chân ga, có chút ngượng ngùng "Tôi sợ Chiến Chiến ở nhà sẽ buồn bực, ngày hôm qua ăn sạch điểm tâm. . ."

Trong mắt Trịnh Hạo Khanh có tâm tình phức tạp, nhưng mà trên mặt lại vẫn nhẹ nhàng: "Xem ra tiến triển không tệ a, A Nhạc."

"Chọc tôi phải không." Tùy Nhạc tức giận liếc anh một cái "Cái khác cũng may, nhưng gần đây việc phiền lòng Chiến Chiến quá nhiều, tôi nhìn cũng lo lắng"

Tay đặt ở trên đùi của Trịnh Hạo Khanh khẽ cứng, rồi sau đó từ từ nắm lại: "Việc phiền lòng gì?"

Tay cầm tay lái của Tùy Nhạc chỉ nhẹ nhàng giật giật, Trịnh Hạo Khanh biết đây là biểu hiện anh ẩn nhẫn tâm tình, Tùy Nhạc quẹo cua rồi mới lên tiếng: "Gần đây có người đang hăm hại 'Chiến Xa', bây giờ tôi còn chưa tra được. . ."

Nói tới chỗ này, Tùy Nhạc khẽ quay đầu: "Bên người kia có biết được tin tức gì không? Mặc dù không có khả năng. . . . Nhưng mà tôi vẫn còn có chút lo lắng."

Trước mắt Trịnh Hạo Khanh thoáng qua nụ cười kia rộ rõ trên mặt Chiến Chiến xé chiều hôm nay, anh rũ mắt xuống, rất khẳng định lắc đầu một cái.

Đưa Trịnh Hạo Khanh lên máy bay, Tùy Nhạc lái xe trở về, qua chỗ thu lệ phí cuối cùng trên đường cao tốc, điện thoại di động đột nhiên vang lên, Tùy Nhạc cúi đầu xem xét, là Tà Cường, trong phúc chốc anh bắt máy, thanh âm lo lắng của Tà Cường truyền vào lỗ tai, tay cầm lái của Tùy Nhạc nghiêng một cái, thẳng tắp đụng vào rào chắn trên đường cao tốc.

*****

Trong bệnh viện trung tâm thành phố, Chiến Chiến nằm ở trên giường bệnh, dưới tác dụng của thuốc tiến vào giấc ngủ nặng nề, động tác Chiến Cường Quốc êm ái dịch tốt góc chăn cho cô, rồi sau đó ra hiệu Tà Cường đi phía sau, cùng đi ra phòng bệnh.

Tà Cường khép cửa phòng lại, xoay người lại đã nhìn thấy sắc mặt của Chiến Cường Quốc âm trầm đáng sợ, nhưng cổ kỹ đây là bệnh viện, Chiến Chiến lại ở trong phòng ngủ đối diện, Chiến Cường Quốc hết sức ngăn chặn tức giận mãnh liệt, nhỏ giọng hỏi Tà Cường: "Đây là chuyện gì xảy ra!?"

Tà Cường nhíu mày, cũng không ngờ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy, ông cùng với Kế Toán làm xong việc, muốn đến chỗ Chiến Cường Quốc, bởi vì càng tiếp xúc khách hàng lại càng thấy nghi ngờ, cho nên ông quyết định lên Chiến Chiến đi tìm Chiến Cường Quốc.

Nhưng ông còn chưa nhắc tới chuyện này, một cuộc điện thoại đã khiến hai người đàn ông này đều hoảng hốt.

"Loại chuyện như vậy trước kia từng xảy ra sao?" Chiến Cường Quốc nhìn chằm chằm Tà Cường "Gần đây 'Chiến Xa' có phải đắc tội với người nào không?"

Tà Cường kể lại tình huống những ngày qua, lúc đang suy nghĩ phải nói ra việc hoài nghi cho ông biết như thế nào, đầu kia hành lang truyền đến tiếng bước chân dồn dập, hai người quay đầu lại, Tùy Nhạc sai bước chạy tới, trán sưng đỏ rướm máu, vọt tới bên cạnh Tà Cường dồn dập hỏi: "Chiến Chiến đâu?"

Anh thậm chí không có chú ý tới lão nhân tinh thần quắc thước mặc quân trang bên cạnh Tà Cường, nhanh chóng quay đầu lại liếc về phòng bệnh, xoa người muốn đi mở cửa. Tà Cường đưa tay kéo anh lại: "Chiến Chiến không có sao, mới vừa ngủ, chờ vào. Còn nữa, đây là ông nội Chiến Chiến."

Tùy Nhạc nghe được ba chữ "Không có sao", từ cửa sổ nhỏ của phòng bệnh nhìn thấy Chiến Chiến an tĩnh ngủ bên trong, trái tim nhấc lên cuối cùng thoáng dễ xuống, anh lại nhìn mấy lần, mới xoa người thu tay.

Lời Tà Cường nhắc nhở anh không thể không nghe, quả nhiên chỉ thấy Chiến Cường quốc đang chau mày lại quan sát anh, Tùy Nhạc cung kính tiến lên hành lễ: "Ông nội, ông khỏe chứ, cháu là bạn trai Chiến Chiến, Tùy Nhạc."

Từ phản ứng vừa rồi của anh, Chiến Cường Quốc đã đoán được giữa người trẻ tuổi này và cháu gái mình không đơn giản, vào lúc này nghe lời của anh, lại nhìn thấy vết thương trên trán anh, trong lòng Chiến Cường Quốc liền có ý định.

"Tùy Nhạc, đầu cậu sao thế?" Tà Cường thấy vết thương kia không nhẹ, ngốc y tá qua đây giúp xử lý. Tùy Nhạc khoát khoát tay không sao cả: "Không có sao, đụng một cái mà thôi."

"Ngồi xuống, để y tá băng bó"

Chiến Cường Quốc lên tiếng, lúc này Tùy Nhạc mới đang hoảng ngồi xuống, mặc cho y tá xử lý vết thương của anh, Chiến Cường Quốc đứng cạnh cửa sổ, tiếp tục chủ đề vừa rồi với Tà Cường, Tùy Nhạc cũng từ trong lời nói của hai người làm rõ tình hình hôm nay.

Chiến Chiến bị vài vết thương nhẹ, việc này thật là phải cảm kích hai vị bảo vệ đi ngang qua lúc ấy. Bọn họ làm việc ở ngân hàng ngoài phố, ngày đó vừa vận đến quán cơm ở con phố này ăn cơm, trên đường nhỏ thấy được một đám đàn ông vây đánh cô gái.

Mấy người đàn ông kia thấy bọn họ mặc cảnh phục, lập tức giải tán, hai người đỡ Chiến Chiến nằm dưới đất dậy, gọi số cấp cứu 120. May mắn là kịp thời, Chiến Chiến không thật bị đá thương thân thể, nhưng cánh tay trật khớp cộng thêm hơi chấn động não, thêm một vài vết thương ngoài da.

Nhưng nghe đến mấy việc này, vẫn khiến Tùy Nhạc đau lòng không dứt.

"Có nghĩ đến là ai làm không?" Chiến Cường Quốc siết chặt quả đấm, lông mày hoa râm bởi vì tức giận mà co quắp, "Còn những vấn đề cậu vừa cung cấp, có phải cùng một người gây nên không?"

Tà Cường và Tùy Nhạc liếc mắt nhìn nhau, không biết nên nói thế nào. Chiến Cường Quốc nhíu mày, nhìn Tùy Nhạc ra hiệu: "Cậu tới nói."

"Ông nội, mặc dù không lẽ phép, nhưng mà cháu lại không thể không nói, trước đó chúng cháu vẫn cho rằng. . . . Gây ra vấn đề là ý của ông."

*****

Chiến Chiến đang ngủ cảm thấy lạnh, nhất là mu bàn tay, cảm giác lạnh như băng khiến cho cô yếu ớt tỉnh lại, trong lúc mờ mịt nhìn thấy trần nhà trắng như tuyết, ánh mắt của cô chuyển một cái, liền nhìn đến chai nước biển treo ngược ở bên giường, trong khoảng thời gian ngắn có chút không phản ứng kịp, cô theo bản năng nghiêng đầu, lại bị một bàn tay to đè lại.

Tùy Nhạc xoa mặt của cô, vuốt ve cô đồng thời cũng không để cho cô lộn xộn, thanh âm hơi nhỏ: "Chớ lộn xộn."

". . . . Anh. . . ."

Chiến Chiến vừa mở miệng mới phát hiện ra cổ họng mình không muốn chết, Tùy Nhạc liền vội vàng đứng lên đi rót nước, còn cảm thìa nhỏ trước đó đã chuẩn bị xong ở trong tay, mức một muỗng nước đưa đến bên môi cô: "Anh dứt cho em, bây giờ em đừng động."

Sau khi Chiến Chiến thanh tỉnh, dần dần cảm giác đau đớn trên thân thể cũng thức tỉnh theo, toàn thân đều lộ ra chua xót đau đớn, cánh tay càng đau dữ dội, Chiến Chiến không nhịn được nhẹ nhàng rên rỉ ra tiếng.

Tùy Nhạc đau lòng để cái muỗng xuống, nhẹ nhàng siết chặt mặt của cô: "Bác sĩ mới vừa nói tỉnh lại sẽ hơi đau, nhưng không thể hoàn toàn trừ đau, nhịn một chút có được hay không?"

Tùy Nhạc tiếp cận gần hơn, Chiến Chiến liền nhìn thấy miếng băng gạc trên đầu anh, ở trên trán cực kỳ dễ thấy, Chiến Chiến nghi ngờ hỏi: "Sao lại vậy?"

"Nghe thấy em bị đưa vào bệnh viện, xe của anh liền đụng vào hàng rào chắn." Tùy Nhạc cúi người không để cô, hôn môi của cô một cái "Cũng may em không có sao."

"Sao anh không cẩn thận như vậy. . . ." Chiến Chiến đang choáng váng đầu, nếu không đã sớm nhảy lên, vào lúc này lại chỉ có thể mềm nhũn trách cứ anh. Mỗi lần Tùy Nhạc nhìn thấy bộ dáng này của cô, trong lòng cũng mềm mại không thể tin, nghĩ đến những người khiến cô thành như vậy, ánh mắt trong nháy mắt trầm xuống.

Mỗi lần nghĩ đến những người đó, âm thầm giám thị ở chung quanh "Chiến Xa", thừa dịp bọn họ đều không ở đó, tập kích Chiến Chiến, Tùy Nhạc đã

cảm thấy sợ hãi và lửa giận muốn nổ oanh ở trong lòng.

"Chiến Chiến, em có thể nói ra tương mạo đặc điểm không?"

". . . . ." Chiến Chiến nhếch miệng "Anh còn nhớ rõ ‘mũ lưỡi trai’ lần trước tới Chiến Xa gây chuyện không?"

"Là hần?"

"Uh, nhưng mà lần này đã đổi thủ hạ, là ba tên rất cao lớn." Chiến Chiến nhớ lại tình huống lúc đó "Em nhớ sau khi lên xe cứu thương, y tá dùng điện thoại di động của em gọi điện thoại, là gọi cho anh sao?"

"Không phải, là cho chú Tả." Tùy Nhạc dừng một chút "Vừa rồi ông nội em cũng tới. . . Chiến Chiến, vừa rồi anh đã trao đổi với ông nội em và chú Tả, chuyện này. . . Thật sự là trách lầm ông."

Thật ra thì lúc mấy người ở đó nhắc tới "Chiến Xa" gặp phải phiền toái, Chiến Chiến đã hiểu, chuyện này không liên quan với ông nội. Như vậy, sẽ là ai chứ? Chiến Chiến trầm mặc nghĩ tới, làm thế nào cũng nghĩ không ra mình đắc tội người nào, mà phải đối xử cô như vậy.

"Tốt lắm, nhiệm vụ của em bây giờ chính là dưỡng thương, những chuyện khác, có chúng ta rồi." Tùy Nhạc đưa tay cầm tay bởi vì vô nước biển mà lạnh như băng của cô "Vừa rồi thấy em ngủ, sợ đánh thức em, hiện tại làm ấm cho em."

Hôm nay Tùy Nhạc ngọt ngào dị thường, nhưng Chiến Chiến lại hoàn toàn cần thận cận như vậy, trải qua một ngày như vậy, thể lực của Chiến Chiến tiêu hao, khắp người đau đớn và mệt mỏi, có Tùy Nhạc làm bạn, dần dần buông lỏng thân kinh, lại tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Cuộc chiến thứ 33

Cũng không biết mấy giờ rồi, Chiến Chiến đột nhiên đang ngủ thì thức tỉnh, trán có tầng mồ hôi mịn chảy ra, không còn thấy cây gậy đánh bóng đập về phía cô trong mộng, trong mắt tối sầm. Chiến Chiến lấy lại bình tĩnh, ánh sáng xuyên qua từ khe hở rèm cửa sổ đầy chiếu sáng giá truyền dịch bên giường, Chiến Chiến nhẹ nhàng thở một hơi.

Buổi tối bệnh viện vô cùng an tĩnh, ánh đèn trong hành lang đã tắt, chỉ có tiếng bước chân nhẹ nhàng linh hoạt của hộ sĩ trực ban thỉnh thoảng đi ngang qua cửa, nhưng Chiến Chiến làm thế nào cũng không ngủ được. Gian phòng bệnh này độc lập, giường rất mềm mại cũng rất lớn, nhưng một mình nằm ở phía trên, lại thậm chí có cảm giác không vừa.

Buổi tối Tùy Nhạc chưa đi về, nhưng sợ đè ép vết thương, cho nên nằm ở trên giường hộ lý bên cạnh, vào lúc này Chiến Chiến chỉ cần quay đầu là có thể nhìn thấy anh. Nhưng cảm giác đầu choáng váng khiến động tác thật nhỏ này cũng biến thành khó khăn, cô thử động đẩy thân thể, giường bệnh tùy theo phát ra tiếng vang hơi nhỏ, ngay sau đó thanh âm Tùy Nhạc liền truyền đến: "Đã tỉnh rồi hả?"

Bên cạnh vang động một tiếng rất nhỏ, ngay sau đó hơi thở Tùy Nhạc liền lại gần, bởi vì bóng tối, anh đến quá gần, vừa không đề phòng lỗ mũi của hai người liền đụng vào nhau, Tùy Nhạc lập tức khản trương: "Dừng chưa? Đầu không có chuyện gì chứ?"

Chiến Chiến đưa cánh tay hoàn hảo vuốt vuốt chớp mũi: "Anh đừng khản trương như vậy."

Ở ban đêm an tĩnh, âm thanh hai người đều không tự chủ thả nhẹ, trong mắt của Tùy Nhạc chỉ có thể nhìn thấy ánh sáng nhạt sáng lên trong mắt của Chiến Chiến, lời oán trách tựa như làm nũng, khiến trong lòng anh ngứa ngáy, giọng nói không khỏi càng thêm cung chiêu: "Trể như thế không ngủ mà làm gì, hử?"

"Anh cũng thế thôi, nếu không sao em vừa động, anh liền biết rõ?"

Tùy Nhạc bắt đầu nhếch môi ở trong bóng tối, chẳng lẽ ở lại chăm sóc không phải thế sao? Huống chi lúc này anh căn bản không có ngủ, cũng không biết là tác dụng a-drê-na-lin hay là như thế nào, tâm tựa hồ không an tĩnh được. Nhưng lời nói đến khúc miệng là được: "Giường cho người thân quá chật, ngủ không thoải mái."

". . . . ." Quả nhiên Chiến Chiến bị giọng nói vô lại của anh làm nói không nên lời, sau đó mới ném qua một câu "VẬY anh lên đây..."

"Trêu chọc em thôi, giường cho người thân ở phòng bệnh hạng nhất cũng ok." Tùy Nhạc kéo cánh tay cô để ở ngoài nhét vào trong chăn "Mau ngủ."

"Mình em không ngủ được. . . ." Chiến Chiến bắt đầu lẩm bẩm "Rất cuộc lên hay không, ghét. . . ."

Tùy Nhạc trầm mặc chốc lát, rồi sau đó khẽ thở dài, cẩn thận tránh ra cánh tay bị thương của cô, nằm ở một bên kia: "Anh sợ đè em."

Chiến Chiến không tự chủ nhích lại gần ngực anh, nhỏ giọng nói: "Giường lớn như vậy, đè không được. . . ."

Hơi thở khô mát trên người Tùy Nhạc chui vào chóp mũi, Chiến Chiến chỉ cảm thấy trong lòng dần dần an định lại, cô nghiêng đầu, chống đỡ hõm vai của anh, từ từ ngủ thiếp đi.

Lần này Chiến Chiến ngủ rất sâu, cô mơ hồ cọ xát mặt ở cổ Tùy Nhạc, cảm thấy tình trạng choáng váng ở đầu rõ ràng đã bớt, mới chậm rãi ngửa xuống.

Mặt của Tùy Nhạc gần trong gang tấc, cặp mắt đào hoa xinh đẹp kia giờ phút này nhắm chặt lại, lông mi dày an tĩnh ở dưới mắt chiếu ra một bóng ma, Chiến Chiến có rất ít cơ hội thấy dung nhan Tùy Nhạc lúc ngủ, giờ phút này cảm thấy mới lạ lại mê người.

Tầm mắt của cô từ mắt trượt đến lỗ mũi, trong lòng cảm thán đáng đáp người này thật làm cho người ta không thăng bằng, rồi sau đó theo dõi nghiên cứu hầu kết của anh. Chỉ là còn chưa chờ cô tiếp tục đi xuống, hầu kết ở cổ họng đã khẽ động, tay Tùy Nhạc nhẹ nhàng đặt lên trên đùi của cô, hơi thở thoắt phát trên trán của cô: "Chưa ngủ?"

Tùy Nhạc bởi vì lo lắng sẽ đè đến cô, cơ hồ không thể ngủ, từ trước đến giờ tư thế ngủ của Chiến Chiến đều không đẹp, Tùy Nhạc còn phải nắm ôm chặt cô phòng ngừa chính cô thương tổn mình, lúc này Chiến Chiến vừa tỉnh thì anh cũng tỉnh lại từ giấc ngủ thiu thiu, vốn tưởng rằng cô còn có thể ngủ tiếp, không nghĩ tới cô không thành thật nhích tới nhích lui, hô hấp phun trên cằm anh, khiến anh không thể không lên tiếng.

Chiến Chiến ngẩng đầu lên, thấy dưới mắt Tùy Nhạc có một vết xanh nhạt, cau mày lại: "Anh ngủ không ngon ư, mắt quầng thâm nặng nề."

"Cũng được."

Chiến Chiến không tin, cô suy nghĩ một chút liền đoán được, nhất định là bởi vì mình, lúc này khi tỉnh lại phát hiện tư thế ngủ của cô không khác lúc đầu, còn tưởng rằng là mình đang hoảng, cô có chút hối hận: "Sớm biết đã không bảo anh lên."

"Ai, đừng." Tùy Nhạc siết chặt lỗ mũi cô "Anh thích sự mát ngủ ngọt ngào này, ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực mà, nếu anh ngủ ngứa khô khô, em sẽ khóe mắt."

Nói xong, bàn tay anh đặt ở trên chân cô mang theo chút ý tứ leo lên cái mông tròn vênh, Chiến Chiến xấu hổ, lại ngại vì tình huống trước mắt, không thể thi triển, chỉ có thể sử dụng ánh mắt ý bảo anh đang hoảng. Tùy Nhạc thấy mặt hạnh của cô tròn tròn, tinh thần có vẻ rất tốt, trong lòng cũng nhẹ nhõm, không khỏi thở người ra mãn mê đôi môi cô.

Vừa hôn xong, hơi thở hai người có chút rối loạn, Tùy Nhạc xấu xa oán trách ở bên tai cô: "Em nói lúc nào thì chúng ta mới có thể buông tay chân ra 'vận động'?"

"Cút!"

Hai người ở trên giường náo loạn một lát, bởi vì Chiến Chiến sợ bị hộ sĩ bắt gặp hai người đáng vẻ nằm cùng nhau, thúc giục Tùy Nhạc dậy rửa mặt, còn cô bởi vì Tùy Nhạc kiên trì, chỉ có thể được "Phục vụ" xử lý sạch sẽ ở trên giường.

Phụ trách Chiến Chiến chính là một nữ bác sĩ trẻ tuổi, sau khi cẩn thận kiểm tra, liền "rồng bay phượng múa" trên sổ bệnh: "Hôm nay còn phải truyền thêm mấy bình nước biển, não chấn động, ở lại bệnh viện quan sát một ngày, nếu như không có gì ngày mai là có thể xuất viện, nhưng cánh tay trật khớp phải dưỡng mấy ngày, tự chú ý nhiều một chút."

Tùy Nhạc tỉ mỉ hỏi rõ chi tiết chăm sóc mới để bác sĩ đi, quay đầu lại đã nhìn thấy Chiến Chiến trừng mắt nhìn anh, Tùy Nhạc nhướng lông mày, ngồi ở bên giường vẻ mặt hứng thú: "Này biểu tình gì thế."

Chiến Chiến cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ là vừa rồi lúc anh cúi đầu trao đổi với nữ bác sĩ xinh đẹp đó, trong lòng cô không tự chủ dâng lên chua chua, rất là khó chịu.

"Trật khớp mà thôi, khi còn bé đã bị, cần hỏi cặn kẽ vậy sao?" Chiến Chiến không nhịn được nói lầm bầm.

Tùy Nhạc nghe sừng sốt, rồi sau đó cười lên tựa như con mèo trộm thịt: "Chiến Chiến của anh, chẳng lẽ đang ghen à?"

"Người nào ghen!" Chiến Chiến nhăn nhu lỗ mũi, đáng vẻ rất là khinh thường "Em chỉ không thích anh vừa thấy bác sĩ xinh đẹp, liền nói chuyện với người ta!"

"Được được, anh sai lầm rồi anh sai lầm rồi!" miệng Tùy Nhạc nói xin lỗi, vẻ mặt lại vui vẻ "Anh gọt trái táo cho em đến tội có được hay không, bình đảm nhỏ của anh?"

Ba chữ cuối cùng anh đọc rất nhỏ, Chiến Chiến không có nghe rõ, bộ dạng như chuyện đương nhiên chọn một quả táo thuận mắt đưa cho anh.

*****

Buổi sáng thì khá lạnh, nhưng đến buổi chiều, Chiến Chiến lại không ngồi yên.

Tùy Nhạc giống như quyết tâm, trừ phi đi nhà cầu, kiên quyết không cho cô xuống đất đi bộ, Chiến Chiến bắt mắt tựa vào trên giường: "Bác sĩ nói không sao, sao anh lại không cho em vận động."

"Bác sĩ nói là quan sát thêm một ngày, đừng giả bộ ngớ ngẩn để lừa đảo anh"

Theo tính tình Chiến Chiến, cho cô nằm trên giường một ngày, cũng chính là hành hạ, hơn nữa hiện tại bên ngoài ánh nắng tươi sáng, khí trời cực kỳ tốt, nhưng Tùy Nhạc không cử động chút nào, mặc cho Chiến Chiến vừa đắp vừa xoa đều không được. Chiến Chiến thở dài thật sâu: "Khí trời này, nên đến ‘Chiến Xa’, chuyển số hàng hàng năm không thấy mặt trời trong kho hàng ra ngoài phơi nắng."

Lúc nghe hai chữ "Kho hàng", Tùy Nhạc nhú mi tâm, rồi sau đó lại như không có gì.

Chiến Chiến không hay biết sự khác thường của anh, còn tiếp tục tính toán: "Cũng nên dọn dẹp lại mớ hàng mới lẫn lộn bên ngoài kho hàng, nhiều vậy thật sự quá cản trở rồi, rất dễ dàng cản trở người. . ."

Nói tới chỗ này, thanh âm của Chiến Chiến dần dần thấp xuống, bởi vì cô nhớ lại chuyện ngày hôm qua, cũng bởi vì thái độ Tùy Nhạc. Tùy Nhạc mím chặt khoe môi, đầy mắt tình mạch dọa người, cái loại tâm tình này giống như là vô cùng tự trách và hối hận, Chiến Chiến nhìn mà đau lòng.

Nhận thấy Chiến Chiến bất an nhìn chăm chú, Tùy Nhạc cúi đầu hòa hoãn cảm xúc một chút, rồi sau đó ngồi ở mép giường, nhẹ nhàng ôm cô vào trong ngực, Chiến Chiến và anh lẳng lặng ôm nhau một lúc lâu, mới mở miệng trấn an anh: "Không phải lỗi của anh. . . Hơn nữa em cũng không có sao, em đâu có dễ bị khi dễ, có phải không?"

"Đã như vậy còn nói không sao?" Tay Tùy Nhạc ôm eo cô rắng sức "Anh thật sự hận không thể giết chết những người đó."

Chiến Chiến biết, bây giờ mình nói gì cũng không thể vượt lên cảm thụ trong lòng anh, chỉ có thể ngoan ngoãn mặc anh ôm, trong lòng dâng lên cảm động và thỏa mãn thật sâu. Mặc dù cô nhớ tới chuyện ngày hôm qua, lòng vẫn còn sợ hãi lại phần hận không dứt, nhưng cứ vui ở trong ngực Tùy Nhạc như vậy, cô giống như không để ý gì cả.

Ở một khách sạn yên tĩnh ngọt ngào khó được này, cửa phòng bệnh đột nhiên bị đẩy ra, Tề Tề chạy vào như một trận gió, hoàn toàn không có ưu nhã thông dong thường ngày, nhưng chứng kiến cảnh tượng trong phòng lại dừng lại —— Người cô lo lắng muốn chết đang vui ở trong ngực Tùy Nhạc, mặt hạnh phúc ngọt ngào.

"A, Bàn Nha!" Chiến Chiến đẩy Tùy Nhạc ra, có chút không tự tại nhìn Tề Tề.

Tề Tề rất nhanh thích ứng tình trạng này, cũng không còn lo lắng nhiều, tiến lên đề Chiến Chiến lại cẩn thận xem kỹ một phen: "Bị thương chỗ nào?"

"Cánh tay, đầu." Chiến Chiến thành thật trả lời, thấy Tề Tề nhú đôi mày thanh tú, vội vàng bổ sung "Đầu đã tốt hơn, cánh tay thì giống như lúc còn bé hai ta chơi xúc người, rồi kéo nhau té xuống"

Tề Tề không để ý tới cô, quay đầu nhìn Tùy Nhạc, thấy anh cũng gật đầu, mới nhẹ nhàng thờ ra, đôi mắt không có trang điểm vừa an tĩnh linh động, lại lộ ra áp lực không thể bỏ qua: "Bây giờ cậu lợi hại, chuyện gì đều không nói với mình đúng không!"

"Không có. . . Chỉ không muốn cậu lo lắng."

Tề Tề thấy bộ dạng cô, trên mặt và trên tay đều có vết thương, cũng không nhẫn tâm nói cô nữa, thời gian này quả thật cô lo là chuyện của Chiến Chiến rất nhiều.

"Chuyện này là ông nội nói cho mình biết." Tề Tề dừng một chút, quả nhiên là trông thấy đầu Chiến Chiến nghiêng tới một chút, cô tiếp tục nói "Ông nội còn tưởng rằng cậu ở chỗ mình chỗ, bảo mình hôm nay tới đón cậu trở về, ông đưa mình tới đây liền đi."

Ở Tề Tề xem ra, tính bướng bỉnh của Chiến Chiến hoàn toàn giống Chiến Cường Quốc, hai người xúm lại, đều không chịu cúi đầu, lần này Chiến Chiến gặp chuyện không may là bởi vì "Chiến Xa", dù ông nội đau lòng, cũng càng thêm không ủng hộ.

Điểm này Chiến Chiến tự nhiên cũng nghĩ đến, Tề Tề thấy cô suy sụp bả vai xuống, thở dài ở trong lòng: bây giờ càng ngày càng không dễ rồi.

*****

Đến buổi tối, sau khi làm kiểm tra lần nữa, Chiến Chiến rút cuộc được phép về nhà.

Tề Tề với Chiến Chiến cùng nhau tới biệt thự Tùy Nhạc, Chiến Chiến lôi kéo tay Tề Tề: "Bàn Nha, cậu tới đây giúp đỡ mình!"

Tùy Nhạc vào phòng bếp bỏ thức ăn vừa mua trên đường ra đĩa, Chiến Chiến nhăn nhó tránh anh ra, nói với Tề Tề: "Mình cả ngày chưa tắm, cậu vào giúp mình, cái tay này của mình không thể cử động."

Tề Tề buồn cười nháy nháy mắt: "Loại chuyện như vậy còn cần mình sao?"

Nói xong, mắt liền liếc qua Tùy Nhạc, Chiến Chiến thẹn thùng bầu cô, Tề Tề tròn mắt, cô lại thành thực rồi.

"Tùy Nhạc, anh làm trước, tôi giúp Chiến Chiến tắm." Vừa nói vừa cởi áo khoác để xuống ví da, đi theo Chiến Chiến lên lầu.

Giúp Chiến Chiến cởi quần áo, Tề Tề liền nhìn thấy vết thương trên cánh tay cô vàng, máu ứ đọng sau lưng, bình thường mặc dù Chiến Chiến cũng thường va va chạm chạm, nhưng rốt cuộc không giống, Tề Tề rất đau lòng, động tác trên tay càng thêm êm ái.

Chiến Chiến vốn là rất thân nhiên, lúc cởi quần áo đột nhiên trốn trốn tránh tránh về sau, Tề Tề mất tinh phát hiện ngực cô còn có một ấn ký màu đỏ, không nhìn được há mồm nhạo báng: "Đây là dùng bao nhiêu sức lực, đốt nóng này rồi."

"Bàn Nha!"

Tề Tề không trêu chọc cô nữa, đỡ cô vào bồn tắm, mới vừa dùng vòi hoa sen xối tóc cô, liền từ cửa phòng tắm khép nửa nghe Tùy Nhạc kêu: "Tề Tề, điện thoại di động của cô vang thật lâu!"

"A được!" Tề Tề cất giọng lên tiếng, tắt vòi hoa sen, dặn dò Chiến Chiến "Cậu nằm, đừng lo tởm lập tức trở lại."

Đầu Chiến Chiến đặt trên bồn tắm, nhắm mắt lại ngâm mình ở trong nước, lỗ mũi hừ một tiếng làm trả lời. Trong phòng tắm thật ấm áp, một tay của cô phúi nước qua lại, rất là thích ý, qua một lúc lâu, rốt cuộc nghe được thanh âm cửa mở ra, cô nghịch ngợm lui về phía sau tạt nước: "Nói điện thoại với ai lâu như vậy? Còn không mau giúp mình tắm!"

Một đôi bàn tay chậm rãi chen vào tóc cô, thanh âm trầm thấp thổi vào lỗ tai của cô: "Tuân lệnh."

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 34: Cuộc chiến thứ 34

Chiến Chiến chợt mở mắt, mặt của Tùy Nhạc đang ở trước mắt, hai con mắt đang lưu loát quét lên bộ ngực lồ lộ của cô. Chiến Chiến vội vàng dùng một tay che kín trước ngực mình: "Anh đi vào làm gì!"

"Tề Tề nghe điện thoại, hình như rất gấp gáp, nắm túi lên liền đi mất." Tùy Nhạc đưa tay nặn ít dầu gội đầu xoa ở trên tay, thoa bọt lên tóc ngắn thấm nước của Chiến Chiến "Cô ấy đi rồi, anh không vào sao được?"

Thấy anh còn tỏ vẻ không thể làm khác, Chiến Chiến liền nghiêng rằng: "Em có thể tự tắm."

Tùy Nhạc nhẹ nhàng ấn bả vai cô, ngăn lại cử động vô ích của cô: "Đang hoảng một chút coi, chớ đụng vào tay!"

Dù sao nên làm hay không nên làm thì hai người cũng đã làm bao nhiêu lần, Chiến Chiến cũng không phải là người kiêu cách, nhưng phòng tắm sáng ngời thế này, cộng thêm ánh mắt chăm chăm của Tùy Nhạc, khiến cô thật sự thấy không tự tại.

Tay Tùy Nhạc lướt trên làn da trơn mịn, lúc rửa sạch từng chỗ, hô hấp của anh cũng dần dần nặng nề, khi chạm đến phần mềm mại nhô lên thì tay của anh hơi bất động.

Lượn vòng, vuốt ve, Chiến Chiến bởi vì động tác của tay anh mà nhẹ nhàng thờ dốc, cánh tay vô ý thức hươu hươu, Tùy Nhạc mất tinh nhìn thấy cô động cánh tay bị thương, vội vàng đưa tay đè lại bả vai cô, khiến nước văng lên mặt hai người, không khí mập mờ biến mất.

Tùy Nhạc hít sâu một hơi, tự cảnh báo mình, đối mặt mình là bệnh nhân, động tác nhanh chóng tắm cho Chiến Chiến sạch sẽ, bế ra ngoài liền bọc vào trong khăn tắm. Chiến Chiến thấy anh nghiêm túc mặc quần áo lau tóc cho mình, đột nhiên cảm thấy buồn cười.

Sau khi mặc đồ cho cô xong, Tùy Nhạc lập tức quay người vào phòng tắm, trước khi đóng cửa bỏ lại một câu: "Được rồi, đi xuống ăn cái gì đi."

Chiến Chiến ngoan ngoãn xuống lầu kiếm đồ ăn, trên bàn đã bày xong bữa ăn phong phú. Khi Tùy Nhạc đi ngang qua một tiệm cơm thì thức ăn ở đó rất hợp mắt của Chiến Chiến, giò heo mượt mà trong suốt, nước lèo thơm nức, kết hợp với các loại rau cải, khiến người ta rất thèm ăn.

Chiến Chiến nuốt ngụm nước miếng, chạy đến mép bàn ngồi xuống, cầm cái giò heo đã lóc xương lên, vui vẻ ăn, giải quyết một cái giò heo, Chiến Chiến cầm đôi đũa lên, may mắn mình không bị thương tay phải. Rau cải ngon miệng, vị canh thơm lừng lại không có dầu mỡ, Chiến Chiến cẩn thận thưởng thức, chắc là canh xương.

Chiến Chiến thỏa mãn nheo mắt lại: có những món ăn ngon này làm bạn, thật là hạnh phúc!

*****

Chiến Chiến nhìn giò heo và canh xương “đã hình thành thì không thay đổi” trên bàn, chân mày không tự chủ co quắp—— thức ăn ngon hơn nữa, bảo người ăn trong ba bữa cơm và cả ăn khuya, ăn suốt ba ngày, thật không phải là hạnh phúc gì. . .

Cô tránh ra ánh mắt tha thiết của Tùy Nhạc, vùi đầu nhét cái vào miệng, không chịu đựng đĩa giò heo kia. Tùy Nhạc đưa tay múc một chén canh xương đầy tới trước mặt cô: "Dùng chỉ dùng bữa, uống canh trước đi."

Chiến Chiến kêu rên không dứt trong lòng, ôm chặt đồ ăn chết không chịu buông tay: "Uống hết ba ngày rồi, em cũng sắp giống canh xương!"

Tùy Nhạc không để ý tới kháng nghị của cô, trực tiếp đứng dậy ngồi vào bên cạnh Chiến Chiến, cầm cái muỗng lên đút cô, Chiến Chiến xoay đầu không uống, Tùy Nhạc trực tiếp ngậm một hóp làm bộ tiếp cận tới, Chiến Chiến vội vàng kêu to tránh né: "Anh quá kinh tởm!"

Hai người đang nháo, chuông cửa vang lên, Chiến Chiến đẩy hẳn: "Nhất định là đồ đặt hôm qua đã chuyển tới, đi mở cửa!"

Tùy Nhạc để chén canh xuống, vuốt vuốt tóc của cô: "Tự mình uống, nếu không sẽ không nhận đồ ăn vặt."

Ngày hôm qua Chiến Chiến nhận rồi nhảm chán, mua một đồng đồ ăn vặt qua Internet, còn đặc biệt lựa chọn cách chuyển hàng nhanh nhất, Tùy Nhạc vừa đi tới cửa vừa nhìn cô, thấy cô mặc dù không cam lòng nhưng vẫn uống canh từng chút, cười mở cửa.

Mỹ nhân ngoài cửa cười tươi đẹp làm sao, nhưng lại làm cho thái độ của Tùy Nhạc lập tức cứng đờ, Nhạc Kỳ Nhiên cong khóe miệng: "Nhạc Nhạc, tại sao lâu như thế mới mở cửa?"

"Chị . . . Sao chị lại tới đây?" Tùy Nhạc theo bản năng ngăn trở tầm mắt theo dõi vào trong của Nhạc Kỳ Nhiên “Hôm nay không bận sao?"

"Bận hơn còn phải tới, nghe nói vài ngày rồi em không đi làm, nên lo lắng." Trong mắt Nhạc Kỳ Nhiên thoáng hiện ánh sáng “Hơn nữa, hôm nay cũng không phải chỉ mình chị tới—— chị đi với dì."

Đang nói, một bóng dáng mảnh mai từ đầu kia đi tới, chính là mẹ Tùy Nhạc, Nhạc Y Ảnh.

Vóc người Nhạc Y Ảnh nhỏ nhắn, mặc đồ công sở kiểu dáng đơn giản, cũng rất là đoan trang, bà đi tới trước cửa, cười nói với con trai đang đứng ở cửa: "Thế nào, còn không cho vào cửa nữa à?"

Trên mặt Tùy Nhạc lộ ra nụ cười lấy lòng lại thân mật, khoác cánh tay mẹ "Không có không có, con chỉ không nghĩ tới mẹ sẽ đột nhiên tới đây."

"Mẹ nghe Kỳ Nhiên nói, đã vài ngày con không đi làm, cũng không có điện thoại, còn tưởng rằng con lại chạy đi đâu chứ." Nhạc Y Ảnh đi theo Tùy Nhạc vào cửa, Nhạc Kỳ Nhiên cùng đi phía sau, Tùy Nhạc lấy dép cho hai người, giải thích: "Mấy ngày nay có chút chuyện, cho nên ở suốt trong nhà."

"Chuyện gì?" Nhạc Kỳ Nhiên tùy ý hỏi, mắt bắt đầu nhanh chóng đánh giá trong phòng,

"Mẹ, con đang muốn nói với mẹ——" Tùy Nhạc nói xong, xoay người nhìn vào phòng ăn, nơi nào còn có bóng dáng Chiến Chiến, Tùy Nhạc bảo mẹ ngồi xuống ghế sofa, bắt đầu mở tủ lạnh hai mắt “Con đi lấy “chuyện” của con xuống gặp mẹ?"

Nếu Nhạc Kỳ Nhiên mang mẹ tới, nhất định đã sớm biết trong nhà còn có một người, vào lúc này Tùy Nhạc quyết định hào phóng thẳng thắn, hướng chỉ họ cũng đã thấy được trên bàn bày hai phần đồ ăn.

Nhạc Y Ảnh ním môi gật đầu một cái.

"Chiến Chiến?" Tùy Nhạc mở cửa phòng ngủ ra, thấy Chiến Chiến đang ở trước tủ treo quần áo luống cuống tay chân thay quần áo, nghe anh mở cửa, lộ ra biểu tình sợ hãi, Tùy Nhạc không nhịn được nhếch miệng lên “Em làm gì thế đây?"

"Hừ!" Chiến Chiến kéo khóa kéo áo lên, dựng ngón trỏ lên lắc mạnh “Người trong nhà của anh tới, làm thế nào!"

"Cái gì làm thế nào, đi ra ngoài gặp mẹ anh." Tùy Nhạc cầu thả nhún vai, vươn tay giúp cô sửa sang lại cổ áo, lại vuốt vuốt tóc.

"Như vậy sao được!" Chiến Chiến đột nhiên khần trương vô cùng, lúc ấy Tùy Nhạc nói hiện tại quan hệ của anh và người nhà rất căng, cô căn bản không nghĩ đến vấn đề gặp người nhà anh.

Nhưng bây giờ, không chỉ phải gặp, còn dưới tình hình thế này, căn bản là bị người ta phát hiện hai người ở chung! Mẹ Tùy Nhạc sẽ nghĩ sao. . . . Chiến Chiến ảo não trước nay chưa có, thật là hối hận đã đồng ý ở với anh!

"Mẹ anh đã biết em ở nhà rồi, chẳng lẽ em tính trốn ở chỗ này không ra sao?"

". . . . ." Chiến Chiến nhú chặt chân mày vào nhau “Mẹ anh. . . Là người thế nào. . . ."

Tùy Nhạc đỡ bà vai của cô, đẩy Chiến Chiến còn muốn dò thăm tình huống ra khỏi cửa phòng: "Tự em đi tìm hiểu!"

Chiến Chiến nhắm mắt ra trận, vừa đi đến cầu thang đã nhìn thấy hai người dưới lầu cùng nhau nhìn lên, một là mỹ nhân lần trước thấy, chị Tùy Nhạc, một người khác, chắc là mẹ Tùy Nhạc.

Chiến Chiến nhanh chóng đi xuống cầu thang, đi tới trước mặt mẹ Tùy Nhạc, cung kính cúi người chào: "Chào bác, bác khỏe chứ."

"Chào cháu." Giọng nói Nhạc Y Ảnh bình thản, tư thái ưu nhã duỗi ngón tay ra chỉ vị trí đối diện mình: "Ngồi xuống nói chuyện đi."

Chiến Chiến cẩn thận len lén đánh giá người trước mặt, phu nhân tập đoàn Dung Giang. Đồ công sở thích hợp nổi bật lên khí chất điềm tĩnh ưu nhã của bà, tóc dài mềm mại búi ở sau ót, trên mặt hơi cười, giọng nói bình thản, nhưng Chiến Chiến lại không thể xác định, đây là lễ phép hay là thật thân cận.

"Cháu tên là gì?"

"A, cháu tên là Chiến Chiến." Chiến Chiến vội vàng thu hồi ánh mắt quan sát, đứng đắn ngồi thẳng, bởi vì khí thế bức người của người đối diện nên tự cô cũng cố vẻ đoan trang hơn, nhưng khóe mắt liếc thấy Tùy Nhạc cư nhiên biếng nhác nghiêng qua bên cạnh mình, cô len lén trừng mắt nhìn anh, không để lại dấu vết cách anh xa một chút.

Chiến Chiến vừa xoay mặt, Nhạc Y Ảnh liền nhìn thấy vết thương trên gò má cô, bà như rùng long mà xinh đẹp: "Bị làm sao thế?"

Chiến Chiến nghe xong liền biết bà nói gì, vội vàng khoát tay lắc đầu: "Không có sao, chỉ không cẩn thận đụng một cái."

"Mẹ, Chiến Chiến bị thương cánh tay, người nhà cô ấy có chuyện không ở trong thành phố, xuất viện rồi con liền đón cô ấy tới đây chăm sóc."

"Còn nhập viện à, nghiêm trọng như thế?" Nhạc Y Ảnh không khỏi nhích lại gần hơn, ánh mắt nhìn sang cũng mang theo ân cần.

"Nhạc Nhạc, em cũng thiệt là." Nhạc Kỳ Nhiên đột nhiên chen vào nói "Mặc dù như vậy, nhưng cứ tóm con gái nhà người ta về nhà như thế, vẫn không ổn."

Không đợi Tùy Nhạc trả lời, Nhạc Y Ảnh biểu lộ trước: "Không có gì không thỏa đáng, lúc này không cần nó, giữ lại làm gì!"

Giọng nói đột nhiên đề cao khiến Chiến Chiến có chút kinh ngạc, Nhạc Y Ảnh tiếp thu được cái nhìn chăm chú của ba người, hắng giọng: "Bác cảm thấy lúc này người nam nên biểu hiện."

Chiến Chiến hơi nghi ngờ liếc trộm Tùy Nhạc, thấy vẻ mặt anh lạnh nhạt, Chiến Chiến càng thêm không hiểu, chỉ có thể tươi cười trả lời vấn đề của mẹ Tùy Nhạc, Tùy Nhạc lại cười hi hi dựa vào trên ghế sa lon, ánh mắt thỉnh thoảng xẹt qua Nhạc Kỳ Nhiên bên cạnh.

"A? Tự cháu mở một tiệm sửa xe?" giọng nói Nhạc Y Ảnh lại cất cao, Chiến Chiến dần dần cảm thấy: vị phu nhân này, hình như không mấy giống với hình tượng bề ngoài.

"Mẹ, tiệm sửa xe của Chiến Chiến sắp được năm năm rồi." Tùy Nhạc nói tiếp "Văn kinh doanh không tệ, chỉ là gần đây gặp phải một vài người dùng thủ đoạn, còn khiến cho ấy cô bị thương."

Nhạc Kỳ Nhiên nghe nói như thế tò mò xoay đầu lại: "Chiến tiểu thư kinh doanh năm năm, thật không đơn giản."

Chiến Chiến ngượng ngùng: "Gọi em Chiến Chiến là được."

"Được, Chiến Chiến." Nhạc Kỳ Nhiên lộ ra nụ cười hòa thuận nhất, lại mang theo nghi ngờ "Nhưng em tuổi nhỏ như vậy, đã làm việc năm năm. . . Em học đại học lúc mấy tuổi?"

"A, từ lúc em bắt đầu học đại học đã xử lý Chiến Xa cùng với một người bạn của cha em rồi." Chiến Chiến quần bách bỏ sung "Không cảm thấy hứng thú lắm với mấy khóa ở trường, đại học trên căn bản cũng cứ thế mà học, sau đó tốt nghiệp tiếp tục sửa xe."

"Con chính là coi trọng cá tính không câu nệ của cô ấy, liều mạng giống con, đúng không, mẹ?" Tùy Nhạc nói tiếp câu chuyện của Chiến Chiến, đá lông nheo với Nhạc Y Ảnh, đổi trở lại là một ánh nhìn xem thường của Nhạc Y Ảnh.

Nhạc Y Ảnh cảm thấy vết thương trên gò má mịn màng của Chiến Chiến rất chướng mắt, bà lại nhắc tới chủ đề vừa rồi: "Cháu làm sao bị thương?"

Chiến Chiến vốn định hỏi hột lựu qua đề tài này, lại không nghĩ rằng bà chấp nhất thế, chỉ đành phải nói đơn giản tình huống lúc đó, ai biết đã miêu tả rất mơ hồ, lại khiến người phụ nữ đoan trang này làm ra phản ứng không dự đoán được.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Cuộc chiến thứ 35

Nhạc Y Ảnh nghe Chiến Chiến miêu tả về việc bị thương, mắt liếc qua con trai ngồi bên cạnh, bàn tay lập tức vươn ra phía sau, nhặt lên một cái gối ôm

mềm mại quay đầu liền đập vào trên người Tùy Nhạc.

"Dì!" Nhạc Kỳ Nhiên thấy thế liền vội vàng đứng lên, vừa cất bước liền ngồi vào bên cạnh Tùy Nhạc, tay sờ lên gò má bị đánh trúng của hắn: "Nhạc Nhạc, không có sao chứ?"

Chiến Chiến bị trạng đột nhiên này làm kinh sợ, sững sờ ở tại chỗ có chút không biết làm sao —— Cô, cô nói sai cái gì sao?

Tùy Nhạc không để lại dấu vết né tránh đụng chạm của Nhạc Kỳ Nhiên, nắm gối ôm nghiêng người ngã ở bên người Chiến Chiến, giọng nói buồn bã không dứt: "Mẹ, tại sao mẹ đánh con?"

Ở góc độ của Nhạc Y Ảnh nhìn sang, Nhạc Kỳ Nhiên ngồi ở chỗ đó hơi lúng túng, biểu hiện trên mặt không mấy trong sáng, con trai của mình lại có vẻ mặt vô lại vui ở trên đùi Chiến Chiến người ta, mà Chiến Chiến, thì mang bộ mặt kinh hoàng, nhìn tới nhìn lui ở giữa hai mẹ con.

Nhạc Y Ảnh cho Chiến Chiến một ánh mắt trấn an trước, rồi sau đó dùng ánh mắt rất tương tự Tùy Nhạc trừng lại anh: "Đánh con là nhẹ, làm bạn trai mà bảo vệ người ta thế sao, sao con không ở bên cạnh mà chạy đi đâu vậy?"

"A, bác, việc này không liên quan đến anh ấy. . . ." Chiến Chiến vội vàng giải thích thay Tùy Nhạc, lại bị Tùy Nhạc đột nhiên nắm lấy tay. Tùy Nhạc ngồi dậy, thu hồi cợt nhả: "Lần này là con sơ sót, về sau sẽ không như thế nữa."

Chiến Chiến có chút không xác định, lời này rốt cuộc đang nói với mẹ anh, hay là nói với cô, chỉ là trong lòng lại cảm thấy có dòng nước ấm chảy qua.

Nhạc Y Ảnh cũng không dừng lại quá lâu, sau khi bà và Nhạc Kỳ Nhiên rời đi, Chiến Chiến thở ra một hơi thật dài, xụi lơ ở trên ghế sofa nửa ngày không động dậy. Tùy Nhạc buồn cười đậm đậm mặt cô: "Sao thế, bộ dáng này?"

"Vừa rồi quá khẩn trương. . . . mệt là."

Tùy Nhạc ngồi ở bên cạnh cô, để cho cô tựa vào trên vai mình: "Khẩn trương cái gì, mẹ anh cũng không làm gì em."

"Nhưng vẫn khẩn trương!" Chiến Chiến tức giận trừng mắt nhìn anh "Lần đầu tiên em gặp mẹ anh, lo lắng làm không tốt cái gì, ai nha nói ra anh cũng không hiểu"

Chiến Chiến nói xong, lại không tự chủ lắm bảm: "Cũng không biết mẹ anh có ấn tượng gì với em. . . . Sao em cứ thấy trong lòng phập phồng bất an."

Nhạc Y Ảnh từ đầu đến cuối đều ôn hòa với cô, còn thêm vào mấy phần thân thiết, thậm chí khiến Chiến Chiến hơi thụ sùng nhược kinh —— Đối mặt một người bạn gái đột nhiên xuất hiện của con trai, còn ở trong nhà con trai mình, thái độ Nhạc Y Ảnh tốt đến khiến Chiến Chiến bất an.

Tùy Nhạc nhàn nhả sờ tóc của cô, không để ý đến sự bất an của cơ, trong lòng thậm chí hơi vui vẻ: nếu mẹ ra tay, có vài vấn đề không cần anh quan tâm

Bên kia, Nhạc Y Ảnh ngồi ở trong xe Nhạc Kỳ Nhiên, tâm tình khoái trá nhìn phong cảnh lóe lên ngoài cửa sổ. Nhạc Kỳ Nhiên lái xe, liếc thấy khỏe miệng Nhạc Y Ảnh luôn nhếch lên, nhẩn nhẩn, nhưng vẫn không nhịn được hỏi: "Dì, dì thật thích Chiến Chiến?"

Nhạc Y Ảnh cười cười: "Đúng vậy, đứa trẻ rất ngoan."

"Gia cảnh của cô như thế nào cũng không biết. . . ." Nhạc Kỳ Nhiên giống như lơ đãng nói "Trình độ học vấn cũng bình thường, kết hợp với Nhạc Nhạc sợ rằng không ổn."

"A? Thế nào, cháu biết cái gì?"

Ánh mắt Nhạc Kỳ Nhiên chợt lóe, nhẹ nhàng lắc đầu một cái: "Cũng không có, chỉ là nhìn cách cô nói năng thôi."

"Dì thấy cũng không tệ, rất đơn thuần đáng yêu, còn có sự nghiệp của mình, hiện tại cô gái có thể độc lập dựa vào chính mình như vậy cũng không nhiều rồi."

"Có phải độc lập hay không cũng không xác định, cháu cảm thấy phải quan sát nhiều hơn."

Nhạc Y Ảnh nghe lời cô nói, hơi nheo mắt lại: "Nhi nhiên, dì thấy cháu hình như không thích Chiến Chiến lắm"

". . . . . Không có, chỉ hơi lo lắng Nhạc Nhạc."

Trong mắt Nhạc Y Ảnh chợt lóe lên xem kỹ: "Cháu đó, quá thương em trai! Nó lớn như vậy, thật khó khăn mới nguyện ý giới thiệu một người bạn gái cho dì, nó không phải đùa giỡn."

Tay Nhạc Kỳ Nhiên nắm tay lái cương lên, không biết nên nói gì, Nhạc Y Ảnh lại nói: "Nó có thể quên chuyện của hai đứa lúc trước, dì cũng không còn cầu mong gì khác. Chỉ là sau khi trở về, dì sẽ tìm hiểu rõ cô bé kia, cháu cũng đừng lo lắng"

*****

Mấy người vây đánh Chiến Chiến, đến nay còn chưa có tung tích, vì bảo đảm an toàn của Chiến Chiến, mặc dù cô nóng nảy không dứt, lại cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ở trong nhà, coi như đi ra ngoài cũng nhất định có Tùy Nhạc đi cùng. Mà ngày nay Tùy Nhạc cũng không còn bận rộn như lúc trước, những lại nhận được nhiều cuộc điện thoại hơn, thỉnh thoảng còn có mấy người cố định tới nhà, bàn bạc ngay mặt một số chuyện với Tùy Nhạc.

Chuyện Chiến Chiến bị thương, cũng không có nói cho cha mẹ ở vùng khác biết, vì không muốn khiến bọn họ lo lắng. Mà bên ông nội, bởi vì còn đang giận nhau, cho nên chỉ cần Tề Tề theo phe Chiến Chiến, cô cứ yên tâm ở trong nhà Tùy Nhạc.

Hôm nay Chiến Chiến tắm xong đang tựa vào trên giường xem ti vi, Tùy Nhạc cũng mặc quần áo nhẹ nhàng khoan khoái từ trong phòng tắm đi ra. Chung sống lâu rồi, Chiến Chiến cũng rất ít thẹn thùng, cho nên vào lúc này Tùy Nhạc hơi lộ ngực ra đứng ở một bên, Chiến Chiến vẫn không bị ảnh hưởng chút nào, vui vẻ cười to vì tiết mục hài kịch trên TV.

Tùy Nhạc đột nhiên hơi ảo não, vừa rồi mình còn cố ý ở trong phòng tắm loay hoay khiến tóc ướt có vẻ xốc xếch hơn để càng thêm anh tuấn, áo choàng tắm cũng rộng mở, nhưng một phen ăn mặc "Tì mĩ" lại không lấy được chút chú ý nào —— Đây đối với Tùy Nhạc cảm dục vài ngày mà nói, thật sự là đã kích.

Cánh tay Chiến Chiến đã khôi phục gần hết, mấy ngày gần đây khi tắm đều không cần anh giúp một tay, Tùy Nhạc dù sao cũng là người mới ném thử thịt, mỗi ngày ôm lấy hương thơm mềm mại đầy cổ lòng, quả thật không nhịn nổi.

"Ha ha ha ha!" Chiến Chiến lại cười to bởi vì vở hài trên TV, thật sự nhìn không được ngã lệch ở trên giường cười khanh khách không ngừng. Ra giường mềm mại rất thoải mái, Chiến Chiến ngủ nhiều lần như vậy cũng quyền luyến xúc cảm của nó, cứ tiếp tục nằm nghiêng xem TV.

Đột nhiên, phía trên có một bóng đen đè xuống, rồi sau đó phần giường kế bên rõ ràng lún xuống, Chiến Chiến chỉ chớp mắt, quả nhiên mặt của Tùy Nhạc đã ghé vào trước mắt.

Tùy Nhạc nhô lên, hai cánh tay chống hai bên Chiến Chiến, ôm chặt cô vào trong ngực mình, hai cái chân dài vừa hoạt động, liền vững vàng kim ở hai bên đùi Chiến Chiến. Chiến Chiến duy trì tư thế nằm nghiêng lại lắc lắc cổ, nhìn thấy đục vọng trong mắt Tùy Nhạc thì không tự chủ run lên: "Anh, anh làm gì thế, em không thể cử động!"

Tóc Tùy Nhạc bởi vì tắm, mà mềm nhũn rũ xuống trước mắt, khiến anh giống như một bé trai nghịch ngợm, nhưng tay sờ lên eo Chiến Chiến, lại nói rõ đây là một người đàn ông đói khát. Tùy Nhạc nhẹ nhàng lắc đầu, vài giọt bọt nước rơi vào trên mặt Chiến Chiến, Tùy Nhạc cúi người hôn mặt của cô, thuận thế liếm sạch những giọt nước kia, giọng nói trầm thấp: "Anh đói bụng."

Đôi môi mềm mại hoạt động trên mặt Chiến Chiến, đầu lưỡi nghịch ngợm thỉnh thoảng vươn ra khẽ liếm gò má mịn màng của cô, Chiến Chiến cảm thấy lông tơ nhỏ nhất trên mặt mình cũng bị động tác thân mật mà mập mờ này làm run rẩy.

"Đói, đói bụng phải đi ăn cơm, cũng không phải là chó sao lại cắn người!" Chiến Chiến rúc cổ ẩn núp anh, nhưng bàn tay siết tại bên hông không cho cô nhúc nhích chút nào, còn ác liệt nhẹ nhàng gãi ở chỗ nhạy cảm sợ nhột của cô, thân thể Chiến Chiến lập tức mềm nhũn ra.

"Bây giờ, anh chỉ muốn ăn điểm tâm ngọt"

Tùy Nhạc giống như cố ý đối nghịch với cô, vừa gặm vừa cắn trên mặt cô, đột nhiên cánh môi tiếp xúc đến một phần da hơi có cảm giác khác khác, Tùy Nhạc dừng động tác lại, kéo khoảng cách ra xem, quả nhiên là vết thương lúc trước, anh khẽ cau mày: "Có phải lại quên thoa thuốc hay không?"

Dứt lời thân thể dò lên phía trước, lấy thuốc ở đầu giường, theo động tác của anh, cổ áo choàng tắm mở lớn hơn, cơ ngực sáng loáng đang lúc ẩn lúc hiện ở trước mắt Chiến Chiến, khiến mặt cô hơi đỏ.

Bởi vì lúc trước Tùy Nhạc thoa thuốc cho cô luôn mượn cơ hội chăm chút, Chiến Chiến mới mãnh liệt yêu cầu tự làm. May mắn chỗ bị thương không quá nghiêm trọng, một tay của Chiến Chiến cũng có thể hoàn thành, mà Tùy Nhạc quả thật cũng bởi vì mỗi lần thoa thuốc bị chọc đến toàn thân phát nóng, cũng miễn cưỡng đáp ứng.

Hôm nay, Chiến Chiến tắm rửa xong ra ngoài liền bị TV hấp dẫn lực chú ý, quên mất chuyện này, đang suy nghĩ, Tùy Nhạc đã mở hộp thuốc ra, lấy ra một chút trong lòng bàn tay, hí húp ý vị sâu xa cắn một cái ở môi cô: "Cởi quần áo."

Mặc dù đã khôi phục như Chiến Chiến nói, nhưng bàn tay to của anh đã sớm không kiên nhẫn giờ trò dưới quần áo rộng của Chiến Chiến, Chiến Chiến đỏ mặt tránh né: "Không cần cởi quần áo! Vết thương chỉ ở trên mặt và cánh tay!"

Tùy Nhạc mới không để ý tới phản kháng của cô, áo ngủ chính anh chọn lựa, anh cởi ra cực kỳ thuận buồm xuôi gió: "Phải cẩn thận kiểm tra, nói không chừng có chỗ bỏ sót."

Chiến Chiến còn muốn nói, nhưng đã bị môi roi xuống của Tùy Nhạc chặn miệng, anh bỏ tất cả nhiệt tình của mình vào trong nụ hôn này, đẩy lý trí của Chiến Chiến cách xa vạn dặm, đôi môi ma sát chặt chẽ, thanh âm mứt vào mắc cổ khiến gương mặt Chiến Chiến đỏ bừng.

Tùy Nhạc buông cái miệng nhỏ nhắn của cô ra, cảm thấy toàn thân mình đều đang nóng lên, thuốc trong lòng bàn tay tựa hồ sắp được chưng chín, anh liếm môi một cái, thoáng ngời thẳng lên, một tay ngăn động tác của Chiến Chiến, cời mấy cái nút trên xốc xếch của cô ra, hí húp nhìn ngực trắng nõn của cô: "Anh tới kiểm tra một chút."

Mấy chỗ vốn bị thương cũng được tỉ mỉ thoa thuốc, nhưng công việc kiểm tra của Tùy Nhạc vẫn chưa kết thúc, anh nhìnáo lót mà mình thích trên người Chiến Chiến, ngón tay vừa động liền cời nó ra, Tùy Nhạc lại gần, nhìn chăm chăm hai điểm đỏ trên ngực Chiến Chiến, bộ mặt hài hước hỏi: "Đây là cái

gì"

Chiến Chiến vốn bối vì ngượng ngùng mà nhắm mắt lại, vào lúc này rõ ràng cảm thấy đỉnh nhạy cảm của mình bị nhẹ nhàng búng, cô mắc cỡ hận không thể chui vào kẽ đất, tức giận rống anh: "Anh đừng lộn xộn!"

Nhưng nghe vào trong lỗ tai Tùy Nhạc, thanh âm cô phát ra căn bản là lời yêu muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào giữa người yêu, Tùy Nhạc càng thêm ác liệt nằm trên ngực cô, từng cái hôn rơi vào trên ngực trắng nõn: "Anh biết rõ đây là cái gì, nhưng sao nó đỏ thế? Chẳng lẽ cũng bị thương. . ."

Chiến Chiến đã bị anh loay hoay là không biết làm sao, cô không biết cũng căn bản không muốn đáp lại trò đùa của người ghê tởm này, mím môi không nói thêm gì nữa, nhưng thân thể lại bối vì động tác của anh mà kịch liệt run rẩy.

"Ừm, xem em run như vậy, sợ là bị thương không nhẹ" Thanh âm khàn khàn của Tùy Nhạc thổi qua ở ngực "Anh thoa thuốc giúp em. . ."

"Tùy, Tùy Nhạc, anh đi chết đi!" Khi bộ phận nhạy cảm bị ẩm ướt bao phủ, Chiến Chiến nặn ra một câu mắng vô lực từ cổ họng.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Cuộc chiến thứ 36

Diễn viên trên TV vẫn còn ra sức khôi hài, nhưng Chiến Chiến đã hoàn toàn không nghe được những lời hài hước hấp dẫn kia, tất cả chú ý của cô đều tập trung ở chỗ đang bị Tùy Nhạc không ngừng trêu chọc liếm mút, đầu như muốn nổ tung.

Tùy Nhạc nghe thanh âm nức nức nở nở của cô, chỉ cảm thấy lửa nóng dưới bụng càng thêm mãnh liệt, anh vẫn chui đầu vào trước ngực Chiến Chiến, một tay bao phủ trên cái bánh bao mà miệng không chăm sóc tới, một tay lung tung lôi kéo quần áo còn lại trên người mình, khiến thân thể bốc lửa bại lộ ở trong không khí ban đêm hơi lạnh.

Nụ hôn nóng bỏng rút cuộc tạm thời bỏ qua phần đồ hồng đã sưng đỏ, Tùy Nhạc vừa quyến luyến vừa đói khát dọc theo khe ngực Chiến Chiến hôn lên xương quai xanh, cổ, cuối cùng vững vàng dây dưa với đôi môi cô, cạy ra hàm răng tiến quân thần tốc, không hề khách khí nếm hết tất cả ngọt ngào trong miệng Chiến Chiến, hôn cánh mũi vô ý thức trương lên của Chiến Chiến, mém xiu ngắt xiu khi bị thiếu đường khí cực độ.

Chiến Chiến cảm thấy miệng của mình đang bị một con sói đói tha đi, chịu hết giày xéo, trên đùi có một vật thể cứng rắn đụng vào, tản ra nhiệt độ mãnh liệt ủi nóng chân cô, xuyên thấu qua quần ngủ thật mỏng, tuyên cáo trạng thái phản chấn của mình.

"Ừm. . ." Tay Chiến Chiến bị Tùy Nhạc bắt lại, liễu mạng đặt lên bộ vị cứng rắn của mình xoa lung tung, đôi môi lúc mờ lúc ngậm của cô phát ra kháng nghị nức nở nghẹn ngào. Tùy Nhạc rút lui môi, mắt ứng đồ nhìn chằm chằm Chiến Chiến, trên người cô dâng lên màu hồng phấn làm cho Tùy Nhạc cảm thấy từng trận sóng nhiệt đánh úp tới đầu.

Cũng không để ý tới việc khiến cho cô càng thêm động tình, ngọn lửa bị nín mấy ngày sắp nổ tung Tùy Nhạc, lột sạch Chiến Chiến, ngón tay dò vào địa phương tư mật nhất của cô, vuốt ve mấy cái, thân thể Chiến Chiến mềm thành nước.

Ngoài dự liệu của Tùy Nhạc, Chiến Chiến đã có phản ứng động tình, đầu ngón tay Tùy Nhạc cảm thụ cảm giác khít khao mát hờn, nơi cổ họng dòn dòn còn động hai cái, chột đẩy đùi trắng nõn của cô ra, vùi sâu đục vụng xao động của mình vào vùng đất dịu dàng.

"Ách!" Chiến Chiến bối vì động tác của anh mà phát ra một tiếng kêu, ánh mắt mê ly không nhìn rõ mặt của Tùy Nhạc, chỉ có chỗ bị cạy ra, cảm nhận rõ ràng nhịp đập và nhiệt độ, chiếm cứ tất cả giác quan của cô.

Tùy Nhạc cũng không khá hơn chút nào, xúc cảm mát hờn khiến anh đói bụng thật lâu không nhịn được ngứa cổ lên, thoải mái phát ra tiếng kêu rên, rồi sau đó không bao giờ dừng lại, bắt đầu động tác điên cuồng.

Chiến Chiến bị thể công kịch liệt của anh đánh sụp, theo từng cái xâm lấn, lực lượng quanh thân tan hết, chỉ có đầu ngón tay dùng toàn bộ sức lực níu chặt ra giường tơ lụa, hoàn toàn bị nhiệt tình của anh cuốn lấy.

Tùy Nhạc tùy ý một phen, rút cuộc sau một tiếng rên dài, tạm hoãn động tác với Chiến Chiến. Anh hơi giải quyết cơn thèm ăn, giữa hai lông mày đều là thỏa mãn, nhìn lại Chiến Chiến phía dưới, mặt đỏ thờ dòn dập, anh tri hoãn ý niệm muốn tiếp tục càn rỡ, cúi người hôn cái trán ướt mồ hôi của Chiến Chiến.

Chiến Chiến khẽ mở mắt, thấy anh cười xấu xa, không còn hơi sức trừng mắt nhìn anh, chôn gò má đỏ ửng sang một bên, không nhìn tới anh.

Nhưng ở Tùy Nhạc xem ra, đáng vẻ thờ hờn hờn mềm nhũn kia, vừa đáng thương lại lộ ra đáng yêu, hơn nữa ánh mắt xấu hổ mang oán hận —— Bàn tay Tùy Nhạc đặt ở trên chân cô lại bắt đầu không thành thật rồi.

Thân thể Chiến Chiến bởi vì mới vừa tận tình mà sinh ra phản ứng, vẫn chưa hoàn toàn rút đi, tay Tùy Nhạc lại tìm tòi tới, chỉ cảm thấy da gà đều đã tỉnh dậy, cô vô lực cong khuỷu tay đẩy đẩy người đè ở trên người mình: "Anh. . . Đủ rồi. . ."

"Không đủ" Tùy Nhạc mở miệng mới phát hiện ra thanh âm mình dị thường khàn khàn "Đói bụng nhiều ngày như vậy, mới ăn khai vị trước bữa chính làm sao đủ?"

Bắp đùi và eo Chiến Chiến đã mơ hồ chua xót đau đớn, thấy vẻ mặt "Anh rất nhân từ" của anh, giận đến không biết nên khóc nên cười —— Người này rõ ràng làm xong toàn bộ, hơn nữa còn dùng mãnh vô cùng tựa như một chiến sĩ xung trận, vào lúc này cư nhiên không biết xấu hổ nói "Trước bữa ăn" ! ?

Trước bữa ăn em gái anh!

Tùy Nhạc hoàn toàn không bị ánh mắt đe dọa của cô dao động, tay chạy trên bắp đùi trơn mịn, thỉnh thoảng xoa xoa vùng trong nhạy cảm, còn ma sát cơ ngực cứng rắn lên bộ ngực mềm mại của cô, tự chơi cực kỳ cao hứng.

"Anh đừng náo loạn. . . Em mệt quá nha."

Trước từng có một lần, Tùy Nhạc bảo cô làm nũng với anh, nếu không cũng không thả cô, chân Chiến Chiến bị dày vò tê rần rồi cuộc miễn cưỡng làm thỏa mãn anh, không ngờ thật đúng là lấy được án treo.

Mấy lần sau, thật ra thì Chiến Chiến cũng bắt được quy luật của Tùy Nhạc, mặc dù mỗi lần anh thấy khối "Thịt béo" như mình sẽ không biết tiết chế, nhưng nếu như cô dùng giọng vừa làm nũng vừa đáng thương cầu xin anh tha thứ, anh thật sẽ khiêm tốn một chút.

Vì đạt thành hiệu quả, Chiến Chiến nói xong còn bĩu môi, nhìn xuống phỉ nhổ với mình, cố gắng phát huy công lực làm nũng, dùng tay nhẹ nhàng xoa bóp thịt trên cánh tay anh. Tay xoa nắn của Tùy Nhạc chợt dừng lại, ánh mắt nhìn về phía Chiến Chiến mang theo lửa nóng, rồi lại mang theo phức tạp, đang ở lúc Chiến Chiến tiếp tục mè nheo anh, Tùy Nhạc chợt đứng người dậy, rời đi thân thể Chiến Chiến.

Chiến Chiến mới vừa thở phào nhẹ nhõm, mắt cá chân đột nhiên bị bắt được, Tùy Nhạc đứng ở dưới giường kéo cặp chân cô, túm cô xuống, rồi sau đó trực tiếp ôm cô, nắm chân của cô vòng ngang hông mình.

Chiến Chiến kêu lên một tiếng, vội vàng đưa tay ôm cổ của Tùy Nhạc, cô cúi đầu xem xét, mặt của Tùy Nhạc đối diện lồng ngực của mình, mà ánh mắt, dị thường tĩnh mịch nhìn mình chằm chằm. Giữa hai chân bị buộc tách ra của cô, là Tiểu Nhạc Nhạc đã cảm lại cờ trống chia vào, tiếp xúc nguy hiểm.

Tùy Nhạc tà mị liếm liếm khoe miệng, lộ ra hàm răng trắng với Chiến Chiến: "Bảo bối, chúng ta tới đổi kiểu mới lạ hơn."

Chiến Chiến hoàn toàn không nghĩ tới "kỹ thuật làm nũng" của mình mất đi hiệu lực, không riêng mất đi hiệu lực, còn nổi lên tác dụng ngược lại! Cho nên nói, đàn ông cực đối thật sự là sinh vật không thể xuyên thấu

Eo Tùy Nhạc dùng sức từ từ chen tới trước, Chiến Chiến bị rung động trước nay chưa có hù dọa, cô đề bả vai Tùy Nhạc, cái hông ra sức rút về sau, không để cho anh được như ý, trong miệng không ngừng cầu xin tha thứ: "Ngừng! Ngừng! Em . . . Cánh tay của em đau quá!"

Chiến Chiến hét hoảng, vội vàng nhắc nhở Tùy Nhạc thân phận "Người bị thương" của mình, quả nhiên, động tác của Tùy Nhạc ngừng lại, theo bản năng nâng cả người cô lên, hóa giải áp lực trên cánh tay của cô.

Thật ra thì cánh tay Chiến Chiến đã tốt hơn, nếu không Tùy Nhạc cũng sẽ không để mặc cho mình, vào lúc này dùng đầu ngón chân cũng biết, là Chiến Chiến bởi vì xấu hổ mà dùng chính sách đáng thương, nhưng để phòng ngoài ý muốn, Tùy Nhạc chưa dám hành động thiếu suy nghĩ. Anh ôm thân dưới của Chiến Chiến, Tiểu Nhạc Nhạc tiến công một nửa mang tới xúc cảm khiến hai người kêu rên ra tiếng.

Khoe mắt Tùy Nhạc quét cửa phòng tắm, vẻ mặt rối rắm trong một lúc bất chợt rộng mở trong sáng, anh thừa dịp Chiến Chiến không chú ý, chợt thẳng tiến, thân thể Chiến Chiến lập tức mềm ngã, Tùy Nhạc nâng cô thật cao, để cô dựa vào trên thân mình, cắn lỗ tai của cô ồm ồm nói nhỏ: "Yên tâm, anh biết."

Tùy Nhạc duy trì trạng thái "dính sát" của hai người đi tới phòng tắm từng bước một, Chiến Chiến bị cảm giác điên cuồng động tác này mang tới làm cho thét chói tai ra tiếng, toàn thân giống như bị rút gân, rồi lại có khiêu khích liên tục, làm cho người ta chống đỡ không được. Cổ của Chiến Chiến mất đi hơi sức chống đỡ, đầu mềm nhũn rũ xuống trên vai Tùy Nhạc, nhưng ngón tay lại bầu chặt sau lưng trần tui của Tùy Nhạc, thậm chí để lại vết đỏ nhàn nhạt, tựa hồ chỉ có thể này, mới có thể thoát khỏi hoặc là chống cự cái loại cảm giác điên cuồng lại bất lực đó.

Tùy Nhạc cũng không dễ qua, anh gắt gao cắn môi, mới chịu đựng xung động ấn cô trên tường điên cuồng chạy nước rút, anh thở gấp từng lần một, ở dưới sự tra tấn ngọt ngào, thống khổ gãy vỡ, hưng phấn không thôi đi vào phòng tắm. Bàn tay lung tung mở vòi nước trong bồn tắm, một tay Tùy Nhạc ràng sức đệm ở dưới hông Chiến Chiến đỡ cô, một tay đưa qua ôm chặt lấy đầu của cô, dùng mũi hôn kịch liệt thổ lộ lửa dục.

Chiến Chiến đã không có bất kỳ hơi sức đáp lại hoặc là phản kháng, chỉ có thể mơ mơ màng màng bị anh gặm cắn, rồi sau đó bị ôm lên, cùng nhau ngổ vào trong bồn tắm trang bị đầy đủ nước, nước ấm áp trong nháy mắt tràn ra rất nhiều, tiếng nước chảy ào ào khiến Chiến Chiến dần dần chìm về lý trí.

Ánh đèn trong phòng tắm rất sáng, vẻ mặt Tùy Nhạc cực kỳ rõ ràng, gần ngay trước mắt. Thời điểm mới vừa nhảy vào bồn tắm, Tùy Nhạc tạm thời rút người mình ra ngoài, nhưng Chiến Chiến vẫn cảm thấy bộ vị mắc cỡ có cảm giác dị thường, ở trong nước gọn nhộn nhạo dịu dàng, từng chút ngứa ngáy leo lên trái tim.

Tùy Nhạc dựa lưng vào bồn tắm bóng loáng, ôm hông của Chiến Chiến cho cô leo qua trên hai chân khép lại của mình, hai tay đi theo nước gọn từ eo nhỏ của cô leo lên bộ ngực, lại dọc theo cặp vú trượt qua cánh tay vòng trên bả vai mình của cô.

"Tay của em . . . Lần này không thành vấn đề chứ?" Tùy Nhạc cúi đầu liếm liếm nước trên xương quai xanh của cô, thấy cô không trả lời, miệng dùng sức, thuận thế mút ra một đầu ấn đỏ thắm "Hử?"

"Cái... cái gì. . . . ."

Tùy Nhạc nghe thanh âm mềm mại của cô, phía dưới bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy, một cái tay của anh đỡ phía sau lưng của cô, một cái tay vịn chặt hông của cô, đẩy mạnh từng tắc, không gian hẹp hòi khiến động tác bị hạn chế, rồi lại mang đến kích thích dị thường, Tùy Nhạc cảm thấy da Chiến Chiến ở trong nước càng thêm trơn mềm mê người, xúc cảm giữa hai chân liên. . . . Càng thêm không cách nào nói chuyện.

"Cảm thấy sao?" Tùy Nhạc vừa đẩy mạnh vừa bỏ lại lời khiến cô mặt đỏ tím đập ở bên tai Chiến Chiến “. . . Thích không?"

Hoàn toàn tiến chiếm lĩnh địa rồi, Tùy Nhạc bắt đầu nhẹ nhàng đung đưa eo, bọt nước theo động tác của anh kích thích từng tầng sóng một, Tùy Nhạc xấu xa nhếch môi: "Sức nước nổi lên. . . Có phải có cảm giác bay bổng, rất mê người."

Chiến Chiến rũ đầu trên người anh, đung đưa theo anh, nước gọn giống như hóa giải sức lực của anh, nhưng lại giống như phóng đại xúc cảm giao nhau của hai người, Chiến Chiến mê loạn không dứt.

"Có phải anh rất lợi hại?" Tùy Nhạc gia tăng động tác và lực độ, dúi đầu vào trước ngực đung đưa của Chiến Chiến "Vừa thông minh. . . Vừa dũng mãnh. . ."

"Ách. . . A. . . ." Chiến Chiến bị Tùy Nhạc lay hoay, rung động từng phát từng phát, nước trong bồn tắm theo động tác từ từ hưng mãnh của Tùy Nhạc phát ra tiếng vang bành bạch, bọt nước văng khắp nơi. Dưới sự kích thích, Chiến Chiến chỉ có thể mặc cho từng đợt từng đợt sóng cuốn lấy mình ở bên trong, rốt cuộc mềm nhũn ở trên người Tùy Nhạc, mặc anh không hề tiết chế tiếp tục yêu cầu.

Sau đó.

Tùy Nhạc dựa vào bồn tắm, để Chiến Chiến dựa lưng vào ngực của anh, nằm ở trong lòng ngực anh, bàn tay chậm rãi xoa bóp thân thể mềm yếu của cô, từng nụ hôn thỉnh thoảng rơi vào trên cổ sau tai cô.

Chiến Chiến lại bị anh hôn đến cả người ngửa ngáy, mềm nhũn ném ra một câu: "Quán em nữa, em liền đi ra ngoài."

Trong mắt Tùy Nhạc thoáng qua buồn cười, nhìn bộ dáng này của cô, sợ rằng mình không đỡ, chìm vào đáy nước rồi, còn nói cái gì tự đi ra ngoài? Chỉ là xét thấy cô như vậy cũng do mình ban thưởng, Tùy Nhạc ăn uống no đủ cuối cùng cần lỗi tai của cô, tạm thời đành hoàng.

Nước bị đôi lần nữa, còn thêm tinh dầu an thần, Chiến Chiến mệt mỏi dần dần buồn ngủ, Tùy Nhạc không ngừng xoa bóp, thấy cô buồn ngủ, rốt cuộc thu hồi móng vuốt sói lưu luyến ở trước ngực cô, ôm cô đứng dậy.

Chiến Chiến mơ mơ màng màng mặc cho Tùy Nhạc lau khô thân thể mặc áo ngủ vào cho cô, cuối cùng đặt lên giường ôm vào trong ngực, ý tưởng trước khi cô lâm vào mộng đẹp là: tên lưu manh này, mình bị anh chăm, càng ngày càng không có hạn cuối rồi, để cho anh muốn làm gì thì làm.

Cũng trong lúc đó, Tùy Nhạc cười híp mắt nhắm mắt lại: bây giờ phạm vi Chiến Chiến tiếp nhận càng ngày càng rộng rồi, lần sau nhất định phải chọn một kiểu càng hợp tâm ý anh hơn.

Hai người đều ngủ sâu, buổi sáng hơn bảy giờ, tiếng chân động liên tục của điện thoại di động rốt cuộc làm rùm beng Tùy Nhạc. Anh híp mắt chà gương mặt, xác định là điện thoại di động của mình, nhìn Chiến Chiến còn ngủ ngon, vội vàng rón rén xuống giường, cầm điện thoại di động đi ra khỏi phòng ngủ.

Đóng cửa lại, Tùy Nhạc đi tới đầu hành lang mới nhận điện thoại: "Chuyện gì?"

"Thiếu gia, đã bắt được người công kích Chiến tiểu thư."

Đầu Tùy Nhạc lập tức thanh tỉnh, anh cau mày hỏi: "Hỏi ra cái gì chưa?"

"Dạ. . . Thiếu gia, căn cứ người dẫn đầu miêu tả. . . ." Thanh âm ở đầu kia vừa trầm thấp lại có chút sợ hãi "Người tìm đến bọn họ. . . Là Trịnh thiếu gia."

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Cuộc chiến thứ 37

Khi Chiến Chiến tỉnh lại, Tùy Nhạc đang ngồi ở cạnh giường, lẳng lặng không biết suy nghĩ gì, Chiến Chiến muốn đưa tay vén chăn, nào biết vừa động, cái eo đau đớn liền khiến cô kêu đau một tiếng. Tùy Nhạc nghe tiếng vang quay đầu lại, nhìn thấy ngũ quan nhú chặt của Chiến Chiến, đuôi lông mày nổi lên nụ cười.

Anh xoay người nhích gần vào trong, sờ sờ tóc của cô: "Ngủ đủ rồi hả?"

Vào lúc này Chiến Chiến có lòng báo thù, kéo tay của anh đặt ở bên không khách khí cắn một cái, còn không hả giận mà nghiêng răng. Trả thù kết thúc, cô giương mắt khiêu khích nhìn về phía Tùy Nhạc, lại phát hiện anh đang ngẩn người, mắt nhìn một chỗ, chân mày hơi nhíu.

Chiến Chiến cảm thấy không đúng, kéo tay của anh: "Này, nghĩ gì thế."

Tùy Nhạc lập tức hồi hồn, cười khẽ nói: "Không có gì."

"Lừa gạt ai đó...." Chiến Chiến không đồng ý cau mày "Cắn anh cũng không phản ứng, chân mày còn nhíu chặt như vậy."

"Vậy em muốn anh có phản ứng gì à?" Trên mặt Tùy Nhạc hiện lên cười xấu xa, đầu đề tới "Giống như tôi hôm qua sao?"

"Tránh ra!"

Làm ấm ỉ rồi giường, đến buổi chiều Chiến Chiến mới khôi phục tinh thần, hơi không ngồi yên. Chủ nhật thật tốt, Chiến Chiến không muốn ở nhà hoang phi, nhưng xét thấy Tả Cường và Tùy Nhạc đều không đồng ý cô trở về Chiến Xa bây giờ, Chiến Chiến chỉ có thể đòi Tùy Nhạc đi ra ngoài dạo với mình.

Hai người rốt cuộc quyết định đến công viên có suối phun trong nội thành tản bộ, nhưng chưa có ra cửa Tùy Nhạc đã nhận được điện thoại, anh ừ a nói xong, về mặt Chiến Chiến mong đợi nhìn hân: "Anh có chuyện à?"

"Sao anh thấy bộ dạng của em thật cao hứng?" Người đòi đi ra ngoài là cô, vào lúc này hành trình bị hớ cô lại còn cười được, Tùy Nhạc hơi không hiểu.

"Anh xem, anh đã đồng ý để cho em đi ra ngoài, nhưng anh lại không thể theo em——"

"Đi ra ngoài một mình khẳng định là không được." Tùy Nhạc nhấn tâm cắt đứt ý tưởng của cô, không cho nửa phần cơ hội.

"Em tìm Bàn Nha còn không được sao!?" Chiến Chiến bất mãn lắm bầm "Em đã rất lâu chưa đi chơi với Bàn Nha rồi, gần đây gặp mặt có thể đếm trên đầu ngón tay."

". . . Nếu như Tề Tề có thời gian rảnh rồi ra ngoài. . ." Tùy Nhạc suy tư, sau đó nhượng bộ "Em muốn đi chỗ nào, để tiểu Triệu đi theo."

Không nghĩ tới Tề Tề gần đây rất ít lộ diện thật đáp ứng cuộc hẹn của Chiến Chiến, hai người hào hứng bùng bùng định tốt thời gian địa điểm, Tùy Nhạc mới bảo tài xế tiểu Triệu chờ Chiến Chiến đi.

Khi tới quán cà phê, Tề Tề đã gọi món điểm tâm ngọt Chiến Chiến thích, ngồi thưởng thức cà phê rồi, cô vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Chiến Chiến vào cửa —— Chỉ là phía sau còn có một người trẻ tuổi đi theo. Người nọ chọn một chỗ không gần không xa ngồi xuống, ánh mắt bay về phía bên này.

Tề Tề nhíu mày hỏi Chiến Chiến: "Này, tình huống thế nào?"

"Tùy Nhạc nhất định bảo tài xế đi theo, sợ hai ta gặp phải lưu manh trên đường đi." Chiến Chiến bất đắc dĩ nhún vai, "Triệu tiểu tử này cũng quá phụ trách, sao còn theo vào tới."

Tề Tề từ chối cho ý kiến: "Nhà giàu có chứ sao."

"Đúng rồi, tay cậu như thế nào, khỏe hẳn chưa?" Tề Tề đưa tay sờ sờ bả vai Chiến Chiến "Hồi trong điện thoại thì cậu chưa bao giờ nghiêm chỉnh nói, đưa qua mình xem một chút."

"Sớm khỏi rồi, nếu không cậu cho rằng đội trưởng nhà lao có thể thả mình ra ngoài?"

Tề Tề xoa xoa cánh tay của cô: "Tùy Nhạc làm như vậy là đúng, cậu gặp chuyện không may thật hù chết chúng tớ, cũng không biết đã tra được những người kia chưa."

"Mình nghe chú Tả nói có vẻ không dễ tra. . . Hôm đó không có chuẩn bị, quá nhiều người, nếu không mình sẽ bẻ gãy tay của từng người một."

"Cậu yên tĩnh chút đi, đừng lấy an toàn của mình nói giỡn." Tề Tề giúp cô sửa lại cổ áo một chút, đột nhiên động tác dừng lại, trong mắt thoáng qua hài hước "Xem ra thật khỏi rồi, cũng có thể 'giải trí' rồi."

Một lúc lâu Chiến Chiến mới phản ứng được Tề Tề nhìn thấy vết hôn ở trên cổ và xương quai xanh của cô, nhất thời thẹn thùng đỏ ửng mặt, kéo tay của mình trở về nhìn nhỏ nói sang chuyện khác: "Cái gì, hôm nay chúng ta đi chỗ nào chơi?"

"Mình muốn mua một bộ lễ phục chính thức, cậu theo mình đến ‘Giang Bạ’."

Tề Tề cũng biết chủ ‘Giang Bạ’ là ai, cười nhạo báng: "Nhớ giảm giá cho mình."

Lấy được một ánh mắt rất xem thường của Chiến Chiến.

*****

Trước kia tới ‘Giang Bạ’, Chiến Chiến chỉ sợ hãi than đồ nơi này xa xỉ, kể từ khi biết nơi này là sản nghiệp nhà Tùy Nhạc, lại do Nhạc Kỳ Nhiên tuổi trẻ quản lý, tâm tình lại khác.

"Bàn Nha, cậu xem, cậu xem tranh vẽ trên tường thật là xinh đẹp." Chiến Chiến tán thưởng tranh vẽ trên tường ở khu nghỉ ngơi không dứt, suốt đoạn đường Tề Tề nghe lời như vậy đã đến mức lỗ tai bị chai, đã mặc kệ cô rồi.

"Một ‘Chiến Xa’ cũng đủ làm tớ bận rộn, chỗ lớn như vậy, chị Tùy Nhạc thật là lợi hại." Chiến Chiến cảm thán từ đáy lòng “Người còn đặc biệt xinh đẹp, đặc biệt có khí chất."

Tề Tề gõ gõ đầu cô: "Vào tiệm này, ngồi bên kia chờ."

"Ah." Chiến Chiến dưới sự hướng dẫn của phục vụ đến sofa ngồi xuống nghỉ, nhìn Tề Tề mang giày cao gót đi qua giá quần áo, khí chất ưu nhã không thể che hết.

Trong lúc bất chợt, trong lòng Chiến Chiến sinh ra hăm mộ và. . . Mất mát.

Tề Tề luôn luôn tốc chiến tốc thắng, rất nhanh chọn xong quần áo, ra khỏi tiệm bán quần áo, Tề Tề nhìn tài xế tiểu Triệu ánh mắt né tránh đứng ở bên ngoài, buồn cười nói với Chiến Chiến nói nhỏ: "Cũng thật khó cho anh ta, một người đàn ông."

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, đang suy nghĩ, tiểu Triệu đối diện chợt đổi sắc mặt, thân thể đứng nghiêm: "Tiểu thư!"

Chiến Chiến và Tề Tề đang buồn bực sao đột nhiên toát ra một câu như vậy, một giọng nữ trong veo từ sau lưng truyền đến: "Tiểu Triệu, sao cậu tới đây?"

Chiến Chiến vội vàng xoay người, quả nhiên thấy Nhạc Kỳ Nhiên, cô đưa tay ngoắc ngoắc tay với Nhạc Kỳ Nhiên: "Chị!"

Nhạc Kỳ Nhiên nhìn thấy Chiến Chiến ngẩn người một chút, rồi sau đó dịu dàng cười lên: "Nguyên lai là Chiến Chiến tới."

*****

Chiến Chiến đi theo Nhạc Kỳ Nhiên đến phòng cà phê chuyên dụng của nhân viên trên lầu, Nhạc Kỳ Nhiên lấy một phòng ngồi xuống đối mặt với Chiến Chiến.

"Chị, công việc của chị rất bận mà, em có làm trễ việc chính của chị hay không?" Chiến Chiến duy trì nụ cười thực nữ, bởi vì khí thế của Nhạc Kỳ Nhiên ở đối diện thực sự quá đè người, nên cô rất tự nhiên lấy ra tác phong của "Chiến Đình Đình".

"Không sao."

Vừa rồi, Tề Tề thấy hai người muốn đơn độc tâm sự, đã cảm đồ rời đi, tiểu Triệu cũng bị Nhạc Kỳ Nhiên đuổi đi lên xe chờ. Nhạc Kỳ Nhiên nhấp nhệ cà phê tinh khiết và thơm trong ly, ra hiệu Chiến Chiến: "Thử xem một chút, cà phê nơi này rất ngon."

"Đây là cà phê được máy bay vận chuyển tới, dùng máy cao cấp nhất ở Thụy Sĩ mài chế, mỗi một bước đều rất cầu kỳ." Nhạc Kỳ Nhiên không có biểu tình quan sát Chiến Chiến. Chiến Chiến không có phát hiện, chỉ ngượng ngùng cười: "Em không mấy hiểu rõ cà phê, nhưng mùi cà phê này thật rất thơm."

Nhạc Kỳ Nhiên nhàn nhạt cười, nói tiếp: "Thật ra thì mới đầu chị cũng không hiểu rõ, nhưng ở vào trong hoàn cảnh như vậy, không thể không thích ứng, dù sao người chung quanh đều là trải qua cuộc sống xa hoa, mình nhất định phải hòa hợp."

Động tác Chiến Chiến lại gần ly cà phê hơi dừng lại, nhận thấy được Nhạc Kỳ Nhiên tựa hồ có ý nhấn mạnh, giống như muốn cho mình nghe ra hàm nghĩa ẩn giấu gì.

"‘Giang Bạ’ thuộc tập đoàn ‘Dung Giang’, bước đi phải giữ vững nhất trí, dù sao vô luận là làm việc ở chỗ này, hay là tới tiêu tiền, đều là người có địa vị tiền tài."

Chiến Chiến nói thế nào cũng là người bỏ năm năm ở trong xã hội, mặc dù trong ngày thường tiếp xúc phần lớn không phải người như Nhạc Kỳ Nhiên, nhưng đối với giọng nói thái độ nói chuyện của một người, Chiến Chiến vẫn rất bén nhạy. Để ly sứ xuống, Chiến Chiến ngẩng đầu nhìn Nhạc Kỳ Nhiên, quả nhiên, ở trong đôi mắt tinh xảo của cô ta, có một tia khinh thị không che giấu.

Chiến Chiến ý thức được, vị mỹ nữ ngồi ở đối diện này, cũng không có mục đích tốt như mình. Trong lòng Chiến Chiến trầm xuống —— Chẳng lẽ cô ta không thích mình? Chiến Chiến ẩn nhẫn bất an trong lòng, cười hỏi: "Chị, chị muốn nói gì có thể trực tiếp nói."

"Em đã gọi chị một tiếng chị giống Nhạc Nhạc, chị cũng nói thẳng" Nhạc Kỳ Nhiên không kéo dài, gọn gàng dứt khoát ném ra ý tứ chân chính mình muốn biểu đạt "Em và nó không thích hợp."

Chiến Chiến không nghĩ tới Nhạc Kỳ Nhiên trực tiếp nói ra những lời này, tay đặt ở trên đầu gối từ từ nắm thành quả đấm, cô chịu đựng khó chịu trong lòng, giọng nói vẫn rất bình thản: "Ồ phương diện nào".

"Các phương diện đều không thích hợp." Nhạc Kỳ Nhiên khề ngừ ra sau tựa vào ghế, hai tay khoanh ở trước ngực, xem xét kỹ lưỡng quần áo tùy ý của Chiến Chiến, vẻ không đồng ý trong mắt không che giấu chút nào "Nhạc Nhạc là người thừa kế 'Dung Giang', người phụ nữ làm bạn với cậu ấy, quyết không thể là một nhân vật nhỏ không có danh tiếng gì."

"Đây chỉ là ý nghĩ của chị, Tùy Nhạc tán thành sao?" Chiến Chiến không kiêu ngạo không tự ti ngẩng đầu, ánh mắt thẳng tắp nhìn thẳng vào mắt Nhạc Kỳ Nhiên "Có thích hợp hay không, hẳn là anh ấy định đoạt."

"Cô nghĩ quá đơn giản" Nhạc Kỳ Nhiên thấy cô phản bác, không vui cau mày "Để tôi nói thẳng, điều kiện gia đình của cô và tình hình cuộc sống mấy năm gần đây, tôi đã hiểu rõ vô cùng rồi, cô và cậu ấy, không phải người một đường."

Nhạc Kỳ Nhiên thấy Chiến Chiến trầm mặc, trong giọng nói mang theo khuyên can: "Chị nghĩ Nhạc Nhạc còn chưa có tiến hành. . . . Dẫn em vào "vòng" của cậu ấy, nếu như em tiếp xúc, em sẽ phát hiện —— Em không cách nào thích ứng gia đình chúng ta."

"Chị, em cũng không cho là gia đình em không có danh tiếng gì, ngược lại, em vẫn rất kiêu ngạo, ông nội và ba đều là quân nhân, em rất kính nể bọn họ."

"Mà em, em làm xe rất có tình cảm, sẽ không thấp hơn tình cảm của chị đối với sự nghiệp, mọi người nói nghề nào cũng có trạng nguyên, em chỉ lựa chọn nghề khác chị thôi." Chiến Chiến nói thật.

"Chiến Chiến, cùng một nghề cũng có phân chia cao thấp, chị cũng không phải khinh thị công việc của em, mà là —— Đơn thuần nói cho em biết, chênh lệch ở giữa em và Nhạc Nhạc."

Trong hoàn cảnh Chiến Chiến tiếp xúc từ nhỏ, đều là quân nhân nhiệt huyết chất phác, cô luôn được mọi người thương yêu che chở bao vây, hưởng chi địa vị của ông nội ở quân khu khá cao, Chiến Chiến chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày, mình sẽ bị người chỉ vào lỗ mũi nói "Chênh lệch".

Chiến Chiến cảm thấy trong lòng rất không thoải mái, nếu như là khách hàng khó nói chuyện, cô đã sớm hất tay đi —— Nhưng người đang đối mặt, dù sao cũng là người nhà Tùy Nhạc. Cô hết sức ngăn chặn lửa giận, chỉ cảm thấy lần gặp mặt này khiến hình tượng của Nhạc Kỳ Nhiên trong lòng cô hoàn toàn đảo ngược.

"Thành thật mà nói. . . Chị thật sự không hiểu nổi vì sao Nhạc Nhạc ở chung với em." Nhạc Kỳ Nhiên lạnh lùng nâng khóe môi "Dù sao, tình yêu đầu khác cốt ghi tâm, cậu ấy đến bây giờ cũng chưa thể quên đi."

Nhạc Kỳ Nhiên hiển nhiên biết lời của cô rất có phân lượng, lúc ném ra Chiến Chiến cũng lơ mơ phát giác ra.

Chiến Chiến chưa bao giờ cân nhắc quá khứ của hai người, chuyện tình cảm trước kia của Tùy Nhạc, nhất là sau khi biết anh chính là "anh mặt trắng", phần kỷ niệm tinh khiết nhất giấu ở đáy lòng lúc trước kia và người bản thân yêu thích, vừa vụn hợp lại, cô rất mừng rỡ.

Chỉ là, điều này cũng không có nghĩa là cô không thể tiếp nhận quá khứ của Tùy Nhạc, dù sao anh đã là người đàn ông thành thực, về mặt tình cảm yêu cầu của anh và mình cũng giống nhau, không quá gò bó.

Chiến Chiến từ trong kinh ngạc phục hồi tinh thần lại, tỉnh táo đoán được mục đích Nhạc Kỳ Nhiên nhắc tới đề tài này, cô giống như lơ đãng nói: "A, tình yêu đầu, ai cũng có, vậy thì thế nào?"

Nhạc Kỳ Nhiên giống như có thể nhìn ra xôn xao rất nhỏ trong lòng Chiến Chiến, ngẩng cằm làm vẻ nhớ lại: "Vì tình yêu đầu, cậu ấy trở mặt cùng cả nhà, buông tha điều kiện hậu đãi của gia đình, một mình trốn đi ra ngoại quốc, thậm chí cho tới bây giờ cũng không thể trở lại 'Dung Giang' chính thức tiếp quản gia nghiệp. . . . Cho tới bây giờ, đều không cho người khác nhắc tới đoạn cảm tình kia, nhìn thấy tình yêu đầu, vẫn không cách nào quên được. . . ."

Nhạc Kỳ Nhiên khề mím cười hỏi ngược lại: "Tình yêu đầu như vậy, em nói có thể như nào đây"

Giống như cảm thấy lực độ chưa đủ, Nhạc Kỳ Nhiên khề nghiêng người, vững vàng nhìn chằm chằm Chiến Chiến: "Nếu như nói, người yêu đầu của cậu ấy vẫn nhớ mãi không quên cậu ấy?"

Cuối cùng, bỏ lại một câu: "Nếu như mà tôi nói, tình yêu đầu của em ấy —— là tôi?"

Tay Chiến Chiến run lên, cà phê đổ ra ngoài, cô chợt bất giác, mở to hai mắt khiếp sợ nhìn Nhạc Kỳ Nhiên.

"Quên nói cho cô biết, mặc dù tôi và Nhạc Nhạc là chị em, nhưng cũng không có liên hệ máu mủ." Nhạc Kỳ Nhiên nghiêng đầu nháy nháy mắt "Như vậy có kinh ngạc hay không. . . A, hay là quá mức kinh ngạc?"

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38: Cuộc chiến thứ 38

Trịnh Hạo Khanh kéo hành lý đơn giản của mình trở lại chỗ ở, vào phòng liền trực tiếp ngã người lên ghế sa lon, mấy ngày bốn ba khiến anh vô cùng mệt mỏi, cổ tỉnh lúc gần đi, biểu hiện ngọt ngào của Tùy Nhạc và Chiến Chiến lại chiếm đoạt giấc ngủ thật là ít ỏi của anh.

Trịnh Hạo Khanh thở dài thật nhẹ, một tay khoác lên trên trán, trong hoàn cảnh quen thuộc, rốt cuộc có chút buồn ngủ.

Trong mơ hồ, anh nghe được một hồi tiếng gõ cửa dồn dập, tiếng vang kéo dài không ngừng đập vào trên đầu mình đau đớn. Trịnh Hạo Khanh giùng giàng ngồi dậy, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, anh vội vã vươn tay vịn lưng dựa của ghế sa lon.

Một lát, tiếng gõ cửa vẫn không ngừng, Trịnh Hạo Khanh chỉ đành phải đứng dậy đi mở cửa, thấy đứng ở ngoài cửa lại là Tùy Nhạc, anh hơi kinh ngạc: "A nhạc?"

Mình mới vừa trở lại, anh ta đã tới, trên mặt Trịnh Hạo Khanh nổi lên nụ cười: "Làm sao biết tôi đã trở về, mấy ngày nay vẫn ổn chứ....."

"Bụp!" Tùy Nhạc chợt nâng quả đấm đánh một quyền ở trên mặt Trịnh Hạo Khanh, sức lực rất lớn, thân thể vốn không còn hơi sức của Trịnh Hạo Khanh thẳng tắp ngã xuống bên cạnh, lập tức nằm ở trên sàn nhà.

Tùy Nhạc vào nhà, hung hăng đóng sầm cửa, hai tay duỗi một cái xách Trịnh Hạo Khanh từ trên mặt đất lên, chợt ném ở trên ghế sa lon một bên, thân thể vurun ra trước, cánh tay đặt ở cổ họng Trịnh Hạo Khanh, dùng sức đè xuống, cắn răng phẫn hận trừng anh: "Trịnh Hạo Khanh, cậu thật con mẹ nó âm hiểm."

Trịnh Hạo Khanh vốn không thoải mái, bị Tùy Nhạc công kích mà không biết

Vì sao, hết sức khó chịu, một tay anh dùng hết toàn lực đẩy tay Tùy Nhạc trên cổ họng mình ra, thuận thế đẩy Tùy Nhạc qua một bên, cau mày ho khan.

Hai người từ nhỏ chơi đùa quen, thỉnh thoảng đánh nhau cũng là chuyện thường như cơm bữa, chỉ là sức lực hôm nay Tùy Nhạc dùng hoàn toàn không phải chơi đùa bình thường. Tùy Nhạc chỉ cần vừa nghĩ tới bộ dạng an tĩnh suy nhược của Chiến Chiến nằm ở trên giường bệnh, liền hận không thể chặt Trịnh Hạo Khanh thành tám khúc.

Nhưng, nghĩ đến anh em tốt mình không có đề phòng nhất, ám toán người mình thương yêu nhất, Tùy Nhạc cũng hận không thể chặt mình thành tám khúc —— Đều là anh quá sơ suất.

"Tôi rốt cuộc làm gì cậu, sao vừa gặp đã đánh!" Trịnh Hạo Khanh thở ra, dùng mu bàn tay nhẹ nhàng để lên khóe miệng đau đớn của mình, lấy xuống nhìn, quả nhiên chảy máu.

"Trịnh Hạo Khanh, cậu có cái gì bất mãn cứ nhắm vào tôi, tại sao động vào Chiến Chiến!"

Tùy Nhạc biết Trịnh Hạo Khanh vẫn đối xử với Chiến Chiến rất khác biệt.

Anh luôn ôn hòa với con gái, nhưng trong ôn hòa lộ ra xa cách, mặc dù có thể cho người cảm giác ôn tồn nho nhã, nhưng Tùy Nhạc lại hiểu rõ ràng, lúc bí mật ở chung với Trịnh Hạo Khanh thì nụ cười trong mắt bạn tốt mới là thật.

Mà nụ cười phát ra từ nội tâm này, lần đầu tiên Tùy Nhạc nhắc tới Chiến Chiến với Trịnh Hạo Khanh, lại thấy được.

Theo Trịnh Hạo Khanh và Chiến Chiến càng lúc càng thân, Tùy Nhạc cũng có chút ngạc nhiên với cô gái này, không nghĩ tới thế giới này nhỏ vậy, đó là tiểu tử lúc nhỏ đoạt bánh ngọt của anh, thời niên thiếu lại đội canh rau lên người anh.

Càng không nghĩ tới chính là, anh yêu tiểu tử này.

Lúc trước Tùy Nhạc cũng từng giãy giụa, nhưng anh ám hiệu Trịnh Hạo Khanh rất nhiều lần, lại vẫn chưa thấy anh ta có bày tỏ gì với Chiến Chiến, Tùy Nhạc rốt cuộc đã đuổi theo Chiến Chiến theo tâm ý, lại không nghĩ rằng, chờ anh rút người không ra, Trịnh Hạo Khanh lại đột nhiên ân cần với Chiến Chiến.

Sau khi biết hai người ở chung, đau đớn trên mặt Trịnh Hạo Khanh, khiến Tùy Nhạc cũng rất không dễ chịu, nhưng anh ở chung với Trịnh Hạo Khanh nhiều năm như vậy, tuyệt đối không nghĩ tới Trịnh Hạo Khanh sẽ tìm người công kích Chiến Chiến.

Nghe xong tin tức này, anh cơ hồ nổi điên, lại không thể biểu lộ trước mặt Chiến Chiến, đúng lúc hôm nay Chiến Chiến đi ra ngoài, anh nghe nói Trịnh Hạo Khanh trở lại, liền trực tiếp giết tới đây.

"Cái gì? Chiến Chiến thế nào?" Trịnh Hạo Khanh vừa nghe chột cau mày, trên mặt hiện lên lo lắng.

"Hừ, thế nào? Lúc tìm người đánh cô ấy, chẳng lẽ cậu không nghĩ tới cô ấy sẽ như thế nào sao?!"

Trịnh Hạo Khanh lập tức nắm chặt quả đấm, không thể tin trọn to hai mắt: "Cái gì? Chiến Chiến bị đánh?!"

Tùy Nhạc nhìn biểu hiện của Trịnh Hạo Khanh ở trong mắt, cảm thấy thật đối trá, anh lạnh lùng đứng dậy, tựa hồ không muốn ngồi chung với Trịnh Hạo Khanh, đi tới phía trước cửa sổ, tay không ý thức niu lấy rèm cửa sổ sát đất: "Thật nhìn làm cậu rồi, hiện tại chứng cứ đều đã có, bị chộp được, cậu còn giả bộ, có ích sao?"

"Bốn người đàn ông vây đánh Chiến Chiến, gây và đấm cùng lên. Sao người lại nhẫn tâm vậy! ?"

Sắc mặt Trịnh Hạo Khanh lập tức trở nên xanh mét, cả người cứng ở nơi đó, gân xanh tuôn ra trên mu bàn tay cơ hồ muốn nứt ra: "Cậu nói. . . Là thật?"

"Muốn tôi tìm mấy người đó tới đối chất với cậu mới chịu nhận sao! ?" Tùy Nhạc rút cuộc không nhịn được xông lại, nắm cổ áo Trịnh Hạo Khanh lay động "Hay là lấy danh thiếp dát vàng cậu cho bọn họ nhét vào mặt cậu! ?"

Trịnh Hạo Khanh chột sùng sốt, anh không để ý đau đớn trên cổ, hung hăng nhắm mắt lại, rồi sau đó giọng nói dị thường nhỏ, hỏi: "Là. . . Bọn họ làm?"

"Tôi thật sự không nghĩ tới, cậu thật hung ác." Thời điểm Tùy Nhạc nhìn Trịnh Hạo Khanh, không che giấu chán ghét trong mắt mình chút nào "Không chiếm được liền hủy diệt, là tác phong trước sau như một của cậu sao?"

"A Nhạc cậu hãy nghe tôi nói. . . . ."

"Cái gì đều không cần nói, một chữ tôi cũng không muốn nghe." Tùy Nhạc nheo mắt lại "Vậy khiến cho tôi rất ghê tởm."

Trong mắt Trịnh Hạo Khanh tràn đầy khiếp sợ: "A Nhạc, cậu. . . Trong mắt cậu, tôi là loại người như vậy! ?"

"Tôi không lo nhiều như vậy! Người tôn trọng Chiến Chiến, tôi sẽ không bỏ qua cho ai —— nhất là cậu."

Trịnh Hạo Khanh đột nhiên bật thốt lên: "Chỉ vì một cô gái?"

Tùy Nhạc lạnh lùng nhìn anh: "Chẳng lẽ cậu không phải bởi vì cô gái này sao? Bởi vì cô ấy bị tôi đoạt cậu lại xuống tay với cô? Trước đó tôi đã cho cậu cơ hội, là chính cậu không chịu nắm bắt! Hiện tại thế nào, hối hận?"

Trong đầu Trịnh Hạo Khanh ào ào thoáng hiện hình ảnh, anh lâm bầm như mê sảng: ". . . Cậu từng cho mình cơ hội lúc nào?"

Trịnh Hạo Khanh nhìn Tùy Nhạc gần trong gang tấc, đầu co rút đau đớn từng hồi khiến suy nghĩ của anh cũng hỗn loạn, tựa hồ trong đầu có một cái chùy khổng lồ hung hăng nện từng phát từng phát ở trên thần kinh yếu ớt của anh, đập hết lý trí của anh, nhẫn nại của anh, không còn thấy bóng dáng Trịnh Hạo Khanh chột đưa tay bắt lấy mặt bên của Tùy Nhạc, đụng môi đang đau đớn của mình vào ngoài miệng Tùy Nhạc.

Tùy Nhạc ngây người hai giây không có phản ứng, rồi sau đó chột hung hăng đẩy Trịnh Hạo Khanh ra, sai bước lui về phía sau, dùng ánh mắt gấp quỳ nhìn chằm chằm Trịnh Hạo Khanh, một hồi lâu không biết nên phản ứng thế nào.

Trịnh Hạo Khanh khổ sở cười một tiếng: "Cơ hội tôi muốn. . . Dù một lần cậu cũng không cho."

*****

Tiểu Triệu ở bên ngoài chờ thật lâu, Chiến Chiến rút cuộc đi ra rồi, anh vội vã xuống xe giúp cô mở cửa xe, Chiến Chiến không nói một lời ngồi vào, tiểu Triệu có chút thấp thòm. Hôm nay nghe được Chiến Chiến và Tề Tề muốn tới "Giang Bàn", trong lòng anh liền đánh trống, không nghĩ tới thật đúng là đụng phải Nhạc Kỳ Nhiên, tiểu Triệu nhìn sắc mặt của Chiến Chiến, cũng biết chuyện không hay —— Nhưng gọi điện thoại cho thiếu gia lại không ai nghe.

Tiểu Triệu xoa xoa tay lái, thấy Chiến Chiến cúi đầu ngồi ở ghế sau, nhỏ giọng hỏi: "Chiến tiểu thư, trực tiếp về nhà hay là. . . ?"

Chiến Chiến thật lâu sau mới nói: "Trở về."

Tiểu Triệu cũng không dám nhiều lời, chỉ lái xe đi, Chiến Chiến bình thường hay nói chuyện phiếm với anh, hôm nay lại không nói một lời, tiểu Triệu chỉ có thể len lén quan sát cô từ trong kính chiếu hậu. Chiến Chiến bắt gặp chau mày lại nhìn cảnh sắc cực nhanh ngoài cửa sổ, đột nhiên có một loại cảm giác rất không chân thật.

Nhạc Kỳ Nhiên không che giấu ý đồ của mình chút nào, nói với Chiến Chiến nhiều như vậy, thật ra thì cũng chính là cảnh cáo cô, Chiến Chiến nhớ lại lúc nãy, mặc dù nghe nhiều tin tức ngoài dự đoán như vậy, lại vẫn vô cùng tỉnh táo, thậm chí không chút sợ hãi đối chọi gay gắt với Nhạc Kỳ Nhiên: "Tôi bắt kẻ trước kia xảy ra chuyện gì, chỉ cần hiện tại người anh ấy quan tâm nhất là tôi, việc khác thì tôi không thấy có vấn đề."

Lúc ấy chắc là Nhạc Kỳ Nhiên không nghĩ tới cô thậm chí có phản ứng như thế, thái độ rất là rối rắm phức tạp, lúc này Chiến Chiến mới chính thức ý

thức được, người phụ nữ xinh đẹp ưu nhã này, đã từ người chị thân thiết hoàn toàn biến thành tình địch trần đầy địch ý.

Tình địch? Chiến Chiến không khỏi giật giật khoe miệng, đây thật đúng là tình huống cô chưa từng nghĩ tới. Trước vẫn luôn là Tùy Nhạc chủ động; Chủ động tiếp xúc, chủ động quen thuộc, chủ động tỏ tình, chủ động trối cô lại bên người. Mà Chiến Chiến, chỉ thuận lợi an nhàn tiếp nhận theo đuổi, sau đón đông ý lui tới ngọt ngào mà hạnh phúc.

Tâm lòng của Tùy Nhạc đối với cô, Chiến Chiến rất rõ ràng, cho nên Nhạc Kỳ Nhiên không thể khích bác hay cảnh cáo, cũng không thể tạo thành ảnh hưởng gì đối với cô.

Chỉ là, trong lòng rốt cuộc có chút không thoải mái.

Từ trong miệng Nhạc Kỳ Nhiên nói ra quá khứ, những thời gian điên cuồng và tùy ý kia, cô rõ ràng cầu thả, lại khắc sâu ở trong đầu không sót một chữ, bỏ đi không được.

Tình cảm khắc sâu như vậy, Chiến Chiến nắm quả đấm, nghĩ đến ánh mắt tránh né lúc Tùy Nhạc nhắc tới Nhạc Kỳ Nhiên, còn lúc anh kể về thời gian ra nước ngoài, trong mắt xẹt qua bi thương —— Có một số tin tức, khiến Chiến Chiến, rất sợ.

Chiến Chiến ngồi ở trong xe, nhìn biệt thự càng ngày càng gần, suy nghĩ của Chiến Chiến rất hỗn loạn, đột nhiên không biết làm sao cô đột nhiên nói với tài xế tiểu Triệu: "Tôi muốn đến Chiến Xa!"

"A, cái gì?" Tiểu Triệu bị thanh âm đột nhiên phát ra của cô làm sợ hết hồn "Nhưng đã đến nhà. . ."

"Làm ơn, hiện tại tôi không muốn về nhà." Giọng trầm thấp của Chiến Chiến khiến tiểu Triệu mềm lòng, không đành lòng cự tuyệt cô, xe chạy qua cửa nhà, hai mươi phút sau đi tới "Chiến Xa".

"Sao cháu lại tới?" Tà Cường nhìn thấy cô, chau mày lại nói "Không phải bảo cháu ở nhà nghỉ dưỡng hoàng sao."

Địa phương quen thuộc, mùi vị quen thuộc, còn có người quen, Chiến Chiến cảm giác mình giống như được sạc điện, tìm về cảm giác phong phú trong nội tâm.

"Cháu đã khỏe rồi, nghỉ thêm nữa sẽ bị mọc meo rồi!" Chiến Chiến lẩn xấn ở trong sân, nhưng muốn đưa tay đụng vào, liền bị Tà Cường đuổi đi, Chiến Chiến chu mỏ, xoay người vào phòng. Mới vừa ngồi xuống không bao lâu, điện thoại di động liền vang lên, Chiến Chiến móc ra xem xét, là Tề Tề.

Tề Tề không yên lòng Chiến Chiến, cô cảm thấy trong đôi mắt Nhạc Kỳ Nhiên, giấu ở dưới hiền hòa chính là lạnh nhạt xem kỹ, nhưng ngại thái độ Chiến Chiến, lại không tiện nói thêm cái gì, chỉ có thể đợi, ước chừng lúc này Chiến Chiến đã tách ra với Nhạc Kỳ Nhiên, mới gọi điện thoại tới hỏi thăm.

"Bàn Nha, bây giờ cậu ở nơi nào?" Chiến Chiến nghe câu hỏi của Tề Tề, không có trực tiếp trả lời, chỉ dùng thanh âm có chút trầm thấp nói "Cậu đến chỗ mình được không?"

"Thế nào?" Tề Tề nhận thấy được cảm xúc tựa hồ có chút mất mát của Chiến Chiến, quan tâm hỏi.

"Không có sao. . . Chỉ là muốn gặp cậu một lần, có một số việc muốn nói với cậu. . . Cậu ở chỗ nào vậy, mình ở 'Chiến Xa', nếu không mình đi tìm cậu"

Tề Tề trầm mặc một hồi: "Hay là mình đi qua, vừa đúng mình ở không xa."

Đang đợi Tề Tề, vừa vận số hàng 'Chiến Xa' đặt được đem đến, Tà Cường nhìn Chiến Chiến tới tham gia náo nhiệt, bắt đầu đi lắc đầu: "Cháu thật biết chọn thời điểm, sao lại trùng hợp vào hôm nay?"

Vấn đề hàng hóa lúc trước, dưới sự nỗ lực từ nhiều phía, rốt cuộc coi như bình thường, số hàng có vấn đề cũng đã xử lý xong, hiện tại trong kho hàng mới vắng vẻ vô cùng, nhóm hàng này tới đúng lúc. Đây là kho hàng mới của "Chiến Xa", vừa mướn đã định xong giá hàng, nhưng cho tới bây giờ mới làm tốt.

Chiến Chiến không thể giúp chuyên chở, chỉ có thể đi theo bên cạnh giúp đỡ dẫn đường, chỉ điểm, nhưng cũng bận rộn đồ đầy mồ hôi, cô xoa xoa cái trán, xoay người nhìn thấy một người làm đang khom lưng nhìn cái gì, cô tiến lên vỗ vỗ bả vai người đó: "Này, làm gì !"

Người nọ bị Chiến Chiến làm sợ hết hồn, nhảy lên, vội vàng hấp tấp khoát tay: "Không có gì không có gì. . ."

"Không có gì?" Chiến Chiến hồ nghi nheo mắt lại "Không có gì thì cậu khăn trương cái gì? Nói!"

"Tôi. . . Tôi vừa cura méo tấm gỗ này. . . Tôi không phải cố ý."

Thấy anh ta sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh, Chiến Chiến không nhịn được bật cười: "Không sao, đem đi đi, bị nghiêng bị méo, không phải chuyện thường sao? Xem cậu sợ kia."

Thấy Chiến Chiến không có nổi giận, người làm thờ phào một cái, chạy qua bên kia hỗ trợ, Chiến Chiến xác định bên này đã xong, mới lui khỏi kho hàng trở lại trong phòng.

Một lát, bọn Tà Cường đều trở lại, vào phòng tìm nước uống. Chiến Chiến đang bận rộn, khỏe mắt quét hai người xa xa tới, cô nhìn kỹ, nữ là Tề Tề, nam, lại là...

Chiến Chiến để bình nước xuống đi ra ngoài đón, rất kinh ngạc thấy Khâu Triết một cái: "Sao cậu lại tới đây? Lần trước bảo cậu đến xem một chút, cậu không đồng ý, lúc này. . ."

Cô lờm Tề Tề một cái, cười như tên trộm, mặt của Tề Tề khẽ ửng hồng, nhưng vẫn trấn định: "Vừa rồi còn là giọng điệu uất ức, thế nào, trở lại bình thường rồi hả?"

"Được rồi được rồi, vào nhà nói vào nhà nói." Ba người vừa vào nhà, Chiến Chiến liền vội vàng kêu Tà Cường "Chú Tà, chú xem ai tới rồi!"

Chiến Chiến, Khâu Triết và Tề Tề từ nhỏ chơi chung tới lớn, nhưng ban đầu Tà Cường coi trọng nhất vẫn là Khâu Triết, tính ra hai người đã rất lâu không gặp, Chiến Chiến tin tưởng Tà Cường cũng nhất định rất nhớ Khâu Triết.

Chỉ là không nghĩ tới, lúc Tà Cường nhìn thấy Khâu Triết, sắc mặt chợt biến đổi, ly nhựa trong tay bị ông bóp vỡ, hung hăng quăng trên mặt đất.

Tà Cường cơ hồ vừa quăng cái ly xuống liền tiến lên, xóc cổ áo Khâu Triết, quả đấm sắp tung ra.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Cuộc chiến thứ 39

Tình huống đột nhiên khiến Chiến Chiến sững sờ, cô vội vã xông lên trước kéo lại quả đấm cơ hồ sắp hung hăng vung ra ngoài của Tà Cường, cũng trong lúc đó, Tề Tề trùn người chui vào giữa hai người, cản ngay ngắn trước người của Khâu Triết.

Chiến Chiến kéo Tà Cường bằng cái tay bị thương của cô, bởi vì động tác đột nhiên nên nhất thời bị động tới hơi đau đau, Tà Cường lập tức để quả đấm xuống, thuận thế vịn Chiến Chiến, nhỏ giọng quát lớn: "Không cần tay!?"

Mà Khâu Triết, từ vừa mới bắt đầu cũng chưa từng tránh ra quả đấm của Tà Cường thời điểm Tề Tề đột nhiên che ở trước người, anh liền lộ ra vẻ mặt kinh hoàng, theo bản năng đẩy cô qua bên cạnh. Chiến Chiến vừa xoa cánh tay của mình, vừa không hiểu lại có chút tức giận nhìn Tà Cường: "Chú Tà chú làm gì thế! Đi lên liền động thủ."

Ánh mắt của Tà Cường nhìn chằm chằm Khâu Triết thật sâu, trong thanh âm tràn đầy chán ghét: "Chỗ này của tôi không hoan nghênh cậu tới, cút!"

"Chú Tà chú rút cuộc sao thế!" Chiến Chiến rút cuộc không nhịn được nâng cao giọng nói "Chú cũng thế, mẹ cũng vậy, sao nhìn thấy Khâu Triết lại như vậy!"

Sự cố năm đó, hai người đều là người bị hại, trừ ông nội, những người khác đều thương tiếc và khinh bỉ Chiến Chiến, nhưng thái độ đối với Khâu Triết, khiến Chiến Chiến thật không cách nào hiểu, nếu muốn truy cứu tiếp, nguyên nhân gây ra chuyện này là cô, là cô quần Khâu Triết đi luyện tập với cô, là xe của cô mất không chế sau đó cũng hại Khâu Triết, nhưng, tại sao?

Trong đôi mắt của Tà Cường cuộn cuộn tâm tình, cuối cùng chỉ hung hăng bóp bóp nắm tay, quay đầu không nói lời nào. Tề Tề khe khẽ đẩy tay ôm ngang hông mình của Khâu Triết, từ từ đi tới trước mắt Tà Cường, nhỏ giọng nói ra: "Chú Tà, cuối cùng, đều là lỗi của cháu, anh ấy—— không nên bị đối xử như vậy."

Tà Cường chợt cau mày, không xác định nhìn Tề Tề: "Nha đầu, cháu biết mình đang nói gì không?"

Chiến Chiến càng thêm không rõ ràng lắm, sao Bàn Nha cũng dính vào? Tề Tề đưa lưng về phía Chiến Chiến, đưa ra một cái ánh mắt với Tà Cường, Tà Cường sắp thốt lời ra lại nuốt trở vào, mặt âm trầm nhìn Chiến Chiến: "Cháu mời tới, cháu giải quyết, chú đi làm việc."

"Ai ——" Chiến Chiến cầm ly nước trên bàn lên hô về phía Tà Cường, nhưng người đã sai bước đi ra ngoài, Chiến Chiến lắc đầu: không phải mới vừa làm xong ư, còn làm?

Bị sự việc xen giữa này quấy rối, cảm xúc ưu thương vừa rồi của Chiến Chiến đã sớm chạy mất bóng, Tề Tề hỏi cô chuyện của Nhạc Kỳ Nhiên thì cũng chỉ cười nói quanh co: "Mình chỉ là thấy người ta có khí chất như vậy, trong lòng hơi tự ti, không có việc gì!"

Tề Tề giống như có chuyện gì trong lòng, cũng không có phơi bày lời nói láo vụng về của Chiến Chiến, ngược lại Khâu Triết tựa hồ rất cảm thấy hứng thú hỏi Chiến Chiến thêm vài vấn đề. Thấy Khâu Triết một khắc trước sắc mặt còn đen tối, đột nhiên lại khôi phục vẻ lưu manh vô lại, trong lòng Chiến Chiến có cảm giác nói không ra lời, tựa hồ hơi đau lòng.

Cá tính của Khâu Triết, Chiến Chiến cũng rất hiểu rõ, bây giờ trên mặt càng nhẹ nhõm, nói rõ anh càng để ý chuyện vừa rồi, nhìn Tề Tề và Khâu Triết, Chiến Chiến thờ dài thật nhỏ ở trong lòng.

Ba người mới ngồi một lát đã sắp đến 5 giờ, Tề Tề tựa hồ rất vội vàng nhìn đồng hồ thúc giục: "Khâu Triết, anh đưa Chiến Chiến trở về đi, vừa rồi em còn chưa làm xong chuyện, trở về làm nốt."

Khâu Triết yên lặng gật đầu, Chiến Chiến khoát tay ý bảo không cần, sau đó chỉ chỉ xe còn dừng ở cửa: "Tiểu Triệu luôn chờ mình, mình bảo anh ta chờ là được."

Khâu Triết vốn muốn cho tiểu Triệu tan việc trước, anh chờ Chiến Chiến là được, nhưng tiểu Triệu tận chức trách kiên quyết lắc đầu một cái, Khâu Triết bất đắc dĩ nhún vai với Chiến Chiến: "Dù sao hôm nay mình nhất định phải tiễn cậu về, vậy mình đi sau xe cậu là được."

Chuyện Chiến Chiến bị tập kích, sau khi Khâu Triết nghe Tề Tề nói vô cùng tức giận, vào lúc này cũng rất lo lắng, mặc dù Chiến Chiến nói anh bảo vệ quá độ, nhưng cũng không thể thay đổi, hai xe một trước một sau lên đường. Mà sau khi xe Khâu Triết rời đi đầu hẻm, Tề Tề vốn đã thuê xe rồi đi, lại ngồi xe taxi đó trở lại cửa Chiến Xa.

*****

Chiến Chiến quay đầu lại nhìn xe Khâu Triết, bất đắc dĩ chu mỏ, cô quay người lại hỏi tiểu Triệu: "Tùy Nhạc về nhà chưa?"

"Thiếu gia vẫn chưa nhận điện thoại, tôi biết cậu ấy ở đâu." Tiểu Triệu rất là nghi hoặc trả lời "Đã qua thời gian dài như vậy, sao còn chưa nghe điện thoại?"

"Có lẽ là chuyện công việc, bọn họ mà thảo luận thì sẽ quên thời gian."

Lúc xe tới nơi, tiểu Triệu cuối cùng hoàn thành nhiệm vụ hôm nay, nhưng mà anh vẫn kiên trì muốn nhìn thấy Chiến Chiến vào nhà mới bằng lòng rời đi, Chiến Chiến nói lời từ biệt với anh rồi xuống xe, phía sau Khâu Triết cũng xuống xe, trong tay anh còn cầm một cái túi tinh xảo.

"Tề Tề nói cái này cho cậu." Khâu Triết đưa cho cô, Chiến Chiến nhìn vào trong, lại là một trong hai bộ lễ phục hai người mua lúc chiều, một bộ lễ phục ngực thắp màu đỏ, lúc ấy Chiến Chiến còn cảm thấy quần áo này không mấy hợp với Tề Tề, nhưng cô ấy lại cố ý muốn mua —— thì ra là, là mua cho cô.

Chiến Chiến một mặt thương tiếc giá tiền quần áo này một mặt nhận lấy túi: "Bảo Bản Nha buổi tối chờ điện thoại của mình!"

Khóe miệng Khâu Triết mang theo nụ cười nhìn bộ dạng tức giận hừ hừ của cô, thật có sức sống. . . . Khâu Triết đưa tay kéo Chiến Chiến vào trong lòng ngực mình, hung hăng ôm ôm, yên lặng nói một câu ở trong lòng: thật xin lỗi.

"Hắc! Cậu làm gì thế!" Chiến Chiến nhân thể kéo cánh tay của anh làm ra động tác ném qua vai, Khâu Triết vội vàng cầu xin tha thứ, thật ra thì cũng là lo lắng cánh tay của cô, Chiến Chiến này, là loại người khi điên lên thì quên hết tất cả.

Chiến Chiến cho là anh kiêu kỳ thực lực của mình, rất kiêu ngạo buông tay giương cầm lên, nhưng thời điểm quay người lại, lại thấy Tùy Nhạc đứng ở phía sau.

Sắc mặt Tùy Nhạc không tốt, hơi tối tăm, không che giấu được một mối trên trán, Chiến Chiến chưa từng thấy Tùy Nhạc như vậy, anh trầm mặt đi qua từng bước, nhẹ nhàng linh hoạt kéo Chiến Chiến từ bên cạnh Khâu Triết vào trong lòng ngực mình: "Cám ơn anh đưa Chiến Chiến trở lại." Khâu Triết thức thời lui ra hai bước, nói lời từ biệt với hai người rồi lái xe rời đi, mà Tùy Nhạc thì không nói một lời kéo Chiến Chiến vào nhà, Chiến Chiến có chút nghi ngờ chọc chọc anh: "Anh. . . . Ghen à?"

Bước chân của Tùy Nhạc thoáng dừng một chút, chau mày lại nói: "Không có."

Chiến Chiến bị anh lôi kéo đi thêm hai bước, Tùy Nhạc đột nhiên xoay người lại cầm bả vai Chiến Chiến: "Về sau. . . . Em cách xa Khâu Triết một chút."

Chiến Chiến nhìn sắc mặt của anh, vội vàng gật đầu một cái, nhưng trong lòng lại âm thầm nghĩ: còn nói không phải ghen!

Hôm nay Tùy Nhạc tựa hồ vô cùng mệt mỏi, vào nhà thậm chí không có ý định hỏi Chiến Chiến hôm nay làm cái gì, gục đầu ở trên ghế sofa, một cánh tay che kín mắt, nằm ngửa bất động. Chiến Chiến thấy bộ dáng này của anh, rất là đau lòng, yên lặng chạy vào phòng bếp lấy thức ăn ngày hôm qua đặt ở trong tủ lạnh ra nhét vào lò vi ba, lại lấy bịch nguyên liệu nấu canh trong ngăn kéo ra, dùng lò vi ba nấu một nồi canh rau mới.

Đang bận dùng muỗng khuấy đều nguyên liệu trong súp, sau lưng có một cái tay duỗi đến, cầm đi cái muỗng trong tay vụng về của Chiến Chiến, Tùy Nhạc thuần thục lo liệu cái nồi, quay đầu lại cười nhìn Chiến Chiến: "Sao hôm nay biểu hiện tốt như vậy?"

Chiến Chiến không nói lời nào, khó được không phát điên bởi vì sự nhạo báng của anh, ngược lại tựa đầu tựa vào trên cánh tay không có hoạt động của anh, nhỏ giọng nói ra: "Em luôn luôn biểu hiện rất tốt."

Tuyên chiến của Nhạc Kỳ Nhiên, Chiến Chiến không phải không để ở trong lòng.

Mặc dù biết Tùy Nhạc tốt với mình bao nhiêu, nhưng Chiến Chiến cũng ý thức được, tình cảm cũng không thể dựa vào một người cố gắng duy trì, có lẽ có vài lời Nhạc Kỳ Nhiên nói đúng, hoàn cảnh của Tùy Nhạc, có sự khác biệt rất lớn với hoàn cảnh của cô, không cho cô gánh nặng, là do Tùy Nhạc săn sóc, như vậy chính Chiến Chiến, cũng bắt đầu dâng hiến sự săn sóc của mình.

Hơn nữa, cam tâm tình nguyện.

Có lẽ do cô làm nũng, tâm tình Tùy Nhạc tốt hơn một chút, anh ừ ừ ý hỏi: "Hôm nay làm cái gì?"

"Đi dạo phố với Bàn Nha, sau đó lại đến Chiến Xa."

"Đi dạo ở đâu?"

Chiến Chiến chỉ suy tư một giây, quyết định không nói chuyện ngày hôm nay với Tùy Nhạc: "Em cũng không biết, Bàn Nha dẫn em đi, tiếng Anh lộn xộn lung tung không biết tên gì."

*****

Ăn cơm tắm rửa xong, Chiến Chiến cũng cảm thấy hơi mệt chút, nhưng Tùy Nhạc lại vẫn ngồi ở trong phòng khách không đi ngủ, anh rõ ràng rất không có tinh thần, Chiến Chiến mím môi đi tới túm cánh tay anh: "Mau ngủ đi."

Tùy Nhạc vốn ngồi ở trên ghế sofa cúi đầu không biết đang nghĩ cái gì, bị cô kéo như vậy mới hồi hồn, nở nụ cười: "Đói khát thế à?"

Chiến Chiến nhìn thấy nụ cười xấu xa của anh cũng biết anh không nói ra lời tốt gì, phần hận đỏ mặt hất tay ra: "Có ngủ hay không!"

Tùy Nhạc thấy Chiến Chiến giận dỗi leo lên lầu, hô một tiếng ở sau lưng cô: "Em ngủ trước, anh còn phải chờ một cuộc điện thoại."

Bước chân lên lầu của Chiến Chiến dừng một chút, nghi ngờ liếc nhìn điện thoại trong phòng khách: "Đã mấy giờ rồi, điện thoại của ai?"

Trong mắt Tùy Nhạc lóe lên ánh sáng, nhưng mà bởi vì khoảng cách, Chiến Chiến cũng không có phát hiện: "Công việc, yên tâm, anh ngủ ngay"

Nhưng anh không phải chờ một lát, lúc Chiến Chiến tỉnh lại phát hiện bên gối vẫn trống không, chứng minh anh căn bản không hề ngủ. Chiến Chiến hí hóp mắt liếc nhìn đồng hồ ở đầu giường, đã là hai giờ đêm, Chiến Chiến đưa tay sờ sờ vị bên người, lạnh như băng, gối đầu cũng không có nếp gấp, Chiến Chiến lập tức thanh tỉnh lại, vén chăn lên chạy ra phòng.

Từ trên lầu nhìn xuống, đèn lớn trong phòng khách đã tắt, chỉ có đèn trên tường tối tăm ở trước quầy bar, Tùy Nhạc lẳng lặng ngồi trên ghế cao ở quầy rượu, trong tay vuốt vuốt một cái ly thủy tinh.

Ban đầu nhìn thấy bài biện chỗ này, Chiến Chiến rất là tò mò và hăm mộ, cô không thể đụng rượu, nhưng cũng biết trong ngăn kéo đều là những bảo bối gì, nhìn Tùy Nhạc lấy ra một bình rượu lười biếng ngồi ở trước quầy rượu, Chiến Chiến cũng chỉ có thể ở một bên sờ tây sờ đông.

Nhưng giờ phút này, Chiến Chiến chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt hoàn toàn không phải phong cách ngày trước cô hăm mộ và hướng tới, bóng lưng của Tùy Nhạc ở dưới ánh đèn mờ mờ, có vẻ càng cô đơn, thậm chí lộ ra chán chường, Chiến Chiến nhìn mà đau lòng.

Khi Chiến Chiến đi tới, phát hiện Tùy Nhạc đã uống hết nửa bình rượu tây, cô vừa nóng vừa giận đi đến tay duỗi đến cái bình của anh, nắm chặt lấy đầu của anh nhìn mình: "Anh làm gì thế, nửa đêm không ngủ một mình uống rượu làm gì!"

Mắt Tùy Nhạc sáng trong không giống say rượu, chỉ là hai má lại mang theo đỏ ửng hiếm thấy, anh vừa lên tiếng liền phát ra mùi rượu nồng đậm, hun đến Chiến Chiến nhất thời hơi mềm người, một tay Tùy Nhạc kéo Chiến Chiến vào trong ngực, trong nháy mắt mùi rượu bọc lại cả Chiến Chiến, cô nghe thanh âm khàn khàn của Tùy Nhạc vang ở bên tai: "Bảo bối, đừng rời khỏi anh."

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Cuộc chiến thứ 40

Cả người Tùy Nhạc gắn vào trên người Chiến Chiến, mạnh mẽ đè xuống, Chiến Chiến suýt nữa chống đỡ không nổi, cô vội vã đưa ra một cánh tay chống đỡ quầy rượu bên cạnh, chỉ cảm thấy mùi rượu trong miệng Tùy Nhạc đã khiến cô trở nên hơi cứng tay cứng chân.

"Đừng rời khỏi anh." Tùy Nhạc lặp lại ở bên tai cô, Chiến Chiến khẽ nhủ lòng mà, dùng ột đưng anh: "Anh uống nhiều?"

"Uh." Tùy Nhạc vui mặt ở trong cổ của cô, hơi thở nóng bỏng phun trên da Chiến Chiến, khiến cô sợ run cả người, Chiến Chiến bị một chữ không hàm hồ chút nào của anh làm cho dở khóc dở cười: người say không phải bình thường đều kêu la mình không có say sao? Sao anh thành thật như thế?

Chiến Chiến lui về phía sau ghé đầu nhìn khoảng cách đến cầu thang, thấy anh không động đậy, lấy tay gãi gãi phía sau lưng của anh: "Mình có thể đi đến không?"

Tùy Nhạc lại yên lặng một lát, mới yên lặng ngồi thẳng lên, lấy ra hơn phân nửa thẻ trọng từ trên người Chiến Chiến, chỉ hơi dựa vào bả vai của cô, dưới sự giúp đỡ của Chiến Chiến cuối cùng lao đảo nghiêng ngã lên cầu thang. Chiến Chiến để anh ngã xuống giường, xoay người muốn đi rót ly nước giúp anh, nhưng cổ tay lại bị tóm, bị Tùy Nhạc kéo đến bên cạnh anh, ngã vào bộ ngực anh.

Tư thế như vậy thật ra thì không thoải mái lắm, nhưng mà bàn tay anh nắm chặt cổ tay và eo Chiến Chiến, khiến cô không cách nào nhúc nhích, Chiến Chiến ngửi thấy mùi rượu trên người anh, lại nghĩ đến hôm nay anh thật khác thường, không khỏi hỏi: "Anh rốt cuộc sao thế?"

Tùy Nhạc khép hờ mắt, thật lâu sau mới nói một câu thật nhỏ: "Hôm nay tán gẫu với chị anh về việc gì?"

Chiến Chiến sững sốt, đầu tiên ý thức được thanh âm thanh tình của anh, căn bản không phải người uống say, rồi sau đó mới trở về vấn đề của anh——Coi như cô không nói, tiểu Triệu vẫn đi theo mình, làm sao có thể không nói chuyện đã xảy ra hôm nay cho Tùy Nhạc đây?

Hàn huyền cái gì? Đó không thể tính là hàn huyền. Chiến Chiến hồi tưởng tư thái cao cao tại thượng của Nhạc Kỳ Nhiên, đó căn bản là thông báo và cảnh cáo, hoặc chính xác là: tuyên chiến. Đối với những việc trong quá khứ từ miệng của Nhạc Kỳ Nhiên, Chiến Chiến đột nhiên không biết nên há miệng hỏi hay không.

Giống như có thể hiểu rõ ý tưởng của cô, mặc dù Tùy Nhạc vẫn nhắm mắt lại, nhưng tay ôm cô lại càng thêm rắng sức: "Bất kể cô ta nói cái gì, em cũng đừng tin."

Chiến Chiến chợt ngừng đầu nhìn anh, ở dưới cây đèn đầu giường, Tùy Nhạc khẽ mở mắt: "Em chỉ cần tin tưởng anh là được."

Chỉ cần tin tưởng anh. . . . Chiến Chiến theo dõi ánh mắt của anh một lúc lâu, cuối cùng từ từ tựa đầu vào bộ ngực anh, nhẹ nhàng "Ừ" một tiếng——Bất kể trước kia xảy ra cái gì, hiện tại lại sắp xảy ra cái gì, những lời này của Tùy Nhạc, khiến trái tim của Chiến Chiến trong nháy mắt bình tĩnh lại.

"Ngủ đi." Tùy Nhạc giờ tay lên tắt đèn, ôm chặt Chiến Chiến vào trong ngực, động tác ôm lấy cô giống như ôm lấy món đồ chơi yêu mến nhất, suốt đêm chưa từng buông tay.

*****

Khi Chiến Chiến tỉnh lại, có lẽ bởi vì Tùy Nhạc uống rượu, nên vẫn còn ngủ, cô khó được nhìn đến dung nhan khi ngủ của anh, lông mi dày an tĩnh rủ xuống, sống mũi cao khiến ngũ quan thoát nhìn rất có hình dáng, chỉ là cái miệng bình thường cười như không cười, lúc say ngủ lại hơi mở ra, trông hơi trẻ con.

Chiến Chiến len lén nhìn một lúc lâu, mới rón ra rón rén vén lên chăn, nhưng khi chân mới vừa bước lên sàn nhà, Tùy Nhạc sau lưng lại lật người, phát ra một tiếng rên lúc mới vừa tỉnh ngủ, rồi sau đó Chiến Chiến liền từ đứng thẳng biến thành nằm ngửa.

Chiến Chiến bất đắc dĩ trộm liếc mắt: cũng biết anh tỉnh sẽ không đi được.

Thanh âm lười biếng của Tùy Nhạc truyền đến: "Dậy sớm như thế muốn làm gì?"

Chiến Chiến đẩy bàn tay ôm bả vai mình, lật người ngồi dậy, về mặt Tùy Nhạc bình thường, không có triệu chứng nhưc đầu gì, Chiến Chiến không khách khí gõ gõ đầu anh: "Hừ, xem ra không có phản ứng không tốt gì, khó trách uống dữ vậy, hừ?"

Tùy Nhạc híp mắt cười nhẹ, trong mắt đều là ranh mãnh: "Không dám nữa. . . bà xã."

Trên mặt Chiến Chiến nhất thời ửng đỏ, ba chân bốn cẳng nhảy xuống giường, không vui rống anh: "Ai. . . Ai là bà xã của anh!" Nhưng ánh mắt lại không dám nhìn anh, tựa hồ rất là luống cuống với danh hiệu vừa được đặt này.

Tùy Nhạc chống thân thể lên, cười như không cười nhìn cô, nhìn đến cả người Chiến Chiến không được tự nhiên, cô làm bộ không chấp nhất hừ một tiếng, trốn vào phòng tắm.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Chiến Chiến, Tùy Nhạc rất khỏe, lại không nói mình nhưc đầu đau lưng cả người khó chịu, quán cô, không chịu ngoan ngoãn cho cô ra cửa. Mắt thấy thời gian mở cửa của "Chiến Xa" sắp qua, Chiến Chiến giận đến bắt lấy cái tay để trên người mình, đặt ở trong miệng cắn một cái: "Đã nói hôm nay để em đi làm! Em muốn đi muốn đi!"

Tùy Nhạc thấy cô kiên quyết, buồn bực cho đi, chỉ là trước khi Chiến Chiến chạy ra cửa thì dặn dò: "Nhớ trở về sớm chút!"

Hôm nay phải thu thập hàng hóa trong kho hàng mới, sao có thể sớm được! Nhưng Chiến Chiến vẫn đáp đại một tiếng, mở cửa đi. Sau khi cửa chính khép lại, nụ cười trên mặt Tùy Nhạc từ từ rút đi, nhíu lông mày lại, mặt thâm trầm.

Lúc Chiến Chiến được tiểu Triệu đưa đi "Chiến Xa", Tà Cường đã đến, đang chỉ huy những người làm chuyển hàng hóa từ trong kho cũ ra. Chiến Chiến nhảy xuống xe, chạy đến bên cạnh Tà Cường: "Chú Tà, kho cũ cũng phải tu sửa sao?"

Tà Cường liếc cô một cái: "Kho mới có đủ giá hàng, những thùng lớn cần nên dời qua hết, bên này chỉ để lại một vài món nhỏ thường dùng lúc sửa xe, chỗ trống có thể cho người làm nghỉ trưa."

"Dạ, tốt! Như vậy sẽ thêm quy củ." Chiến Chiến cười ha hả đỡ một cái bánh xe, cao giọng thết người làm bên cạnh "VẬY CHÚNG TA BẮT ĐẦU ĐI!"

Chiến Chiến làm việc với những người làm khí thế ngất trời, tiểu Triệu ở trong xe quan sát một lúc lâu, mới cầm điện thoại gọi đến số Tùy Nhạc: "Thiếu gia, Chiến tiểu thư đã đến 'Chiến Xa', hơn nữa đã bắt đầu làm việc, theo tôi xem xét hôm nay sẽ rất bận."

"Vây thì tốt." Tùy Nhạc nhỏ giọng phân phó "Coi trọng cô, đừng cho những người tôi đã nói đến gần cô ấy. Còn nữa, cô ấy đi đâu cậu cũng cần đi theo."

"Vâng"

Chiến Chiến bận việc trong kho mới, tự nhiên không biết, cô nhìn trên giá hàng mới tinh bày đầy các loại phối kiện, cảm giác phong phú bị mất đã lâu lại trở về trong lòng: 'Chiến Xa' của cô, vẫn còn.

Một người làm bên cạnh ôm một trục thép lớn để lên kệ, quay người lại nhìn thấy Chiến Chiến, Chiến Chiến liền nhận ra đó là người làm mới tới, thấy anh ta lại lộ ra vẻ mặt kinh hoàng, Chiến Chiến bắt đầu đỡ đỡ tay vỗ vỗ bờ vai của anh ta: "Sao mỗi lần cậu thấy tôi đều như chuột thấy mèo thế, tôi không có cắn người!"

"Không có. . . Không có."

Chiến Chiến thấy anh ta lại ngấm trộm giá hàng, hiểu rõ cười một tiếng: "Tôi sẽ nói cho cậu biết, những thứ để trên đây đều sẽ có lúc thay đổi hình dạng, cậu xem, tôi nói không sai chứ."

"Nhưng không ảnh hưởng sử dụng, cậu xem" Chiến Chiến đi tới gõ gõ tám gõ bèn chắc "Vừa nhìn cũng biết cậu là người mới, về sau học nhiều hơn đi."

"Chiến Chiến" Tả Cường đi tới đưa danh sách ghi chép hàng hóa cho Chiến Chiến "Thương thế của cháu vừa khỏi, đừng ở đây làm mãi, nhà này cần hàng, cháu đến đưa hàng"

Chiến Chiến vừa thấy địa chỉ phía trên, cau mày, nhà này đặc biệt gần chỗ ở của ông nội Chiến, mỗi lần đi đều ngang qua, cô cúi đầu: "Bảo người làm mang là được rồi, sao nhất định bắt cháu đi."

"Cháu đưa hàng xong, thuận tiện về nhà xem một chút."

"Không đi!"

"Nha đầu!" Tả Cường không vui khiển trách cô "Lần này cháu bị thương, ông nội cháu quan tâm không ít! Lần trước ông ấy đã đồng ý với chú không phản đối cháu mở 'Chiến Xa', cháu nên xuống nước, đừng làm cương!"

Chiến Chiến nghe vậy kinh ngạc ngẩng đầu: "Ông nội đồng ý? Sao có thể!? Cháu bị thương ở 'Chiến Xa', ông còn có thể đồng ý?!"

"Dĩ nhiên không dễ dàng như vậy." Đáy mắt Tả Cường thoáng qua một tia chế nhạo "Chỉ là nhìn ở mặt mũi cháu rồi, thái độ của ông cụ không còn quá cứng."

Chiến Chiến đỏ mặt: "Ông nội gặp Tùy Nhạc rồi. . . Ông. . . Ông nói gì?"

"Chú không biết, hai người trao đổi sau lưng chú." Tả Cường nhét ghi chép vào tay Chiến Chiến "Tự cháu hỏi đi."

Ông cháu dù sao cũng không thù dai, thời gian dài như vậy, tức giận của Chiến Chiến đối với ông nội lúc ấy đã sớm tan đi hơn phân nửa. Lần trước Tề Tề cũng nói với cô chuyện lúc cô bị thương ông nội đã lên lên đến thăm, lâu như vậy không gặp, thật ra thì Chiến Chiến cũng hơi nhớ ông.

Tiểu Triệu có ý yêu cầu để cậu ta chờ Chiến Chiến đi, Chiến Chiến buồn cười nhìn chiếc xe hơi màu đen sáng long lanh kia, giờ giờ cái chìa khóa về phía cậu: "Lên xe của tôi đi."

Chiến Chiến đoạt ghế lái, tiểu Triệu ngồi ghế cạnh tài xế, tóm lại đi theo là được, hướng chỉ đoạn đường này Chiến Chiến còn quen thuộc hơn tiểu Triệu. Rất nhanh hoàn thành xong, Chiến Chiến chuyển đầu xe đâm vào hẻm nhỏ bên cạnh, đi gần mười phút, đại viện kia chính là chỗ ở của Chiến Cường Quốc. Diện tích nhà bây giờ của Chiến Chiến rất lớn, nhưng Chiến Cường Quốc vẫn kiên trì ở một mình trong căn nhà cũ này.

Nơi này là chỗ Chiến Chiến vượt qua thời thơ ấu, từng cọng cây ngon cỏ và bức tường gạch hơi có tuổi đều rất quen thuộc, chỉ là mấy năm này rất ít tới, kể từ sau khi bà nội qua đời. Đúng mùa xuân, cây hải đường trong viện lại ra đầy hoa, Chiến Chiến nhìn cánh hoa bị gió thổi rơi đầy đất, đột nhiên cảm thấy mũi hơi xót.

"Cậu chờ ở đây." Chiến Chiến thấy tiểu Triệu muốn xuống xe "Yên tâm, nơi này tuyệt đối an toàn, hơn nữa. . . Không được cho phép thì cậu không vào được."

Bởi vì đã không còn ở nơi này, cho nên thông hành của Chiến Chiến cũng cần được cho phép, nhưng khi cô nghe được câu trả lời cự tuyệt gấp thì thật hơi kinh ngạc.

Bảo vệ bắt đầu nói: "Đây là trả lời từ phòng bí thư, tôi cũng không có biện pháp."

Cư nhiên không gặp cô!? Chiến Chiến vừa giận vừa buồn cười, sao ông nội ngây thơ như vậy! Chiến Chiến cười cười với bảo vệ: "Không có biện pháp,

vậy lần sau tôi trở lại, làm phiền anh."

Lúc đi ra, phát hiện tiểu Triệu đã xuống xe, không biết nhìn cái gì ở chỗ dừng xe, Chiến Chiến từ phía sau đi tới, nghi ngờ hỏi: "Cậu làm gì thế?"

"À!" Tiểu Triệu không nghĩ tới cô ra nhanh như vậy, giấu đầu hở đuôi ngăn ở trước chiếc xe phía sau cậu ta, nhưng cử động này lại khiến Chiến Chiến hoài nghi, hướng chỉ —— Chiến Chiến vô cùng quen thuộc chiếc xe kia, sao có thể không nhận ra.

Là xe Tùy Nhạc.

Chiến Chiến chợt nhíu lông mày: Tùy Nhạc tới? Vậy ông nội không gặp cô là bởi vì. . . Tùy Nhạc đang ở đây?

Nhưng tại sao không gặp cô? Còn có. . . sáng sớm hôm nay rõ ràng Tùy Nhạc nói không ra ngoài, còn quần lấy mình như thế. . . Nguyên lai là giường đồng kích tây.

Hai người kia, có cái gì gạt cô?

Tiểu Triệu chỉ biết Tùy Nhạc bảo hôm nay đi làm việc, không thể bị Chiến Chiến phát hiện, nhưng cậu lại vụn vụn không nghĩ tới —— Khéo như vậy.

Nhìn Chiến Chiến không nói một lời quay đầu bước đi, tiểu Triệu vội vàng đuổi theo: ". . . Chiến tiểu thư, cô. . . Muốn làm gì?"

Chiến Chiến không để ý cậu ta, trực tiếp đi qua khúc quanh tường rào đại viện, ngừng trước một bức tường loang lổ, lưu loát cởi áo khoác trên người ra, duỗi dài cánh tay ném quần áo vào trong viện.

Tiểu Triệu giương mắt mà nhìn Chiến Chiến linh hoạt giẫm lên mấy cái lỗ không dễ phát hiện trên bức tường rào giống như một con khỉ, đập mấy bước đã lên đầu tường, Chiến Chiến hạ thấp thanh âm ra dấu im lặng với tiểu Triệu, rồi sau đó quay người lại nhảy xuống.

Ở chỗ này ở nhiều năm như vậy, nếu như không biết mấy góc không bị giám sát, tuổi thơ của Chiến Chiến đoán chừng buồn chết. Cũng may nhiều năm như vậy, những chỗ này đều còn, động tác Chiến Chiến nhanh chóng, đã tránh được giám sát, chạy vào tòa lầu.

Chiến Cường Quốc ở một viện riêng, Chiến Chiến nhìn quanh chốc lát, phát hiện trong sân không có cảnh vệ, cô vọt đến cửa nhanh như mèo, đó là cửa sổ thư phòng Chiến Cường Quốc.

Bởi vì khí trời trở nên ẩm áp, cửa sổ mở phân nửa, Chiến Chiến lại gần nghe động tĩnh bên trong phòng, quả nhiên nghe được thanh âm Tùy Nhạc. Không biết hai người bọn họ đang nói chuyện gì, Chiến Chiến chỉ nghe Tùy Nhạc kiên định nói một câu: "Thật xin lỗi, cháu không làm được."

Rồi sau đó là một tiếng tát tay thanh thúy vang lên.

Chiến Chiến cả kinh chợt đứng thẳng người, tầm mắt vừa lúc nhìn thấy mặt Tùy Nhạc bị Chiến Cường Quốc tát nghiêng qua, ánh mắt thâm trầm

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Cuộc chiến thứ 41

Chiến Chiến thấy Tùy Nhạc bị đánh, nhất thời nóng nảy, một tay cô bắt lấy khung cửa sổ trực tiếp kéo cửa sổ ra, từ ngoài tường nhảy vào trong nhà. Dưới cửa cách đó không xa vừa đúng để một cái ghế mây, thấy cô sắp đụng phải cái ghế mây, Tùy Nhạc vội vàng xông tới che chở cô, nhưng Chiến Cường Quốc lại trước anh một bước đá văng cái ghế ra.

Chiến Chiến vừa rơi xuống đất, liền nghe thấy tiếng rống nhận: "Nha đầu thôi cháu muốn tạo phản à!"

Mất sắc bên của Chiến Cường Quốc quét qua toàn thân Chiến Chiến, quả nhiên phát hiện mấy dấu vết trên quần áo cô, cắn răng mắng: "Cháu lại leo tường? Gan to quá nhĩ!"

Chiến Chiến cứng cổ nhìn thẳng vào mặt Chiến Cường Quốc, Tùy Nhạc tiến tới kéo kéo cánh tay của cô, ý bảo cô đừng xung động, nhưng khoảng cách gần vậy, làm phần mặt bị đánh đến ứng đỏ của Tùy Nhạc hiện rõ, khiến lửa giận của Chiến Chiến cao hơn một tầng.

Chiến Cường Quốc thấy Tùy Nhạc công khai lôi kéo Chiến Chiến ở trước mặt ông, giận đến râu ria nhếch lên, đưa ngón tay chỉ hai người: "Tách ra! Tách ra cho ta!"

"Ông nội, cháu vẫn nói câu đó." Tùy Nhạc nhìn chăm chăm Chiến Cường Quốc, nắm chặt tay Chiến Chiến "Chuyện lần này cháu không có lời nào để nói, nhưng muốn cháu bỏ cô ấy, cháu không làm được."

"Bỏ? Bỏ?" Chiến Cường Quốc hung hăng trừng anh "Ta thấy phải là buông tha! Bởi vì cậu mà con bé chịu khổ nhiều vậy, cậu cảm thấy tôi có thể đồng ý cho cậu ở cạnh nó sao?"

"Cháu bảo đảm tuyệt đối sẽ không xảy ra nữa."

"Tôi không tin cậu"

"Hai người rốt cuộc đang nói cái gì?" Chiến Chiến đứng ở giữa hai người nắm quyền rống to.

Chiến Cường Quốc hận hận vỗ lên bàn một cái: "Người của ông điều tra chuyện cháu bị đánh, chỉ trả lời lại cho ông hai chữ: 'Dung Giang'. Cháu nói ông đang nói cái gì!"

Chiến Chiến chỉ cảm thấy bàn tay nắm tay mình đột nhiên gia tăng sức lực, tựa hồ sợ cô sẽ tránh đi, Chiến Chiến nhủ mảy, không xác định hỏi: "Cho nên?"

Chiến Cường Quốc cho là mình ném ra một câu có lực uy hiếp mười phần, Tùy Nhạc cũng có chút khản trương phản ứng của Chiến Chiến, không nghĩ tới cô lại không nhẹ không nặng ném tới một câu như vậy, hai người đàn ông này đều không hiểu.

Thật ra lúc Chiến Chiến nghe hai người nói chuyện, trong lòng đã mơ hồ đoán trước, cô từ từ nói xong, đến cuối cùng cơ hồ rống lên: "Dung Giang thì thế nào, là anh ấy làm sao? Không phải anh ấy làm thì sao lại giận anh ấy! ? 'Dung Giang' đã đuổi anh ấy ra ngoài, không còn một chút quan hệ, sao ông lại lên tìm anh ấy sao lưng cháu, còn đánh anh ấy! ?"

". . . . ." Chiến Cường Quốc dĩ nhiên cũng bị Chiến Chiến làm khiếp sợ, ông nuốt trọn lời nói lo lắng, giận dữ vào trong bụng.

"Nhưng, nhưng. . . Khụ khụ, chuyện này không thoát khỏi liên quan với cậu ta." Chiến Cường Quốc cố gắng tìm về uy nghiêm của mình "Cũng bởi vì quan hệ của nó, nếu không tại sao Dung Giang phải đối phó cháu! Cháu cách xa nó cho ông!"

Một tay Tùy Nhạc kéo Chiến Chiến ra phía sau, ngăn lại xung đột của cô và ông nội, rồi sau đó rất trịnh trọng nói với ông nội: "Ông nội, ông dạy dỗ rất đúng, chuyện này cháu nhất định sẽ điều tra rõ, tuyệt đối không để Chiến Chiến bị bất cứ uy hiếp gì nữa."

Thấy Chiến Cường Quốc cảm tức, Tùy Nhạc nói tiếp: "Tình trạng hiện tại của nhà cháu tương đối phức tạp, đây cũng là nguyên nhân lúc trước cháu không nhắc tới với Chiến Chiến, nhưng xin ông yên tâm, chuyện này đã có chút đầu mối, vô luận là người nào, cháu đều không cho phép chuyện như vậy xảy ra nữa."

"Hừ! Cái gì cũng không cần, cậu cách xa Chiến Chiến xa một chút cho tôi, tôi tự nhiên sẽ hoàn toàn bảo vệ nó!" Chiến Cường Quốc vẫn không chịu "Kỳ khảo sát của cậu, không, vượt, qua! Cháu gái của Chiến Cường Quốc ta, không cần một người đàn ông mang đến phiền toái cho nó!"

Chiến Chiến càng nghe càng tức, cô cũng chỉ là yêu đương, cũng chỉ là thích một người, sao mà nhiều phiền toái như vậy! Trước có Nhạc Kỳ Nhiên tuyên chiến, sau có ông nội mình chuyên chế ngăn trở, dùng một vài chuyện có hay không đều được để hạn chế cô và Tùy Nhạc phát triển!

"Hai người dừng lại hết đi!" Chiến Chiến hất tay Tùy Nhạc ra nhảy đến trước mặt Chiến Cường Quốc "Ông nội! Ông thấy ánh mắt của cháu kém, ông đi khắp nơi tìm đối tượng hẹn hò cho cháu, thì không có người nào được! Tự cháu tìm được một người lại có nhiều chuyện như vậy! Trước không phải thật hài lòng sao, chú Tã thúc nói ông còn rất vui, vào lúc này còn chưa tra rõ, chỉ bằng một Dung Giang liền định tội của anh ấy, ông thật là độc đoán!"

"Còn anh nữa!" Chiến Chiến hung hăng xoay người nã súng về phía Tùy Nhạc "Người ta đánh anh thì anh để cho đánh, anh không biết giải thích sao mà đứng im như vậy! Sức lực bình thường lắm mồm lắm miệng với em đâu rồi?"

"Bị thương là con, chân chính liên quan là con! Bất kỳ tình huống gì không phải đều cần thương lượng với con sao? Hai người bí mật mò mẫm làm trò gì?"

Chiến Chiến đã thật lâu không có phát điên ở trước mặt Chiến Cường Quốc, vì dụ dỗ ông, Chiến Chiến căn bản đều giả làm Chiến Đình Đình, dáng vẻ vừa gio chân vừa la to lúc này, mặc dù khiến Chiến Cường Quốc vừa tức vừa giận, nhưng cũng gọi lên dịu dàng không thể nói trong lòng ông.

Đây mới là Chiến Chiến trong lòng ông —— Chiến Chiến dũng cảm, có chút lỗ mãng có chút tùy hứng, lại đơn thuần lạc quan đối mặt tất cả, cháu gái của Chiến Cường Quốc ông.

Thời gian dài như vậy, buộc cô thay đổi, là bởi vì Chiến Cường Quốc không muốn bởi vì tính tình này của cô, khiến cô rơi vào cạm bẫy lần nữa, bị thương tổn lần nữa, chỉ là hi vọng cô sống bình an. Nhưng có rằng "kéo thẳng" thế nào, cũng không xóa được tâm tính của cô, cho nên cô kinh doanh Chiến Xa, lúc nóng lúc lạnh với ông, hôm nay vì tiểu tử thú này, lại còn gio chân với ông.

"Nha đầu này!" Chiến Cường Quốc dừng một hồi lâu, cuối cùng chỉ cắn răng phun ra mấy chữ này.

*****

"Chuyện này rốt cuộc là hướng về phía Chiến Chiến hay là hướng về phía cháu, bây giờ còn chưa nói được." Tùy Nhạc đoan chánh ngồi trên ghế, cúi

đầu trăm ngăm.

Chiến Cường Quốc cũng không có hứng thú với tình huống nội bộ của Dung Giang, ông chỉ để ý tình huống của Chiến Chiến: "Trước khi xác định, cháu làm sao bảo đảm an toàn cho Chiến Chiến?"

"Nha đầu. . . ." Chiến Cường Quốc quay đầu nhìn Chiến Chiến, thấy cô ngồi phịch trên ghế mây, không có nghiêm chỉnh, thoải mái nhàn nhã lác lư, ông không vui, cầm một quả táo trên bàn lên ném qua "Xem kiểu ngồi của cháu!"

Chiến Chiến bị quả táo đập trúng bụng, kêu rên một tiếng, Chiến Cường Quốc dạy dỗ cô: "Là cháu nói cháu tự phán đoán chuyện của mình, đây là thái độ nghiêm chỉnh của cháu sao?"

Chiến Chiến mới vừa phát tiết, nhưng Chiến Cường Quốc cũng không tức giận, Chiến Chiến cũng biết ông nội đã hoàn toàn tha thứ cô, vào lúc này không hề e ngại: "Cháu nghe hết, hiện tại mỗi ngày cháu đều có tiểu Triệu đi theo, lại nói cháu lợi hại như vậy, không sao đâu"

"Ông nội, tiểu Triệu là thuộc hạ của cháu, cậu ấy bảo đảm cho Chiến Chiến an toàn là không có vấn đề." Tùy Nhạc nói tiếp "Hơn nữa hiện tại Chiến Chiến trừ về nhà và đến Chiến Xa, cũng ít đi chỗ khác, lúc cháu có thời gian đều theo cùng."

"Ông vẫn không yên lòng." Chiến Cường Quốc suy tư "Hay là tới chỗ ông, nha đầu, một lát cháu về nhà nha đầu Tề Tề thu dọn đồ đạc, tối nay bắt đầu ở nơi này."

"Không được!" Chiến Chiến lập tức nhảy dựng lên, cô căn bản cũng không ở chỗ Tề Tề, nếu như Chiến Cường Quốc đi nhất định sẽ phát hiện ". . . . Cháu, chỗ ở của cháu tốt vô cùng, ông nội không cần khẩn trương thế!"

Chiến Cường Quốc bèn nhảy nhận thấy Chiến Chiến mất tự nhiên, mắt ông híp lại: "Ông khẩn trương? Sao ông lại thấy cháu khẩn trương "

"Ông nội, thật ra thì những ngày qua Chiến Chiến không có ở nhà trọ." Tùy Nhạc không để ý Chiến Chiến giương nanh múa vuốt "Cô ấy ở chỗ cháu."

"Cái gì! ?" Chiến Cường Quốc lập tức đứng lên, vừa giận vừa sợ "Cậu lặp lại lần nữa!"

"Thật ra thì kể từ lần trước cô ấy rời nhà, đều ở chỗ cháu." Tùy Nhạc hít sâu một hơi thẳng thắn cung khai "Cháu cảm thấy nhà trọ không an toàn, cho nên trực tiếp cho cô ấy ở nhà cháu."

"Cậu!" Chiến Cường Quốc bước một bước dài tiến lên kéo Tùy Nhạc từ trên ghế lên "Cậu được đẩy tiểu tử thú, cậu lại dám. . .!"

"Ông nội!" Chiến Chiến cũng vọt lên từ trên ghế "Ông buông ra! Ông mà đánh anh ấy, cháu sẽ không để ý ông nữa!"

Chiến Cường Quốc dừng lại, quay đầu nhìn mặt của Chiến Chiến, cơ mặt run run, rồi sau đó phần hận buông tay đẩy Tùy Nhạc ra, cả giận nói với Chiến Chiến: "Ông kêu cháu ra ngoài tự phân tính, cháu phân tính như vậy sao! ?"

"Lúc ấy ông nội nói không cho cháu đến chỗ Bàn Nha, cháu không có chỗ ở lại không có tiền, người ta tốt bụng chứa chấp cháu." Trong lòng Chiến Chiến cũng rất khiếp đảm, nhưng biết tính tình ông nội, cô nhắm mắt ngụy biện.

"Ông nội, cháu thật lòng với Chiến Chiến, lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết." Tùy Nhạc đi tới cầm tay Chiến Chiến, "Cháu sẽ phụ trách với cô ấy."

"Cậu xê qua một bên!" Biểu tình Chiến Cường Quốc nhìn Tùy Nhạc giống như là muốn ăn anh, nhưng bộ dạng Chiến Chiến lại khiến cho ông nín ngẹn, nói khó nghe, cháu gái nhà mình đã lên thuyền giặt còn cho người ta tiền, nhưng ông lại không có biện pháp nào.

"Coi như lấy kết hôn là điều kiện tiên quyết, cũng không thể!" Chiến Cường Quốc quát khê Tùy Nhạc "Cậu! Cậu! Không đủ tư cách, tuyệt đối không đủ tư cách!"

Tùy Nhạc tự biết đuối lý, nhưng cũng không sợ hãi: "Cháu có thể hiểu tâm tình của ông, ông bất mãn có thể phát tiết toàn bộ ở trên người cháu, chuyện như vậy đều là chủ ý của cháu."

"Cậu cho rằng tôi sẽ tha thứ cậu có phải hay không!" Chiến Cường Quốc thấy bộ dạng được ăn hết của anh liền giận dữ sợ, Chiến Chiến cắn cắn đôi môi, đột nhiên nói: "Ông nội đừng mắng anh ấy!"

Chiến Chiến giống như bất cứ giá nào, cuối cùng nói ra lời vòng tới vòng lui ở bờ môi này giờ: "Bà nội đã nói với cháu, lúc trước nhà bà không đồng ý bà gả cho người lính nghèo. . . . Ông, ông lựa chọn thủ đoạn không theo trình tự!"

Lừa gạt của Chiến Cường Quốc bị một câu nói đột nhiên của Chiến Chiến làm nín trở lại, hơn nữa còn là mạnh mẽ nín trở lại, mặt ông ngẹn tím bầm. Trong lúc nhất thời, trong phòng an tĩnh, không khí hơi quỷ dị tức cười.

"Thối. . . nha đầu thối! Nói hươu nói vượn cái gì!" Chiến Cường Quốc qua một lúc lâu mới há mồm, mặc dù thanh âm vang dội lại rõ ràng không đủ lực.

"Cháu không có nói bậy đâu, ông bởi vì cha mẹ người ta không đồng ý, chém trước tấu sau, kết quả. . . ."

"Khụ khụ, được rồi!" Chiến Cường Quốc rút cuộc không kèm được, về mặt mất tự nhiên "Làm sao cháu biết hết. . . ."

Lúc này Tùy Nhạc lập tức chen vào nói: "Ông nội, cháu bảo đảm tâm ý bây giờ của cháu. . . . giống như ông lúc trước, cháu vốn tính sau khi giải quyết mọi chuyện, cho ông một câu trả lời hài lòng chắc chắn, sau đó sẽ chính thức nói chuyện kết hôn với ông và cha mẹ Chiến Chiến."

Chiến Cường Quốc giận đến hừ một tiếng, Tùy Nhạc nói lời này, không đồng ý chính là đánh mặt của mình, đồng ý thì lại cho anh được chiếm tiện nghi lớn, ông hung hăng liếc Chiến Chiến một cái, thật sự là con gái lớn không dùng được, nhưng hai người đã đến tình trạng này, ông có ngăn cản cũng không được.

"Tiện nghi cho tiêu tử cậu!" Chiến Cường Quốc ngồi lên cái ghế sau lưng, lòng tràn đầy khó chịu: nhớ tới ông ban đầu, phải bị đánh mấy trận như từ mới ôm được bà xã về, anh muốn cướp đi cháu gái bảo bối của Chiến Cường Quốc dễ dàng như vậy?

"Trước hết để cho ba mẹ Chiến Chiến gặp cậu một chút, cậu qua cửa lại nói."

"Lần trước cháu gặp bác gái rồi, Chiến Chiến cũng đã gặp mẹ cháu rồi. Cháu muốn vài ngày nữa dẫn cô đi gặp cha cháu." Tùy Nhạc rất ung dung lên kế hoạch "Cháu nghe nói tháng sau bác trai sẽ về, đến lúc đó cháu sẽ tới cửa thăm viếng."

"Đợi chút! Kết hôn gì?" Chiến Chiến bị từ "kết hôn" của Tùy Nhạc chấn kinh, mắt thấy hai người coi thường cô, trong lòng cô có cảm giác vô cùng không chân thực —— Cô sắp. . . . kết hôn?

Làm ơn! Cô đồng ý khi nào! ?

Tùy Nhạc quay đầu mỉm cười nhìn cô, dáng vẻ nhìn như thâm tình lại làm cho Chiến Chiến có cảm giác rơi vào ổ sồi, mà Chiến Cường Quốc thì cong ngón tay gõ cái bàn: "Đã như vậy rồi, cháu còn không muốn kết hôn sao! ?"

Chiến Cường Quốc làm người từng trải, tự nhiên biết Tùy Nhạc nói như vậy, thì tỏ rõ hai người không phải đơn thuần ở chung một nhà, đóm lửa trong lòng ông thiêu đốt, lại không thể phát tác, nói bao nhiêu ủy khuất thì có bấy nhiêu —— Hiện tại người trẻ tuổi, không chừng . . . ánh mắt Chiến Cường Quốc quét qua bụng Chiến Chiến.

Thấy trong tay Chiến Chiến còn nắm quả táo mình choi cô, tìm Chiến Cường Quốc đập thành thịch hai cái, hơi sợ, ông cúi đầu suy tư hai giây, vung tay lên bảo Chiến Chiến đi ra ngoài: "Cháu rút ra phản tỉnh lại! Cậu ở lại, tôi có lời muốn hỏi cậu!"

Chiến Chiến thấy ông muốn giữ lại mình Tùy Nhạc, không đồng ý: "Có lời gì cháu cũng muốn nghe!"

"Ngoan." Tùy Nhạc kéo lấy cô "Em ra ngoài chờ anh, sẽ xong nhanh."

Chiến Chiến bị Tùy Nhạc dắt đi ra ngoài, vẫn không quên quay đầu lại dặn dò ông nội: "Không cho đánh anh ấy nữa!"

Lấy được trả lời là ánh mắt sắc bén của Chiến Cường Quốc.

Chiến Chiến bị đẩy ra khỏi cửa phòng mới nhớ tới: cô đang muốn bày tỏ kháng nghị của mình, nhưng sao lại bị đuổi ra cửa! ?

Kết hôn, một chuyện rất nghiêm túc, Chiến Chiến cúi đầu từ từ đi ra bên ngoài, cảm giác không thành thật trong lòng lúc đầu, lại từ từ bị một cảm giác xôn xao lòng người lấp đầy, nhịp tim cũng dần dần tăng nhanh, mạnh mẽ đập phản ánh tâm tình của cô, cảm giác tràn đầy, tựa hồ miêu tả sinh động, khẩn trương mãnh liệt và. . . . Kích động, khiến Chiến Chiến có chút chống đỡ không được.

Kết hôn, kết hôn với Tùy Nhạc . . . Chiến Chiến không có ý thức được, khỏe mỗi mình đang nở nụ cười ngọt ngào ngổ ngàng.

Cô cười khúc khích đi về phía trước, đi tới đi lui thể nhưng đi tới dưới gốc cây hải đường, lúc này mới giống như chợt tỉnh lại, nhìn tường rào thật cao, bắt đắc dĩ gõ gõ đầu của mình: chẳng lẽ còn muốn leo ra theo đường cũ?

Gió nhẹ lướt qua, hương thơm xông vào mũi, an định trái tim xao động của cô, cũng thổi một mùi hương thơm ngát thấm vào lòng cô. Chiến Chiến nhìn cánh hoa chổi mất đầy cây, đột nhiên cảm thấy tâm tình cực kỳ tốt, không thể khống chế lấy điện thoại di động ra, bấm điện thoại của Tề Tề.

Khi đầu kia truyền đến thanh âm quen thuộc, Chiến Chiến hít một hơi thật sâu: "Bàn Nha, mình . . . sắp kết hôn."

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Cuộc chiến thứ 42

Tùy Nhạc đóng cửa lại xoay người, không hề thấy lạ vì cái nhìn chăm chăm của Chiến Cường Quốc, anh không trốn, không tránh nhìn thẳng lại ông, rồi lại cong kính trầm mặc. Cuối cùng vẫn là Chiến Cường Quốc không kèm được "hừ" một tiếng thật to.

Thái độ của Tùy Nhạc mặc dù cung kính, nhưng lại lộ ra một cảm giác nhất định phải được, Chiến Cường Quốc rất không vui trong lòng: "Đừng cho là tôi không biết tính toán trong lòng cậu, chỉ có nha đầu Chiến Chiến mới bị cậu lừa gạt xoay quanh!"

"Vừa rồi cậu cố ý để cho tôi biết, để làm thành sự thật!" Chiến Cường Quốc thấy Tùy Nhạc mỉm cười, cau mày hỏi.

"Đúng vậy." Tùy Nhạc hào phóng thừa nhận "Chiến Chiến vẫn luôn không để ý điều này, cho nên cháu nghĩ nếu như ông nội ra tay, theo lực ảnh hưởng của ông trong lòng cô ấy, cô ấy nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời."

Chiến Cường Quốc không thể không nói bởi vì câu này, trong lòng ông thấy hơi vui sướng, tên tiểu tử này như thế nào đi nữa, cũng không sánh bằng địa vị của mình ở trong lòng cháu gái! Chỉ là. . . sao lại có cảm giác như ông hợp tác với Tùy Nhạc bán đi cháu gái của mình? Hơn nữa. . . Hôm nay ông gọi Tùy Nhạc tới đây, rõ ràng là muốn hai người bọn họ tách ra.

"Cậu đừng cao hứng quá sớm, lần trước tôi đã nói, hiện tại cũng chỉ là kỳ khảo sát, mà biểu hiện của cậu —— Tôi không hài lòng."

"Trong vòng ba ngày, cháu sẽ cho ông câu trả lời hài lòng." Tùy Nhạc cam kết.

Tức giận lúc ban đầu tan đi, Chiến Cường Quốc cũng hiểu, hoàn toàn đổ lỗi chuyện này lên người Tùy Nhạc cũng không thỏa đáng, ông nhìn Tùy Nhạc, trong giọng nói có mấy phần bất đắc dĩ: "Tôi cũng không muốn làm khó cậu, tôi chỉ không muốn Chiến Chiến chịu ảnh hưởng."

"Cháu hiểu, cháu cũng có ý nghĩ giống vậy."

Nói tới chỗ này, Chiến Cường Quốc rốt cuộc biết nguyên nhân khiến mình khó chịu cho tới nay —— Bởi vì Tùy Nhạc quá bình tĩnh!

Vô luận là ông muốn hai người chia tay còn là động thủ đánh anh, hoặc là Chiến Chiến xuất hiện, còn có bị biết ở chung, rõ ràng anh nên kinh hoàng giải thích, nhưng cuối cùng anh cũng không kiêu ngạo không tự ti, lại trầm ổn!

Khi Chiến Cường Quốc không nhận được nói lên bất mãn của mình thì Tùy Nhạc hơi sửng sốt, trong mắt lóe lên một nụ cười: "Cháu cho là ông ở bộ đội nhiều năm, nên thích dám làm dám chịu, trả lời mạch lạc rõ ràng. . ."

Chiến Cường Quốc mặt ngoài nhần nhỏ, thật ra thì trong lòng cũng không nhận cười được: nói cũng phải, nếu như không phải anh có thể kiềm chế được Chiến Chiến, Chiến Cường Quốc cũng sẽ không có ấn tượng thật tốt với anh trong thời gian thật ngắn.

"Bất kể nói thế nào, tiện nghi tiểu tử cậu như vậy, tôi vẫn rất không thoải mái." Chiến Cường Quốc từ từ đứng lên, đưa tay lôi kéo ống tay áo của mình. Tùy Nhạc hiểu rõ cười khế, đứng thẳng lên, tiếp nhận quả đấm chọt vung tới của Chiến Cường Quốc.

Chiến Cường Quốc đấm mấy quyền, rốt cuộc không thể không thừa nhận, mình thật sự là già rồi, nếu đổi thành ngày trước, hiện tại chỉ sợ Tùy Nhạc đã bị ông đánh ngã xuống đất.

Chiến Cường Quốc từ từ thu tay về, hô hấp đã dần dập, ông nhìn chằm chằm sắc mặt không thay đổi của Tùy Nhạc, hung hăng cảnh cáo: "Đám không tốt với con bé, dù tôi liều bộ xương già này, cũng sẽ thu thập cậu!"

*****

Chiến Chiến để điện thoại xuống đi ra cửa chính, căn bản không thu lại được nụ cười ở khóe miệng, số lần Bàn Nha bị cô hù, tính từ nhỏ đến lớn chỉ đếm được trên bàn tay, hồi tưởng thanh âm bình tĩnh đột nhiên ngừng lại bên đầu kia điện thoại lúc này, ngừng thật lâu mới lắp ba lắp bắp hỏi: "Cậu, cậu nói cái gì!?"

Đang vui vẻ, Chiến Chiến đột nhiên bị một đôi bàn tay từ phía sau ôm chặt lấy, hơi thở ấm áp phun sau tai cô: "Nghĩ gì thế, lại không nhìn đường."

Chiến Chiến sợ hết hồn, ngửi thấy mùi vị quen thuộc, phất tay đánh Tùy Nhạc một cái: "Làm em hoảng sợ!"

Tùy Nhạc rất uất ức xoa xoa bả vai, xoay đầu Chiến Chiến qua cho cô nhìn về phía trước: "Thiếu chút đụng phải gốc cây rồi! Em lại dùng quả đấm báo đáp ân nhân cứu 'mặt' của em à?"

Cảm giác mềm mại ở cằm thật thích, Tùy Nhạc da mặt dầy sờ mấy cái, con ngươi của Chiến Chiến loạn chuyển, vội vàng gạt tay của anh, ra hiệu anh chú ý cách đó không xa có cảnh vệ đứng: "Chú ý ảnh hưởng!"

"Anh ôm bà xã mình, chẳng lẽ còn ngại người khác?" Tùy Nhạc cười rất đắc ý, mặc dù không tiếp cận chặt nữa, nhưng vẫn ôm như cũ bả vai cô, anh cố ý tăng thêm hai chữ "bà xã", Chiến Chiến không được tự nhiên quay mặt đi.

"Ai là bà xã của anh. . ." Chiến Chiến nhỏ giọng oán trách "Anh cầu hôn lúc nào hả?"

"Chiến Chiến của chúng ta cũng để ý những hình thức này hả?" Tùy Nhạc cười ôm cô đi tới trước xe của mình, quay đầu lại ra hiệu cho tiểu Triệu đang chờ một bên lái xe rời đi, lôi kéo Chiến Chiến lên xe.

Chiến Chiến đỏ mặt lên, thật ra thì đó là Tề Tề hỏi cô, bởi vì tin tức kết hôn này quá mức đột nhiên. Nhưng bị hỏi như vậy, Chiến Chiến mới nhận ra, Tùy Nhạc đã nói chắc chắn với ông nội, nhưng căn bản chưa có nói với mình về vấn đề này.

"Hình thức cái gì. . . . Cái này gọi là tôn trọng! Tôn trọng hiểu không!" Chiến Chiến nhủ lỗ mũi trừng anh, không hiểu sao hơi tức giận vì thái độ không đứng đắn của anh.

Mỗi cô gái, đều có một giấc mộng lụa trắng phát phối.

Coi như là người tùy tiện không đủ thực nữ như Chiến Chiến, cũng không thể tránh khỏi mơ ước đến tương lai sau này của mình, cùng người yêu đi vào một trang mới của cuộc sống, từ đó bắt đầu cuộc sống khác.

Nhưng mà, Chiến Chiến không vui nhìn chăm chăm về mặt vô tội của Tùy Nhạc bên cạnh, cảm giác tất cả trong ảo tưởng của mình đều bị sự "không hiểu phong tình" của anh phá hư. Nhưng phải nói ra muốn được cầu hôn, Chiến Chiến đánh chết cũng nói không ra, cuối cùng chỉ có thể hóa uất ức đầy bụng thành quả đấm, điên cuồng đập vào trên người Tùy Nhạc.

"Ui," Tùy Nhạc vốn đang nhón nháo với cô, đột nhiên một quyền của Chiến Chiến rơi vào trên bụng anh, Tùy Nhạc khẽ cau mày rên lên một tiếng, Chiến Chiến lập tức dừng tay, gấp gáp hỏi: "Thế nào?"

"Có phải ông nội đánh anh nữa hay không?" Chiến Chiến phản ứng kịp, nhất thời tức giận "Đã nói không được đánh anh nữa mà!"

"Không sao." Tùy Nhạc đề lại tay của cô, nắm chặt trấn an nói "Ông nội bao nhiêu tuổi rồi, đánh cũng không nghiêm trọng."

"Mới là lạ." Chiến Chiến sớm quên mất mất của mình vừa rồi, đưa tay kéo quần áo anh "Em xem một chút có nghiêm trọng không!"

Cúc áo sơ mi bị cởi, Chiến Chiến cẩn thận xoa xoa vết máu bầm ở bụng Tùy Nhạc "Là nơi này à? Cũng may chỉ bầm một chút, còn có nơi nào nữa?"

Chiến Chiến không yên lòng tiếp tục cúi đầu xoa, lại cảm thấy lớp da dưới tay dần dần nóng lên, theo hô hấp của Tùy Nhạc, bắp thịt rắn chắc ở bụng khẽ phập phồng, Chiến Chiến nghi ngờ ngẩng đầu, chỉ thấy ánh mắt Tùy Nhạc trầm xuống, anh bắt lấy cái tay muốn rút ra sau của Chiến Chiến "bộp" một tiếng đề lên lớp da lộ ra ngoài của mình.

"Bà xã, em thật nóng lòng." Khác với sự thâm trầm trên mặt, lời Tùy Nhạc khắc ra cột nhũ vô cùng, Chiến Chiến chỉ cảm thấy chỗ tay mình chạm vào thật là nóng —— Này này này ban ngày ban mặt đó đồng chí!

Mặc dù trên cửa sổ xe có dán màng, bên ngoài không thể nào biết bên trong xảy ra chuyện gì, nhưng từ góc độ của Chiến Chiến xem ra thì khác, cô vội vã rút tay, thuận tay kéo vạt áo Tùy Nhạc che kín cơ bụng lộ ở bên ngoài của anh, xấu hổ tựa vào bên kia, tận lực dán vào cửa xe, đỏ mặt khiển trách anh: "Không biết xấu hổ!"

Tùy Nhạc miễn cưỡng tựa vào trên ghế ngồi, rất vô tội kéo vạt áo của mình từ từ cài nút áo, trong miệng không quên lầm bầm: "Là em nhào tới, còn cởi quần áo của anh ra. . . ."

"Em thấy anh bị thương mà!" Chiến Chiến thiếu chút bị bộ dáng "nàng dâu nhỏ" của anh làm giận đến nhảy dựng lên, "Là anh tự. . . . phản ứng loạn. . . ."

Tùy Nhạc phát hiện mình càng lúc càng thích trêu chọc cô, nhưng thấy bộ dạng muốn giơ chân của cô, sáng suốt không trêu chọc nữa, đành hoàng sơ sang lại quần áo, mím môi cười lái xe lên đường.

". . . . Ông nội đã nói gì với anh, tại sao lại đánh anh?" Sau khi Chiến Chiến trầm mặc thật lâu, rốt cuộc không nhịn được mở miệng hỏi Tùy Nhạc đang chuyên tâm lái xe.

"Ông nội bảo em dọn về, anh không đồng ý." Tùy Nhạc nhún vai "Cho nên liền bị đánh."

". . . . ." Chiến Chiến không biết nên nói tiếp thế nào, Tùy Nhạc nghiêng mắt nhìn qua bộ dáng của cô, âm thầm buồn cười, anh thở dài: "Anh vì vậy mà bị nổi khổ da thịt, chẳng lẽ em không nên thương anh một chút sao? Dù sao đây là vì tranh thủ phúc lợi của hai người chúng ta."

"Hừ, nói hươu nói vượn. . ." Chiến Chiến đỏ mặt lầm bầm "Ai nguyện ý ở chung với anh. . . ."

Tùy Nhạc nhìn bộ dạng nhăn nhó của cô mà thấy vui vẻ. Thật ra thì bị đánh trước khi nhắc tới chuyện này rồi, lúc ấy Chiến Cường Quốc bảo Chiến Chiến chuyển về ở, Tùy Nhạc rất kiên quyết cự tuyệt: "Hiện tại sống ở chỗ cháu, thật ra thì an toàn hơn chỗ ông, dù sao ông không hề biết những người đó, khó lòng phòng bị."

"Vậy cũng không được! Dù nói thế nào Chiến Chiến còn là một cô gái, chưa kết hôn làm sao có thể ở chung với cậu!" Chiến Cường Quốc kiên quyết không đồng ý.

Tùy Nhạc cười khê: "Ông nội, cháu hiểu rõ ông lo lắng cái gì. . . . Nhưng mà cháu nghĩ ông cũng nên rõ ràng, ở chung hay không, thật ra thì không có quan hệ quá lớn."

Trước khi Chiến Cường Quốc xù lông lần nữa, Tùy Nhạc bổ sung: "Hiện tại khiến Chiến Chiến ở chỗ cháu, thật ra thì chủ yếu nhất là vì an toàn của cô ấy. Hơn nữa. . . . Nếu như ông đồng ý để cho cháu chăm sóc cô ấy, cháu có thể bảo đảm trước khi kết hôn, không khiến cô ấy mang thai."

Cuối cùng Chiến Cường Quốc miễn cưỡng đồng ý

**

Chiến Chiến thấy khóe miệng Tùy Nhạc chứa đựng nụ cười, lại xấu hổ nghiêng đầu sang chỗ khác, coi như anh không nói cũng biết, hiện tại ông nội nhất định đang lột da cô ở trong lòng. Ban đầu giận đối với ông nội nên rời nhà, lại bị Tùy Nhạc và Tề Tề giết giây ở tại chỗ của anh, chưa từng cân nhắc sau khi bị trưởng bối biết, sẽ là tâm tình lúng túng thế nào.

Lúc Chiến Chiến suy nghĩ lung tung trong đầu, Tùy Nhạc nhẹ nhàng ném qua một câu: "Đúng rồi, ngày mai dẫn em đi gặp ba anh."

"Cái gì, ngày mai! ?" Chiến Chiến kinh ngạc nhìn anh "Nhanh như vậy!"

"Mới vừa không phải đã nói rồi sao, ở trước mặt ông nội."

"Anh, anh nói với ông nội sắp tới, thế này thì quá mau!" Chiến Chiến hốt hoảng "Em còn, còn chưa chuẩn bị gì cả!"

"Muốn đến thì đến chứ sao." Tùy Nhạc nói như chuyện đương nhiên "Chẳng lẽ em lại còn phải chuẩn bị mười ngày nửa tháng."

"Không được không được!" Chiến Chiến lắc đầu không đồng ý "Em em phải chuẩn bị quà tặng, còn phải chuẩn bị quần áo, hơn nữa, anh cũng chưa kể về ba anh với em, không được không được!"

"Quà tặng anh sẽ chuẩn bị thay em, cá tính ba anh lúc gặp mặt chẳng phải em sẽ biết?" Tùy Nhạc buồn cười nhìn đáng vẻ hốt hoảng của cô "Quần áo cũng không cần chuẩn bị, bình thường mặc thế nào thì ngày mai mặc thế đó."

"Không được!" Chiến Chiến hung hăng trừng mắt nhìn anh, cúi đầu nhìn quần áo quá mức thông thường trên người mình, kiên quyết lắc đầu, dù cô không hiểu thế nào, cũng biết gặp trưởng bối không thể tùy tiện như vậy!

"Vậy em muốn mặc quần áo gì, anh dẫn em đi mua."

Phản ứng đầu tiên của Chiến Chiến, chính là lần duy nhất đến bách hóa với anh, kết quả xảy ra một màn cấp hạn chế trong phòng thử áo, đi mua quần áo với anh? Không muốn!

Xe chạy nhanh đến đường chữ thập phía trước, Chiến Chiến la hét bảo Tùy Nhạc quẹo qua hướng khác, Tùy Nhạc hỏi: "Phương hướng này. . . Là muốn đến nhà em?"

Sự thật chứng minh đúng là đến nhà Chiến Chiến.

Chiến Chiến rất lâu không có về nhà, cũng may vẫn mang chìa khóa ở trên người, Tùy Nhạc đi theo cô vào. Trong nhà dĩ nhiên không có ai, trước khi mẹ Chiến đi đã dọn dẹp hết, trừ một chút bụi thì mọi thứ rất chỉnh tề.

Chiến Chiến nhét Tùy Nhạc vào phòng khách, tự chạy tới mở ra cửa phòng màu hồng ở lầu một, đứng ở trước tủ quần áo của "Chiến Đình Đình", sờ cảm nghiệm tức suy tư. Tùy Nhạc theo đuôi cô vào phòng, trước đó Chiến Chiến từng nói với anh về cái "phòng trong phòng" này, Tùy Nhạc tò mò nhìn từ trên xuống dưới.

Phong cách trong cả căn phòng vô cùng thực nữ, cả giường đều là kiểu dáng công chúa, Tùy Nhạc đi tới trước thang cuốn ngẩng đầu lên nhìn, lại thấy trên tường ở trên lầu gắn một khung bóng rổ.

Anh không nhịn được phì cười một tiếng, thấy Chiến Chiến quay đầu trừng anh, anh thức thời thu hồi ánh mắt, tiến tới bên cạnh Chiến Chiến, cùng nhau nhìn trong tủ quần áo —— các loại ren, tơ lụa màu trắng, váy tơ tằm. Tùy Nhạc nhún mày: "Em lại có nhiều như vậy quần áo như thế?"

"Đều là quần áo chiến đấu ứng phó xem mắt." Chiến Chiến đưa tay tìm kiếm, nhưng thật sự không có hứng thú đối với mấy thứ vải vóc xa hoa này, cô nghiêng đầu cau mày hỏi "Ba anh thích cái gì?"

". . . . . Ba anh không mặc váy. . . . ."

". . . . ." Tay tìm kiếm của Chiến Chiến dừng lại, thờ hồn hèn quay đầu nhìn Tùy Nhạc "Anh có thể đứng đắn một chút hay không!"

Tùy Nhạc kéo tay của cô dẫn cô rời đi tủ quần áo ôm vào trong lòng ngực mình: "Gặp ba anh cũng không phải là chiến đấu, cho nên không cần mặc quần áo chiến đấu."

"Đã nói cho em biết chỉ cần mặc quần áo bình thường là tốt rồi." Tùy Nhạc hôn gương mặt của cô "Ông thích trang phục như vậy."

"Nhưng quần áo của mẹ anh thật ưu nhã, ba anh chẳng lẽ không thích——"

Tùy Nhạc nghe lời của cô đẩy mắt dính vào nụ cười: "Em cảm thấy mẹ anh trừ quần áo, còn có nơi nào có thể dính líu đến 'ưu nhã'?"

Chiến Chiến sùng sốt, nhớ tới động tác nhanh nhẹn dùng gối đập của mẹ Tùy Nhạc —— Hình như là. . . không mấy ưu nhã.

"Mẹ anh vì danh hiệu hiện tại, bắt buộc dĩ mà thôi. Nghe nói trước kia bà ăn mặc. . . không khác em mấy." Tùy Nhạc như có điều suy nghĩ gật đầu một cái "Anh nói anh làm sao lại coi trọng cô vợ dữ dằn thế này, nhất định là chịu ảnh hưởng của mẹ anh."

"Nói ai đó!" Chiến Chiến giờ tay lên bóp cổ anh, ý cảnh cáo rất mạnh.

Tùy Nhạc cảm giác được ánh mắt buồn bã của người mềm mại đang dựa sát ngực mình, cũng không để ý cái tay uy hiếp trên cổ, cúi đầu trực tiếp hôn Chiến Chiến.

"Ừm . . . Còn chưa nói hết. . . Ừm . . ." Miệng Chiến Chiến không chịu đi vào khuôn khổ, nhưng đang nói chuyện thì bị đầu lưỡi nhanh nhẹn của anh quấn lấy, hôn khắp trong ngoài. Tùy Nhạc nặng nề mút một hóp, sau đó tạm thời buông miệng ra, ánh mắt nhìn Chiến Chiến, chứa tình ý sâu nồng, anh nhẹ nhàng khàn khàn nói: "Còn phải cảm ơn mẹ của anh, giúp anh có mắt tinh biết châu, tìm được bảo bối hợp tâm ý với anh thế này."

"Cát. . . ." Chiến Chiến bị hôn xong, trong mắt nước gợn mênh mông, đáng vẻ trừng người vào lúc này cũng làm cho bụng dưới Tùy Nhạc nóng lên, trên tay anh căng thẳng, ngăn lại cánh môi ngọt ngào kia lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Cuộc chiến thứ 43

Tùy Nhạc đè Chiến Chiến ở trên lan can thang cuốn, hôn không kèm chế được.

Tay của anh ôm chặt đầu Chiến Chiến, đặt môi cô ở giữa răng gặm cắn nhẹ, đầu lưỡi thỉnh thoảng liếm qua, từng trận cảm giác tê liệt khiến Chiến Chiến không tự chủ được mở miệng, mặc anh đưa đầu lưỡi vào trong miệng mình. Cái lưỡi thom tự nhiên chạy không khỏi bị chiếm đoạt, đầu lưỡi Tùy Nhạc chậm rãi liếm qua mặt bên đầu lưỡi cô, mỗi một cái đều làm cho Chiến Chiến run rẩy.

"Ách. . . Anh từ đâu học được những động tác này. . . ." Khi Tùy Nhạc cắn khước miệng cô lần nữa, Chiến Chiến vô ý thức hỏi.

"Không cần thầy dạy cũng biết. . . ." Tùy Nhạc không ngừng động tác ở miệng, thanh âm mút vào mớ hồ truyền vào trong lỗ tai Chiến Chiến, khiến nhiệt độ trên người cô vọt cao "Đồ của anh. . . đương nhiên là phải. . . khai phá kỹ. . ."

Lời còn chưa dứt, đầu lưỡi lại chận vào, treu chọc những chỗ nhạy cảm của Chiến Chiến, chân cô càng ngày càng mềm, dần dần trượt xuống khỏi lan can.

Rốt cuộc khi Chiến Chiến choáng váng đầu hoa mắt, Tùy Nhạc mới lưu luyến buông miệng cô ra, Chiến Chiến mơ hồ mở mắt, phát hiện hai mắt Tùy Nhạc sáng lên nhìn mình chăm chăm, hai người dán chặt ở bên cạnh lan can, tư thế quái dị.

". . . Lưu manh!" Chiến Chiến cảm thấy đôi môi mình sắp bị gặm tê cứng, đẩy thân thể của anh trên người mình ra, nghiêng đầu không nhìn về ranh mãnh trên mặt Tùy Nhạc, xoay người leo lên cầu thang, trong lòng âm thầm phỉ nhổ mình: một nụ hôn cư nhiên làm đuôi mềm càng ngày càng yếu. . .

Không gian phía trên mới là phòng ngủ chân chính của Chiến Chiến, mẹ Chiến tỉ mỉ trải ga giường, đồ cũng dọn dẹp rất chỉnh tề, cả căn phòng bố trí theo phong cách của Chiến Chiến, Tùy Nhạc dạo bước đến trước cửa sổ hướng ra ngoài trời, trên lan can nho nhỏ có đặt một chậu xương rồng, Tùy Nhạc không khỏi buồn cười: cả trồng cây cũng chọn dễ nuôi sống.

"Không cho chạm loạn!" Chiến Chiến phát giác Tùy Nhạc cúi đầu nhìn từ đầu giường của mình, từ trước tủ quần áo chạy tới "Đây là đồ riêng tư!"

Tùy Nhạc kéo eo cô ôm vào trước ngực, tay dài thì không chịu yên cầm quả táo thủy tinh kia lên, giọng nói có chút quái dị: "Riêng tư?"

"Không cho xem!" Mặt của Chiến Chiến hơi ửng hồng, lại bị anh vây khốn không thể động đậy, trơ mắt nhìn "bí mật nhỏ" của mình bị Tùy Nhạc nắm ở trong tay. Chiến Chiến đã từng thích thủy tinh, lúc ấy lưu hành dùng hình làm thành quả táo thủy tinh, cô cũng lên mạng tìm hình mình thích nhất, còn đặc biệt ngày thơ đặt hình mình bên cạnh, phía sau viết một dòng chữ nhỏ: Tình yêu của em, kaka.

Chiến Chiến vẫn luôn có ấn tượng không tẻ với nam mình tình này, cộng thêm quả táo này rất đẹp, nên luôn đặt ở đầu giường, lại không nghĩ rằng hôm nay bị Tùy Nhạc thấy được, chỉ thấy sắc mặt anh dần dần tối xuống, khẽ nheo mắt lại: "Tình yêu, của, em?"

"Ách. . ." Chiến Chiến nhìn sắc mặt của anh, hơi chột dạ "Cái này. . ."

Tùy Nhạc ôm chặt cô, thông thả ung dung thả quả táo thủy tinh lại trên tủ, Chiến Chiến chỉ cảm thấy hoa mắt, Tùy Nhạc mới vừa còn rất bình tĩnh lại chợt vén chăn lên, ném cô vào giữa giường lớn.

Sau đó Tùy Nhạc đè thân thể xuống, còn có thanh âm cắn răng nghiền lợi của anh: "Anh cảm thấy hiện tại cần thiết để em nhận rõ —— Tình yêu của em."

Thật ra thì nụ hôn ở thang cuốn vừa rồi đã nhóm lên lửa trong người Tùy Nhạc, vào lúc này chỉ là không đề nén nữa, mạnh mẽ gặm cổ của Chiến Chiến.

Chiến Chiến bị động tác kịch liệt của anh làm cho vừa đau vừa ngứa, vào lúc này nằm ở trên cái giường mà mình ngủ nhiều năm, xung quanh đều là đồ vật quen thuộc, thậm chí trong cái gương to bên cạnh còn chiếu ra bóng dáng của hai người, mặt của Chiến Chiến đỏ hết, cô đột nhiên dùng sức khước từ, nhưng lại khiến cho Tùy Nhạc đang vui đùa không thể không giữ chặt cô.

Chiến Chiến dùng cả tay chân đẩy anh: "Anh. . . Không cho phép anh làm loạn!"

"Anh không có làm loạn. . ." Tùy Nhạc đề tay cô ở đỉnh đầu, nghiêng người dán sát vào ngực của cô, mập mờ cọt xát "Anh chỉ đang củng cố địa vị của mình."

"Anh. . . Anh đừng ngây thơ như vậy!" Khóe mắt Chiến Chiến liếc về hai người trong kính, quay tầm mắt đi như bị hù "Na Na chẳng qua là —— ách!"

Bàn tay Tùy Nhạc thừa dịp cô nói chuyện chui vào dưới áo, không chút do dự bao lại gò núm mềm mại của cô, chậm rãi xoa: "Em cho tới bây giờ cũng chưa nói với anh những lời này. . . Cứ nhiên để cho người khác đoạt trước."

"Anh, rất, không, thoải mái!" Mỗi lúc Tùy Nhạc nói một chữ lại dùng chỗ nào đó đụng vào cô, coi như cách vãi vốc, xúc cảm vẫn kinh người, Chiến Chiến căn bản không kịp ngăn trở, áo đã bay ra ngoài. Tùy Nhạc vui mặt vào trong phần đầy đặn không còn bị nội y bao bọc của cô, mút hôn cái khe nhỏ thật sâu, ép Chiến Chiến phát ra một tiếng rên trầm thấp.

Tay Chiến Chiến bị anh nắm, chân cũng bị bấp đùi cường tráng của anh vây khốn không thể động đậy, cô thấy hô hấp của Tùy Nhạc càng ngày càng nặng, mà thân thể của mình cũng bắt đầu có phản ứng không chịu khống chế, nóng nảy lại vô lực phản kháng lần cuối: "Em. . . Còn chưa có chọn quần áo xong. . . . ."

Một tay của Tùy Nhạc dò xuống, cời quần cô ra, bàn tay nóng bỏng trực tiếp xâm nhập chỗ cuối cùng còn được vải bóc che giấu, ngẩng đầu chăm chú nhìn Chiến Chiến: "Ba anh, anh quần ông thích khi gió gì. . . phụ nữ của anh, chỉ cần là bộ dạng anh thích là tốt!"

Chiến Chiến bị ngón tay anh làm loạn khiến ánh mắt tan rã, Tùy Nhạc tách u mật khép chặt dưới tay ra, cảm thụ sự khít khao mềm nhũn nơi đó, hô hấp càng ngày càng nặng, ánh mắt lại càng ngày càng sáng trong như sỏi: "Anh thích bộ dạng em không mặc gì cả. . ."

Phần vải cuối cùng trên người Chiến Chiến bị lấy ra.

"Tựa như vậy. . ." Tùy Nhạc cúi người ngậm mai hồng đứng thẳng, mút vào chặc chặc, Chiến Chiến mắc cỡ muốn dùng tay che mặt, lại phát hiện tay vẫn còn ở trong lòng bàn tay Tùy Nhạc, cô lắc lắc giữa thân thể, nhưng không ngờ khiến tay Tùy Nhạc chọt trượt vào chỗ sâu, Chiến Chiến giật mình hô nhỏ.

Dục vọng trong đôi mắt Tùy Nhạc sâu nồng, bị tiếng rên này của Chiến Chiến quyến rũ lên cao, anh nhanh chóng tăng động tác trên tay, cho đến khi Chiến Chiến mềm nhũn ra, anh chọt buông Chiến Chiến ra, ngồi thẳng lên cời hết đồ trên người mình ra, đồng loạt tiến công trên giường của Chiến Chiến.

Chiến Chiến bị từng cú đụng của anh ép sát vào phần trên của giường, dần dần cả người đều rơi vào trong gương to, càng muốn tránh né lại càng có thể thấy rõ bộ dạng mình ở trong kính, Chiến Chiến vội vàng nhắm mắt lại, nhưng cảnh tượng kia vẫn đeo bám trong đầu, Tùy Nhạc và cô màu da khác nhau lại có dáng vẻ giống nhau. . . . . Bắp thịt cuộn cuộn ở cánh tay lúc anh cúi người. . . bộ dạng mình bất lực nằm ngửa. . . . .

"Đây cũng có thể coi như là. . . Lần đầu tiên thôi. . ." DDộng tác của Tùy Nhạc không có quy luật chút nào, trêu chọc Chiến Chiến hoàn toàn không còn năng lực suy tư "Ồ trong phòng em. . . Lần đầu tiên. . . . ."

Khi anh thật sâu thẳng tiến thì trong đầu Chiến Chiến chọt thoáng qua ánh trắng, chỗ bị tiến chiếm kịch liệt phản ứng, mãnh liệt đến mức một hồi lâu cô cũng không thể khôi phục. Nhưng lúc cô vẫn chưa thoát khỏi cảm xúc thì Tùy Nhạc lại tạm thời rút của mình ra, Chiến Chiến mờ mịt nửa mờ mắt, lại đột nhiên bị Tùy Nhạc ầm lên lập tức.

"Nói, em yêu. . . Là?"

Trong quá trình vừa rồi, Tùy Nhạc đã hỏi nhiều lần, nhưng Chiến Chiến bị anh công kích mãnh liệt, chỉ có thể phát ra tiếng rên, vào lúc này thoáng trở lại bình thường, nhưng phản ứng thân thể còn chưa có bình thường, chỉ đỏ mặt nhắm hai mắt không lên tiếng.

"Không nói?" Tùy Nhạc sờ sợi tóc bên tai cô, một bàn tay khác dao động một hồi ở trên người cô, chọt ầm cô xuống giường đi tới trước gương rồi đứng lại. Hai chân Chiến Chiến như nhũn ra tựa vào trên người anh, chỉ nghe âm thanh khàn khàn của Tùy Nhạc: "Mờ mắt, có thứ hay để xem."

Chiến Chiến nhắm mắt lại thật chặt, từ trong tiếng cười đã đoán được ý đồ của anh, căn rằng kiên quyết không nghe lệnh, mà Tùy Nhạc nhân thể vui sâu vào trong cơ thể cô từ phía sau, kèm theo lần lượt dụ dỗ, là động tác —— Không nhẹ không nặng của anh. . . . . Lên xuống trái phải. . . . . trước trước sau sau.

Dù Chiến Chiến không chịu mở mắt, Tùy Nhạc lại rõ ràng nhìn thấy cảnh trí trong gương, mặt cô đỏ ửng, dáng vẻ nhắm mắt lại nhu nhược bất lực, khiến anh càng thêm thờ dốt hỗn loạn, dần dần khống chế không được, đặt cô lên tủ quần áo, điên cuồng lên, trong miệng lại không chút khách khí tiếp tục truy hỏi vấn đề anh đang suy tính. . . .

Cho đến Chiến Chiến rút cuộc không thể không trả lời vấn đề của anh, cho anh thật nhiều đáp án hài lòng. . .

*****

Chiến Chiến vui ở trong chăn không để ý Tỳ Nặc, anh nằm đó với bộ mặt thoải mái, lại vui vẻ ôm cô, bởi vì cô cơ hồ đã vẹo hông ở dưới chăn của anh tím bầm.

"Đừng tức giận nữa, anh bảo đảm ngày mai em đến, ba anh căn bản không có ý định xem quần áo của em, ông sẽ cao hứng quên hết tất cả." Tỳ Nặc hôn lỗ tai của cô "Không phải em đã nói muốn hiểu thêm về ba à, em như vậy anh làm sao nói cho em biết?"

Động tác trên tay Chiến Chiến thoáng dừng lại, nghĩ tới nghĩ lui vẫn là chuyện đứng đắn quan trọng hơn, không cam lòng dừng "Trừng trị" đối với anh, nghe anh nói về chuyện của ba - Tỳ Nghi.

Làm người nắm quyền công ty số một số hai, tự nhiên bao phủ rất nhiều hào quang, nhưng từ trong miệng Tỳ Nặc nói ra, quả thật hoàn toàn khác với tưởng tượng của Chiến Chiến: "Khái quát về ba anh, chính là ngây thơ nhảm chán."

Chiến Chiến bởi vì hình dung này mà thành công bị sắc nước miếng, cô giận đấm Tỳ Nặc một quyền: "Nói nghiêm chỉnh!"

"Đây là lời thật." Tỳ Nặc bắt đầu dĩ vượt vượt ngực "Đừng nhìn cha anh ở bên ngoài uy phong thủ đoạn cao minh, nhưng cuộc sống của ông thật sự là toàn bộ vây quanh mẹ anh, ở trước mặt mẹ anh, hoàn toàn không có khí phách, không có uy nghiêm, càng không có nguyên tắc."

"Cho nên, mẹ anh rất thích em, ba anh nhất định sẽ giăng hai tay hai chân tán thành." Tỳ Nặc bấm bấm gương mặt toàn tâm toàn ý của Chiến Chiến, cười rất vui vẻ "Hon nữa đưa con trai cứng đầu như anh rút cuộc không còn giành bà xã với ông ấy, ông ấy cao hứng còn không kịp, cho nên căn bản không cần khẩn trương."

"Nhưng, không phải anh nói là đoạn tuyệt quan hệ với ba anh à. . . ." Chiến Chiến nghi ngờ ngẩng đầu "Nghe giọng điệu của anh, sao không giống lần trước?"

"Ách. . . ." Ánh mắt Tỳ Nặc lóe lên, không biết nên giải thích thế nào. Chiến Chiến hơi híp mắt, nhớ tới thanh âm trầm thấp và biểu tình mất mát của anh hôm đó, còn có cử động lớn mật mang theo tình thương của mẹ của mình. . . . Mặc dù không có bị ăn sạch nhưng cũng không cự tuyệt được thể công như sói của người khác. . . .

"Anh, dám, đùa, em! ?"

"Không có! Tuyệt đối không có!" Tỳ Nặc tay mất lạnh lẽo lật người ngăn chặn cô, ngăn trở một đôi tay sắt công kích "Anh nói đều là thật!"

"Trước khi anh ra nước ngoài, ba anh thật đoạn tuyệt quan hệ với anh, những điều anh nói với em thật không có khoa trương." Tỳ Nặc hắng giọng một cái dưới ánh nhìn sáng quắc của Chiến Chiến ". . . . Chẳng qua sau khi anh trở về nước. . . . Hai người lại tốt rồi."

Thăng thần xong, Chiến Chiến cũng hiểu dụng tâm của người này —— Tỳ Nặc tự nhiên chạy không khỏi "Trừng trị", anh căn rằng "Hưởng thụ", trong lòng lại đột nhiên hiện lên hình dạng kinh hãi của ba anh trước mặt mình. . . . Tỳ Nặc bắt đầu dĩ cười khổ ở trong lòng: xem ra di truyền, thật không phải là giả....

"Được chưa, xin bớt giận mà!" Tỳ Nặc cảm thấy hôm nay mình thật sự là quá xung khắc với họ "Chiến", cả ngày đều bị đánh, nhưng vẫn ăn nói khép nép dụ dỗ Chiến Chiến đưa lưng về phía mình.

Chiến Chiến phát tiết xong, mặc dù cảm thấy tức giận trong lòng, nhưng dù sao hai người đã đến việc này rồi, so đo dụng tâm ban đầu của anh quá muộn, huống chi thời điểm nghe được hai cha con hòa hảo, thật ra thì trong lòng cô thờ phào nhẹ nhõm.

"Sao vừa cắt đứt quan hệ, đã lại tốt rồi?" Chiến Chiến xoay mặt dùng khóe mắt nhìn anh "Hiện tại có thể nói rồi!"

Tỳ Nặc thấy sắc mặt cô chuyển biến tốt, từ phía sau lưng đứng lên: "Nói! Đều nói!"

Thật ra thì nguyên nhân lúc trước không nói, là không muốn cô bị cuốn vào trong cục diện quá phức tạp lại hơi nguy hiểm, nhưng tình thế hôm nay, Tỳ Nặc cảm thấy cần cho Chiến Chiến biết ngọn nguồn trong đó, cũng để có ý thức tự vệ.

"Mới vừa nói ba anh rất để ý mẹ anh, nhưng chuyện này là chuyện duy nhất ông không có nghe mẹ anh." Tỳ Nặc nhỏ giọng nói xong "Một phần nguyên nhân khiến lúc ấy cãi nhau là anh không nghe an bài của ông vào công ty, lại cố ý đòi ra nước ngoài, hon nữa còn muốn học tập từ tầng dưới chót."

"Một nguyên nhân khác là. . . . Nặc Kỳ Nhiên."

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Cuộc chiến thứ 44

Chiến Chiến nghe lời Tùy Nhạc nói, thân thể hơi cứng lại —— thì ra, thật sự là như vậy?

Tùy Nhạc nhận thấy được biến hóa rất nhỏ của người trong ngực, anh ôm chặt lấy người trong ngực: "Anh đại khái đoán được cô ta đã nói với em vài chuyện lập lờ, hiện tại anh trình trọng bác bỏ tin đồn —— Anh chưa từng cặp kè với cô ta."

". . . Vậy tại sao anh ra nước ngoài vì cô ta?" Chiến Chiến ngẩng mặt lên "Cô ta còn nói cho đến bây giờ anh vẫn không cho người khác nhắc đến chuyện đó."

"Đó là bởi vì chuyện này rất hoang đường, anh căn bản chẳng muốn đề ý tới." Tùy Nhạc bắt đầu dĩ thử dài "Cũng chính là từ lần đó, anh thật sự xa lánh cô ta."

Chiến Chiến từ trong miệng Tùy Nhạc, mới biết được chuyện thật.

Nhạc Kỳ Nhiên và Tùy Nhạc, từ nhỏ đã biết không có quan hệ máu mủ, chỉ là tình cảm của hai người cũng không tệ lắm Cũng không biết từ lúc nào, cha mẹ hai nhà cứ nhiên xem sự phát triển của hai người thành một loại quan hệ khác, có ý tứ thúc đẩy.

"Mẹ anh đến bây giờ vẫn cảm thấy 'tình yêu đầu' của anh kết thúc thảm đạm là do bà tát hợp anh với chị anh." Tùy Nhạc nhún nhún vai "Bà cũng ngại an bài mấy cuộc xem mắt cho anh, anh lại có thể tự tại, cũng không cần thiết làm rõ với bà ấy."

"Nhưng sao bà ấy lại cảm thấy hai người đang cặp kè?" Chiến Chiến cảm thấy không thể tin được, trước kia người nhà suy đoán cô và Khâu Triết, cũng chỉ là suy đoán, mà tình huống của Tùy Nhạc, tựa hồ nghiêm trọng và chân thật hơn mình nhiều.

"Thật ra thì anh cũng không ngờ có thể như vậy, bởi vì trước khi anh ra nước ngoài, căn bản chưa từng thừa nhận. Lại không nghĩ rằng lúc anh ra nước ngoài, khiến những người khác mượn đề tài để nói chuyện của mình, muốn làm một chút. . . Chuyện thú vị." Tùy Nhạc nhớ lại tình huống lúc đó, trong mắt thoáng qua một tia âm trầm.

Lúc Tùy Nhạc lên đại học ở tại ký túc xá trường học, việc này cha mẹ anh cũng tán thành, bình thường quan hệ với bạn học cũng rất tốt, cũng ít có người biết anh là con độc nhất của ông trùm ngành ăn uống. Hôm đó lúc anh chơi bóng rổ với anh em xong rồi trở về ký túc xá, ở cửa ký túc xá thấy Nhạc Kỳ Nhiên mặc áo dài màu hồng cánh sen.

"Nhạc Nhạc!" Nhạc Kỳ Nhiên nhìn thấy anh, lập tức nở một nụ cười ngọt ngào, phát tay với anh một cái, cũng trong lúc đó, mấy nam sinh bên cạnh Tùy Nhạc nháy mắt với anh còn phát ra tiếng huýt sáo bên nhơn.

"Cút! Đó là chị tôi!" Tùy Nhạc dùng quả bóng rổ chọi vào người của người cười hèn nhất, vẩy vọt mồ hôi hột trên cánh tay chạy về phía Nhạc Kỳ Nhiên "Chị, sao chị đến đây?"

"Em đã rất lâu chưa về nhà, chị tìm em không phải để bắt người hay sao?"

Tùy Nhạc cười nhún vai: "Năm thứ tư đại học, khó tránh khỏi có nhiều hoạt động, không phải là không muốn về nhà. Ai, chị tìm em có chuyện gì?"

"Muốn nhờ em giúp một chuyện." Nhạc Kỳ Nhiên hơi nhàu chân mày "Gần đây có một người luôn bám lấy chị, thật sự không có biện pháp."

Năm Nhạc Kỳ Nhiên tốt nghiệp trực tiếp vào 'Giang Bạ' làm việc, nhờ vào tài năng của bản thân và thân phận tiểu thư Giang Bạ, trong nháy mắt trở thành điểm tựa của ánh mắt những người trong nghề, dĩ nhiên cũng hấp dẫn sự chú ý của cả đám công tử. Chỉ là chuyện như vậy y theo thủ đoạn của Nhạc Kỳ Nhiên, hoàn toàn có thể giải quyết nhẹ nhàng, lần này lại muốn Tùy Nhạc ra tay, xem ra đôi phương cũng không phải là nhân vật dễ dàng đối phó.

Khi Tùy Nhạc lấy thân phận "bạn trai" Nhạc Kỳ Nhiên xuất hiện, vị công tử kia cũng không biết thân phận của anh, chỉ dùng giọng nói rất chân thành nói câu "cạnh tranh công bằng" với Nhạc Kỳ Nhiên.

Đồng ý với Nhạc Kỳ Nhiên, Tùy Nhạc đang bận rộn chuyện tốt nghiệp, nhưng phàm là Nhạc Kỳ Nhiên gọi điện thoại tới, anh đều rất tận trách đi đến bảo vệ chị. Có mấy lần anh đến, công tử kia đã bị Nhạc Kỳ Nhiên bỏ rơi, cũng có một vài lần là "ba người cùng đi".

Bằng thật lòng nói, Tùy Nhạc thật thương thức người này.

Có tất cả điều kiện của thanh niên tài tuấn nhưng cũng không liều lĩnh, ngay cả theo đuổi Nhạc Kỳ Nhiên cũng không khó trị như Tùy Nhạc tưởng tượng, chỉ là lý do hẹn hò mỗi lần của anh ta đều lễ phép đến mức khiến người ta không cách nào cự tuyệt —— Tùy Nhạc cũng rốt cuộc biết nguyên nhân Nhạc Kỳ Nhiên bó tay hết cách. Chỉ là, đối tượng như vậy, lại không lọt vào mắt Nhạc Kỳ Nhiên được?

"Chỉ là không thích mà thôi." Đây là trả lời của Nhạc Kỳ Nhiên.

"Sau đó thì sao?" Chiến Chiến nằm ở trong ngực Tùy Nhạc, vẫn chưa nghe ra có sự trong này "nếu người nhà anh cho rằng hai người yêu nhau, người đàn ông kia chính là vật hy sinh rồi?"

"Vừa đứng ngược lại. . . . Khi hai người ôm hôn ở cửa nhà cô ta, bị tóm vừa vặn."

Lúc ấy Tùy Nhạc đã đề cập tới chuyện ra nước ngoài với cha, mặc dù gặp phải phản đối, Tùy Nhạc vẫn len lén ông chuẩn bị. Chuyện của Nhạc Kỳ Nhiên xảy ra, Tùy Nhạc cũng chỉ hơi kinh ngạc, bởi vì bởi bạn lâu vậy, anh không thể hiểu vì sao Nhạc Kỳ Nhiên luôn mâu thuẫn lại đột nhiên đón nhận, thậm chí còn xảy ra hành động thân mật.

Từ đó có thời gian rất lâu Nhạc Kỳ Nhiên không có đến nhà Tùy Nhạc, Tùy Nhạc cho là cô ta ngưng ngưng cộng thêm rất bận, không thể về nhà. Nhưng không ngờ khi anh chuẩn bị xong nói ra chuyện ra nước ngoài lần nữa thì phản ứng của Tùy Nghị càng thêm cứng rắn.

"Lúc ấy cũng quên mất cãi vả thế nào, cuối cùng ngay cả lời mẹ anh nói cũng không có tác dụng. Anh trực tiếp đập tài liệu đã chuẩn bị xong lên bàn, kiên quyết nói mình phải đi. "Sau đó thì sao?"

"Sau đó ba anh thật sự đuổi anh đi rồi."

". . . . ."

Đây là chuyện "Đoạn tuyệt quan hệ" qua loa nhất Chiến Chiến từng nghe, nhưng khi cô nói ý tưởng của mình cho Tùy Nhạc biết thì anh chỉ lắc đầu cười cười: "Thật ra thì không thể nói qua loa, ba anh chỉ là tương kế tựu kế mà thôi."

Khi đó Tùy Nhạc còn không biết mấy lần mình đi với Nhạc Kỳ Nhiên, đã bị ti mi chụp hình cộng thêm xử lý theo dụng ý khác, biến thành một cuộc "tình yêu thay đổi" có đủ màu sắc, mà nữ chính "thay tình", lại còn thừa nhận sự thật không tồn tại này.

"Cho nên anh lúc đó là. . . Không thể không nghe lời ba nói cộng thêm, ách, trốn tránh tình yêu?"

"Không sai." Tùy Nhạc hôn gò má của Chiến Chiến, xem ra cô đã làm rõ quanh co trong đó "Ba anh quản giáo anh, cho tới bây giờ đều là mặc kệ, nếu như tức giận. . . Chính là hoàn toàn mặc kệ. Cho nên anh cũng theo ý của ông ta, tạm thời rời đi."

"Ách, đợi chút, 'ông ta' là ai?"

"Nghe đến đó, vẫn không hiểu được ý đồ khó hiểu của Nhạc Kỳ à?" Thấy Chiến Chiến lập tức gạt đầu mạnh, Tùy Nhạc cười đến ý vị sâu xa "Có biết hay không, công ty nhà giàu có, tiết mục thường thấy nhất chính là —— Tranh quyền đoạt thế."

*****

Trước khi gặp ba mẹ Tùy Nhạc, Chiến Chiến thấp thòm không ngừng, mà bây giờ ngồi ở trong phòng khách uống nước trà thơm ngát, cô lại hoàn toàn buông lỏng.

Nhạc Y Ảnh vẫn có thái độ ôn hòa như lần trước, hơn nữa sau khi cời ra trang phục ưu nhã, bộ dáng ở nhà của bà càng thêm thân thiết. . . và, uhm, hợp ý.

"Tại sao lại lấy thứ này ra." Nhạc Y Ảnh không vui xem nhìn bộ dụng cụ trà tinh xảo trên bàn "Chiến Chiến khẳng định không thích uống, nước ép hoa quả của tôi đâu?"

Chiến Chiến vội vàng khoát tay: "Không cần không cần, cháu rất thích trà này, rất thơm."

"Có thật không? Chiến Chiến thích gì cứ việc nói thẳng, coi như nhà mình đi!" Nhạc Y Ảnh mỉm cười ngồi ở đối diện Chiến Chiến, càng nhìn càng vui, bà đã nằm mơ thấy cảnh tượng con trai dẫn bạn gái về nhà nhiều lần, lần này rốt cuộc thành thực hiện, hơn nữa còn nhắc tới kết hôn, còn là Chiến Chiến phù hợp tâm ý mình, thật là không tệ.

"Mẹ, đây là vợ con, mẹ thu hồi ánh mắt sói đó đi."

Tùy Nghị ngồi uống trà bên cạnh vừa nghe, lập tức cau mày: "Nói gì đó, hử?"

"Hai người cầm miệng." Câu nói đầu tiên của Nhạc Y Ảnh đã ngăn miệng của hai người đàn ông này, bà nghiêng người về phía trước, không che giấu được mong đợi trong mắt "Chiến Chiến, cháu thật đồng ý gả cho Nhạc Nhạc à?"

Chiến Chiến đỏ mặt lên, này. . . Đây là vấn đề gì? Cô quần bách dùng ánh mắt ra hiệu Tùy Nhạc, nhưng người này vẫn duy trì trạng thái "cầm miệng", chỉ là nụ cười ở đáy mắt tỏ rõ của anh không có ý tốt. Chiến Chiến tức giận, cái tay đặt ở giữa hai người, mượn khay trà che giấu, len lén hung hăng bấu bấp đuôi anh một cái.

"Úi!" Tùy Nhạc la lên, đổi lấy một ánh mắt hung dữ của Nhạc Y Ảnh, anh vô tội vuốt vuốt chân, hoàn toàn không có che giấu sự thực mình bị "Ngược đãi", mặt của Chiến Chiến đỏ hơn một phần.

"Vấn đề này nên để Tùy Nhạc tự hỏi, em hỏi thích hợp sao?" Tùy Nghị đứng lúc mở miệng hóa giải xấu hổ giúp Chiến Chiến, lại không nghĩ rằng bị bà xã trừng mắt, có chút bất đắc dĩ cúi đầu nhấp một ngụm trà.

Chiến Chiến vừa tò mò vừa khần trương nhìn Tùy Nghị, xác thực có khí thế và tư thái trong tưởng tượng của cô, chỉ là từ khi Chiến Chiến vào cửa, mặc

dù ông giữ bộ dáng vừa hiền lành vừa uy nghiêm, lại như bây giờ, không có chỗ nào không thể hiện. . . sùng bà xã.

"Được rồi được rồi, mẹ đổi vấn đề." Nhạc Y Ảnh tiếp thu được ánh mắt cảnh cáo của Tùy Nhạc, sáng suốt không đổi đầu với con trai phúc hắc "Vậy tính lúc nào làm?"

"Đương nhiên là càng nhanh càng tốt." Tùy Nhạc nói tiếp như chuyện đương nhiên "Cha mẹ của Chiến Chiến đang ở vùng khác, chờ họ trở lại con chính thức viếng thăm, sau đó sẽ đi đăng ký."

Chiến Chiến giật mình: sao nhanh như vậy! ? Quá. . .

"Vậy phải xem cách nhìn của người ta đối với con nữa." Tùy Nghị nhún mày quan sát Tùy Nhạc "Không thích thì sao?"

Nhạc Y Ảnh vừa nghe, thật đúng là lo lắng: "Đúng đó, vậy làm sao?"

Biểu tình của Tùy Nhạc rõ ràng từ gió xuân hòa thuận chuyển thành mây đen vây thành, cắn răng nghiêng lợi gầm nhẹ với hai vợ chồng cúi đầu trầm tư: "Con, kém như vậy sao! ?"

"Khó mà nói." Lại hòa hợp lần nữa, Chiến Chiến đột nhiên không nhận được cong khóe miệng, thấy Tùy Nhạc kinh ngạc, cũng không phải là chuyện thường xảy ra.

Tùy Nhạc đang muốn phát tác, đột nhiên chuông cửa vang lên, người giúp việc chạy tới nhìn một chút, nói với bốn người trong phòng khách: "Là Nhạc tổng và tiểu thư Kỳ Nhiên."

"Ài, sao hai người họ lại tới lúc này?" Nhạc Y Ảnh rất là nghi hoặc, mà hai người đàn ông thì liếc mắt nhìn nhau: tin tức rất nhanh không ngờ. Chuyến đi này của Chiến Chiến không chỉ gặp được ba Tùy Nhạc, còn gặp được "ông ta" mà biết được từ miệng Tùy Nhạc mấy ngày trước.

Nhạc Kỳ Nhiên đi vào trước một bước, khi nhìn thấy Chiến Chiến không có kinh ngạc, ngược lại nở nụ cười ôn hòa gật đầu đối với cô, bộ dạng chứa dao sau khuôn mặt tươi cười này khiến Chiến Chiến rất không thích ứng, chỉ có thể đánh mặt hơi gật đầu đáp lại. Trước khi người khác thấy được sự không tự nhiên của cô, Nhạc Y Ảnh đã đứng lên cất giọng với người đàn ông cao lớn theo sau: "Anh, mau đến xem con dâu của em!"

Chiến Chiến căn cứ lễ phép đồng thời đứng dậy theo, thấy rõ diện mạo người tới.

So sánh với bộ dạng của Tùy Nghị và Tùy Nhạc, Nhạc Thác không có khí thế phô trương bén nhọn, bề ngoài nho nhã xem ra ôn hòa vô hại, chỉ là thời điểm cặp mắt kia quét qua Chiến Chiến lại làm cho người ta dâng lên ý lạnh. Nhưng tất cả đều như Chiến Chiến đã đoán trước, điều duy nhất khiến cô giật mình là gương mặt này thật quá đỗi quen thuộc ——

Mặt của Nhạc Thác, căn bản là mặt của Trịnh Hạo khanh —— mang theo chút dấu vết của năm tháng.

Nhạc Thác nghe được lời nói kích động của Nhạc Y Ảnh, khóe miệng giương nhẹ: "A? Vợ[1] của em. . . Tiểu Ảnh có thể lấy vợ lúc nào vậy?"

"Con dâu, là con dâu!"

Nhạc Thác đứng lại ở trước mặt mọi người, ánh mắt nhân nhật quét qua Chiến Chiến kẻ vai sát cánh cùng Tùy Nhạc: "Quả thật phải xem kỹ."

~~~~~

[1] Từ này ở Hán Việt là "tức phụ" vừa có nghĩa là vợ, vừa có nghĩa là con dâu.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Cuộc chiến thứ 45

Chiến Chiến bối vì mặt của Nhạc Thác mà kinh ngạc, thật lâu chưa hồi hồn —— Trịnh Hạo Khanh? Nhạc Thác? Căn bản không có quan hệ. . . Tùy Nhạc kéo tay Chiến Chiến ngồi xuống, cô mới hồi hồn phát hiện Nhạc Thác đã ngồi ở bên cạnh Nhạc Y Ảnh, mà Nhạc Kỳ Nhiên thì lại ưu nhã ngồi ở trên ghế quý phi bên cạnh Tùy Nhạc.

Khóe miệng Chiến Chiến giật giật, ghé quý phi rất mềm, nếu là cô, đã sớm cuộn thành một đồng rỗi, Nhạc Kỳ Nhiên có nhiều chỗ vậy mà không ngồi, lại cố tình nằm bên cạnh Tùy Nhạc, trong lòng Chiến Chiến thật không thoải mái.

Mặc dù từ trong miệng Tùy Nhạc biết được toàn bộ tình huống, bao gồm chuyện Nhạc Kỳ Nhiên và Nhạc Thác đều muốn khiến "Dung Giang" đổi chủ,

còn có bọn họ có mục đích mờ ám với cha con Tùy Nhạc, nhưng Chiến Chiến chỉ dựa vào trực giác của phụ nữ —— Nhạc Kỳ Nhiên đối với Tùy Nhạc tuyệt không đơn giản.

"Đây là bạn gái A Nhạc?" Nhạc Thác nhận ly trà Nhạc Y Ảnh đưa tới, hỏi một câu trước khi thưởng thức.

"Là bà xã tương lai." Nhạc Y Ảnh không che giấu được nụ cười "Qua ít ngày sẽ chắc chắn, hôm nay tới nhà ngồi một lát, không nghĩ tới trùng hợp để anh gặp phải."

Chiến Chiến có thể cảm thấy ánh mắt mang theo châm của Nhạc Kỳ Nhiên bắn tới trên người mình, mà Nhạc Thác lại khẽ nghiêng đầu nhìn Chiến Chiến một cái, cười rất nhạt: "A? Đã định rồi. . . Sao trước giờ không nghe nói chuyện này?"

Chiến Chiến dám khẳng định, trong lời nói của Nhạc Thác bao hàm khinh miệt, hơn nữa hình như là hỏi cô, nhưng chỉ nhìn cô một cái liền dời tầm mắt đi, Chiến Chiến mấp máy miệng, nhin xuống cảm xúc trong lòng —— Đối diện gương mặt rất giống Trịnh Hạo Khanh, Chiến Chiến quả thật không tức giận nổi.

"Cậu đừng đùa cô ấy, chị trở về không có nói với cậu sao?" Tùy Nhạc trước mặt mọi người đưa tay ôm chặt bả vai Chiến Chiến "Dù sao chị cũng đã hiểu rõ chuyện giữa cháu và Chiến Chiến rồi."

Một câu nói rất bình thản, lại làm cho sắc mặt Nhạc Kỳ Nhiên hơi biến thành căng thẳng, Nhạc Thác nhàn nhạt liếc con gái một cái, nhưng cũng thu hồi tầm mắt, giống như để tài này chưa bao giờ được nhắc tới: "Tiểu Ảnh, một lát bọn họ sẽ đem tới thêm hai món ăn, buổi tối bảo má Vương không cần chuẩn bị quá nhiều."

Má Vương chuẩn bị mấy món ăn gia đình ngon miệng tinh xảo, còn lại phần lớn là Nhạc Thác phân phó phòng bếp DungGiang đưa tới, Chiến Chiến và Tùy Nhạc vốn muốn ở lại ăn bữa tối, chỉ là không nghĩ tới sẽ đúng lúc gặp Nhạc Thác và Nhạc Kỳ Nhiên, lúc này không khí trên bàn ăn hoàn toàn không còn ấm áp thân thiết như buổi chiều.

Bởi vì ba người đàn ông đang ngồi, mặc dù đều tươi cười với Nhạc Y Ảnh, lại hiếm khi nói chuyện. Tùy Nhạc là bởi vì còn ở trạng thái "chiến tranh lạnh" với Tùy Nghị, mà đối với Nhạc Thác, nghe lời Tùy Nhạc nói, Tùy Nghị và ông ta trở mặt không phải chuyện một ngày hai ngày rồi.

"Nghĩ gì thế, mau ăn." Tùy Nhạc gấp lên một miếng cá sóc thơm giòn[1] đặt ở trong đĩa Chiến Chiến, ghé vào bên tai cô nói nhỏ "Có vấn đề gì trở về anh cho em biết, đừng tỏ vẻ mặt nghi ngờ."

"Nói cái gì đó, không cho chúng tôi nghe một chút." Nhạc Kỳ Nhiên nhìn hai người thân mật nói nhỏ, rốt cuộc không nhịn được lên tiếng cắt đứt, khoe mặt xinh đẹp nhếch lên, lại lộ ra lạnh lùng châm chọc "Khiến chúng tôi có vẻ không phúc hậu rồi?"

"Chị, chị nhất định muốn nghe trò chuyện giữa tình nhân sao?" Tùy Nhạc giả bộ hào phóng lại sẵn sốc "Em sợ ảnh hưởng bữa ăn của chị."

"Phi ——" Nhạc Y Ảnh bởi vì biểu tình chọc cười của Tùy Nhạc mà không nhịn được cười ra tiếng "Được rồi tiểu Kỳ, cháu cũng đừng quan nó làm khi gió gi, hiện tại nó đặc chí lắm!"

Nhạc Y Ảnh cũng không biết nội tình chuyện trước kia, thấy con trai có Chiến Chiến bên cạnh, thái độ đối với Nhạc Kỳ Nhiên đã tự nhiên hơn nhiều, tâm tình rất tốt, thời điểm nhìn Chiến Chiến càng thêm hơn hờ ra mặt, đột nhiên nhớ tới quà tặng Chiến Chiến mang tới, vỗ vỗ Tùy Nghị đang cúi đầu ăn canh: "Chúng ta khai rượu nho Chiến Chiến mang đến nhé?"

"Khu." Tùy Nghị bị bà đánh bất ngờ, khẽ sặc, Nhạc Y Ảnh cũng không còn chờ ông đáp lời đã bảo má Vương giúp mang rượu ra, lại xoa người khoe khoang với Nhạc Thác: "Cho anh ném thử quả con dâu của em tặng."

Rượu này là Chiến Chiến nhất định muốn tặng, Tùy Nhạc và cô cùng nhau chọn lựa, không phải đặc biệt cao cấp, nhưng vị được công nhận rất ngon, Nhạc Y Ảnh thích nhất chính là rượu đỏ, thưởng thức một hớp rất là thích. Chỉ là đối với Nhạc Kỳ Nhiên luôn luôn theo đuổi thưởng thức mà nói, rượu như vậy chính là cho cô cơ hội làm khó dễ.

"Đây là rượu gì, xem ra cháu còn chưa đủ phẩm vị, không thể nếm ra được." Nhạc Kỳ Nhiên giả vờ nếm, nghi ngờ hỏi "Chiến Chiến, nói cho chị biết xem."

"Em đi chọn với cô ấy, là vị mà mẹ luôn thích." Tùy Nhạc nói tiếp đồng thời liếc mắt nhìn Nhạc Y Ảnh.

Nhạc Y Ảnh cười gật đầu, cũng nghe ra ý của Nhạc Kỳ Nhiên, nếu nói bình thường bà đối với Nhạc Kỳ Nhiên không tồi, nhưng so sánh với Chiến Chiến, tình cảm tuyệt đối không giống nhau, bà nhìn thẳng Nhạc Kỳ Nhiên: "Cháu đó, quả là bị cha cháu làm hư rồi, cái gì đều muốn nhìn nhân hiệu, quá sơ xài. . . Cháu nói xem cháu đã bỏ lỡ bao nhiêu đồ tốt?"

"Dì, sao đi lại vạch trần cháu thế." Nhạc Kỳ Nhiên làm nũng với Nhạc Y Ảnh "Cháu nói chuyện phiếm với Chiến Chiến mà dì cũng không quên giáo dục cháu ~"

Thấy cô vòng vo chuyện khác, Nhạc Y Ảnh cũng chỉ cười lờm cô một cái, Tùy Nghị bụng cái ly uống một hớp, gật đầu một cái: "Không tệ, vị ngon."

"Dượng, dượng nên uống ít thôi, chú ý bảo vệ tim, trà dưỡng sinh lần trước cháu mang tới cho dượng thì có thể uống nhiều chút." Vừa nói ngược lại nhẹ

nhàng oán trách Tùy Nhạc “Em cũng thật là, dù thế nào cũng không thể quên sức khỏe của đượng, sao lại dẫn Chiến Chiến đi mua món quà này?”

Hôm nay Nhạc Kỳ Nhiên rất khác thường, ngày thường dù tâm tình không tốt thế nào, cũng sẽ không biểu hiện trực tiếp như vậy, nhưng lời nói ra, căn bản đều nhằm vào Chiến Chiến, mặt của Tùy Nhạc trầm xuống, tay gấp thức ăn cho Chiến Chiến cũng dừng ở giữa không trung, hai con mắt đen láy thẳng tắp nhìn Nhạc Kỳ Nhiên, làm cho người ta có chút khiếp đảm.

Chiến Chiến cầm tay Tùy Nhạc dưới bàn ngăn anh phản kích, Chiến Chiến cô từ trước đến giờ tuân theo tôn chỉ "Người không phạm ta, ta không phạm người", huống chi hôm nay là lần đầu tiên gặp ba Tùy Nhạc, ở trước mặt trường bối vô luận như thế nào cũng không thể thất lễ, nhưng Nhạc Kỳ Nhiên từ khi vào cửa đã bắt đầu khiêu khích, Chiến Chiến vốn không có ấn tượng tốt với cô rồi, bây giờ càng thêm hoàn toàn chán ghét.

Nói đi nói lại, không phải là nói cô "Thân phận không đủ" còn có "Xử sự không tốt" sao? Cha mẹ của Tùy Nhạc cũng không có ý kiến, cô ta muốn hát tuồng nào, nữ phụ ác độc sao? Nhân vật như vậy ở trong miệng Tề Tề tuyệt đối sẽ bị rửa đến không còn miếng thịt, Chiến Chiến mặc dù không có tài ăn nói như Tề Tề, nhưng cũng không phải để mặc cho người ăn hiếp.

"Chị." Chiến Chiến rất chân thành hô một tiếng, làm cho Nhạc Kỳ Nhiên sững sốt.

"Chị đừng lo lắng, chúng ta đã đặc biệt hỏi bác sĩ quen trước, rượu này có độ cồn thấp lại không có tác dụng chậm, làm giảm mạch máu rất tốt, đối với thân thể bác trai, bác gái đều có chỗ tốt." Chiến Chiến rất nghiêm túc giải thích “Dù nói thế nào, chúng em đều quan tâm sức khỏe của bác trai, bác gái. . . Không ít hơn chị."

"Rượu này là chiến hữu trước kia của ba em giới thiệu cho ông ấy, mặc dù không đủ cao cấp nhưng quả thật uống rất tốt." Những lời này của Chiến Chiến là nói với ba mẹ Tùy Nhạc “Những đồ cao cấp kia. . . Thật ra thì cháu không hiểu lắm, thay vì mua rượu qua mắt thợ, cháu cảm thấy nên tặng thứ này để bày tỏ tâm ý của cháu."

Chiến Chiến nói không kiêu ngạo, không tự ti, thái độ không nhẹ không mạnh, nhưng khi liếc về phía Nhạc Kỳ Nhiên, không chút hèn nhát, Nhạc Y Ảnh thấy Chiến Chiến chính thức giải thích như vậy, thiếu chút đứng dậy bày tỏ hân hoan của mình: "Cái gì cao cấp không cao cấp, bác càng không hiểu! Bác chỉ biết thích là được, quà tặng này bác cực kỳ hài lòng!"

"Thật ra thì cháu đến đây là món quà lớn nhất cho hai bác, rượu này xem như bác được lời rồi." Nhạc Y Ảnh nháy nháy mắt với Chiến Chiến, còn mang theo ít vẻ ngịch ngợm.

"Không phải của em hết đâu." Tùy Nghị nhìn bà xã một cái “Anh cũng có một phần."

Chiến Chiến thấy hai người cư nhiên cãi vã giống như con nít, vội vàng nói: "Lần sau cháu lại mua thêm, buổi tối mỗi ngày bác trai, bác gái uống một chút rất tốt cho giấc ngủ."

Nhạc Kỳ Nhiên thấy Chiến Chiến lấy được trợ giúp của Tùy Nghị, gương mặt trang điểm tinh xảo hơi không che giấu được tâm tình, cố cười chen vào nói: "Chuyện mua đồ đương nhiên là giao cho Nhạc Nhạc, chẳng lẽ còn bắt em bỏ tiền sao?"

Chiến Chiến kinh ngạc quay đầu, nhú lông mày lại: "Chẳng lẽ ở trong mắt chị em ngay cả một chút tâm ý này cũng không chịu trách nhiệm nổi sao?"

Nhạc Kỳ Nhiên bị Chiến Chiến chặn, nhất thời bốc lửa, không thu lại được muốn phản bác, nhưng Nhạc Thác vẫn không nói gì lại lạnh lùng mở miệng: "Kỳ Nhiên, câm miệng."

"Lúc ăn cơm nhiều lời như vậy làm cái gì, ném hết giáo dục ở sau ớ?"

Tùy Nghị và Nhạc Y Ảnh ngồi ở phía bên phải bàn cơm, cho nên khi Nhạc Thác quay đầu nhìn về Nhạc Kỳ Nhiên bên trái mà nói, bọn họ không thấy được vẻ mặt của ông ta, nhưng Chiến Chiến lại thấy rõ, mặc dù Nhạc Thác hướng về phía Nhạc Kỳ Nhiên mà nói, nhưng ánh mắt lại nhìn mình chăm chăm.

Chiến Chiến biết lời của ông ta là một câu hai nghĩa, nhưng tự nhận không mất thể thống cho nên cô không kiêu ngạo không tự ti nhìn lại, không sợ ánh mắt lạnh như băng của Nhạc Thác chút nào một là không thể thua khí thế, nữa là cảm thấy hình như Trịnh Hạo Khanh đang nổi giận. . . . Hoàn toàn không sợ.

Bộ dạng khề ngưỡng mặt, ánh mắt sáng trong của Chiến Chiến hoàn toàn rơi vào trong mắt của Nhạc Thác, ánh mắt ông ta sâu lại, khóe miệng lại gọi lên nụ cười rất nhỏ, ý lạnh trong mắt cũng phai nhạt mấy phần, khi Chiến Chiến còn bày ra tư thế thì lại như không có gì bụng ily uống một hớp, gắp đầu một cái với Chiến Chiến: "Rượu cháu chọn, quả thật không tệ."

"À. . . . Cám ơn." Chiến Chiến không hiểu, lại vẫn bình tĩnh trả lời.

Cha con Nhạc gia cơm nước xong, đột nhiên rời đi như lúc tối, chỉ là Nhạc Y Ảnh tựa như đã quen với họ, cũng không thềm đề ý. Nhạc Y Ảnh đang suy đoán tâm tình Chiến Chiến, bà chen đến đẩy Tùy Nhạc qua lời kéo tay Chiến Chiến nói: "Chiến Chiến, lời của tiểu Kỳ cháu đừng để trong lòng, con bé thường ngày không như vậy, không ngờ hôm nay lại nói chuyện cay nghiệt như vậy."

"Không có không có, chị ấy cũng không nói gì."

"Còn không có! Đồi lại là bác đã trực tiếp vỗ bàn cãi và với nó." Nhạc Y Ảnh có chút kích động siết chặt quả đấm "Tánh khí của cháu thật đúng là tốt vô cùng."

Chiến Chiến có chút xấu hổ, đây là lần đầu tiên có người khen tính khí cô tốt. . . .

"Thật ra thì, bác cảm thấy nhất định là trong lòng nó không thẳng bằng, dù sao trước kia. . . ." Nhạc Y Ảnh ý thức được mình nói hơi nhiều, vội vàng nói sang chuyện khác "Tóm lại cháu đừng để trong lòng, hôm nay cháu tới bác đặc biệt cao hứng, về sau thường xuyên đến chơi nhé!"

Tùy Nhạc từ phía sau lưng trực tiếp ôm Chiến Chiến kéo về trong lòng mình: "Mẹ, chúng con phải về, trả Chiến Chiến lại cho con đi."

Chiến Chiến tạm biệt cha mẹ Tùy Nhạc, bị Tùy Nhạc kéo ra khỏi cửa chính nhét vào trong xe, có chút oán trách: "Sao anh ở trước mặt người lớn vẫn động tay động chân với em, quả không tốt!"

Trời đã tối đen, ánh mắt của Tùy Nhạc sáng rõ nhìn ngoài cửa xe, ánh sáng dị thường, anh không nói hai lời ôm lấy đầu của Chiến Chiến khi cô còn đang lăm bằm, gặm lấy cái miệng nhỏ nhắn. Xe còn chưa ra viện, Chiến Chiến nhăn nhó đẩy anh, lại đòi lấy bị rằng môi chiếm đoạt hoàn toàn, thật lâu Tùy Nhạc mới thả miệng bị hôn sung của cô ra, gặm cắn mặt cô.

"Hôm nay không thoải mái rồi."

Thanh âm trầm thấp truyền vào lỗ tai, lúc này Chiến Chiến mới ý thức được đây là cách "an ủi" đặc biệt của Tùy Nhạc, cô đẩy nhẹ đầu Tùy Nhạc trượt lên trên cổ mình ra: "Không sao. . . , dù sao cũng không phải là lần đầu tiên."

Tùy Nhạc dừng động tác lại, trước đó Chiến Chiến cũng không có nói với anh về tình hình gặp mặt Nhạc Kỳ Nhiên lần trước, mặc dù có thể tưởng tượng, nhưng tự nhìn thấy, cảm giác vẫn kém rất nhiều—— Trên mặt Tùy Nhạc thoáng qua một tia tối tăm.

"Đừng rồi em còn chưa có hỏi anh." Chiến Chiến nín nín quần áo của anh "Sao dáng dấp của cậu anh giống Hạo Khanh như thế?"

"A Hạo là con trai của cậu anh." Tùy Nhạc dừng một chút bổ sung "Con trai riêng."

[1] Cá sóc thơm giòn: cá sóc không phải tên loài cá mà là tên một món ăn, bình thường dùng cá hoa vàng, cá chép làm nguyên liệu. Nạo hết vảy cá, mang cá, nội tạng, rửa sạch. Hạ dao ở bụng, cắt đầu cá ra, sau đó sẽ hạ dao ở quai hàm, chẻ đầu cá làm đôi, cạo thịt cá, bỏ đi gai nhọn ở ngực, chừa lại đuôi cá. Rồi cho vào chảo dầu nóng chiên đến màu vàng rộm, sau đó mới rưới nước sốt lên. Sắc màu tươi mới, thơm giòn, chua ngọt vừa miệng.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Cuộc chiến thứ 46

Nhạc Kỳ Nhiên về đến nhà liền bị con mèo Ba Tư mình nuôi cuốn lấy chân, mặt mày cô âm trầm đá con mèo nhỏ ra xa, hung hăng nện túi xách tính xảo ở trên sàn nhà, nút thủy tinh hoa lệ lập tức vỡ vụn.

"Nhật lên." Nhạc Thác theo ở phía sau, nhẹ nhàng ném ra một câu, Nhạc Kỳ Nhiên mắt không chế chợt hồi hồn, trong mắt chợt lóe kinh hoàng, im lặng không lên tiếng khom lưng nhặt túi lên.

"Không có mẹ của con quần giáo, bây giờ con càng ngày càng không ra gì." Nhạc Thác ngồi ở trên ghế sa lon, ánh mắt lạnh lùng quét qua con gái "Con gây phiền toái cho con bé kia?"

Nghe ông nhắc tới mẹ của mình, Nhạc Kỳ Nhiên cúi thấp đầu che giấu hận ý ở đáy mắt, cung kính trả lời: "Chỉ là nhắc nhở một chút."

"Nhắc nhở cái gì?" Nhạc Thác lạnh lùng hừ "Không phải ba đã nói với con, không cho hành động thiếu suy nghĩ."

Nhạc Kỳ Nhiên cắn môi không nói, ở trước mặt Nhạc Thác hoàn toàn không có khí chất lãnh diễm cao ngạo thường ngày, lặng yên một hồi lâu mới nói: "Cha, cha không phải vẫn luôn dùng chiêu thức rung núi dọa hổ ư, con chỉ chia sẻ nỗi lo với cha thôi."

"Chia sẻ nỗi lo? Hừ!" Nhạc Thác thu lại vẻ tỉnh táo trên mặt, trong nháy mắt trở nên hung ác giống như trước mắt là một người khiến ông rất chán ghét, mà không phải con gái ruột thịt của mình "Tiểu tử Tùy Nhạc kia còn có khả năng hơn cha dự đoán, tình thế bây giờ rất bất lợi, con không lo làm chuyện đáng hoàng cho cha, còn ở đó lấy việc công làm việc tư rồi cho là cha không biết sao?"

Thanh âm của Nhạc Thác mang theo cảnh cáo nồng đậm: "Thu hồi những chiêu số tranh giành tình cảm của tình nhân kia đi, nếu không cha thật cho là

con coi trọng tiểu tử kia."

Nhạc Kỳ Nhiên nhỏ giọng lên tiếng: "Làm sao biết chứ. . . Cha, cha yên tâm."

"Mấy ngày nay con làm việc cẩn thận chút, phía Tùy Nhạc thì không nên chọc nó, về phần Chiến Chiến đó. . . Cũng không cho động nó."

Khi Nhạc Thác nhắc tới Chiến Chiến trong thanh âm mang theo một chút mềm mại không dễ phát giác, trong lòng Nhạc Kỳ Nhiên run lên: quả nhiên.

Khi Nhạc Thác rời đi phòng khách, trên khuôn mặt ngẩng lên của Nhạc Kỳ Nhiên hiện ra hận ý không che giấu được —— Không cho tôi động cô ta sao? Tôi cố tình muốn động!

Chiến Chiến bên kia cũng không biết chuyện sắp xảy ra đối với mình, cô cũng đơ ở trong ngực Tùy Nhạc, bị từ "con riêng" này làm kinh sợ tạm thời.

Trước kia vẫn ngộ nhận Trịnh Hạo Khanh là công tử Dung Giang, coi như sau đó biết có chút hiểu lầm, nhưng anh ấy vẫn chiếm một vị trí quan trọng ở Dung Giang, lại không nghĩ rằng anh ấy là. . .

"Mẹ đẻ của A Hạo qua đời, cậu ấy liền bị cậu anh đón về bên cạnh." Tùy Nhạc từ từ giải thích "Bác Trịnh, cũng chính là bác sĩ Trung Y, là cậu ruột của A Hạo."

"Anh nói anh ấy là con riêng của cậu anh, nói cách khác mẹ của anh ấy. . ."

"Lúc ấy cậu anh đã có vợ." Tùy Nhạc nhỏ giọng nói "Về chuyện của mẹ cậu ấy anh cũng không hiểu rõ, A Hạo rất ít nhắc tới, nhưng mà tình cảm của cậu ấy và bác Trịnh rất tốt, anh cũng từ đó thân với bác Trịnh."

"Ai, anh có nhớ lần trước chúng ta đến phòng khám Trung Y!" Chiến Chiến đột nhiên nhớ tới "Lúc ấy bác Trịnh đang dạy dỗ Hạo Khanh, hai người lại cùng tính cách, em còn tưởng rằng. . . Anh nhớ không?"

"Đĩ nhiên nhớ. Chính là cái ngày anh chỉ hôn em một cái mà thiếu chút nữa bị đập chết." Tùy Nhạc thấy vẻ mặt cô nghiêm túc, đưa tay xoa xoa tóc của cô "Ngồi đằng hoàng, anh lái xe đi, nếu không ba mẹ anh thấy hai chúng ta lên xe lâu vậy còn chưa đi, không biết sẽ nghĩ như thế nào đấy."

Chiến Chiến xi anh một cái, cũng đằng hoàng ngồi về chỗ của mình.

"Lần trước anh đã nói em biết, mẹ anh là được nhận nuôi. Cho nên thật ra thì anh không có quan hệ máu mủ với cậu và chị." Tùy Nhạc khống chế tay lái từ từ kể rõ ngọn nguồn ở trong cho Chiến Chiến.

"Chị là đứa con duy nhất của cậu, cậu biết A Hạo tồn tại liền đón cậu ấy về, chính thức tuyên bố là con của ông." Ánh mắt Tùy Nhạc có chút chán nản "Sau khi A Hạo đến. . . Chịu không ít khổ."

Sự tồn tại của Trịnh Hạo Khanh, đối với Nhạc Thác có lẽ là ngoài ý muốn, nhưng mà đối với vợ của ông ta mà nói chính là một việc vô cùng nhục nhã. Cho nên Trịnh Hạo Khanh không có mẹ, lại có một người cha cả ngày bận làm việc, bị vợ Nhạc Thác quản giáo, cậu bé chắc chắn là...

Cho đến khi Trịnh Hạo Khanh lên trung học phổ thông, vợ của Nhạc Thác bởi vì ung thư vú không trị được mà qua đời, khi đó anh ta bắt đầu bộc lộ tài năng. Nhạc Thác tự nhiên cũng phát hiện con trai trước đó không có tiếng tăm gì, lại có tài hoa làm người ta kinh ngạc, lại có khuynh hướng phấn đấu như Tùy Nhạc. Dần dần, thứ giao cho anh ta học càng ngày càng nhiều, cho đến khi Tùy Nhạc trở về nước, Trịnh Hạo Khanh được Nhạc Thác dạy dỗ nghiêm nhên trở thành người có năng lực nổi nghiệp Dung Giang nhất.

"Ông ta muốn mượn Hạo Khanh hoàn toàn chiếm đoạt Dung Giang?" Lần trước Chiến Chiến đã nghe Tùy Nhạc nói Nhạc Thác có ý đồ với Dung Giang, lại vẫn không thể tưởng tượng nổi "Chẳng lẽ ông ta không cần nhắc đến sự tồn tại của anh?"

Tùy Nhạc cười liếc nhìn cô một cái: "Anh? Em cho rằng ông chủ nhỏ "không đụng vào thì không biết hàng" là. . . làm để chơi sao?"

"Em. . . Em cho rằng sau khi anh bị ba đuổi đi thì muốn tự gây dựng sự nghiệp riêng"

"Anh khiêm tốn cỡ nào cũng bị chú ý, nếu như rêu rao, còn không biết có bao nhiêu chuyện phiền toái làm phiền đấy." Tùy Nhạc lắc đầu một cái "Huống chi, có A Hạo giúp ông ta giám thị, tính lực ông ta đặt ở đây cũng ít đi."

"Giám thị!?" Chiến Chiến cắn cắn môi nhủ lòng mày "Ý của anh là. . ."

"Yên tâm, A Hạo và anh từ nhỏ đã chơi chung, lập trường của cậu ấy anh rất rõ ràng." Tùy Nhạc đoán được bản khoản của Chiến Chiến, nhẹ giọng trấn an.

"Hô —— Vậy thì tốt." Nếu như Trịnh Hạo Khanh là công cụ Nhạc Thác dùng để giám thị Tùy Nhạc, Chiến Chiến không xác định mình có thể tiếp nhận sự thật này không, bởi vì anh ta là người bạn tốt mình thật lòng đối đãi.

"Đúng rồi, vừa rồi anh nói ông ta từng đối phó anh, là chỉ việc em nằm viện lúc trước sao?" Chiến Chiến nghi ngờ, chưa từng nghe Tùy Nhạc nói đến chuyện bị đối phó, chỉ có cô là. . . . Nhưng đến giờ Tùy Nhạc cũng không có nói rõ cho cô biết chuyện gì xảy ra.

Ánh mắt Tùy Nhạc chợt lóe: "Trước kia đừng để ý tới, về sau phải cẩn thận hơn mới được."

"Uh, em biết rồi." Chiến Chiến nhớ tới tình cảnh gặp mặt cha con Nhạc gia hôm nay, vẫn cảm thấy rất không thoải mái, một người gây sợ, một lạnh nhạt âm hiểm, cũng không biết Tùy Nhạc giả bộ cười trước mặt họ như thế nào.

Chiến Chiến nói ra ý nghĩ trong lòng, Tùy Nhạc nhìn chăm chú vào đèn nê ông ngoài cửa xe, trong mắt thoáng hiện dịu dàng: "Nếu không phải bởi vì mẹ anh, anh và ba anh cần làm bí mật như vậy sao?"

Chiến Chiến nghe lời anh nói, trong lòng mềm nhũn, ngoài miệng lại nhạo báng: "Không nhìn ra, anh còn rất có hiểu." "

"Lúc này mới hiểu được." Tùy Nhạc nháy nháy mắt với Chiến Chiến "Khi anh gặp ba vợ mẹ vợ còn có hiểu hơn!"

"Anh đi luôn đi!" Chiến Chiến đỏ mặt quơ quơ quả đấm đối với anh, mặc dù biết anh hơn phân nửa là ba hoa, nhưng cũng sắp đến ngày ba mẹ trở về, chương trình gặp cha mẹ quả thật sắp tới rồi.

"Cái này như thế nào?" Sáng sớm, Chiến Chiến còn chưa ngủ đủ đã bị thanh âm rùm beng của Tùy Nhạc giày vò, cô dụi dụi mắt nửa chống thân thể lên, chỉ thấy Tùy Nhạc đã rửa mặt nhẹ nhàng khoan khoái buộc một cái khăn tắm bên hông, cầm một cái áo sơ mi trong tay khoa tay múa chân.

"Ba em là quân nhân, có phải thích đàn ông trầm ổn một chút hay không?" Tùy Nhạc bỏ qua áo sơ mi màu lông trắng trứng mình luôn thích, lại lấy qua một cái màu xám đậm, chau mày lại nghiêm túc suy tư.

Chiến Chiến thất bại kéo chăn che mặt: tên khốn kiếp này! Tối ngày hôm qua bảo anh chuẩn bị thì anh nhất định giày vò mình, hiện tại mới sáng sớm lại đánh thức cô - người tối hôm qua bị thiếu ngủ nghiêm trọng!

Bên người trầm xuống, Tùy Nhạc moi đầu ở trong chăn của Chiến Chiến ra: "Mau bà xã! Đừng ngủ, không quyết định thì không còn kịp rồi."

"Vậy anh cứ quyết định! Quần áo anh mặc có lúc nào cần đến em! ?" Chiến Chiến nhắm chặt hai mắt không chịu.

"Không giống đây là gặp ba em, anh không biết sở thích của ông ấy." Tùy Nhạc tiến tới cắn lỗ tai Chiến Chiến "Mau, anh cũng chỉ vì em thôi!"

Chiến Chiến không cam không nguyện tựa tại đầu giường nhìn Tùy Nhạc mặc quần áo vào cho cô xem, nhất thời không nhịn được cười.

Lần trước lúc gặp ba mẹ anh, sự khản trương của mình bị anh cười nhạo, hiện tại thật đúng là phong thủy luân chuyển.

Hiện tại Tùy Nhạc anh tuần đang mặc áo sơ mi, gương mặt tuần tú càng có thần thái, nhưng . . . Chiến Chiến xấu bụng thoáng nhìn xuống, hai cái chân dài của Tùy Nhạc đang lộ liễu ở bên ngoài, vạt áo sơ mi đang che lại nửa ả nửa hiện. . . . Khụ khụ, Chiến Chiến nín một hồi rồi cuộc không nhịn được bật cười.

Tùy Nhạc đối diện Chiến Chiến biểu diễn bộ dạng mặc quần áo của mình, không nghĩ tới cô đột nhiên cười thật to, Tùy Nhạc cảm thấy liền nhìn vào cái gương to sau lưng, híp híp mắt.

"Này. . . Anh làm gì thế? À. . . Tránh ra!" Chiến Chiến bị Tùy Nhạc ngăn chặn, sợ hét hồn "Không phải anh đang thử quần áo à. . . làm gì. . . Ừm . . ."

Thật lâu, Tùy Nhạc buông Chiến Chiến bị hôn đến đầu óc choáng váng ra, cúi đầu xem xét, áo sơ mi đã bị cô nắm nhẩn, Tùy Nhạc khiển trách nhìn Chiến Chiến một cái, xoay người kéo hai cái, lại lấy ra một cái áo sơ mi cùng kiểu dáng nhưng khác màu bình tĩnh mặc vào.

Tùy Nhạc cười híp mắt nhìn bộ dạng mị mị của Chiến Chiến, đắc ý huyết sáo: "Có thể mê em thành ra như vậy. . . Chỉ có cái này!"

Mất hồn! ! Chiến Chiến lắc lắc góc chăn bị phần gằm thét.

Hai người thu thập xong, thời gian vẫn còn rất sớm, Tùy Nhạc siết chặt gương mặt tức giận của Chiến Chiến: "Sao lại có bộ dáng này, ba mẹ của em nhìn thấy lại tưởng anh khi dễ em."

Tương? Còn cần tương sao! ? Chiến Chiến bị Tùy Nhạc đẩy ra cửa vẫn không quên cảm tức nhìn anh, thấy người họ Tùy hoàn toàn không để ý, cô hừ một tiếng uy hiếp nói: "Xem em hôm nay sẽ tố cáo với ba em, anh chờ!"

Tùy Nhạc lấy ánh mắt thương hại nhìn cô: "Em đã bị anh mở bao bì, chẳng lẽ nhà em còn có thể thu hàng hóa hay sao?"

Chiến Chiến nghe lời Tùy Nhạc nói đầu tiên là sùng sốt, phản ứng kịp, giận không kềm được quát: "Anh đi chết đi! ! !!"

"Tối rồi." Mở cửa là mẹ Chiến, bà lộ ra nụ cười hiền hòa với Tùy Nhạc trước, dẫn hai người vào nhà, ba Chiến cũng từ trên ghế salon đứng lên, lộ ra nụ cười đối với hai người.

Khi Tùy Nhạc chào hỏi ba Chiến, mẹ Chiến lôi kéo Chiến Chiến ngồi vào một cái ghế sa lon khác. Thời gian thật dài không gặp Chiến Chiến, mẹ Chiến

rất nhớ cô, chuyện thứ nhất chính là tỉ mỉ kiểm tra cánh tay Chiến Chiến, thấy vết sẹo vẫn còn chưa kéo da hoàn toàn, trong mắt không che giấu được đau đớn: "Còn đau không, có bôi thuốc đúng hạn hay không?"

Chuyện Chiến Chiến bị thương, từ ông nội đến Tả Cường, đều không có nhắc với vợ chồng Chiến gia, ngày hôm qua mẹ Chiến trở về nghe Tả Cường kể lại, thiếu chút nữa rơi nước mắt. Bà lôi kéo tay Chiến Chiến oán giận nói: "Bình thường không phải rất lợi hại sao, sao thời khắc mấu chốt không biết bảo vệ mình!"

"Bác gái, thật xin lỗi, là cháu không bảo vệ tốt Chiến Chiến." Tùy Nhạc quay đầu, chau mày lại nhìn chăm chăm vết sẹo màu hồng trên cánh tay Chiến Chiến, mặc dù mỗi ngày thoa thuốc, nhưng muốn có lại màu da cũ thì phải qua mấy tháng nữa mới được.

"Chuyện như vậy bác nghe ông cụ nói rồi, sai không ở cháu." Ba Chiến trầm giọng mở miệng, khẽ giang hai cánh tay với Chiến Chiến "Tối đây ba xem một chút."

Ba Chiến mặc dù cũng là quân nhân, nhưng tính tình không giống với Chiến Cường Quốc, rất thương yêu con gái duy nhất, chỉ là có mấy lúc ngại ông nội, không thể biểu hiện quá mức. Chiến Chiến ngồi vào bên cạnh ba, thấy ông cau mày quan sát cánh tay của mình, liền tò mò về mình đã khôi hản: "Ba, đừng khần trương như vậy, trước kia cũng không phải chưa từng té, lần này chỉ hơi nặng chút thôi!"

"Cũng biết lấm mòm!" Ba Chiến chỉ chỉ mũi "Đã là người sắp kết hôn rồi, còn chưa có dáng vẻ con gái."

Hai từ kết hôn bị ba mình nói ra, Chiến Chiến cảm thấy ngượng ngùng và không được tự nhiên trước nay chưa có, cô hơi chuyển con ngươi, vừa lúc nhìn thấy Tùy Nhạc nhìn chăm chú không che giấu chút nào.

Người này, cũng không xem trường hợp! !

Ba Chiến sớm thấy hai con uyên ương nhỏ trao đổi ánh mắt, ông không nhanh không chậm nói với Tùy Nhạc: "Mặc dù con gái của bác, vừa dữ vừa hung lại không có vẻ con gái. . ."

"Ba!"

Thấy Tùy Nhạc và mẹ đều khẽ nhếch miệng cười, Chiến Chiến giận đến lắc cánh tay ba Chiến, ba Chiến vỗ vỗ đầu của cô ý bảo cô an tĩnh, tiếp tục lời nói bị cắt đứt: "Nhưng như thế nào đi nữa, Chiến Chiến đều là con gái quý giá nhất của bác, sao bác có thể tùy tiện giao con bé cho cháu đây?"

Chiến Chiến và Tùy Nhạc đều ngậm ngẫn cả người.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Cuộc chiến thứ 47

Ba Chiến vừa thốt lên xong, trái tim của Tùy Nhạc rơi lộp bộp xuống.

Về việc gặp cha mẹ của Chiến Chiến, mặc dù mòm mép lâu linh đối với Chiến Chiến, nhưng trong lòng anh cũng không khỏi khần trương, lúc trước đã gặp mẹ Chiến, cũng biết ấn tượng của bà đối với mình không tệ lắm. Nhưng ba Chiến. . . Anh thật lo lắng, ông ấy là một quân nhân giống như ông nội.

Nhưng sau khi gặp mặt, phát hiện thái độ của ba Chiến ôn hòa thân thiện, Tùy Nhạc cũng thở phào nhẹ nhõm ở trong lòng, cho nên khi ba Chiến ném ra một câu nói như vậy, trái tim Tùy Nhạc trầm xuống.

"Bác trai. . . Bác có chỗ nào không hài lòng đối với cháu?" Tùy Nhạc cẩn thận tìm tòi, quan sát biểu tình của ba Chiến.

"Nếu như mà bác nói, toàn bộ đều bất mãn thì sao?"

Tùy Nhạc cứng đờ, anh còn chưa mở miệng, Chiến Chiến đã không nén được tức giận: "Ba! Ba nói cái gì đó!"

"Ba thế nào?" Ba Chiến bình tĩnh nhìn con gái "Nói nó chứ không phải nói con, con kêu là cái gì?"

"Vậy ba rút cuộc có ý kiến gì, nào có người lại nói tất cả đều không hài lòng!" Chiến Chiến nóng nảy "Anh ấy không có kém như vậy mà!"

"Xi ——" Mẹ Chiến không kèm được bật cười, khiến ba người khác đều nhìn lại, mẹ Chiến không để ý tới ánh mắt ra hiệu của chồng, trấn an Tùy Nhạc và Chiến Chiến "Đừng nghe lời ông ấy, ông ấy trêu chọc hai đứa thôi."

Ba Chiến thấy biểu hiện Chiến Chiến trên mặt thật sự buồn cười, không nhịn được đưa tay gõ cô một cái: "Thật là không có tiền đồ! Còn chưa có gả đi

ra ngoài, cúi chỏ đã hướng ra ngoài rồi."

Lúc này Chiến Chiến mới ý thức được vừa rồi bị ba đùa giỡn, nhất thời vừa tức vừa thẹn, phồng má, oán giận nhìn ba Chiến.

Tùy Nhạc thoáng yên tâm, anh tức thời xen vào nói: "Nếu bác trai có chỗ nào không hài lòng cứ nói thẳng với cháu, cháu sẽ sửa lại, sẽ tận lực đối tốt với Chiến Chiến."

"Vừa rồi chỉ đùa giỡn với hai đứa, ông nội đã buộc bác với bác gái phải giã vò cháu một chút. Ai biết con bé ngốc này đã giơ chân trước rồi."

Sau đó nói chuyện với nhau cũng vui vẻ, ông nội đã nói với ba mẹ của Chiến Chiến về tình huống gia đình của Tùy Nhạc, ba Chiến cũng không có hỏi nhiều, chỉ là cùng Tùy Nhạc thương lượng một chút chuyện ở trước lúc hai bên cha mẹ gặp mặt.

Bốn người vui vẻ hòa thuận ăn cơm tối xong, Tùy Nhạc ngồi thêm một lát, thấy sắc trời đã tối, cảm thấy nên tạm biệt, nhưng mà lúc chuẩn bị rời đi, anh đột nhiên ý thức được một vấn đề đã bị bỏ quên.

Nơi này là nhà Chiến Chiến, hơn nữa ba người trong nhà này đang đứng thành một hàng làm ra tư thái tiền anh. . . . Nói cách khác, cũng chỉ có mình anh trở về mà thôi.

Không giống lúc đến nhà cha mẹ của Tùy Nhạc, bởi vì đó là chỗ của Tùy Nhạc, nhưng hiện tại Chiến Chiến mới xem như chân chính "Về nhà" rồi.

Chiến Chiến nhìn lên biểu tình nhẹ nhàng nhưng có phần uất ức của Tùy Nhạc, trong lòng âm thầm buồn cười, ban đầu bị anh bắt ở chung còn ăn sạch sành sanh, hiện tại cửa chính nhà mình rộng mở, cha mẹ cũng đều ở bên người, nào có đạo lý đi với anh nữa?

Oa ha ha ha, bộ dạng kinh ngạc của anh thật là rất hợp lòng người! Chiến Chiến vụng trộm vui mừng ở trong lòng, khoe miệng cũng không nhịn được hơi nhếch lên, ba Chiến cũng mang giày vào lúc Tùy Nhạc mang giày xoay người ra cửa: "Xe đậu ở bãi đậu xe ngoài viện, bác đi với cháu."

Tùy Nhạc sững sốt, rồi sau đó gật đầu: "Được."

"Bác gái, vậy cháu về trước, bác nghỉ ngơi sớm một chút." Tùy Nhạc lễ phép tạm biệt, cuối cùng mới trầm thấp nói một câu với Chiến Chiến "Ngủ ngon."

Hai người đàn ông này ra cửa rồi, Chiến Chiến ôm cánh tay mẹ Chiến nghỉ ngơi: "Ba cứ nhiên đi ra ngoài tiền anh ấy? Quá kỳ quái rồi !"

Mẹ Chiến đưa tay vuốt xuôi sống mũi cô: "Đã bảo con vô tâm, như vậy cũng không hiểu!"

Ba Chiến đi ra ngoài một lát liền trở lại, Tùy Nhạc vừa rời đi, ba Chiến và mẹ Chiến càng thêm không cần thu lại nhớ nhưng đối với con gái, một nhà ba người ngồi trên ghế sofa trò chuyện tình hình gần đây. Ba Chiến nghe Chiến Chiến kể sơ lược về đã kích "Chiến Xa" gần đây, lại không nhịn được đau lòng.

"Chiến Chiến, ba hiểu con rất nhiệt tình đối với sự nghiệp, nhưng bất cứ chuyện gì cũng không quan trọng bằng chính con!" Ba Chiến tình ý sâu xa dặn dò "Ba không yêu cầu có một người con gái vô cùng ưu tú, ba chỉ hi vọng con của ba mạnh khỏe, bình an."

Mẹ Chiến nói tiếp: "Mẹ cũng nghĩ như vậy. Hơn nữa bây giờ con có bạn trai, về sau sẽ lập gia đình, cuộc sống của con bây giờ không chỉ có 'Chiến Xa', sẽ có nhiều thứ quý trọng hơn, phải học được lấy hay bỏ."

Chiến Chiến trầm mặc một hồi lâu, gật đầu một cái.

Chiến Chiến lại hỏi tình huống ở trong trại lính của ba mẹ, một tháng này làm cái gì, bắt tri bắt giác đã đến đêm khuya.

"Chiến Chiến, hôm nay ngủ với mẹ đi, hai chúng ta ngủ ở phòng ngủ lâu một." Tách ra lâu như vậy, mẹ Chiến không chỉ nhớ con gái, hơn nữa còn có rất nhiều lời muốn hỏi cô. Bà nháy mắt với ba Chiến, liền lôi kéo Chiến Chiến đến phòng của "Chiến Đình Đình".

Tắm rửa xong nằm vào trong chăn xấp, Chiến Chiến bị mẹ nắm tay sờ tới sờ lui, cảm giác thoải mái kia khiến cho cô buồn ngủ, mẹ Chiến nhẹ nhàng hỏi: "Chiến Chiến, có phải tức giận mẹ hay không?"

Câu hỏi đột nhiên khiến Chiến Chiến hết buồn ngủ, cô trầm mặc lắc đầu một cái. Nhưng biết con gái không ai bằng mẹ, mẹ Chiến biết mấy ngày nay, trong lòng Chiến Chiến nhất định có chút vướng mắc chưa giải, bà vươn tay ôm Chiến Chiến vào ngực, dịu dàng phủ phía sau lưng của cô: "Lần đó ông nội đuổi con đi mẹ không có giúp đỡ con, khi Chiến Xa xảy ra chuyện mẹ lại gọi điện cho chú Tả, con đã nghe phải không? Có phải rất tức giận mẹ hay không?"

Đúng vậy, Chiến Chiến không thể không thừa nhận, lúc ấy, cô thật sự vừa lạnh lòng vừa tức giận, cho tới giờ mẹ luôn tốt với mình, nhưng ở thời khắc mấu chốt, lại làm ra chuyện không khác gì ruồng bỏ mình, Chiến Chiến thật sự có chút không chịu nổi.

Bởi vì mẹ tốt với mình, khiến Chiến Chiến sau khi tỉnh táo lại, không thể không nhớ lại những ngày không có mẹ, càng lúc càng nhớ, oán khí đã sớm phai nhạt, có câu nói rất hay: mẹ con nào có thù cách đêm?

"Chiến Chiến, mẹ nói xin lỗi với con." Mẹ Chiến sờ sờ tóc ngắn nhu thuận của con gái, nói nhẹ "Thật xin lỗi."

"Mẹ. . . ." Chiến Chiến chợt ngẩng đầu lên "Sao mẹ lại nói xin lỗi với con. . . Con. . . Con đã sớm không còn tức giận rồi, thật! Lúc ấy chỉ là bởi vì

không hiểu, hơn nữa tâm tình không tốt. . . . Cho nên tâm tình tương đối kém, sao con có thể giận mẹ thật!"

"Ban đầu không hiểu, hiện tại hiểu chưa?" Mẹ Chiến dịu dàng hỏi "Yêu đương rồi nên hiểu?"

Chiến Chiến sớm đoán được, Tả Cường cả đời chưa kết hôn, lại là một người đàn ông, không thể nào nói ra lời tình tế như vậy, chắc là mẹ nói với chú ấy, chú ấy lại nói lại với mình. Mà khi Chiến Chiến ở chung với Tùy Nhạc, hơn nữa tình cảm càng thêm thâm hậu thì cô mới hiểu được khổ tâm khuyên can của Tả Cường, Tùy Nhạc, thậm chí ông nội.

Sau khi yêu, cô bắt đầu quyến luyến thời gian ở bên cạnh Tùy Nhạc, cho dù là không đi nơi nào, hai người ở trong phòng, cãi nhau, thân mật thăm thiết, cũng làm cho cô ấm áp thỏa mãn.

Cho nên, cô mới có thể đi làm trễ khi Tùy Nhạc cố tình ăn vạ, cũng sẽ ngoan ngoãn ở nhà không đến "Chiến Xa" lúc Tùy Nhạc không cho, cũng bởi vì hi vọng ở chung với Tùy Nhạc vào cuối tuần, mà dần dần không ở "Chiến Xa" vượt qua ngày nghỉ một mình nữa. . . .

Trước kia luôn dốc toàn lực trông coi "Chiến Xa", cô cũng không biết thì ra tình yêu có thể khiến cô đạt được vui vẻ không thua gì sự nghiệp thành công.

"Chiến Xa" vẫn quan trọng, nhưng không còn là trọng tâm duy nhất của cô nữa.

"Chiến Chiến, mẹ kêu ngạo vì sự cố gắng và kiên trì của con" Trong mắt mẹ Chiến mờ hồ nước mắt "Trước hay sau sự cố đều chưa từng thay đổi, con vĩnh viễn đều là niềm kêu ngạo của mẹ."

"Nhưng mẹ làm một người từng trải, biết đối với phụ nữ mà nói, chỉ có sự nghiệp thành công, cũng không thể thật hạnh phúc. Cá tính của con giống như con trai, bởi vì bị đá kích, càng liều mạng muốn chứng minh mình. . . . Nhưng mẹ thật lo lắng con đi vào ngõ cụt, bỏ lỡ phong cảnh nên thuộc về con."

"Cho nên ông nội an bài con xem mắt, bắt con ăn mặc ra dáng con gái, mẹ không có phản đối, con đã hai mươi bốn tuổi rồi, mẹ cũng hi vọng con có thể tiến vào một giai đoạn khác của cuộc sống."

Chiến Chiến chưa bao giờ nghĩ tới, thì ra trong lòng của mẹ đã trải qua nhiều quanh co như vậy, cô không khỏi cảm thấy áy náy đối với sự tức giận và oán hận của mình lúc trước, vươn tay ôm chặt lấy người phụ nữ đang che chở mình.

"Mặc dù cuối cùng cũng là phí công, nhưng cũng may con gái của mẹ rất quyến rũ, tự tìm một đối tượng vừa ý."

"Mẹ ~"

"Mẹ thật vui vẻ, nhưng cũng không nở." Mẹ Chiến ôm sát Chiến Chiến, khe khẽ thở dài "Nhưng ứng cử viên mà ông nội cũng vừa lòng, thì mẹ cũng có thể yên tâm giao ra con gái bảo bối của mẹ rồi."

Nói tới chỗ này, mẹ Chiến do dự một chút mới nói tiếp: "Thật ra thì lúc trước mẹ luôn đắn đo, không biết nên nói với con hay không. Mặc dù ông nội kiên quyết không đồng ý, nhưng mà mẹ với ba cũng không muốn con có nhiều hiểu lầm và tức giận với ông nội. Buộc con xem mắt, lại tức giận đuổi con đi ra ngoài, thật ra. . . . Là cô nguyên nhân."

"Nguyên nhân gì?" Chiến Chiến phát hiện không đúng, lập tức mở miệng hỏi.

"Thời gian trước. . . ông nội con kiểm tra sức khỏe, tình huống trên báo cáo. . . . Thật"

Tùy Nhạc về nhà một mình, đột nhiên cảm thấy căn nhà đã ở nhiều năm, cực kỳ vắng vẻ. Trên ghế sa lon không có bóng dáng thoải mái nằm của Chiến Chiến, cũng không thể hấp dẫn anh đi tới ngồi xuống.

Tùy Nhạc rót ly rượu đỏ, ngồi ở trước tủ rượu từ từ uống, nhưng trong đầu không ngừng bay ra bộ dáng Chiến Chiến mặc áo ngủ mát mẻ đáng yêu, quẹo tới quẹo lui trên cái ghế cao này, khi không thể đụng vào những chai rượu tinh xảo xinh đẹp kia thì về mặt ẩm ức khiến anh không nhận được nhào qua.

Ngừa đầu uống sạch thứ trong ly, Tùy Nhạc bắt đầu dĩ lắc đầu: lúc này mới vừa tách ra, sao lại như trúng tà? Trước khi đăng ký kết hôn, sợ rằng nơi này đều là một mình anh ở, thời gian lâu như vậy. . . . Làm sao chịu đựng.

Tùy Nhạc phiền não vuốt vuốt mái tóc, quyết định ngày mai sẽ thương lượng chuyện cha mẹ hai bên gặp mặt với ba mẹ Chiến Chiến, kết hôn —— Càng nhanh càng tốt!

Đơn giản tắm rửa, Tùy Nhạc nằm ở trên giường nhưng không có buồn ngủ, anh nắm lấy áo ngủ sáng sớm Chiến Chiến cời ra trong tay, vuốt vuốt, bộ quần áo này là Chiến Chiến mang từ nhà tới, kiểu dáng đơn giản bảo thủ khiến Tùy Nhạc im lặng.

Muốn dẫn cô đi mua quần áo, nhưng cô hình như là có bóng ma trong lòng, kiên quyết không đi, mà anh "Tốt bụng" tự mình giúp cô mua áo ngủ mới thì bị coi thường hoàn toàn, Chiến Chiến đánh chết cũng không chịu mặc lên người.

Nói đến quần áo, quần áo đồ dùng của Chiến Chiến mấy ngày nay đều ở chỗ anh, chiếm cứ lấy vị trí nữ chủ nhân, nhưng cô gái nên bị anh ôm, vừa gặp mặt ba mẹ liền không có ý trở về với anh, thật là nên phạt!

Tùy Nhạc nghĩ cách trừng phạt Chiến Chiến trong đầu, càng ngày càng không buồn ngủ, anh cầm điện thoại bị ném bên cạnh lên, trong lòng bàn tay có thêm một thứ, rốt cuộc không nhịn được gửi một tin nhắn đi. Gửi xong rồi Tùy Nhạc mới ý thức, vào lúc này đã qua nửa đêm chỉ sợ Chiến Chiến đã sớm ngủ không biết trời nam đất bắc, Tùy Nhạc nhếch môi, tắt đèn đầu giường nằm xuống.

Nên ngủ đi, ngày mai không thể làm gì khác hơn là dậy sớm đến "Chiến Xa" hẹn hò với bà xã sắp cưới rồi.

Nhưng nằm xuống trong chốc lát, điện thoại di động đột nhiên truyền đến tiếng vang "Tích tích", Tùy Nhạc lập tức mở mắt, lấy di động qua nhìn, thật sự là Chiến Chiến, cô nhắn lại: anh đang làm gì?

—— không có làm gì, nhớ em đấy.

Tùy Nhạc đoán nếu chỉ như vậy, chỉ sợ Chiến Chiến sẽ không để ý đến anh nữa, ở phía sau lại tăng thêm một câu: còn em, trễ như thế sao còn chưa ngủ?

Tin nhắn gửi ra ngoài một lúc lâu cũng không thấy trả lời, khi Tùy Nhạc cho là cô sẽ không nhắn lại, điện thoại di động vang lên lần nữa, nhưng lần này không phải tin nhắn tới, mà Chiến Chiến trực tiếp gọi điện thoại tới đây.

"Chiến Chiến?" Đầu kia không có thanh âm, Tùy Nhạc thử gọi cô.

Ban đêm rất an tĩnh, Tùy Nhạc từ trong tiếng hít thở nhẹ nhàng, còn nghe được một hồi dè nén nghẹn ngào. Tim của anh lập tức nhảy lên: "Chiến Chiến, em đang khóc? ! Sao thế!?"

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Cuộc chiến thứ 48

Nghe được đầu kia truyền đến tiếng khóc, Tùy Nhạc nóng nảy: "Chiến Chiến? Nói chuyện, ngoan, em nói đi!"

Chiến Chiến nghe thanh âm Tùy Nhạc, không khống chế được, ôm điện thoại di động ngồi ở trên sàn nhà riu rít khóc thút thít. Mới vừa từ trong miệng mẹ biết được sự tình của ông nội cô liền cảm thấy đầu óc trống rỗng. Ông nội vĩnh viễn tinh lực dồi dào, thanh âm còn muốn lớn hơn cô, động một chút là muốn xấn tay áo đánh nhau một trận với cô, một người cứng rắn vậy. . . . Sao lại!

"Trái tim ông nội có vấn đề, báo cáo kiểm tra sức khỏe vừa ra, tổ chức lập tức phái bác sĩ khoa tim giúp ông nội kiểm tra hoàn toàn. . . . Kết quả lại là. . . . Tình huống vô cùng xấu." Mẹ Chiến nhỏ giọng kể tình cảnh lúc ấy, trong đầu Chiến Chiến càng ngày càng mông lung.

"Ông nội tức giận thì dễ dàng đỏ mặt tím tai, tâm tình cũng không ổn định, thật ra thì không phải do lớn tuổi nên tính khí càng không tốt. . . . Mà là tâm huyết không đủ. . . ."

Là thế sao? Chiến Chiến mờ mịt nghĩ tới, vào lúc đó, mình luôn cãi và với ông, khiến ông giận đến ngồi ở trên ghế sa lon run cầm cập. . . . Nếu như không phải giả trang thành Chiến Đình Đình bởi vì "Chiến Xa", nếu như cãi và vẫn không ngừng vẫn tăng lên, nếu như. . . .

Chiến Chiến đột nhiên cực kỳ sợ, sợ sự "nếu như" đang quanh quẩn trong đầu.

"Con nên hiểu tình thương của ông nội đối với con, kể từ khi biết được bệnh của mình, ông liền bắt đầu thu xếp xem mắt cho con, ông nói không yên lòng nhất chính là con." Mẹ nhớ lại kháng nghị mãnh liệt của Chiến Chiến lúc ấy, bắt đầu đi lặc đầu.

"Ông biết bây giờ tâm tính của con còn chưa ổn định, cho nên không thể không dùng ‘ Chiến Xa ’ mà con coi trọng nhất để bức con, ông sợ mình không kịp chờ đến lúc con tìm được người chăm sóc. . . ."

Tay Chiến Chiến hơi run rẩy, cô không tin! Ông nội luôn cứng rắn, trái tim của ông cũng mạnh khỏe hơn người thường, ông còn có thể mạnh mẽ rộng mình, xách cô qua một bên. . . .

Mẹ Chiến nhận thấy được sự run rẩy của Chiến Chiến, vội vàng nắm chặt tay của cô không ngừng an ủi: "Chiến Chiến đừng sợ! Hiện tại ông nội không có sao! Trong khoảng thời gian này ông nội một mực kiên trì trị liệu, bệnh tình được khống chế rất tốt, qua ít ngày nữa sẽ an bài giải phẫu, đừng lo lắng!"

"Mẹ, con làm sao có thể không lo lắng!" Chiến Chiến chảy nước mắt ào ào "Đó là ông nội con!"

"Con. . . Con căn bản không biết gì. . . Còn cãi nhau với ông mỗi ngày. . . Thình thoảng xảy ra chuyện khiến ông lo lắng. . . Ngộ nhớ. . . Ngộ nhớ. . ." Cổ họng Chiến Chiến nghẹn lại, dần dần nói không ra lời, mẹ Chiến vội vàng đưa tay lau nước mắt bên má cô, không ngừng dụ dỗ cô.

"Đó không phải tốt sao? Không có chuyện gì đâu Chiến Chiến." Mẹ Chiến nâng mặt của cô lên nghiêm túc nói "Hiện tại ông nói rất tốt, bác sĩ đều nói tình trạng đang cải thiện! Mẹ nói cho con biết, là hy vọng con đừng hiểu lầm ông, đừng giận ông, mặc dù phương thức ông nội chọn lựa khiến con mất hứng, nhưng là thật sự là bởi vì yêu con, thương con!"

Cho đến đêm khuya, mẹ rút cuộc không chống lại con buồn ngủ lọt vào mộng đẹp, nhưng Chiến Chiến, mặc dù dưới sự bảo đảm và giải thích của mẹ, xác định hiện tại ông nội không có sao, lại vẫn không nhìn được hoảng hốt, tròn tròn mắt sững sờ nhìn trần nhà.

Mà khi điện thoại đặt ở đầu giường hơi rung, Chiến Chiến thấy cái tên quen thuộc, rút cuộc không nhìn được len lén leo lên gác, đóng kín cửa bấm điện thoại. Phút chốc nghe âm thanh của anh, tất cả cảm xúc không thể thổ lộ rút cuộc tràn ra, đổ xuống.

Tùy Nhạc nghe lời đứt quãng của Chiến Chiến, đã biết nguyên do khiến tâm tình cô mất khống chế.

"Chiến Chiến." Tùy Nhạc kêu cô thật nhỏ "Ngoan, đừng khóc, anh nghe đau lòng."

Tùy Nhạc kiên nhẫn chờ tâm tình Chiến Chiến bình phục, cho đến khi thanh âm bên kia điện thoại nhỏ dần, chỉ còn lại thút thít sau khi khóc, Tùy Nhạc mới lên tiếng lần nữa: "Em đó, khóc đến ruột anh cũng đứt, hay hiện tại anh chui qua đó để em đánh một trận, bình phục cảm xúc một chút?"

". Ghét." Chiến Chiến nghe một câu lại một câu trêu chọc của cộng thêm đã khóc một trận rồi, cuối cùng tâm tình ổn định một chút. Tùy Nhạc lại đùa mấy câu với cô, rồi mới nhỏ nhẹ khuyên can: "Hiện tại ông nội không phải thật khỏe sao, đừng lo lắng."

"Trước đó em cũng không biết, phương thức ở chung của hai ông cháu em không phải đều bốc lửa sao? Em cũng không có làm gì sai, biết không?"

Chiến Chiến trầm mặc một lúc lâu mới ngập ngừng nói: "Nhưng. . . Em nghĩ đã cảm thấy thật sợ hãi, trong lòng đau đớn. . ."

Tùy Nhạc ở đầu này bắt đầu dĩ cười khổ, trong lòng cô đau, bây giờ anh không có ở bên cạnh cô, nghe tiếng khóc của cô, lòng càng thêm đau rồi tình rồi mù.

"Chiến Chiến, người lớn luôn có một ngày phải rời xa chúng ta, đây là việc em không thể khống chế."

". Tùy Nhạc."

"Hử?"

". . . . Ngày mai em muốn đi thăm ông nội."

"Được." Tùy Nhạc dịu dàng hỏi "Muốn anh đi cùng với em không?"

". Không cần, em muốn đơn độc hàn huyên với ông nội."

Thật sự là quá muộn, mặc dù Tùy Nhạc lo lắng, hận không thể nghe thanh âm của cô suốt, nhưng vẫn dụ dỗ cô mau ngủ, chỉ là để điện thoại xuống, Tùy Nhạc biết hôm nay mình cũng đừng mong ngủ.

Nghĩ tới vẻ mặt nghiêm túc của ông nội lần đầu tiên gặp mặt anh, mặt lạnh hỏi anh có thái độ gì với Chiến Chiến thì Tùy Nhạc liền cảm nhận được sự quan tâm của ông cụ này với cháu gái. Chỉ là Tùy Nhạc không nghĩ tới, thì ra sau lưng còn có ẩn tình như vậy.

Trước đó Chiến Chiến bị đuổi ra khỏi nhà, bộ dạng nghèo túng kia cơ hồ khiến anh cho là cô thật giống như lời của cô, kể từ sau tai nạn xe cô cũng không còn được thương yêu, thì ra là, ông nội đang dùng cố gắng lớn nhất của mình thực hiện toàn bộ tình yêu đối với cô.

Mà mấy lời ba Chiến nói với anh hôm nay, cũng càng xác nhận sau khi xảy ra sự cố, mỗi người trong nhà chỉ càng thêm thương tiếc Chiến Chiến, cũng không có thất vọng như cô tưởng tượng.

"Tùy Nhạc, điều kiện cá nhân của cháu rất tốt, phối với Chiến Chiến nhà bác là chúng tôi với cao." Ba Chiến đi tới bãi đậu xe cùng với Tùy Nhạc, thật ra thì chỉ vì đơn độc nói chuyện này với Tùy Nhạc.

"Bác trai, bác đừng nói như vậy ——"

Ba Chiến phát tay cắt đứt lời Tùy Nhạc nói: "Đây là sự thật, bác không thể không thừa nhận."

"Nhưng cháu phải biết, dù cháu có gia thế hiển hách hơn, ở trong mắt bác cũng kém con gái của bác." Ba Chiến thay đổi lời nói, biểu hiện trên mặt trở nên nghiêm túc "Chiến Chiến có thể không lấy công tử Dung Giang, nhưng con bé nhất định phải tìm một người đàn ông thành tâm yêu nó, bảo vệ nó, cưng chiều nó cả đời."

"Cá tính của Chiến Chiến thật là mạnh, sau khi xảy ra sự cố, con bé càng biểu hiện rõ ràng. Sự giáo dục của bác đối với con bé, cho tới bây giờ đều là tự

do phát triển, mà con bé muốn chứng minh, thì bác chỉ có thể yên lặng ủng hộ."

"Bác không hy vọng xa vời cháu có thể yêu mến con bé giống trình độ như bác, nhưng phải tốt với con bé, cho con bé không gian phát huy, cũng có thể cho con bé một căn nhà để dựa vào."

"Bác trai, cháu sẽ yêu mến Chiến Chiến như trình độ của bác, hơn nữa sẽ hết sức làm tốt hơn!"

Ba Chiến cười lắc lắc đầu: "Người trẻ tuổi, tình yêu của cha mẹ là vĩnh viễn không cách nào vượt qua. Nhưng mà bác lại mong đợi biểu hiện của cháu, nếu như cháu không thể đạt tới kỳ vọng của bác. . . . Bác sẽ tuyệt đối không bỏ qua cháu!"

Một khắc kia hung ác trong giọng nói của ông, giống với Chiến Cường Quốc như đúc.

Tùy Nhạc thu hồi suy nghĩ, đôi tay đặt sau ót suy tư lời ba Chiến nói, đây không phải chính là câu mọi người thường nói: đối với một cô gái mà nói, người yêu thích cô nhất thể giới, đã cưới mẹ của cô ấy.

Thật sự là như vậy phải không? Tùy Nhạc hí mắt —— anh sẽ khiến Chiến Chiến trở thành ngoại lệ.

Ngày hôm sau, khi Tùy Nhạc mơ hồ tỉnh lại, đồng hồ đã chỉ mười giờ. Anh xoa mặt, tối ngày hôm qua, không đúng, phải nói là sáng sớm hôm nay, anh gần 5 giờ mới mơ hồ ngủ, vào lúc này đầu vẫn hơi hỗn loạn, Tùy Nhạc theo thói quen xoay người, nhìn vị trí trống rỗng bên cạnh, không hề có ý ngủ nướng.

Dọn dẹp thỏa đáng rồi, Tùy Nhạc tùy tiện pha ly ngũ cốc uống cạn, gửi một tin nhắn cho Chiến Chiến: rời giường chưa?

Chiến Chiến trả lời rất nhanh: đang ở chỗ ông nội, sắp ăn trưa rồi về.

Sớm như vậy? Tùy Nhạc nhú chân mày, cô rốt cuộc có ngủ hay không?

—— sau khi trở về có ý định gì?

—— ba mẹ đều không có ở nhà, em có ý đi tìm Bàn Nha!

Tốt, lúc này mới vừa về nhà, ngày hôm qua anh an ủi cô bao lâu, xoay người liền muốn đi tìm Tề Tề, căn bản không suy tính đến người đang gửi tin nhắn với cô

—— anh ở gần đó, đưa em đi được không?

—— tự em lái xe tới đó a, không nói, em đi ăn cơm.

Tùy Nhạc hằm hừ mím môi, xem thời gian, lúc này cầm chìa khóa xe lao ra cửa. Từ nhà Tùy Nhạc đến trụ sở quân đội chỗ ông nội ở, sử dụng tốc độ lái xe điên cuồng của anh vừa vặn kịp thời gian một bữa cơm.

Tùy Nhạc vừa thấy xe jeep của Chiến Chiến còn dừng ở cửa, không khỏi cười khế, ngón tay vui vẻ gảy nhẹ ở trên tay lái, nhàn nhã chờ. Quả nhiên, chỉ chốc lát sau, một bóng dáng mảnh khảnh từ xa đi tới, Tùy Nhạc hí mắt nhìn kỹ, quả nhiên là Chiến Chiến.

Chỉ là. . . Trang phục của cô hôm nay, có chút không giống.

Khí trời nóng bức, mặc một bộ váy chiffon (loại vải hơi trong suốt và hơi sáng bóng, có độ rủ vừa phải) mát mẻ như kiểu của các cô gái, váy màu trắng, kiểu dáng bó eo, theo phong cách của váy phương Tây, Chiến Chiến tám trăm năm cũng sẽ không nguyện ý mặc váy một lần, trang phục hôm nay, khiến Tùy Nhạc không nở rời ánh mắt.

Chỉ là người kia đi hai bước lại không bình tĩnh nắm làn váy bay bay ở giữa chân. . . . Thật sự là không mấy lịch sự.

Chiến Chiến vừa đi vừa phi nhô ở trong lòng, quần áo rách rưới gì! Cô đã tin lầm mẹ, cho là nó thật nhẹ nhàng lại an toàn. Váy thì rất nhẹ, chiều dài cũng không ngắn, nhưng nó quá nhẹ rồi, gió vừa thổi liền bay loạn, làm hại cô tay vội chân loạn. Càng làm cho người ta ám ức chính là, vốn là muốn dùng quần áo này dụ dỗ ông nội vui vẻ, không nghĩ tới lại thành một chuyện cười!

Tức chết! Vốn đang tính toán buổi chiều cùng ông nội đi bệnh viện kiểm tra, nhưng thật sự không chịu nổi quần áo này, chỉ có thể ăn cơm xong liền rút lui sớm, Chiến Chiến lại đề làn váy bay loạn lần nữa, cúi đầu nhìn, lập tức đụng phải một lồng ngực ấm áp.

"A ——"

Chiến Chiến còn chưa dứt lời, liền bị một bàn tay nóng bỏng kéo về phía trước thật nhanh, cô đang muốn giãy giụa, vừa ngẩng đầu lại thấy Tùy Nhạc dặt tay cô, Chiến Chiến kinh ngạc mở to mắt: "Anh. . . . Sao anh ở chỗ này?"

Ánh mắt Tùy Nhạc nhìn chăm chăm cô vừa sâu vừa nồng: "Anh tới giành vợ!"

Chương 49: Cuộc chiến thứ 49

"Đừng làm rộn, chú ý ảnh hưởng!" Chiến Chiến vừa lay tay của anh vừa chú ý người gác cổng Tiểu Bình đứng ở cửa, mặt hơi không được tự nhiên. Người này thật là, luôn không nhìn trường hợp, tùy thời động kinh!

Chiến Chiến bị anh kéo đến trước xe của anh, vội vàng chống cửa xe phản kháng: "Tự em lái xe tới đó. . ."

Tùy Nhạc ra sức siết chặt cô vào ngực, mở cửa xe trực tiếp nhét cô vào: "Chờ ông nội em phái người giải quyết là được."

Thật ra thì Chiến Chiến cũng không muốn phản kháng thật, thấy anh kiên quyết, chỉ có thể mặc cho anh chở mình: "Vậy anh đưa em đến nhà Bàn Nha đi, nhà trọ lần trước đó."

Tùy Nhạc khó chịu liếc cô một cái: "Ai nói anh muốn đưa em đi."

"À?" Chiến Chiến hơi không hiểu, mới vừa rồi cô gửi tin nhắn nói với anh mình muốn đi tìm Bàn Nha, kết quả vừa ra khỏi cửa đã thấy anh ngừng xe chờ ở cửa, Chiến Chiến đề phòng cau mày "Anh không tiễn em, vậy chạy tới làm gì?"

"Vừa rồi anh đã nói, anh tới giành vợ mà!"

Chiến Chiến cho rằng vừa rồi anh nói giỡn, không ngờ anh nói thật, Chiến Chiến im lặng nhìn anh, gương mặt ra thẹn thù: "Làm ơn, có ai chiếm vợ của anh hả? Lại phải dùng đến chữ giành. . ."

"Ông nội cũng giành, ba mẹ em cũng giành, hiện tại cả Tề Tề cũng giành với anh, vợ của anh không ngoan ngoãn ở cạnh anh, không có ngoan ngoãn nằm ở trên giường của anh, vậy mà nói không cần giành?"

Chiến Chiến khẽ nhếch miệng lên, nhưng nhất thời không biết nên nói gì —— biết anh thỉnh thoảng sẽ gây thơ ở trước mặt mình, lại không ngờ gây thơ thành bộ dáng này. . .

Thừa dịp phía trước đang có đèn đỏ, Chiến Chiến nở nụ cười nhanh nhẹn dựa sát vào má anh, hôn một cái, Tùy Nhạc kinh ngạc nhíu mày, lại thấy Chiến Chiến ghé vào kế mình, gương mặt hiện ra vẻ ngượng ngùng, cô khó được dịu dàng năn nỉ: "Về sau bởi thường anh được không? Hôm nay em thật có hẹn với Bàn Nha, gần đây bởi vì luôn ở chung với anh, thật lâu chưa có tìm cô ấy rồi, em rất nhớ cô ấy."

Tùy Nhạc bởi vì cô chủ động mà hài lòng hí hửng: "Chỉ hỏi lộ chút ít thôi mà được? Nơi này!"

Chiến Chiến nhìn xe dừng song song hai bên, nhìn lại anh đang mân mê miệng, mề neho một lát mới nhanh chóng hôn xuống trước khi đèn chuyển xanh, rồi sau đó nhanh chóng lui về phía sau la ầm lên: "Đèn xanh rồi, lái xe!"

Tùy Nhạc chưa đủ chep chep miệng, nhìn nhìn ngã ba phía trước, hướng nam thì đi về biệt thự, hướng Bắc thì đi đến nhà trọ, còn có ba đèn xanh và đèn đỏ, anh nở nụ cười xấu bụng, Chiến Chiến thấy mà nổi da gà.

Quả nhiên, trước khi quyết định đi đường nào, Tùy Nhạc lái xe chậm như rùa, khiến những chiếc xe phía sau bấm còi đòi vượt qua, không để ý tới Chiến Chiến đang tức giận kêu la, mỗi lần đều vững vàng dừng ở đầu đường trước khi đèn đỏ bật sáng, chờ Chiến Chiến dùng hành động thực tế "Hối lộ" anh thật tốt.

Sau ba nụ hôn đúng tiêu chuẩn không hề hàm hồ chút nào, xe rút cuộc đang hoành quẹo qua hướng đến nhà Tề Tề, mà Chiến Chiến thì bấm đôi môi sưng đỏ ngồi trên ghế, giận trừng người nào đó đang khoai trá huyết gió.

Khi Chiến Chiến vẫn đang bốc lửa, điện thoại của Tùy Nhạc đột nhiên vang lên, Chiến Chiến dù giận anh, nhưng vẫn đưa tay giúp anh lấy điện thoại đi động từ trong túi ra, vừa muốn đưa ông nghe cho anh, thì thấy là điện thoại của Trịnh Hạo Khanh. Rất lâu không gặp Trịnh Hạo Khanh, nên Chiến Chiến kích động trực tiếp nhận điện thoại.

"Hạo Khanh!"

". Chiến Chiến?"

"Đúng là em." Chiến Chiến nghe được thanh âm Trịnh Hạo Khanh, bỏ đi áp suất thấp vừa rồi, rất có hăng hái nói với anh "Hạo Khanh gần đây anh bận rộn gì sao, thời gian thật dài không có đầu ra!"

"Công việc hơi bận, luôn phải đi công tác tới lui." Thanh âm của Trịnh Hạo Khanh tựa như thường ngày, ôn hòa mà thân thiết.

"Lúc nào không bận rộn, tới tìm em chơi, rất nhớ anh." Lúc Chiến Chiến nói lời này, rõ ràng nhận thấy bên cạnh có một ánh mắt rất sắc bén giống như muốn xuyên thấu mình, không khỏi rụt qua bên cạnh.

"Nhất định." Trịnh Hạo Khanh cười khẽ, rồi sau đó anh dừng hai giây, thanh âm hơi trầm "Chiến Chiến, thân thể em khỏe chưa?"

"Hử?" Trịnh Hạo Khanh nói đến "thân thể", khiến Chiến Chiến khó hiểu, sau một lát mới phản ứng được chắc là anh ấy đang hỏi sau khi bị thương thì khôi phục như thế nào. Chiến Chiến giận trừng Tùy Nhạc, chuyện này nhất định là anh nói với Trịnh Hạo Khanh, nếu không người ta làm sao biết.

"Vốn không có việc gì, chỉ là chuyện nhỏ thôi!" Chiến Chiến sợ nhiều người lo lắng cho mình, vội vội nói "Công phu của em rất lợi hại, chỉ hơi sơ sót trầy da một chút, anh đừng lo lắng mù quáng."

Sợ anh ấy tiếp tục tiếp tục hỏi, Chiến Chiến vội vàng nói: "Anh muốn tìm Tùy Nhạc đúng không, em sẽ đưa điện thoại cho anh ấy!"

Tùy Nhạc cầm lấy điện thoại di động Chiến Chiến đưa tới đặt ở bên tai: "Alo, A Hạo."

"Tôi gọi điện thoại để nói cho cậu biết, những việc an bài trước đó đã bắt đầu vận hành rồi." Trịnh Hạo Khanh lời ít mà ý nhiều nói rõ "Mấy ngày nữa là có thể thấy hiệu quả."

"Uh, vậy thì tốt." Lòng mày của Tùy Nhạc giãn ra, tin tức này đối với bọn họ mà nói đích xác là tin tức rất tốt, nhưng đối với Nhạc thác, sợ rằng sẽ đánh cho ông ta ứng phó không kịp.

"Không có việc gì rồi, tôi cúp trước."

Ngay khi Trịnh Hạo Khanh nói cúp điện thoại, Tùy Nhạc kịp thời lên tiếng ngăn lại: "Khoan! Cậu đang ở đâu vậy?"

Trịnh Hạo Khanh hiển nhiên không ngờ Tùy Nhạc sẽ hỏi việc này, sững sờ một chút mới nói: "Ở nhà."

"Tôi sẽ đến tìm cậu." Tùy Nhạc nói tự nhiên, thấy Trịnh Hạo Khanh không nói lời nào, thậm chí nhạo báng "Cậu không có làm chuyện gì sai, sao lại lo sợ."

"Cậu. . . Còn chịu tới đây?"

"Việc này thì có gì," Tùy Nhạc nhẹ nhàng nói "Về những chuyện khác, chúng ta gặp mặt lại nói."

". . . Được."

Tùy Nhạc đưa Chiến Chiến đến chỗ Tề Tề, dặn dò: "Khi nào muốn về thì gọi điện cho anh, anh tới đón em."

Chiến Chiến vừa cởi dây an toàn vừa lắc đầu: "Anh đừng chạy tới chạy lui, Tề Tề hay là Khâu Triết đều có thể đưa em, không thì em gọi taxi đi về."

"Đã nói để em tự lái xe đi, anh cần gì không nói tiếng nào chạy tới chỗ ông nội đón em." Chiến Chiến lăm lăm mở cửa xe, lại đột nhiên bị Tùy Nhạc ở phía sau kéo trở về, hung hăng ôm vào trong ngực. Trong thanh âm của Tùy Nhạc lộ ra bất đắc dĩ: "Anh vì ai mà cực khổ như thế? Thật là người không có lương tâm. . ."

Trong lòng Chiến Chiến nóng lên, thật ra thì cô làm sao không biết nguyên nhân, đã quen có một người làm bạn, đã quen có người trong lòng ở bên cạnh, chịu không nổi nhất đúng là chia xa. Nhưng cô cũng không thể không biết xấu hổ, biểu lộ ra không hề che giấu như người nào đó. . .

Chiến Chiến bấu bấu móng vuốt của anh: "Thời gian trước luôn gần nhau như trẻ sinh đôi, còn nói. . . Buông tay, em gọi điện thoại cho anh còn không được."

Thật vất vả bò xuống xe, Chiến Chiến sửa lại váy, ảo não không thôi —— Hôm nay mặc váy thật vô cùng thất bại! Bị ông nội cười nhạo, bị Tùy Nhạc ăn đậu hũ, bây giờ còn nhần nhần nhún nhún hiện ra trước mặt Tề Tề, Chiến Chiến cũng không dám hy vọng Tề Tề khôn khéo như hồ ly sẽ không nhìn ra nguyên nhân.

Nhưng ở trước mặt Tề Tề, cô đâu còn có bí mật gì, Chiến Chiến nhún nhún vai, trong ánh mắt kính ngạc của bác bảo vệ, làm bộ bình tĩnh chào hỏi rồi bay vào thang máy. Có kinh nghiệm lần trước, bây giờ mặc dù có chìa khóa trong túi, Chiến Chiến cũng không dám tùy tiện mở cửa, cô nhấn chuông, Tề Tề rất nhanh ra mở cửa túm cô đi vào.

"Chắc chắc. . ." Tề Tề xoa cằm quan sát, cười như không cười nhìn Chiến Chiến "Là ai đây. . . Là Đình Đình?"

Chiến Chiến không thoải mái kéo kéo váy: "Đừng cười mình, mau tìm bộ quần áo cho mình thay, quá khó chịu!"

Đổi lại T-shirt quần cụt thoải mái, Chiến Chiến nằm ở trên sofa uống nước trái cây Tề Tề làm cho cô, mắt không thành thật đánh giá chung quanh.

"Nhìn cái gì chứ, đáo dác." Tề Tề lấy dưa hấu mới cắt trong tủ lạnh ra đặt trước mặt Chiến Chiến "Ăn chút gì mát mẻ, xem mặt cậu nóng như mông khi."

Chiến Chiến không có bị dưa hấu hấp dẫn, ngược lại mắt tình nhìn thấy trên tủ TV của Tề Tề có để một cái bật lửa, cô nháy mắt ra hiệu chỉ vào nơi đó: "Cái gì đây! Cái gì đây! Nói, có phải ở chung với Khâu Triết hay không!"

Lúc ấy cô bị Tùy Nhạc lừa thuận tiện ăn sạch sành sanh, Tề Tề cũng phạm tội, Chiến Chiến bị cô ấy nhạo báng, mỗi lần đều giờ chân, lần này cuối cùng bị cô bắt được nhược điểm rồi! Nhưng đáy mắt Tề Tề lại thoáng qua chán nản, cả tay cầm ly nước trái cây cũng dừng giữa không trung. Khi Chiến Chiến cho rằng đã trêu chọc cô được, Tề Tề khe khẽ thở dài: "Chúng mình không có ở chung."

"Nhưng. . . ." Cảnh tượng lâm đọng lần trước, bộ dạng lúc hai người đồng thời hiện thân ở Chiến Xa, căn bản là bộ dạng người yêu mới có, Chiến Chiến nghĩ lại, cười nhạo báng "Chẳng lẽ cậu chọc người ta chạy, kết quả Khâu Triết lại thật ngoan ngoãn nghe lời cậu nói, không dám lỗ mãng?"

Tề Tề từ từ buông cái ly trong tay, động tác kia tự động khiến Chiến Chiến hết hồn, Tề Tề nhẹ giọng tự giễu: "Như vậy. . . thì tốt."

"Thế nào?" Chiến Chiến cau mày "Sao có bộ dáng này? Khâu Triết khi dễ cậu! ?"

Thấy cô không nói lời nào, Chiến Chiến vừa nóng vừa giận: "Cậu vốn là như vậy, hỏi cậu cái gì cũng không nói! Trước đó mình thật tin tưởng cậu có thể xử lý tốt, kết quả cậu không nói gì cả, giống như không có chuyện gì!"

"Ngày đó mình gọi điện thoại cho cậu, cậu nói mới vừa tắm xong mình không biết cậu đang khóc sao?" Chiến Chiến chợt đứng lên, vọt tới bên cạnh Tề Tề đẩy cô ngồi xuống "Mình biết cậu nhiều năm vậy, có thể không hiểu sao! ?"

Tề Tề bởi vì câu hỏi của Chiến Chiến, tâm tình dao động kịch liệt, cho tới nay, cô đều luôn đảm nhiệm nhân vật bao dung Chiến Chiến, chỉ điểm Chiến Chiến, cá tính kiên cường biết khống chế khiến cô rất ít triển lộ sự yếu ớt trước mặt người khác.

Mà đối với Chiến Chiến có tâm tính như đứa bé, cô cũng không muốn khiến cho cô ấy hiểu rõ những cảm thụ thống khổ, bởi vì biết cô ấy nhất định sẽ bởi vì sự khổ sở của mình mà càng thêm khổ sở, tựa như khi Chiến Chiến bị thương, cô sẽ càng đau hơn.

Nhưng, hôm nay đối mặt ánh mắt và thái độ kiên định của Chiến Chiến, Tề Tề đột nhiên cảm thấy mệt quá, thật là muốn làm cô bé hèn yếu mập mạp khi còn bé, được Chiến Chiến uy vũ che ở phía sau, giúp cô đuổi đi những bé trai hư khi dễ cô.

Tề Tề nhẹ nhàng tựa đầu vào trên vai Chiến Chiến, nhẹ nói: "Lão Đại. . . . Mình thật sự rất thống khổ."

Tên gọi của quá khứ này khiến trái tim Chiến Chiến như bị néo, theo bản năng đưa tay ôm chặt cô gái vẫn luôn kiên cường này.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Lúc còn bé Chiến Chiến chính là nữ vương, tất cả mọi người đều gọi cô là lão đại, mà khi đó Tề Tề nhát gan an tĩnh, luôn sống dưới sự che chở của lão đại.

Bối cảnh của Tề Tề, hiển hách hơn Chiến Chiến mấy phần, vì vậy cũng bị cô lập nhiều hơn giữa những đứa trẻ, ai cũng không nghĩ tới Tiểu Bàn Nha năm đó, có thể lột xác thành bộ dáng hôm nay, còn triển lộ khí chất giống như nữ vương. Chiến Chiến bị một tiếng "Lão Đại" này gọi lên suy nghĩ, vô vô bả vai Tề Tề: "Bàn Nha, có gì uất ức, nói với lão đại đi."

Nên nói như thế nào? Tề Tề hơi mờ mịt.

Người nhà hàng năm không có ở bên cạnh, cô sớm quen một mình xử lý tất cả mọi chuyện, mà sau khi Khâu Triết rời bỏ cô, sự độc lập kiên cường khiến người khác chưa xót này, Tề Tề đã làm được cực hạn.

Chỉ là lần này, cô thật sự không chịu nổi. Khâu Triết trở lại, xa cách năm năm, tin tức hoàn toàn không có, anh rốt cuộc trở lại, nhưng đã không còn là chàng trai vô lại mà ảm áp cô quen trước kia.

Mặc dù biết biến hóa là nhất định, chàng trai nhất định sẽ có một ngày trở thành đàn ông, anh trở nên thâm trầm, trở nên khôn khéo, thậm chí trở nên lãnh khốc, Tề Tề cũng có thể tiếp nhận, dù sao anh vẫn là anh.

Nhưng nếu như thay đổi là lòng của anh, thay đổi là phản ứng lúc anh đối mặt mình, lòng của Tề Tề liền thấy đau —— Thương tâm, sợ hãi.

"Sao anh ấy có thể thay lòng?" Chiến Chiến không tin "Sau khi anh ấy trở về không phải đã tìm cậu, hai người rất nhanh đã gặp mặt lại, việc này chẳng lẽ

không phải bắt đầu lần nữa sao?"

Tề Tề nở nụ cười khổ: "Thật ra thì, là mình đi tìm anh ấy."

Sau khi Khâu Triết trở về, thật ra cũng không có tìm Tề Tề, mà là Tề Tề phát hiện được ghi chép đăng ký vào trong nước một lần gần đây nhất trong một email đã lâu không dùng của anh, mới biết anh đã trở lại, mà muốn tra được anh ở đâu, đối với Tề Tề mà nói căn bản không phải vấn đề.

"Nhưng mấy lần mình gặp hai cậu, đáng về Khâu Triết nhìn cậu. . . ." Chiến Chiến không hiểu "Ánh mắt kia không lừa được người."

Vậy sao? Mấy tháng nay, vừa bắt đầu thì Tề Tề cũng nghĩ giống Chiến Chiến, nhưng sau một lần lại một lần đã kích thì dần dần tiêu tan hầu như không còn.

"Tên khốn kiếp này! Anh ta rốt cuộc đang suy nghĩ gì!?" Chiến Chiến thấy thần sắc chán nản trên mặt Tề Tề, nhất thời càng giận không kiềm được đối với hành động của Khâu Triết "Không nói tiếng nào đã bỏ đi, lại không lên tiếng trở lại, trở lại còn như vậy! Mình đi tìm anh ta!"

Chiến Chiến nói xong liền kích động đứng lên, đáng về giống như thật muốn đi tìm Khâu Triết tính sổ, Tề Tề đưa tay kéo cô: "Cậu biết tìm anh ấy ở đâu sao?"

"Cậu biết bây giờ anh ta làm gì, lui tới với ai, cậu biết gì về anh ta?"

Chiến Chiến dừng lại, mi tâm của cô nhíu chặt: "Bàn Nha, đừng nói với mình cậu cũng không biết."

Tề Tề lắc đầu: "Chiến Chiến, anh ấy đã không phải là Khâu Triết ngày trước rồi."

Chiến Chiến nhắm mắt lại hít vào thật sâu, mới ngồi xuống lại: "Vậy bây giờ cậu biết gì về anh ấy thì kể lại cho mình biết! Lúc trước tại sao anh ấy không giải thích đi mất, cũng bởi vì chuyện tai nạn xe cộ, việc này không phải thật kỳ quái sao?"

Tề Tề trầm mặc hồi lâu, mới chậm rãi ngẩng đầu nhìn chằm chằm Chiến Chiến: "Chiến Chiến, cậu tin mình hay không?"

"Tin!"

"Vậy cậu có tin Khâu Triết hay không?"

". Chỉ cần cậu tin tưởng, mình liền tin."

"Nhưng mình không biết. . . . Có nên tin tưởng anh ấy hay không."

Tùy Nhạc trở lại dưới lầu nhà Tề Tề trước bữa ăn tối, gọi điện báo Chiến Chiến xuống: "Ba mẹ của em đang chờ em ăn cơm, có lời gì về sau tán gẫu tiếp."

Tùy Nhạc cúp điện thoại tựa vào trên ghế ngồi chờ, hơi đứng ngồi không yên: sao còn chưa xuống?

Một lúc lâu, Chiến Chiến mới ra ngoài, cô vừa lên xe Tùy Nhạc đã phát hiện sắc mặt cô không tốt: "Thế nào, vẻ mặt nghiêm túc như vậy?"

Chiến Chiến trong khoảng thời gian ngắn cũng không tiêu hóa được tin tức lấy được từ chỗ Tề Tề, nghe được câu hỏi của Tùy Nhạc, Chiến Chiến chỉ muốn anh giúp mình làm rõ suy nghĩ hỗn loạn.

"Em nói là. . . người nhà của em ghét Khâu Triết, là bởi vì anh ta có thể là chủ mưu. . . . gây ra sự cố?"

Hai chữ chủ mưu, khiến trong lòng Chiến Chiến rất không thoải mái.

Cô kiên định lắc đầu: "Em không hề tin, em hiểu con người Khâu Triết, đây là chuyện không thể nào!"

"Vậy tại sao có hiểu lầm như vậy?" Tùy Nhạc cau mày suy nghĩ sâu xa "Hơn nữa người cả nhà đều cho là như thế, năm năm cũng không có thay đổi. . . ."

Thật ra thì, đây cũng là chuyện Chiến Chiến không hiểu nhất. Chiến Cường Quốc là nhân vật nào, loại chuyện như vậy làm sao có thể không tra rõ, ban đầu khi cô gặp chuyện không may, không có bất kỳ người nào nhắc đến ân tình này với cô, Chiến Chiến vẫn cho rằng là chính cô lái xe quá nhanh gây nên, lại không nghĩ rằng, sao lại đột nhiên lời ra sự thật này. . . . nói đúng hơn là sự thật tạm thời.

"Chuyện này không đơn giản, không thể phán đoán sơ suất." Tùy Nhạc tiêu sấu giục Chiến Chiến "Bây giờ em nghĩ gì cũng vô dụng, còn phải từ từ suy tính làm sao thăm dò sự thật lúc đó."

"Sự thật khẳng định không phải như vậy, ban đầu là em đề nghị đưa xe mới có thể gặp chuyện không may, không liên quan Khâu Triết!"

Tùy Nhạc không nói, trong lòng lại nhớ lại tình huống Chiến Chiến từng nói với anh: mặc dù là cô nói đưa xe, nhưng tiết lộ tin tức khảo hạch, lại là Khâu

Triết, theo sự hiểu rõ của anh ta đối với Chiến Chiến, muốn đoán được bước kế tiếp của Chiến Chiến, cũng không phải là không có khả năng

Chỉ là trước khi làm rõ, Tùy Nhạc sẽ không nghe theo Chiến Chiến nói.

"Tốt lắm, xem chân mày của em, hẳn thành lão thái bà rồi." Tùy Nhạc không để cho cô nghĩ tiếp "Nếu tin tưởng anh ta, thì thử chứng minh trong sạch của anh ta, mà không phải một mình ở đây mặt ủ mày ê."

Chiến Chiến đồng ý ở trong lòng, Tùy Nhạc nói rất đúng, chỉ cần chứng minh sự thanh bạch của Khâu Triết, vậy ông nội sẽ không còn địch ý với anh ấy nữa, chuyện trong lòng của Bàn Nha cũng có thể để xuống một việc rồi, đúng, chính là như vậy!

Chiến Chiến hiểu ý gật đầu, nhưng sau một khắc, cô đột nhiên phản ứng kịp, bất mãn kháng nghị: "Anh nói ai là lão thái bà? !"

Tùy Nhạc thức thời vội vàng lắc đầu, đồng thời dời đi lực chú ý của cô: "Bữa tối em muốn ăn cái gì?"

"À!" Chiến Chiến như ở trong mộng mới tỉnh "Anh mau đưa em về, em đã nhận lời mẹ về nhà ăn cơm!"

"Vậy còn anh?" Tùy Nhạc khó chịu hỏi "Em định bỏ lại mình anh ăn cơm một mình?"

Chiến Chiến buồn cười: "Chẳng lẽ anh ăn cơm còn cần người đút sao? Tự mình ăn thì thế nào, hay là anh muốn đến nhà em ăn chung, cũng được."

Đến nhà của em ăn. . . Vậy kế hoạch của anh không phải đều bị nhỡ? Tùy Nhạc nói thầm ở trong lòng, một tay lấy điện thoại qua bấm số, Chiến Chiến hỏi: "Anh làm gì thế? Gọi điện thoại cho ai?"

Tùy Nhạc không để ý tới cô, chỉ háng giọng một cái, khi bên kia bắt máy, liền lễ phép hỏi thăm: "Bác gái khỏe chứ, cháu là Tùy Nhạc."

Má nó! Sao lại gọi điện thoại về nhà! Lúc này Chiến Chiến mới phản ứng được, mà cô quen thuộc cá tính Tùy Nhạc, mơ hồ đoán được mục đích Tùy Nhạc làm như vậy, quả nhiên ——

"Là như vậy, một người bạn tốt của cháu từ vùng khác trở về, muốn ăn bữa cơm với cháu và Chiến Chiến. . . Dạ, đúng, anh ta biết rồi, cho nên muốn chúc mừng. . . Dạ, được, vậy cơm nước xong cháu sẽ đưa cô ấy về. . . Dạ vâng, hẹn gặp lại bác gái."

"Ai muốn ăn cơm với em?" Về mặt Chiến Chiến không tin nhìn chằm chằm Tùy Nhạc.

"A Hạo, anh ấy nói muốn ăn cơm với chúng ta."

"À. . . ." Chiến Chiến yên tâm "Anh nói sớm đi."

Nhưng khi thấy xe rõ ràng chạy về phía nhà Tùy Nhạc, Chiến Chiến hoài nghi lần nữa: "Đi đâu ăn, không phải là nhà anh chứ?"

"Đúng vậy." Tùy Nhạc khoái trá nói tiếp, thấy bộ mặt khó hiểu của Chiến Chiến, anh nhếch nhếch đôi môi "Quên nói cho em biết, A Hạo nói là muốn cùng nhau ăn cơm, chỉ là. . . Không phải hôm nay."

"Anh. . . ." Thật là nói láo không đánh bản nháp!

Tùy Nhạc quẹo một đường xinh đẹp, thúc giục Chiến Chiến xuống xe: "Đến, nhanh lên, đói chết anh rồi."

Trên mặt Tùy Nhạc biểu hiện bình tĩnh, ánh mắt trong suốt, trái tim một mực đánh trống của Chiến Chiến thoáng bình tĩnh, thật giống như người vội vã muốn ăn cơm, còn thua thiệt mình suốt cả đường lo lắng sẽ bị anh vác vào phòng ấy ấy. . . . Chỉ là như đã nói qua, thật ra thì hai người tách ra cũng chỉ một buổi tối, ai, là mình suy nghĩ nhiều quá.

Thật là, bị anh lây, tư tưởng đều không thuần khiết!

Chiến Chiến vừa nghĩ tới Tùy Nhạc vào nhà, trong miệng tùy ý hỏi: "Ở nhà có cái gì ăn, bây giờ chúng ta mau gọi đồ ăn. . . A đau!"

Chiến Chiến vừa vào cửa, liền bị Tùy Nhạc đẩy mạnh lên tường, sau lưng dính sát mặt tường lạnh như băng, thân thể bần chắc của Tùy Nhạc nhanh chóng đè lên. Ánh mắt vừa rồi rõ ràng còn trong suốt thân nhiên của anh, giờ phút này đã lóe ánh sáng như sói, khóe môi nhếch lên nụ cười tà ác chí cực: "Chết đói, anh phải mau chóng ăn cơm. . . ."

Chiến Chiến cắn bản không kịp đưa tay xoa xoa sau lưng bị đụng đau, đã bị Tùy Nhạc ấn khoé hôn lên miệng. Chiến Chiến trải qua N lần Tùy Nhạc "biến sói", trong lòng vẫn không thể không thừa nhận, năng lực biến thân của anh thật sự là càng ngày càng mạnh, giả bộ như người, vào nhà liền hiện hình rồi.

Nhận thấy cô không chuyển tâm, chú sói không vui cắn môi trên của cô, thừa dịp cô kêu đau đưa đầu lưỡi vào cạy hàm răng của cô ra, rồi quán chặt lấy. Sau lưng Chiến Chiến lạnh như băng, trước người thì lửa nóng, trên bụng bị một vật thể lưu manh không ngừng ma sát, nhịp tim dần dần tăng nhanh, cảm giác tê dại lại xuất hiện trên thân thể.

Tùy Nhạc nghiền hôn, nâng cổ của Chiến Chiến trần trọc công kích, bàn tay cũng dò vào trong áo sơ mi của cô, siết chặt hông mịn. Sau khi gieo xuống vài quả dâu trên xương vai xanh của cô, Tùy Nhạc rút cuộc thoáng ngẩng đầu lên, nhìn dáng vẻ thờ hờn hờn, gương mặt hồng hào của Chiến Chiến, về

mặt hết sức đặc ý.

Chỉ hơi bất mãn kéo áo sơ mi của cô: "Sao thay quần áo rồi, áo đầm đâu?"

"Đó. . . . đã bị nhần, làm sao mặc." Chiến Chiến mím môi, trong lòng thầm oán: có cần dùng sức vậy không, mỗi lần đều giống như muốn cắn ra lớp da của cô!

"Thật đáng tiếc. . . ." Hôm nay Tùy Nhạc nhìn thấy cô mặc đầm, trong đầu đã mơ tưởng viễn vông, hiện tại Chiến Chiến bị anh đặt trên tường, vẻ mặt thần thái cũng phù hợp, đáng tiếc quần áo không giống tưởng tượng.

Mặc dù có chút tiếc nuối, nhưng Tùy Nhạc giỏi về thay đổi tình thế cũng không vì việc ảnh hưởng đến "Lòngmuông dạ thú" của anh, dù sao vô luận mặc quần áo gì, đến cuối cùng, hấp dẫn anh nhất, vẫn là dáng vẻ lơ lửng của Chiến Chiến.

Coi như không biết anh đang nghĩ cái gì, nhìn ánh mắt tỏa ánh sáng ra bốn phía này, da đầu Chiến Chiến liền tê dại, người này khẳng định đang nghĩ đến 'chuyện tốt'! Làm ơn, chỉ là một buổi tối mà thôi, có cần biểu hiện giống như đã đói bụng nhiều năm hay không. . . Nói đến đói, Chiến Chiến nhớ tới vội vàng đẩy anh ra: "Không phải anh đói sao, em cũng đói bụng, không phải nói chúng ta trở lại ăn cơm sao!"

"Không phải chúng ta đang ăn sao. . . ."

Một tay Tùy Nhạc kéo áo cô lên, kéo tới bộ ngực, Chiến Chiến lại kẹp chặt cánh tay nhắc chân đạp anh: "Đây là phòng khách!"

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Cuộc chiến thứ 51

Sự kháng nghị của Chiến Chiến không có nhận được nửa phần hiệu quả, Tùy Nhạc làm sao còn để ý đây là phòng khách hay phòng ngủ, ở phút chốc cửa lớn đóng lại anh đã biến thành sói, tiện tay thả thỏ trắng nhỏ trong miệng ra liền bắt đầu ăn cơm.

Ngực trắng nõn lộ ra, bàn tay Tùy Nhạc đưa ra sau lưng cởi khóa áo ngực, động tác thô lỗ ném nó qua một bên, Chiến Chiến liều mạng nắm lưng quần của mình không để cho anh được như ý: "Anh điên rồi. . . Tránh ra tránh ra!"

Tùy Nhạc bị cô chống cự hết cách, không thể làm gì khác hơn là tạm hoãn động tác lột quần áo cô, dùng chân dài vững vàng ngăn chặn sự không an phận của cô, rồi cắn lỗ tai cô, thổi hơi treu chọc chỗ mẫn cảm của cô: "Sao lại có phản ứng lớn vậy. . . Đã làm nhiều lần rồi. . . Còn xấu hổ như vậy?"

Lời nói không che giấu chút nào của anh khiến Chiến Chiến mắc cỡ, da đầu tê dại, nhắm mắt lại không ngừng lẩn tránh hơi thở của anh. Tùy Nhạc nheo mắt lại, càng thêm xác định một phát hiện mà mình quan sát được nhưng tới nay vẫn chưa bị phát hiện.

Chiến Chiến là một con cạp giấy điển hình.

Mỗi lần hai người hoạt động thân mật, bắt đầu đều tựa hồ bất đắc dĩ, nhưng cũng vì Chiến Chiến xấu hổ, nên cô luôn la lối, kháng cự, đe dọa để làm cho Tùy Nhạc sợ, nhưng mỗi lần bị treu chọc một chút, liền không biết làm sao. Mà càng thú vị chính là, chỉ cần là chỗ ngoài cái giường, cô sẽ càng thêm không được tự nhiên.

Mà sự thẹn thùng của cô. . . Hoàn toàn khiến Tùy Nhạc cực kỳ. . . Khụ khụ, dễ chịu. . .

"Này. . . Tường thật cứng, anh đừng dùng sức đè em!" Nghe được kháng nghị lầm bầm của Chiến Chiến, Tùy Nhạc rút cuộc không đành lòng, miễn cưỡng nhịn xuống ý niệm tà ác trong cơ thể mình, ôm cô đi vào bên trong, chỉ tiếc Chiến Chiến vẫn không thể trở lại phòng ngủ như ý muốn, ngược lại bị đặt trên ghế sa lon xộp.

". . . Không được!" Lúc sau lưng chạm vào ghế sa lon, Chiến Chiến cũng biết không tốt, trên ghế sa lon mềm mại thì cô không dùng lực được, liền bị Tùy Nhạc chờ một bên, giữ chặt cùi bắp quần nhanh chóng.

Vị trí của Chiến Chiến vừa vặn là ghế quý phi rộng rãi, vì phơi nắng, nên đặc biệt bảo Tùy Nhạc dời cái ghế đến bên cạnh cửa sổ sát đất, giờ phút này ngoài cửa sổ đen nhánh, bên trong phòng thì sáng trưng, bóng dáng của Chiến Chiến loáng thoáng hiện lên trên cửa sổ sát đất, ánh mắt Tùy Nhạc nghiêng nhìn ra xa, lại nhìn cảnh đẹp trong ngực, 'ngao' nhào tới.

Áo sơ mi rộng rãi bị vén lên, Tùy Nhạc lập tức cắn xuống, chôn chóp mũi ở trong thịt mềm mại thơm ngào ngạt, thân mật liếm, Chiến Chiến bị cử động của anh bức ra một tiếng rên rỉ, cả người vì đầu lưỡi của anh treu chọc mà thở dốc run rẩy. Tùy Nhạc vừa tùy ý ở ngực cô, vừa di chuyển một tay từ eo đi xuống, kéo quần lót, không để lại dấu vết cùi xuống.

Chiến Chiến bởi vì xấu hổ và kinh hoàng, càng lúc càng mờ mịt dưới sự treu đùa của Tùy Nhạc, đột nhiên cảm thấy phía dưới khác thường, chợt có một vận thể linh hoạt dài nhỏ chui vào, theo khe bí mật của cô đi vào.

Trong miệng Tùy Nhạc còn ngậm phần đồ hồng của cô, ánh mắt lại bắt đầu quan sát xuống dưới.

Ánh đèn đột nhiên khiến Chiến Chiến cảm thấy chói mắt, cô và Tùy Nhạc đều là quần áo không chỉnh tề, Chiến Chiến vội vàng nhắm mắt lại, đưa ra đôi tay mảnh liệt đẩy bà vai Tùy Nhạc: "Không được không được. . . Chưa. . . Chưa có tắm mà. . ."

Tùy Nhạc vui mặt ở ngực mềm mại của cô, mạnh mẽ hít khí: "Anh thích mùi vị của em."

Đồng thời, ngón tay vốn an phận đâm lên.

"Ặc. . . ." Chiến Chiến bối vì động tác đột nhiên của anh mà hít mạnh, thân thể cứng còng, rồi sau đó lại có một luồng sóng hóa thành dòng nước vì động tác của anh, chỉ có thể mềm nhũn mặc cho anh mang đến cảm giác kích thích.

"Bảo bối. . . Mở mắt đi, sao không nhìn anh?" Tùy Nhạc không ngừng động tác, thân thể thoáng đi lên thăm dò một chút, cắn cắn Chiến Chiến.

". . . Mới không. . . Không thích nhìn anh. . . Thuốc cao bôi trên da chó. . . ." Chiến Chiến bối vì cảm giác mạnh mẽ, nên nói đứt quãng, nhưng lại hoàn toàn không ảnh hưởng sự thấu hiểu của Tùy Nhạc, anh nhường mảy rậm lên —— Đây là đang ghét bỏ anh?

"Ban ngày nói anh là trẻ sinh đôi kết hợp. . . Hiện tại còn nói anh là thuốc cao bôi trên da chó. . . ." Tùy Nhạc đột nhiên rút ngón tay ra, thuận thế đẩy hai chân cô ra, bạn học Tiểu Nhạc Nhạc đã như quần đến thành "Phải cho em biết cái gì là liên thể (hai vật liền nhau) thật sự. . ."

"A!"

Tùy Nhạc thẳng lưng đưa mình vào chỗ mình muốn, xúc cảm mềm mại và sự hấp thụ khí khao này làm cho anh muốn ngừng mà không được, chẳng còn quan tâm đến đùa giỡn bằng miệng lưỡi, bắt đầu vát và vùi đầu cần cù làm việc tay chân.

Chiến Chiến khoác áo choàng tắm lau tóc ướt nhẹp của mình, Tùy Nhạc từ phòng bếp nghiêng đầu ra thì chỉ thấy cô đang lau mái tóc ngắn của mình, cất giọng đề nghị: "Dùng máy sấy nhanh hơn."

Chiến Chiến không để ý anh, người này, biết rất rõ ràng cô vừa nghe thanh âm máy sấy thì tay chân liền mềm ra, còn bảo cô dùng! ? Không chừng đang có chủ ý gì !

Lúc mới vừa tắm, anh đã rục rịch ngóc đầu dậy, Chiến Chiến ương ngạnh chống cự mới tránh được hai lần tiến công của anh, nhưng vì tóc bị giọt ướt nên chỉ có thể thuận tiện tắm. Chiến Chiến hơi ảo não: như vậy khi về nhà nhất định sẽ bị phát hiện đã tắm, ba mẹ sẽ nghĩ sao!

Càng nghĩ càng tức giận, Chiến Chiến bỏ qua khăn lông, vuốt vuốt tóc mới khô một nửa, quyết định lên lầu tìm quần áo thay trước.

Chân còn chưa có bước lên bậc thang, đã bị một đôi bàn tay sau lưng vòng chắc, hơi thở nhẹ nhàng khoan khoái của Tùy Nhạc lượn ở chóp mũi: "Đi đâu, hả?"

"Tìm quần áo thay, em muốn đi về."

"Sao giọng điệu kém như vậy?" Tùy Nhạc uất ức kháng nghị, xoay Chiến Chiến lại đối diện mình "Ông xã mới vừa phục vụ em xong, hiện tại lại làm com cho em, mà bị đối đãi thế sao?"

Phục vụ? Là giường oai mới đúng! Chiến Chiến vươn tay mạnh mẽ đâm đâm ngực của anh: "Đừng quên là anh nói với mẹ em là đi ăn com, chẳng lẽ ăn com phải đến tận nửa đêm sao?"

Tùy Nhạc thoáng nhìn đồng hồ treo trên tường, mới bảy giờ rưỡi thôi mà, biết Chiến Chiến đang giận dỗi, Tùy Nhạc ôn tồn dụ dỗ: "Anh làm món em thích ăn, đói bụng không, ăn một chút rồi nói tiếp?"

Bụng Chiến Chiến đã sớm réo ùng ục rồi, mùi thơm của thức ăn lại đang hấp dẫn, cô nhăn mặt kéo Tùy Nhạc vào phòng bếp, bồn rửa rất sạch sẽ, chỉ bày lò vi ba ở trên cái bục dùng để đặt món ăn, Chiến Chiến nghi ngờ, hồ nghi nhìn Tùy Nhạc: "Sao không dùng bực chính, lại chạy đến đây?"

"Cái gì? À. . . Chỉ là muốn cho em thưởng thức tư thái nấu com của anh."

Chiến Chiến thấy anh cà lăm, càng thêm hoài nghi: "Anh. . . Không phải đang bày trò gì chứ?"

Tùy Nhạc cầm cái xẻng lên làm món ăn, thỉnh thoảng quay đầu lại lộ ra một nụ cười cô đơn: "Anh chỉ muốn thấy em nhiều hơn, hai ngày nữa anh phải ra nước ngoài, đi một tuần lễ lận."

Đôi đũa trong tay Chiến Chiến dừng lại: "Đi công tác? Sao trước đó không có nghe anh nói?"

"Vừa mới quyết định, có vài chuyện anh phải tự mình đi xử lý." Tùy Nhạc xào rau cải, nghiêm nhiên ra vẻ đàn ông tốt, "Đừng nhớ anh nhé."

"Thôi đi, đồ mặt dày!" Chiến Chiến chế nhạo anh, nhưng trong lòng thật có chút mất mát —— Đi công tác một tuần lễ, suốt cả bảy ngày không gặp

được.

Tùy Nhạc bung món ăn vừa mới làm xong đến trước mặt Chiến Chiến, đứng đối diện cô nói “Chuyện bên kia thật phiền toái, đoán chừng cũng không còn thời gian nói điện thoại. . . . Thuận lợi thì một tuần lễ, nhưng rất có thể sẽ phải dài hơn.”

Chiến Chiến nghe, động tác trong tay bắt tri bắt giác chậm lại, nhếch miệng nhưng cuối cùng vẫn còn không nói gì. Tùy Nhạc tiến tới phía sau cô cúi người xuống: "Thế nào, tâm tình không tốt?"

Thấy cô không nói lời nào, Tùy Nhạc đưa tay xoay người đang ngồi trên ghế lại đè ở trong lòng ngực mình, bởi vì độ cao, Chiến Chiến ngồi thấp, mặt áp vào bụng anh. Thật lâu, Chiến Chiến mới buồn bực nói: "Nếu một tuần lễ không về được, thì cho thấy anh chỉ là tay mơ"

Tùy Nhạc cười nhẹ, vuốt vuốt tóc hơi ướt của cô, trong đầu không tự chủ lại hiện lên bộ dạng ở trong phòng tắm của cô. . . . Cũng thuận tiện nhớ lại. . . . khụ khụ mục đích mình lừa gạt cô đến phòng bếp.

"Khi anh không ở cạnh em, đừng kén ăn quá, không ăn được bánh ngọt thì chờ anh trở về rồi ăn tiếp." Ánh mắt Tùy Nhạc đã thay đổi, nhưng lời nói vẫn còn nghiêm chỉnh và ôn tình “Anh sẽ tận lực gửi tin nhắn cho em, buổi tối đừng tắt máy, có thể anh bận đến rạng sáng mới có thời gian gọi điện thoại cho em. . . ."

". . . . Uh."

"Bảo bối" Tùy Nhạc thâm tình khẩn thiết “Sẽ nhớ anh chứ?"

"." Mặc dù trăm mặt, nhưng cũng nói rõ ý của cô.

Tùy Nhạc chỉ cảm thấy Chiến Chiến tựa hồ càng vui mặt sâu hơn, từng trận hô hấp nóng phun trên bụng của mình, một thứ vốn cũng không có ý tốt lại bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy, Chiến Chiến chỉ cảm thấy bộ phận từ xương quai xanh của mình trở xuống bị cái gì chạm phải, muốn lui ra một chút, nhưng bàn tay đặt sau đầu cô của Tùy Nhạc căn bản không để cho cô dời đi nửa phần, thậm chí còn ôm cô gần hơn.

Chiến Chiến nghi ngờ hết một giây, rồi lập tức phản ứng kịp đó là cái gì —— Cái đồ lưu manh này !

"Bảo bối. . . Em nói xem anh ra nước ngoài lâu vậy, có phải nên tích góp chút lương thực, để vượt qua đêm dài đằng đẳng hay không?"

Chiến Chiến bị anh đè, và bị một thứ đụng vào mà đỏ mặt: ". . . . Cái gì tích góp từng chút. . . ."

"Kỷ niệm luôn tốt đẹp. . . ." Tùy Nhạc ôm chặt hông của cô, thuận thế đặt cô ở trên cái bực bên cạnh mà anh sớm dọn dẹp để cho đủ chỗ, sờ vào áo choàng tắm của cô, nhỏ giọng năn nỉ “Bảo bối. . . cho anh đi. . . ."

Kể từ lần đầu tiên xảy ra hoạt động cấp hạn chế ở phòng bếp, Tùy Nhạc vẫn chưa chết tà tâm, nhưng có một thời gian dài Chiến Chiến không muốn làm trong phòng bếp với anh, Tùy Nhạc đành phải thôi, giờ phút này, Tùy Nhạc mới vừa áp dụng chính sách ôn tình thêm đáng thương, nhìn biểu tình trên mặt Chiến Chiến dần ra, càng giống như chó vẫy đuôi mừng chủ, dùng gương mặt cợt Chiến Chiến, không ngừng làm nũng.

Thấy cô hơi đỏ mặt quay đầu đi, Tùy Nhạc dịu dàng hôn cô một cái, thật ra thì trong lòng đã sớm vui mừng đến mức ngửa mặt lên trời cười to!

Cái bàn hơi lạnh, Tùy Nhạc từ từ cởi dây áo choàng tắm của Chiến Chiến ra, Chiến Chiến cuối cùng vẫn không ngừng ngượng ngùng, đưa tay muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào: "Em. . . Em phải về nhà sớm. . . ."

"Yên tâm, chưa đến tám giờ, cho anh một giờ. . . Anh sẽ tận lực tốc chiến tốc thắng. . . ."

Một giờ, còn nói tốc chiến tốc thắng sao! ?

Chỉ là, khi môi Tùy Nhạc một đường từ ngực trượt xuống bụng, cuối cùng đi tới chỗ thơm ngát hương sữa tắm và mùi đặc biệt của cô, cúi người hôn xuống thì Chiến Chiến không còn có tinh lực để ý tới vấn đề thời gian rồi. . . .

Tùy Nhạc đã đi năm ngày rồi, Chiến Chiến lười biếng nằm trên bàn trong phòng làm việc ở Chiến Xa, chơi trò chơi 'cá sấu con thích tắm' nhàm chán trong điện thoại di động. Bình thường tài nghệ của cô cũng không tệ lắm, trò chơi này đã sớm qua cửa rồi, nhưng hôm nay lấy ra chơi, cư nhiên thảm bại ở ải đầu tiên.

Chiến Chiến phiền não bỏ cái di động tình nhân giống với Tùy Nhạc qua bên cạnh, vì phiền não của mình mà. . . . Càng thêm phiền não.

Trước khi Tùy Nhạc đi, cha mẹ hai bên đã gặp mặt, cũng định ra ngày tốt để đi đăng ký vào tháng sau. Chiến Chiến nhìn chằm chằm điện thoại không có động tĩnh gì: mới vừa định ngày xong liền không có lấy một cuộc điện thoại! Cất vào trong túi rồi nên không lo lắng?

"Không ra làm việc mà nằm sắp trong này làm gì?" Tả Cường lau mồ hôi hột trên trán vào nhà uống nước thì nhìn thấy Chiến Chiến ử oải không phản chấn, ông nói "Nhớ Tùy Nhạc à?"

"Mới không phải!" Chiến Chiến chối bỏ nhanh chóng, rồi lại bị ánh mắt thông minh của Tả Cường trừng không ngóc đầu lên được, cô gãi gãi tóc ngắn

“Chú Tà, chú nói xem anh ấy cả một cuộc điện thoại cũng không có, có phải quá đáng không!”

"Cháu cho rằng cậu ta đi chơi sao?" Tà Cường trách mắng “Đừng mắt húng ở đây, mau chạy ra ngoài giúp chú!”

"Cháu mệt quá. . . " Kể từ khi Tùy Nhạc đi, Chiến Chiến cảm thấy cả người không có tí sức lực nào, làm gì cũng cảm thấy phiền, máy móc linh kiện bình thường thích nhất, đều không vào được mắt của cô, cả đụng cũng không muốn đụng.

"Cháu cứ lười đi, mấy ngày không làm việc, mọc ra một đồng thịt!" Mặc dù ngoài miệng nói vậy, nhưng đáy mắt Tà Cường lại mang theo nụ cười, cũng không thật muốn cô ra ngoài giúp một tay, uống một ngụm nước lại đi ra ngoài.

Chiến Chiến mím mím môi, sờ sờ lớp thịt ngang hông mình, còn không phải do mấy ngày rồi Tùy Nhạc cho cô ăn, không có thêm mỡ cũng khó. . .

Vô luận nghĩ cái gì, cũng sẽ nghĩ đến Tùy Nhạc, Chiến Chiến sờ qua điện thoại di động, không nhận được gửi một tin nhắn cho anh: "Đang làm gì?"

Qua nửa giờ, anh cũng chưa trả lời, Chiến Chiến cảm thấy vừa tức lại buồn bực, tức giận đâm đâm tên của Tùy Nhạc trên màn hình, không cẩn thận, lại nhấn gọi. Cô nhất thời luống cuống tay chân, sợ anh đang bận mà mình lại quấy rầy, vội vàng bấm tắt, nhưng bên kia lại truyền đến thông báo đối phương đã tắt máy trước.

Tùy Nhạc chưa bao giờ tắt điện thoại di động, sao ban ngày mà cũng không mở máy? Chiến Chiến nghĩ đến tin nhắn chưa được trả lời của mình, suy đoán có lẽ điện thoại của anh vừa hết pin lại đang ở ngoài, khí nóng trong ngực nhất thời tản ra.

Tâm tình không hiểu sao lại tốt lên, chính Chiến Chiến cũng cảm thấy buồn cười, người đang yêu thật hay thay đổi và cô quái. Ánh mặt trời bên ngoài đang rất tốt, Chiến Chiến cảm thấy mình rồi rãnh quá lâu, đến lúc thích ứng công việc của "Chiến Xa" trở lại rồi. Chiến Chiến đứng dậy cầm bao tay đặt bên cạnh lên, mới vừa mang theo một con đeo một cái, điện thoại di động đột nhiên vang lên, ý nghĩ đầu tiên của cô chính là điện thoại của Tùy Nhạc, lập tức cầm lên, nhưng lại là dãy số không biết.

Chiến Chiến nhận, còn chưa nói chuyện, đầu kia đã truyền đến một tiếng cười nhạt: "Hai người muốn kết hôn!?"

Chiến Chiến sững sốt, cảm thấy thanh âm kia hơi quen thuộc, chỉ là giọng điệu này thật sự làm cho người ta rất không thoải mái: "Cô là ai?"

"Tôi? Hừ, ngay cả tôi cũng không nghe ra, thật là ngu chết." Chiến Chiến rút cuộc nghe ra là thanh âm Nhạc Kỳ Nhiên, nhưng giọng như vậy, lại thật sự chưa từng nghe, ngay cả lần thị uy với cô, cũng đều mang theo ưu nhã lạnh lùng, vậy mà hôm nay, lại có chút điên cuồng.

"Cô rất có thủ đoạn nha, khiến anh ấy đáp ứng kết hôn với cô? Mấy lời tôi nói với cô lúc trước lại xem là gió thoảng bên tai!?" Nhạc Kỳ Nhiên càng nói càng kích động “Chưa có ai dám khinh thường lời của Nhạc Kỳ Nhiên tôi, chưa có ai dám khinh thường như vậy! Lá gan cô thật không nhỏ, còn khuyến khích anh ấy đòi phò nhà tôi? Cô cho rằng tôi thật không dám động vào cô sao? !"

Chiến Chiến cũng không hoàn toàn hiểu ý của cô ta, nhưng mà đã rất rõ ràng thái độ của đối phương. Chiến Chiến lạnh giọng nói: "Tôi không có khinh thường cô, chuyện này không liên quan đến tôi."

"Hừ, ha ha, rất phách lối!" Thanh âm ác độc của Nhạc Kỳ Nhiên xuyên qua điện thoại “Cô sẽ phải hối hận. . . . Lập tức."

"Bùm!" và một tiếng vang thật lớn ngoài cửa đồng thời vang lên, Chiến Chiến bị âm thanh khổng lồ kia hù, điện thoại di động từ trong tay rơi xuống, thanh âm Nhạc Kỳ Nhiên tựa hồ còn bên tai, nhưng Chiến Chiến đã sớm vô tâm để ý tới, cô xông ra thật nhanh.

Giữa sân Chiến Xa, tất cả người làm đều hốt hoảng chạy về một hướng, Chiến Chiến nhìn cảnh tượng cách đó không xa, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo

Kho hàng "Chiến Xa", giờ phút này ánh lửa ngất trời.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 52: Cuộc chiến thứ 52

Máy bay của Tùy Nhạc hạ xuống đúng giờ, anh xách hành lý đơn giản bước nhanh ra ngoài, hoàn thành tất cả công việc ở trong vòng năm ngày, còn mặt đối mặt đàm phán với mấy người dẫn đầu của công ty đối phương, cực kỳ bận rộn khiến cho anh mệt mỏi không dứt, nhưng vẫn mua vé chuyến bay gần nhất trở về.

Anh nhớ Chiến Chiến muốn nổi điên.

Trong lúc bất chợt không gặp được người mỗi ngày làm bạn sớm chiều, còn phải chu toàn trong thương trường tràn đầy dò xét và mưu kế, thì càng thêm nhớ nhưng sự quyến luyến đơn thuần mà ngọt ngào này, nghĩ tới đây, bước chân của Tùy Nhạc không khỏi tăng nhanh. Người luôn sánh vai đi cạnh anh quan sát tần số bước chân của anh, cười trầm thấp: "Gấp gấp như vậy?"

Tùy Nhạc liếc mắt nhìn Khâu Triết, nhíu mày: "Không phải anh cũng gấp gấp thế sao?"

Tùy Nhạc gặp phải Khâu Triết ở trong tiệc rượu của một công ty cực kỳ xa hoa tại thành phố anh đến, Khâu Triết lại lấy thân phận người lãnh đạo Tân Duệ xuất hiện ở đó, thật khiến Tùy Nhạc kinh hãi. Nhưng trường hợp thế này, hai người đại biểu của công ty đứng đầu hai thành phố, không thể dễ dàng lộ ra dấu hiệu quen biết, chỉ hân huyên giống như vừa gặp gỡ, đều được những người đi trước thăm than thở sóng sau hung mãnh.

Mượn suy tính của người khác đối với họ, bọn họ dĩ nhiên là có thêm cơ hội trao đổi, Tùy Nhạc nhỏ giọng bỏ lại một câu ở bên tai Khâu Triết: "Xem ra anh giấu rất kỹ."

Chiến Chiến từng nói, Khâu Triết xuất thân ở một gia đình quân nhân bình thường, từ nhỏ cùng lớn lên với Tề Tề và Chiến Chiến, hơn nữa nếu như nhớ không lầm, năm đó mẹ Tề Tề chính là bởi vì Khâu Triết xuất thân quá bình thường, nên mới hi vọng con gái phát triển với chuyên gia vũ khí từ nước ngoài trở về, mà không phải ở chung với anh lính nghèo này.

Bất chợt ra khỏi nước, năm năm hoàn toàn không có tin tức, sau khi trở về lại thần bí khó lường, tính tình đột biến. . . . nh mắt Tùy Nhạc chuyển qua vẻ mặt nước chẳng gợn sóng của Khâu Triết, khẽ nhưng mày.

"Một lát làm sao về, phụ tá của anh tới đón anh sao?" Khâu Triết và Tùy Nhạc lập tức đi tới cửa, Khâu Triết đột nhiên mở miệng hỏi.

"Tôi muốn về sớm, sẽ thuê xe trở về." Tùy Nhạc đối với người rất có thể đã từng tổn thương Chiến Chiến, sẽ không bởi vì thái độ của Chiến Chiến mà buông lỏng cảnh giác đối với hắn.

Khi nói chuyện, mấy người đàn ông áo đen cao lớn đã từ trong một chiếc xe sang trọng ra ngoài, cung kính nhận lấy hành lý trong tay Khâu Triết, rồi nghiêm nhiên ra dáng hộ vệ đứng ở sau lưng Khâu Triết, giọng của Khâu Triết nhàn nhạt, nhưng vẻ mặt cũng rất chân thành nói với Tùy Nhạc: "Tôi đưa anh đi, sẽ nhanh hơn, có thể sớm trở về gặp Chiến Chiến."

Trong nháy mắt Tùy Nhạc cảm thấy, thanh âm lạnh nhạt của Khâu Triết là cho người phía sau nghe, nhưng thái độ thì là mình, anh hơi suy tư, đi theo Khâu Triết ngồi vào trong xe.

Lên xe mới nhớ tới điện thoại di động còn chưa mở, Tùy Nhạc vừa mở điện thoại liền phát hiện một tin nhắn và một cuộc gọi nhỡ của Chiến Chiến, anh nhẹ nhàng nhếch môi, lập tức gọi trở về —— Nha đầu này, nhìn thấy mình trở lại trước thời gian có thể vui vẻ hay không?

Nhưng lại không có ai nghe.

Tùy Nhạc lại gọi đến Chiến Xa, điện thoại nhà, cũng đều không có ai, anh đột nhiên cảm thấy hơi bất an, anh lập tức gọi điện thoại cho Tả Cường, nhưng vẫn không ai nghe.

"Thế nào?" Thấy vẻ mặt Tùy Nhạc không đúng, Khâu Triết thò người ra hỏi "Chiến Chiến không nghe điện thoại?"

"Phiền toái trực tiếp đưa tôi đến Chiến Xa." Tùy Nhạc nghe những tiếng tút tút, nhíu chặt mi tâm "Điện thoại nhà và điện thoại di động đều không ai nghe, rất kỳ lạ."

Khâu Triết gạt đầu, không cần anh nói, một người đàn ông áo đen đã nói với tài xế ở đằng trước lái đến Chiến Xa bằng tốc độ nhanh nhất. Cảnh vật ven đường trôi qua, Tùy Nhạc tiếp tục gọi điện thoại, lại càng ngày càng bất an. Khi chiếc xe sang trọng dừng tốc độ cao lái vào đầu hẻm trước mục đích thì tất cả mọi người thấy được ánh lửa và khói dày đặc phía trước cách đó không xa.

"Đó là kho hàng của Chiến Xa!" Tùy Nhạc xác định vị trí bốc cháy, xe còn chưa dừng hẳn, anh đã mở cửa xe nhảy xuống, chạy vào ngõ hẻm cách đó không xa.

Đập vào mắt là cảnh tượng hỗn loạn, ánh mắt Tùy Nhạc như đượ, khóa chặt Chiến Chiến.

Cô đang bị Tả Cường giữ chặt, không cho cô xông vào đám cháy, Tùy Nhạc bởi vì thấy cô hoàn hảo mà an tâm, lập tức nhấc chân vọt tới bên người cô, giúp đỡ Tả Cường giữ chặt cô.

"Chiến Chiến!" Tùy Nhạc la lớn "Em đừng xúc động!"

Nhưng sao cô có thể không kích động?

Khi thấy kho hàng điên cuồng bốc cháy trước mắt, cô chỉ cảm thấy chân nặng nề giống như đổ chì, Chiến Chiến cơ hồ hơi mê mang nhìn bọn người làm vội vàng gọi điện thoại cứu hỏa, lại đi tới cửa hàng gần đó tìm nước dập lửa, cô chỉ cảm thấy trong đầu từng tiếng ông ông.

Tất cả xảy ra quá đột ngột, thời gian cho cô phản ứng cũng không có, đợi đến khi cô chân chính phục hồi tinh thần lại, không kêu không gọi, nhưng chỉ gất gao nhìn chằm chằm ngọn lửa ngồng cuồng, muốn xông vào bên trong. Bị chặn lại, bị vịn chặt, cô vẫn không buông tha việc xông vào bên trong, cô

biết làm như vậy rất không lý trí, thậm chí không có chút tác dụng nào, nhưng, lại không khổng chế được thân thể của mình.

Giống như, muốn đi vào cứu ra mơ ước của mình sắp bị hủy trong ngọn lửa.

Cô không biết là ai đang ngăn cô, cô cảm thấy có rất nhiều người đang cản cô, nhưng đột nhiên một thanh âm quen thuộc vang lên—— Là thanh âm của Tùy Nhạc.

Động tác của Chiến Chiến từ từ yếu xuống, cô chuyển động cái cổ cứng ngắc, thấy được vẻ mặt lo lắng của Tùy Nhạc. Không phải anh nên ở nước ngoài sao, không phải anh đang đi công tác sao?

"Anh đã trở về Chiến Chiến, đừng sợ, đừng khóc!" Tùy Nhạc vững vàng đặt khuôn mặt nhỏ nhắn bị khói hun của cô trong ngực "Không có sao, xe cứu hỏa lập tức tới ngay, nơi này nguy hiểm, chúng ta đứng xa một chút."

"Tùy Nhạc. . . ." Chiến Chiến ngẩng đầu lên nhìn anh, lại nhìn kho hàng đang cháy, đột nhiên thút thít khóc "Tại sao có thể như vậy. . . Ô. . . ."

Tùy Nhạc cũng không biết tại sao đột nhiên xảy ra chuyện như vậy, anh chỉ có thể ôm chặt người trong ngực hơn nữa, trong lòng đau đớn. Chiến Chiến lung tung cọ xát nước mắt trên người của anh: "Sao xe cứu hỏa còn chưa tới! Không được em không thể trở mặt nhìn hàng cháy!

"Anh buông tay, buông tay! Em muốn đi cứu lửa!" Chiến Chiến lắc lắc thân thể muốn chui khỏi sự giam cầm của Tùy Nhạc "Em muốn cứu hàng của em. . . Ô. . . ."

"Mình đi!"

Chiến Chiến chỉ cảm thấy một bóng đen thoáng qua, cô vẫn không có phát hiện Khâu Triết ở đây, mà giờ khắc này, anh chợt vọt tới đồng lửa, ra sức khiêng những thùng hàng rải rác ở cửa kho hàng ra ngoài.

"Khâu Triết nguy hiểm!" Chiến Chiến thấy anh liều mạng chui vào kho hàng tùy thời có thể sụp đổ, chợt hồi hồn, liều mạng hô với bóng lưng không để ý của Khâu Triết, nhưng người nọ giống như hoàn toàn không nghe thấy.

Chiến Chiến biết rõ, hiện tại vào lấy đồ, căn bản là hành động không sáng suốt nhất, nhưng nhất thời không khổng chế được tâm tình, liền phát tiết la lối om sòm về phía Tùy Nhạc, người mà cô có thể nói lên nỗi đau trong lòng nhất ——Nhưng cô tuyệt đối không muốn nhìn thấy bạn bè vì vậy mà bị thương!

Tùy Nhạc vội vàng buông Chiến Chiến ra, cùng Tả Cường kéo Khâu Triết đường như nổi điên về nơi an toàn. Hơi sức Khâu Triết cũng lớn, nếu không phải hai người, sợ rằng không giữ anh nổi, Tả Cường hung hăng đánh một quyền vào ngực Khâu Triết: "Cậu nổi điên làm gì! Thêm phiền thôi!"

Khâu Triết bị hai người đè lại cánh tay, đột nhiên an phận lại, từ từ cúi đầu, giống như người vừa kích động không phải là anh. Nhưng Tùy Nhạc lại rõ ràng nhìn thấy biểu tình khiến người ta động dung trên mặt anh lúc cứu hỏa vừa rồi —— Đó là sự bi thương cố chấp điên cuồng.

Chiến Chiến nhìn hỏa hoạn ngất trời, nghe thanh âm huyền ảo ở hiện trường, còn có thanh âm xe cứu hỏa truyền tới từ xa, chỉ cảm thấy trước mắt có sương mù dâng lên, nhanh chóng che lại suy nghĩ của cô, mềm nhũn ngã xuống.

"Chiến Chiến!

"Nha đầu!"

Khi thấy Chiến Chiến nằm ở trên giường bệnh trắng noãn lần nữa, mặc dù không có bị thương, nhưng gương mặt lại bị nước mắt và tro lửa làm cho bẩn thỉu, Tùy Nhạc cau mày.

Nhưng vẻ mặt của anh lại rất quái dị, gương mặt tuấn tú rõ ràng nghiêm túc âm trầm, lại còn mang theo vẻ cười khúc khích.

Chiến Chiến đã tỉnh rồi, cô không hiểu rõ tình trạng nhìn Tùy Nhạc đứng ở trước giường: "Đây là đâu?"

Rồi sau đó, suy nghĩ mới ào ào tuôn về tới —— lửa!

Chiến Chiến chợt vén chăn ngồi dậy, Tùy Nhạc vội vàng ngăn chặn cô không để cho cô lộn xộn: "Vừa rồi em vì bị kích thích mà té xỉu, ngoan ngoãn nằm!"

"Em làm sao có thể nằm nữa!" Chiến Chiến đẩy tay của anh, bởi vì suy nghĩ mà tâm tình cũng khẩn trương.

Tùy Nhạc dùng sức ấn cô về trên giường, lặng lẽ nói một câu ở bên tai cô, nhất thời khiến cho Chiến Chiến dừng lại. Nhìn bộ dạng sững sờ của cô, nụ cười ở khóe miệng Tùy Nhạc càng thêm sâu đậm: "Yên tâm, lửa đã diệt, cũng may xe cứu hỏa tới kịp thời, không có liên lụy đến các cửa hàng chung quanh."

"Kho hàng bị tổn thất là đương nhiên, nhưng may mắn số hàng đắt tiền vừa được chuyển ra, hàng hóa trong kho hàng không tính là quá nhiều, không có nghiêm trọng giống như em nghĩ." Tùy Nhạc cầm lấy khăn lông ướt bên cạnh, nhẹ nhàng lau đi vết bẩn trên mặt Chiến Chiến "Anh đi ra ngoài chuyển này

kiếm được ít tiền, đủ bỏ tức tổn thất."

"Cho nên, ngoan ngoãn nằm là được rồi, những chuyện khác cứ giao cho anh." Tùy Nhạc lau sạch mặt của cô, cúi người hôn một cái ở trên gò má cô "Đã hiểu ra chưa?"

"Chờ chút, chờ một chút. . . Anh mới vừa nói. . ." Chiến Chiến không thể tưởng tượng nổi mở to hai mắt "Anh, anh gạt em!"

"Lừa em làm gì?" Tùy Nhạc siết chặt mặt của cô "Làm mẹ cũng không biết, em thật rất chậm lụt."

"Chuyện ngày hôm nay anh đã bảo chú Tả tạm thời đừng kể với người nhà, em té xỉu cũng là bởi vì mang thai mà tâm tình lại dao động lớn, việc này cũng đừng nói với ba mẹ."

". . . ." Chiến Chiến sững sốt một hồi lâu, mới ý thức được Tùy Nhạc không phải chọc cô, cũng không phải đang nói đùa, đột nhiên bị kinh hoàng mảnh liệt cuốn lấy "Em . . . em em làm mẹ!?"

Thấy gương mặt ngây thơ của cô, Tùy Nhạc chỉ cảm thấy vừa đáng yêu vừa buồn cười, anh nhẹ nhàng đặt tay trên bụng bằng phẳng của Chiến Chiến, nhu tình trong mắt có thể nhấn chìm người "Đúng vậy, em là một đứa bé, nơi này. . . cũng có một đứa bé."

Chiến Chiến gian nan nuốt nước miếng một cái, tay chân luống cuống vừa sợ lại không dám tin tưởng, nhưng cổ tình sâu trong đáy lòng, lại mơ hồ có một loại vui sướng giống như đóa hoa nở rộ, càng lúc càng lớn, càng ngày càng rõ ràng, cuối cùng phủ lên tất cả tâm tình, thẳng đánh tới trong trái tim cô.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Cuộc chiến thứ 53

"Bên kia có tin tức gì không?" Khâu Triết đứng ở trên hành lang bệnh viện, hỏi người đàn ông áo đen đi theo phía sau anh.

"Lừa đã được dập tắt, nguyên nhân bốc cháy là do loại mìn mô hình nhỏ bị nổ, căn cứ theo mảnh vụn mà suy đoán chính là kiểu hộp điều khiển."

Thì ra là vậy. Nhớ tới dáng vẻ thống khổ của Chiến Chiến lúc này, trong mắt thoáng qua ác độc: "Lập tức đi điều tra tất cả những người tẩy máy tay chân, một người cũng không bỏ qua, còn nữa, không nên tùy tiện xử trí, tôi muốn tự mình thu thập bọn họ."

"Vâng" Sau khi người áo đen gật đầu liền được Khâu Triết ra hiệu, cung kính lui về phía sau, Khâu Triết nhắc chân đi tới trước cửa phòng bệnh Chiến Chiến, gõ cửa muốn đi vào.

Nhưng hai người trong phòng không nghe được tiếng vang anh tạo ra, một nằm, một ngồi, đang châu đầu nói gì đó.

"Khụ khụ." Khâu Triết tựa tại cửa ra vào phát ra một chuỗi tiếng ho, Tùy Nhạc mới dẫn đầu hồi phục tinh thần lại.

Khâu Triết và Tùy Nhạc đưa Chiến Chiến tới, tin tức Chiến Chiến mang thai, anh tự nhiên cũng biết, cho nên vẻ vui mừng và ngu muội không che giấu được trên mặt Tùy Nhạc giờ phút này, Khâu Triết chỉ xem như chuyện bình thường, nói ra tình huống của Chiến Xa mà mình vừa biết được.

Lúc nói đến phát hiện mìn nổ thì thần sắc vốn hơi mơ hồ của Tùy Nhạc chợt ổn định, thái độ lập tức trở nên nghiêm túc: "Mìn nổ?!"

"Chỉ là nhỏ, bởi vì chất liệu của kệ hàng, lừa mới cháy mạnh vậy." Khâu Triết trầm giọng nói "Tôi đã phái người đi điều tra nguồn gốc mìn nổ rồi."

Tùy Nhạc lập tức lấy điện thoại di động ra: "Tôi cũng đã cho người đi thăm dò, như vậy sẽ mau hơn."

Nghĩ đến nguyên nhân của trận lửa này, Tùy Nhạc liền không rét mà run, lúc ấy không có ai ở trong kho, không có nhân viên thương vong, nhưng nếu như lúc ấy vừa vặn có người ở. . . Hoặc là lúc ấy Chiến Chiến đang. . . Tùy Nhạc hung hăng cắn răng.

"Không cần tra xét, em biết rõ là ai."

Lúc này Chiến Chiến vẫn còn bị tin tức đột ngột kia làm sợ, đầy trong đầu đều là từ "Đứa bé", kinh hoàng và vui sướng cùng lúc làm cho người ta ứng phó không kịp, khi chứng kiến bộ mặt cười khúc khích và đắc ý của Tùy Nhạc, Chiến Chiến mới biết, tình huống chưa bao giờ nghĩ đến đã xảy ra thật.

Mà sau khi Khâu Triết đi vào nói chuyện, cô đều vào tai trái ra tai phải, cho đến khi Tùy Nhạc nói lớn "mìn nổ" mới kéo về suy nghĩ của cô, tay Chiến Chiến ở trong chăn theo bản năng xoa bụng bằng phẳng của mình, động tác này vẫn còn rất xa lạ, nhưng cô lại làm thật tự nhiên.

Sợ hãi chính là cảm giác bây giờ của cô. Nếu như vừa rồi thương tâm vì tổn thất của Chiến Xa, như vậy hiện tại, lại cảm thấy rất may mắn và sợ hãi.

Chiến Chiến lấy lại bình tĩnh, nói với hai người đàn ông đang nhìn mình: "Trước khi nỏ, em nhận được một cú điện thoại. . . Là Nhạc Kỳ Nhiên, cô ta. . . Uy hiếp em xong, liền có một tiếng vang thật lớn, sau đó kho hàng liền bốc cháy."

Chiến Chiến thấy rõ ràng con người Tùy Nhạc chợt co rúc lại, cô đột nhiên hơi đau lòng, đưa tay kéo tay đặt ở bên cạnh cô của Tùy Nhạc: ". . . Nhưng em cũng không xác định, chẳng qua là thời gian thật trùng hợp. . ."

"Anh nói mình nỏ này là kiểu điều khiển từ xa sao?" Tùy Nhạc thấy Khâu Triết gật đầu, nắm chặt quả đấm, hung hăng đấm lên bắp đùi của mình "Con diên này!"

"Xác định chính là cô ta?"

Tùy Nhạc gật đầu một cái, ngừng một hồi lâu nói: "Người vậy công Chiến Chiến lần trước chỉ ra, cũng là cô ta."

Khâu Triết nhỏ giọng mắng một câu, híp mắt chứa khiển trách nhìn Tùy Nhạc: "Vậy anh còn không phòng bị cô?"

Tùy Nhạc không nghĩ tới anh đã phái nhiều tai mắt trông Nhạc Kỳ Nhiên như vậy, mà Nhạc Thác càng thêm không thể không thỏa hiệp dưới thế công của anh, mấy ngày trước đã đưa Nhạc Kỳ Nhiên ra nước ngoài bày tỏ cam kết "Không làm tổn thương Chiến Chiến", lại không nghĩ rằng người phụ nữ điên cuồng đó, lại cho nỏ mình.

"Kệ hàng mới thay lần trước không phải đều là người trong Chiến Xa tự mình thay sao?"

Chiến Chiến lập tức nhớ tới —— Người làm mới tới kia, vẻ mặt kinh hoàng lúc ấy. . . Nguyên lai là nội gián xâm nhập vào.

Lúc ấy bởi vì Chiến Chiến ít ở Chiến Xa, công việc của Tả Cường tăng thêm, cho nên liền tìm một trợ thủ nhìn đảng hoàng lại chịu khó, nhưng ai lại nghĩ tới, một Chiến Xa nhỏ nhỏ, không có tiền không có cơ mật, cũng xảy ra chuyện như vậy! Mọi người đều chỉ lo bảo vệ Chiến Chiến, hoàn toàn không ngờ rằng lại có người tấy máy tay chân trong kho hàng.

"Vậy bây giờ anh tính. . ." Khâu Triết do dự một chút, sâu sắc nhìn Tùy Nhạc "Nếu như anh còn có bản khoán, tôi có thể giúp."

Tùy Nhạc tự nhiên hiểu ý của Khâu Triết, mà Chiến Chiến càng thêm nắm chặt tay của anh không thả —— Dù sao, là người thân của mình, không có quan hệ máu mủ, nhưng cũng ở chung hòa thuận hơn hai mươi năm, một đêm phản bội, mấy năm tranh đấu gay gắt, nhưng đến thời điểm tuyên bố cuối cùng, lại thật dễ dàng. . . Mềm lòng.

Cho nên, tuy thời gian qua khiến cho Nhạc Thác suy sụp từng chút, nhưng Tùy Nhạc và ba đều không đuối tận kiệt tuyệt, một là bởi vì mẹ Nhạc Y Ảnh, vô luận nói như thế nào, Nhạc gia có công ơn nuôi dưỡng với bà, dù là trước hay sau khi bà già đi, Nhạc Thác cũng đều tốt với người em gái này.

Còn có, Tùy Nhạc thủy chung không thể quên, trước khi Tùy Nhạc ra nước ngoài, hoặc là trước khi biết Nhạc Thác bắt đầu có ý với Dung Giang, tình cảm đối với cậu vẫn rất sâu, mà bởi vì diện mạo giống mẹ, Nhạc Thác đối với Tùy Nhạc, thậm chí còn thân cận hơn hai đứa con của mình.

Cho nên cho tới bây giờ, dù Tùy Nhạc thật buông tay phá hủy Nhạc Thác, lại vẫn còn cho ông ta đường lui.

Nhưng việc làm của Nhạc Kỳ Nhiên. . . ác độc trong mắt Tùy Nhạc không che giấu chút nào, anh từng nói, bất cứ chuyện gì cũng có thể dễ dàng tha thứ. Nhưng, tuyệt đối tuyệt đối không cho động một cọng tóc gáy của Chiến Chiến nữa!

"Khâu Triết, tôi cần anh hỗ trợ." Lúc này Tùy Nhạc đã sẽ không cố kỵ cái gì "Anh có thể không chế nguồn gốc số tiền đầu tư của anh ở Giang Bận không?"

Khâu Triết đi về rồi, Tùy Nhạc vẫn còn cúi đầu suy tư, Chiến Chiến thấy bộ dáng này của anh, trong lòng cũng không biết là cảm giác gì, cô lắc lắc cánh tay của hân: "Nghĩ gì thế?"

Tùy Nhạc dùng một cái tay khác vuốt mặt, điều chỉnh một lúc, cúi người tiến tới hôn môi Chiến Chiến một cái: "Không có gì, nghĩ tới chuẩn bị thức ăn gì cho em, bác sĩ nói em hít khói không nhiều, nhưng vẫn nên uống ít nước canh bổ cổ họng."

"Em đâu có vào đám cháy, cách xa như vậy, không có chuyện gì."

"Còn nói!" Tùy Nhạc tròn mắt nhìn Chiến Chiến một cái "Hôm nay lại gãy giữa như không cần mạng, cứ xông vào trong, lúc anh lôi kéo em ngộ nhờ đụng bị thương thì làm thế nào!"

Chiến Chiến đuối lý, rồi lại không cam lòng nhỏ giọng lẩm bẩm: "Em không biết. . ."

Nhưng nói xong, lại cảm thấy không đúng lắm: "Chờ một chút. . . Không phải anh vẫn luôn phòng ngừa sao? Sao còn. . ."

Tùy Nhạc ghen lời, cũng bắt đầu suy tư vấn đề này, anh đúng là có ngờ, nhưng hình như rất nhiều lần, sau khi ăn Chiến Chiến mơ mơ màng màng, lại trong bồn tắm, ở trước cửa tủ quần áo, ở trên bồn rửa tay, hình như. . .

Khụ khụ, thậm chí đã quên chuyện này rồi, nhất là sau khi gọi bà xã, thì càng thêm . . . Không chút kiêng kỵ.

Chuyện đùa nhỏ, tựa hồ khiến hai người trong nháy mắt quên mất phiền não khác, chỉ chuyên chú vấn đề này, mà Tùy Nhạc bị Chiến Chiến nhìn gằn, sờ sờ lỗ mũi: "Đều là vì anh, thật, đều là anh."

Chiến Chiến liếc anh, vừa định nói một câu không phải tại anh chẳng lẽ tại em, Tùy Nhạc lại đột nhiên thốt ra một câu nói: "Nhưng không có sự phối hợp của em thì chuyện này cũng không thành được. . ."

Tùy Nhạc vừa dứt lời, liền lập tức đưa tay nhẹ nhàng nắm chặt tay muốn phát tác của Chiến Chiến: "Hiện tại không thể đánh nữa, động tác phải êm ái."

Đổi lại bình thường, Chiến Chiến chỉ tiến công mãnh liệt hơn, nhưng hôm nay bởi vì một thứ thần kỳ tồn tại, lập tức ngừng công kích.

"Vậy em phải nằm bao lâu, chuyện ngày hôm nay đừng nên nói với người nhà, dù sao chúng ta đều không sao, chỉ có kho hàng cháy, cứ nói với người nhà là sự cố."

"Chuyện này chú Tã đã nói." Tùy Nhạc sờ sờ tóc của cô "Em bởi vì té xỉu mới nằm nghỉ, hôm nay có thể về nhà."

"Vậy anh mau đưa em về đi, nếu không ba mẹ sẽ nghi ngờ."

Tùy Nhạc nghe vậy lộ ra ý cười: "Yên tâm đi, anh đã sớm gọi điện thoại rồi, hôm nay em không phải về chỗ ba mẹ ——Hôm nay sẽ về chỗ hai chúng ta."

"Anh. . . Nói như thế nào?"

"Anh gọi điện thoại cho ba em, anh đi công tác nhiều ngày. . ." Tùy Nhạc hơi nhếch môi "Ông ấy rất hiểu tâm tình của anh."

Chiến Chiến ngây người một lúc, mặt liền đỏ: "Anh. . . chẳng lẽ anh nói rõ với ba em."

Thấy anh không chút do dự gạt đầu, Chiến Chiến liền kéo chăn mềm che kín mặt: mắc cỡ chết người.

"Chúng ta đã sắp kết hôn, chuyện này rất bình thường." Tùy Nhạc kéo cái chăn che mặt của cô xuống "Chớ che mình, bây giờ em phải luôn chú ý!"

Chiến Chiến đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve bụng của mình: "Anh chắc chắn sao? Sao em không có cảm giác gì cả, nơi này cũng không có động tĩnh gì."

Tùy Nhạc không nhịn được, cũng duỗi tay vào trong chăn, đoạt địa bàn với Chiến Chiến, một bàn tay to liền chiếm cứ cả lãnh địa, anh xoa xoa nửa ngày, nhưng trừ tấm hình X quang bác sĩ cho, dùng tay thật đúng là không cảm giác ra cái gì. Chiến Chiến bị động tác xoa xoa của anh làm hơi nhột, đẩy anh một cái: "Lấy ra lấy ra, nhột chết."

Nhưng đẩy thế nào, lại đẩy bàn tay anh tới dưới bụng mình. . . đẩy mất Tùy Nhạc nóng lên, cháy đến Chiến Chiến giật mình.

Chiến Chiến nóng mặt, lại thấy tay Tùy Nhạc dừng lại ở nơi đó, không tiến công cũng không thoái nhượng, trong đầu cô nhanh chóng thoáng qua một ý nghĩ, Chiến Chiến đảo tròn mắt, thử hỏi: "Khụ, hình như là lúc này. . . Không thể ấy ấy. . . Có phải không?"

Thấy sắc mặt Tùy Nhạc cứng đờ, mặt khó chịu, Chiến Chiến không nhịn được cười trộm trong lòng, ha ha, lần này xem anh còn dùng chiêu gì phản bác em!

Nhưng cô hoàn toàn không biết, Tùy Nhạc là một người suy nghĩ cực kỳ tích cực, sức sáng tạo hết sức phong phú. . . trong vòng mấy tháng tương lai, cô không chỉ phải thừa nhận các loại khổ sở lúc mang thai, còn phải ứng phó phương thức trao đổi nổi bật của người khác. . .

Nhưng giờ phút này, Tùy Nhạc vẫn chiếm hạ phong, anh không cam lòng rút tay ra, thấy vẻ đắc ý trên mặt Chiến Chiến, nhất thời dờ khóc dờ cười: "Trước không nói việc này, còn có chuyện này phải lập tức thảo luận."

"A, chuyện gì?"

"Nếu như muốn chưa kết hôn đã thành quả phụ, ngày mai chúng ta phải đi đăng ký." Mặt Tùy Nhạc biểu lộ đáng thương "Ông nội nói không cho phép mang bóng chạy, hiện tại chỉ có thể lập tức đăng ký, để cho quả bóng của chúng ta nhanh chóng hợp pháp."

"."

Kết quả là, sáng sớm ngày hôm sau, hai người đã sớm dò dò tốt tình hình, thừa dịp ba Chiến đến trại lính, mẹ Chiến đi mua thức ăn, trở về len lén cầm hộ khẩu của Chiến Chiến.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Cuộc chiến thứ 54

Chiến Chiến luôn cảm thấy đầu mình không phải rất thanh tỉnh, cô nhìn Tùy Nhạc ngồi ở một bên ý cười đầy mặt, lại nhìn hai tờ giấy hôn thú vừa ra lò trong tay: "Vây. . . . Đã kết hôn?"

Hai người đang ngồi ở trong xe, Tùy Nhạc thò người ra tựa vào bên người cô, hung hăng hôn một cái: "Thế nào, cảm thấy không thật?"

"Uh. . ." Chiến Chiến gạt đầu một cái, quả thật rất không chân thật, hôm nay không phải là ngày đặc biệt gì, sáng sớm nay cũng có rất ít người xếp hàng ngoài cục dân chánh, hai người đặc biệt thuận lợi trộm hộ khẩu từ trong nhà, một đường thông suốt đi tới chỗ ghi danh, tách tách chụp hình kết hôn, hai tiếng đóng dấu cạch cạch —— Vây là kết hôn?

Tùy Nhạc nhếch miệng, tay trượt đến sau lưng cô, ôm cô ở trước ngực: "Chúng ta làm một vài cử động để em hiểu ra sự thật này được không?"

Nói xong, liền đưa miệng tới trước mặt cô chuẩn bị hôn trộm, Chiến Chiến vỗ lên mặt anh một cái, ngăn cản hành động lưu manh của anh: "Có xấu hổ hay không, trên đường cái đều là người!"

Bởi vì là sáng sớm, nhiệt độ còn chưa cao lắm, cho nên trong xe cũng không có mở điều hòa, mà để gió mát mẽ thổi vào, mở cửa sổ xe để không còn cách trở với bên ngoài, ban ngày ban mặt như vậy, nghĩ anh sẽ không dám.

"Sao lại không biết xấu hổ?" Tùy Nhạc đưa tay gõ gõ tờ giấy màu hồng trên đầu gối Chiến Chiến "Bà xã anh tự cưới, thật là hợp pháp, ai dám nói anh mất mặt? Hà?"

"Anh thật cao hứng?" Chiến Chiến liếc anh một cái, khó chịu nên thuận thế bấu mặt anh một cái "Rõ ràng là anh gây họa, tại sao em phải ngoan ngoãn phối hợp anh?"

Trong lòng Chiến Chiến xác thực có chút không thoải mái —— Người này cả cầu hôn cũng chưa từng, lại tăng tốc độ giải quyết hoàn toàn, bỏ mình vào trong túi áo. Hôm nay lại còn cùng anh trộm hộ khẩu đi đăng ký vào ngày anh định sẵn. . . .

"Ai, chẳng lẽ em thật thấy chết không cứu sao, bà xã ~" Tùy Nhạc tỏ vẻ đáng thương "Tình huống hiện nay của em, ông nội chắc là sẽ không làm gì em, nhưng, anh thì sao?"

"Ban đầu nói là không thể có thai trước khi kết hôn, nhưng ai ngờ đến tình huống có biến, cộng thêm bây giờ em như vậy, tất cả tức giận của ông nội. . . . Nhất định sẽ tăng gấp đôi đồ lên người anh." Tùy Nhạc tỏ vẻ vô tội "Chẳng lẽ nhìn thấy cục xanh cục tím trên người anh mà em không đau lòng à?"

Chiến Chiến nhớ tới máu bầm trên người Tùy Nhạc lần trước. . . . Nói thật ra, cô thật đúng là. . . . Đau lòng.

Thấy vẻ mặt cô dần ra, Tùy Nhạc dùng mặt cọ cô: "Lúc trước đã đồng ý với ông nội trước khi kết hôn sẽ không có thai, nhưng bây giờ đã kết hôn rồi, một tuần sau chúng ta có thể nói với ông ấy về chuyện mang thai, như vậy sẽ không có vấn đề!"

Nhưng. . . Chiến Chiến quay đầu không xác định hỏi Tùy Nhạc: "Nhưng. . . Chúng ta tự mình đi đăng ký, chẳng phải ông nội càng thêm tức điên?"

Về mặt Tùy Nhạc cứng đờ, Chiến Chiến lập tức chau mày: "Anh không tính đến việc này sao?"

Bị đứ ả bé làm cho đầu óc choáng váng, lúc này Chiến Chiến mới bắt đầu nghiêm túc tính lại, luôn bị Tùy Nhạc dắt đi, nên cứ cho rằng anh đã cẩn thận suy tính, nhưng một lát, trên mặt người khác hiện ra mờ mịt khó gặp, khiến suy nghĩ của Chiến Chiến dần dần rõ ràng, cũng dần dần ảo não.

"Anh thật sự suy tính kỹ rồi sao?"

"."

Nhưng bộ dáng của anh, mặc dù kích động, cũng không giống như bị ám đầu, Chiến Chiến lại xem xét hai tấm giấy hồng này, từ từ nheo mắt lại: "Hay là, anh chỉ là vì đăng ký?"

"."

"Khôn kiếp!" Chiến Chiến hung hăng nắm lỗ tai Tùy Nhạc "Anh là tên lờng gat!"

"Bà xã, bà xã, đau quá!" Tùy Nhạc nhe răng trợn mắt kêu đau, nhanh chóng đưa tay đè xuống nút cửa sổ, ngăn cách ánh mắt của người đi đường, mặc dù bị Chiến Chiến sau khi mang thai càng thêm nóng nảy giày xéo. . . . Tùy Nhạc vẫn ức chế không được nụ cười ở khóe miệng ——

Sợ bị đánh cái gì, đều là lấy cớ, phải chờ tới một tháng sau mới có thể đăng ký, anh mới không chờ được ! Mà bây giờ, tiền trăm hậu tấu coi như sẽ bị đánh cho tê người, anh cũng hơn hờ đón nhận.

Bởi vì Chiến Chiến còn chưa nghĩ ra làm sao nói với người nhà, cho nên lén trả hộ khẩu về rồi, hai người cũng cất kỹ giấy hôn thú. Nhưng trên đường, Tùy Nhạc lại không để ý sự phản đối của Chiến Chiến, toét miệng gọi điện thoại về cho nhà mình.

Nghe điện thoại chính là Tùy Nghị, nghe được thanh âm của con trai ông có chút kinh ngạc: "Con đã trở về chưa?"

Lúc này Tùy Nhạc mới nhớ tới, chuyện mình trở về trước thời gian còn chưa nói với ba, mà một số tình huống quan trọng ở trước mặt Chiến Chiến và sinh mạng mới, liền trở thành không đáng kể khiến anh quên mất tiêu. Vào lúc này nghe Tùy Nghị hỏi, Tùy Nhạc mới nhớ tới việc này, anh khẽ thu lại nụ cười trên mặt: "Ba, tất cả thuận lợi cho nên con trở lại trước."

"Con làm tới trình độ nào. . . ." Thanh âm của Tùy Nghị đột nhiên dừng lại, ông nghe bị cầm xa một chút, giọng của Tùy Nghị biến thành dịu dàng "Sao lại dậy sớm vậy?"

Nhạc Y Ảnh thuận tay cầm lên cái ly Tùy Nghị đặt ở trên bàn con nhấp một hớp, nhúm mày một cái: "Thật là đáng!"

Đề xuống ly trà bị ghét bỏ kia, Nhạc Y Ảnh chỉ chỉ điện thoại trong tay Tùy Nghị: "Ai vậy, sao lại gạ người ta sang một bên?"

"Con trai của em, đi công tác trở lại."

"Cho em cho em!" Nhạc Y Ảnh đứng dậy cầm điện thoại "A nhạc."

"Mẹ." Thái độ của Tùy Nhạc giống Tùy Nghị như đúc, vừa nghe thanh âm Nhạc Y Ảnh liền mất đi khí dữ.

"Đi công tác như thế nào?" Nhạc Y Ảnh hỏi "Ba con cũng thiệt là, chỉ một hợp đồng nhỏ, tùy tiện bảo người nào đi đều được, Chiến Chiến không có không vui chứ?"

Tùy Nhạc cười khê: "Đoán thử xem nào."

"Mẹ nào biết, tiểu tử thú." Nhạc Y Ảnh khiển trách anh một tiếng "Đúng rồi, con gọi điện thoại có phải để nói việc chính với cha con không, mẹ trả lại ông ấy đây."

"Là việc chính, nhưng ai nghe cũng vậy." Tùy Nhạc nhẹ nhàng tuyên bố "Con và Chiến Chiến mới vừa đăng ký rồi."

". Cái gì!

Tiếng kêu sợ hãi trong dự đoán truyền tới, Chiến Chiến đang dựng lỗ tai nghe bị sợ giật mình, Tùy Nhạc thấy phản ứng của Chiến Chiến, hơi biểu lộ không vui: "Mẹ, mẹ nhỏ tiếng chút, hù dọa con của con thì sao?"

". . . Cái gì!?" Nhạc Y Ảnh bị hai tin tức nặng ký đập trúng, một tay ôm đầu nửa ngày mới hồi hồn, thật lâu, bà nổi giận gầm lên một tiếng vào điện thoại "Con lập tức cúp về ngay cho mẹ!"

Tùy Nhạc vừa cúp điện thoại, một tiếng gầm giận dữ liền truyền tới bên tai: "Anh không phải nói một tuần lễ sau mới nói sao!?"

Mắc cỡ chết người, mắc cỡ chết người! Chiến Chiến hận không thể đánh Tùy Nhạc nằm bẹp dí, lập tức khai báo toàn bộ chuyện đăng ký và đưa bé, người này sao lại thế! Chiến Chiến lập tức rất hốt hoảng, nhà mình còn chưa nghĩ ra nói thế nào, mà đối mặt cha mẹ của Tùy Nhạc, tâm tình của cô càng thêm phức tạp.

"Một tuần lễ là đối với ông nội, nhà anh không có nhân vật như ông nội, dĩ nhiên nói thật." Tùy Nhạc phát động xe "Mẹ anh bảo chúng ta qua một chuyến."

Nói thật dễ nghe! Cho là cô không nghe thấy sao, Chiến Chiến cau mày tựa lưng vào ghế ngồi: "Phải nói thế nào?"

"Có cái gì không thể nói?" Dáng vẻ Tùy Nhạc rất lạnh nhạt "Bọn họ đều là người từng trải, chẳng lẽ không hiểu?"

"Nhưng. . ." Nhưng thật ngại quá! Có ai da mặt dày giống người này!

Chiến Chiến hung hăng trừng mắt nhìn anh, loay hoay giấy hôn thú trong tay, trong đầu nhanh chóng nghĩ tới một lát đến nhà Tùy Nhạc phải nói như thế nào.

Nhưng đúng như Tùy Nhạc dự đoán, Chiến Chiến căn bản không cần lo lắng mình phải nói như thế nào, bởi vì từ khi cô bước vào cửa, Nhạc Y Ảnh đã không che giấu được nụ cười trên mặt đỡ cô đến ghế sa lon, còn không keo kiệt chút nào nhường lại địa bàn thoải mái nhất mà mình thích nhất thường ngày.

Chiến Chiến còn chưa được ai đỡ, vào lúc này được Nhạc Y Ảnh đỡ cũng rất cảm động, Nhạc Y Ảnh trù mến sờ sờ mặt của Chiến Chiến: "Chiến Chiến, cảm ơn con không ngại con trai của mẹ, thật sự lấy nó!"

". Việc này chẳng lẽ còn giả? Chiến Chiến và Tùy Nhạc đồng thời nhúm mày.

"Mẹ mới vừa điều tra, ngày hôm nay không tới! Ít nhất không có việc bất lợi gì, kết hôn thì kết hôn, không tệ!" Nhạc Y Ảnh lôi kéo Chiến Chiến hỏi han

ân cần, còn nói rất nhiều triệu chứng hiện tại Chiến Chiến tự nhiên chưa có, rất có xu thế thao thao không ngừng

Tùy Nhạc mới đầu còn cười nhìn, sau đó thấy Chiến Chiến từ từ chống đỡ không được quăng đi ánh mắt cầu cứu về phía mình thì đi tới kéo tay đang giữ Chiến Chiến của mẹ ra: "Mẹ, bây giờ mẹ nói mấy việc này có phải là quá sớm hay không?"

Nhạc Y Ảnh vốn quên mất anh, vào lúc này chính anh đưa tới cửa, bà liền nhú lông mày: "Con, qua bên kia đứng ngay ngắn chờ!"

Xoay người vỗ vỗ mu bàn tay Chiến Chiến, lại đặt trà táo ẩm áp đã chuẩn bị sẵn ở trong tay cô, Nhạc Y Ảnh đứng dậy kéo Tùy Nhạc đang đứng yên đi tới giữa phòng khách.

"Mẹ, mẹ muốn làm gì . . . A!"

Nhạc Y Ảnh rời xa ghế sa lon rồi, nh anh chống từ trên bàn rút ra một cây chổi lông gà đã chuẩn bị sẵn, hung hăng quất vào cái mông của Tùy Nhạc: "Nhất định là chủ ý của tên lưu manh này!"

"Ai" Chiến Chiến thấy thế sững sờ, phản ứng kịp vội vàng muốn đứng dậy cản trở, nào có thể đoán được Tùy Nghị vẫn trầm mặc lại cản cô: "Đây là thói quen của hai người họ, không có chuyện gì."

Chiến Chiến nhìn Tùy Nhạc nhảy lên nhảy xuống trốn cây chổi lông gà mà Nhạc Y Ảnh đang quơ múa, đột nhiên cảm thấy. . . Ông nội cũng không có kinh khủng như vậy.

"Đã chọn ngày tốt rồi, sao con lại không chịu yên thân! Bảo mẹ làm sao giải thích với ba mẹ Chiến Chiến!" Nhạc Y Ảnh lại quất một cái "Con không gây họa thì không được sao!"

Nói tới chỗ này, bà chợt dừng lại động tác chân thành cười cười với Chiến Chiến: "Con dâu đừng hiểu lầm, mẹ không phải nói con! Dĩ nhiên cũng không phải cháu bảo bối của mẹ!"

Phát hiện Tùy Nhạc xoa cái mông muốn chạy, Nhạc Y Ảnh bỏ chổi lông gà qua, hai tay kéo lỗ tai Tùy Nhạc, hung hăng quát: "Biết mẹ chọn ngày cực khổ cỡ nào không! Con thì tốt rồi, hoàn toàn không để ý tới thành quả lao động của mẹ! Xem mẹ có tha con không!"

"Chiến Chiến, có muốn ăn chút bánh ngọt không?" Tùy Nghị rất bình tĩnh dời ánh mắt đi chỗ khác, giống như hoàn toàn không nghe được tiếng rống giận của bà xã và tiếng kêu thảm của con trai, cười ôn hòa với Chiến Chiến "Ba mới vừa làm một chút bánh ngọt, con nếm thử một chút xem sao?"

Ánh mắt chứa sùng ái như vậy, khiến trái tim vốn hoảng sợ của Chiến Chiến rốt cuộc hoàn toàn để xuống, mà xưng hô thoải mái của ba mẹ Tùy Nhạc, cũng làm cho cô biết, hành động hơi thất thường của hai người, cũng không mất đáng cha mẹ.

Về phần Tùy Nhạc còn đang "Chịu phạt", Chiến Chiến thấy anh đang bị Nhạc Y Ảnh đuổi đánh, còn có thể liếc mắt đưa tình với mình, cũng biết không cần lo lắng. Huống chi, theo bản lĩnh của anh, sẽ không thể nào không tránh được công kích không có kết cấu gì của Nhạc Y Ảnh. . . trong lòng Chiến Chiến mềm mại, uh, có thêm một ưu điểm.

Nhạc Y Ảnh cuối cùng kết thúc "xử phạt thể xác" đối với con trai, thở hổn hển trở lại ngồi bên cạnh chồng, một hơi uống cả ly trà táo, thở phào một cái thật dài: "Hô, đánh thật thoải mái!"

Nhận thấy được ánh mắt của Chiến Chiến, nhìn con trai xoa cái mông cực kỳ uất ức cuộn bên cạnh Chiến Chiến, đáng thương nhìn Chiến Chiến, Nhạc Y Ảnh không khách khí vạch trần con trai: "Mỗi lần đánh xong không phải con đều vui vẻ, hiện tại giả bộ đáng thương cái gì!"

"Tốt lắm, đánh cũng đã đánh, em dẫn Chiến Chiến ra vườn hoa ngồi một chút, không khí mát mẻ, anh nói chuyện công việc với A Nhạc một lát."

So với mấy vụ làm ăn khô khan, Nhạc Y Ảnh và Chiến Chiến hôn hờ ra sân hưởng thụ ánh mặt trời, thuận tiện nói những đề tài khác, mà Tùy Nhạc thì xoa chỗ đau đốn trên người, cho đến khi hai người đóng cửa chính, mới ngồi thẳng thân thể.

"Tiểu tử con." Khóe miệng Tùy Nghị có nụ cười thần nhiên, nhạo báng nhìn con trai "Không kịp đợi như vậy?"

Tùy Nhạc nhún nhún vai, gật đầu thừa nhận: "Cha, một ngày con cũng không muốn đợi, hiện tại cũng không còn chuyện gì cần bận tâm, con càng không cần che giấu rồi."

"Hoàn toàn giải quyết?" Nghe được lời Tùy Nhạc nói, Tùy Nghị liền đoán được ý tứ của anh, nhưng nghĩ đến Nhạc Y Ảnh, ông vẫn hơi cau mày "Trước đó không phải con nói, chỉ vì mẹ con. . ."

"Ba, chuyện này con chỉ nói với ba, Nhạc Kỳ Nhiên đặt mìn ở Chiến Xa, ngày hôm qua cho nổ."

"Cái gì?" Tùy Nghị chợt neho mắt lại "Nhạc Thác không phải đã cam kết sẽ không làm tổn thương Chiến Chiến sao?"

"Không phải ý của ông ta, gần đây ông ấy rất bận." Tùy Nhạc lạnh lùng nhếch môi "Đoán chừng không liên quan đến việc này, Nhạc Kỳ Nhiên tự chọc rắc rối."

"Cho nên con quyết định không nể mặt rồi hả ?"

"Đúng." Trong mắt Tùy Nhạc thoáng qua hung ác "Vốn con đang nắm trong tay ba món tiền không buông tay, hiện tại con muốn hoàn toàn làm ông ta sụp đổ"

Tùy Nghị biết Tùy Nhạc thật bị làm phát bực rồi, cũng không ngăn cản nữa: "Nhưng mà thế này cũng chỉ hạ được bảy phần của ông ta, số tiền khổng lồ kia, không phải vẫn không có biện pháp bắt được liên lạc với vị đầu tư ở nước ngoài à."

"Việc đó. . . Con đã giải quyết xong."

Tùy Nhạc đưa cho Tùy Nghị tin tức vừa điều tra được, Tùy Nghị xem nội dung xong kinh ngạc nhũn mảy, gấp lại hai chữ hai chữ "Khâu Triết" lần nữa, có chút khó tin: "Người này là. . ."

"Thật ra thì con cũng rất tò mò" Tùy Nhạc ngửa cổ tựa vào trên ghế sa lon "Anh ta là bạn cũ của Chiến Chiến, mặc dù không thể xác định lai lịch của anh ta, nhưng lần này, anh ta tuyệt đối sẽ giúp chúng ta."

"Bên kia sợ rằng đã nhận được tin tức." Tùy Nhạc rành rang nhìn đồng hồ treo trên tường, lạnh lùng cười.

"Chuyện gì xảy ra!?" Trên mặt luôn luôn nhẹ nhàng của Nhạc Thác, giờ phút này dữ tợn đáng sợ, ông hung hăng đóng lại laptop ghi chép số liệu, trên tay mờ hồ hiện đầy gân xanh, chất vấn Trịnh Hạo Khanh đang đứng đối diện.

Kể từ khi phát hiện vấn đề, Nhạc Thác cũng biết hai năm bình tĩnh chỉ là mặt ngoài, kể từ khi Tùy Nghị bị đột phát tắt nghẽn cơ tim, liền nhìn như không hề chuyên chú ở trên thương trường nữa, mà một số nghiệp vụ của Dung Giang, dưới sự trợ giúp của mình cũng vững vàng phát triển.

Nhạc Thác tự nhiên sẽ không cho rằng Tùy Nghị không biết mình động tay chân ở những người quản lý. Chỉ là, trong cuộc đấu, Nhạc Thác có lòng tin đánh sụp Tùy Nghị đã sớm không còn mạnh mẽ như xưa. Mà Tùy Nhạc cố ý ra khỏi nước học tập tài nấu nướng, cũng khó hiểu được những tai họa ần do Nhạc Thác gieo bên trong.

Nhưng ông không nghĩ tới, động tác tuyệt tình như thế. Kể từ sau khi trở về nước, ngoài mặt là công tử bị đuổi ra ngoài có tiếng không có miếng, lại vẫn có thể ở trong nhiều trở ngại mang đến cho ông nhiều phiền phức như vậy.

Chỉ là. . . Nhạc Thác lạnh lùng nhìn chằm chằm gương mặt giống mình như đúc của Trịnh Hạo Khanh: "Không phải con đã giải quyết xong mấy khoản tiền này ư, sao còn có thể xảy ra vấn đề?"

"Ít ngày trước Tùy Nhạc đến bên kia, chỉ sợ là tự mình tiếp xúc cùng mấy công ty đó, về phần anh ta làm sao làm được, còn cần thăm dò."

Trong đầu Nhạc Thác hiện lên mấy số hiệu nhảy qua lúc này, ông hơi ngẩng đầu lên, nhìn con trai cung kính ở trước mặt: "Chỉ là như vậy sao?"

Nhạc Thác từ từ đứng dậy, dạo bước đến trước mặt Trịnh Hạo Khanh, vững vàng theo dõi anh: "Mày cho rằng tao không biết, mày và Tùy Nhạc cùng gây nên những chuyện mờ ám kia sao?"

Ánh mắt Trịnh Hạo Khanh chột lóe, trầm mặc không nói.

"Mày thật cho rằng có thể lừa tao sao?" Nhạc Thác lạnh lùng nhếch môi "Số liệu mày đưa tao mặc dù được làm kỹ, nhưng muốn lừa được tao, còn chưa đủ tài nghệ."

"Vậy tại sao ông còn tiếp tục giao cho tôi làm?" Trịnh Hạo Khanh trầm mặc thật lâu, rút cuộc mở miệng, không có giải thích sau khi bị vạch trần, chỉ nhẹ nhàng ném ra nghi vấn.

"Bởi vì mục đích tao dùng mày, cho tới bây giờ không phải là đấu với nó, mà là để cho hai đứa bày hành động ngây thơ, làm trễ nãi nhiều thời gian và tinh lực của nó hơn."

"A, thì ra tôi chỉ có tác dụng làm chướng ngại vật." Trịnh Hạo Khanh tự giễu cười một tiếng "Cũng may tôi luôn không mong đợi gì ở mình, nếu không thật sẽ bị thương."

Nhìn thẳng người đàn ông cho mình một nửa sinh mệnh, ba anh, Trịnh Hạo Khanh bởi vì nụ cười thần nhiên của Nhạc Thác giờ phút này mà trong lòng sinh ra sáng khoái: "Đáng tiếc, tôi không cần chân của Tùy Nhạc, mà là ông."

Thấy sắc mặt ông ta tối lại, Trịnh Hạo Khanh lại nói: "Nếu như chỉ là bộ phận của tôi phụ trách xảy ra vấn đề, ông cần gì phải nóng nảy như vậy? Sợ rằng. . . Bên Giang Bạ đã xuất hiện lỗ hổng lớn."

"Chát!" Nhạc Thác hung hăng tát lên mặt anh một cái "Đối nghịch với tao, còn tốt hơn chứng minh chính mày sao? Ngay trang nhiều năm như vậy thật đúng là vất vả cho mày rồi!"

Năm đó đón anh trở về, hết lòng dạy, đến cuối cùng lại không thể sử dụng vì mình, Nhạc Thác lạnh lùng nhìn con trai duy nhất.

"Hoàn toàn khác biệt, tôi đúng là đang chứng minh mình, không làm con cò của ông —— Không phụ lòng mẹ tôi."

Trịnh Hạo Khanh nói xong lời cuối cùng, bàn tay đang nâng lên của Nhạc Thác đành dừng lại ở không trung, trong đầu thoáng qua bóng dáng như hồ, mà ánh mắt giống người đồ như đúc của Trịnh Hạo Khanh. . . . Sao ông lại cho rằng mình có thể thuận phục đứa bé này?

Anh chỉ có bề ngoài giống mình, không hơn.

Sau khi Trịnh Hạo Khanh rời đi, Nhạc Thác thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, ông vẫn cho rằng Trịnh Hạo Khanh và ông chỉ là tình cảm không sâu, hoặc là do người vợ đã mất của ông quá hà khắc với anh, khiến anh không có tình cảm với cái nhà này, lại không nghĩ rằng, anh sẽ nhắc tới mẹ của anh, người phụ nữ quật cường, cơ hồ bị mình quên lãng.

Nhạc Thác lắc đầu một cái, đi trở về trước bàn, mở ra laptop lần nữa, lại phát hiện rất nhiều tin nhắn âm thanh đến từ nước ngoài, ông vội vã thu hồi ý nghĩ đeo ông nghe vào, nhưng nội dung nghe được lại làm cho ông ứng phó không kịp.

"Nhạc tiên sinh, phe tôi quyết định rút"

"Nhạc tổng, bọn họ đòi ý rồi!"

"Nhạc tổng! Giá thị trường của chúng ta đang giảm mạnh."

"Nhạc tổng! Cổ phần trong tay chúng ta đang giảm giá mạnh. Bán hay không!?"

"Nhạc tổng, tình huống rất tệ!"

.

Một đồng tin lọt vào màng nhĩ, lòng bàn tay Nhạc Thác dần dần lạnh như băng, lúc này, có một tin tức truyền đến: "Nhạc tổng, tiểu thư bị người ta bắt cóc rồi!"

Đề xuống phím call, giọng nói lạnh bạc của Nhạc Thác xuyên qua tai nghe truyền lại cho các thuộc hạ đang hoang mang sợ hãi: "Đối thủ sẽ không làm gì Kỳ Nhiên, khi bọn họ ra điều kiện trao đổi con tin thì phải thỏa mãn hết."

Nhạc Thác biết, xui xẻo cuối cùng, chắc chắn do con gái không nên thân này gây ra, vụ cháy vừa nghe nói đó, sợ rằng thoát không khỏi liên quan với nó —— Cũng khó trách Tùy Nhạc độc ác.

Bách hóa quốc tế lớn nhất toàn thành, trong một đêm giá cổ phiếu rớt giá, tiền bạc vô lực xoay trở —— Nhạc Thác có thể tưởng tượng được, tit trang đầu của báo chí ngày mai.

Thương trường chính là như thế, có thể khiến người ta một đêm làm vua, một đêm mất hết.

Nhạc Thác chỉ không nghĩ tới, ngay cả lợi thế lớn nhất của mình cũng bị cha con Tùy Nhạc tìm được, hơn nữa còn thần thông như thế, khiến cho bên đầu tư mình giao thiệp nhiều năm, không hề báo trước rút tiền. Ông. . . . Lại thua rồi sao?

Lần này, ông lại thua bởi Tùy Nghị, hay là thua con trai của Tùy Nghị?

Nhạc Thác cầm điện thoại trên bàn lên, bấm điện thoại của Tùy Nhạc: "Mấy người thắng, tôi sẽ giao ra tất cả cổ phần còn lại, nhưng phải thả Kỳ Nhiên trước."

Tùy Nhạc trầm mặc một hồi lâu: ". . . . Tôi trước mắt chưa động đến cô ta."

"Cái gì? Vậy là ai?" Nhạc Thác ngồi thẳng lên, nhanh chóng nghe lại các tin nhắn, nhưng không có phát hiện bất kỳ tin tức gì "Kỳ Nhiên ở đó không có người quen, trừ cậu ra. . . ."

"Có lẽ tôi biết là ai, ông chờ tin tức của tôi." Tùy Nhạc dừng một lát "Về phần cổ phần cuối cùng của ông, nhìn ở mặt mũi mẹ tôi, tôi sẽ không lấy đi."

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Cuộc chiến thứ 55(kết cục)

"Khâu Triết, là anh làm phải không?!" Tùy Nhạc gọi điện thoại cho Khâu Triết.

"Không sai, là tôi." Khâu Triết trấn định trả lời, giống như không phải nói việc bất cóc, mà là một chuyện vô cùng lơ lửng bình thường "Cô ta làm thế với Chiến Chiến, tôi làm sao để dàng tha cho cô ta?"

"Yên tâm, tôi có chừng mực, Khâu Triết tôi khinh thường thủ đoạn hạ lưu." Khâu Triết nói xong nhẹ nhàng quăng ra một câu "Không phải anh gọi điện thoại tới bảo tôi tha cô ta chứ."

"Tôi hiểu cô ta, lấy đi lớp áo khoác tiểu thư cũng đủ khiến cô ta đau khổ, huống chi hiện tại việc cô ta gặp phải còn thảm hại hơn trước kia chúng ta dự đoán." Tùy Nhạc nhỏ giọng nói "Còn những thủ đoạn trị tội khác, dù sao một cô gái, làm sao làm cũng để dàng khiến người ta gièm pha."

Khâu Triết cười khê: "Tôi sẽ để ý những chuyện đó"

"Nhưng Chiến Chiến sẽ để ý." Tùy Nhạc trầm giọng nói từng chữ từng câu "Tôi không muốn cô ấy có bất kỳ ám ảnh tâm lý hay áy náy, cho nên, đủ rồi Khâu Triết."

Đầu kia trầm mặc thật lâu, mới nói "Được".

Tùy Nghị từ trong lời nói của Tùy Nhạc đã biết được tình huống, đợi đến Tùy Nhạc cúp điện thoại mới lên tiếng: "Khâu Triết này, quá không đơn giản."

Tùy Nhạc gật đầu, cũng không tự giác nói nhỏ: "Nhưng lòng hiếu kỳ của con về anh ta càng đậm hơn rồi. . . ."

Làm sao không hiếu kỳ đây? Bạn tốt nhiều năm, có tính tình như ánh mặt trời trong miệng Chiến Chiến, lại mang theo một thân phận thần bí và bối cảnh thăm thẳm, còn có tác phong ác độc sau khi xoay người, còn có tình cảm đối với Chiến Chiến, rõ ràng không phải tình yêu, lại cố chấp bảo vệ. . . . Tùy Nhạc càng ngày càng không hiểu.

Tùy Nhạc đột nhiên cảm thấy may mắn, may mắn Khâu Triết này, đối với mình và Chiến Chiến, là thân thiện chúc phúc và trợ giúp, mà không phải kẻ địch.

"Chuyện còn lại cứ giao cho ba." Tùy Nghị đứng dậy vỗ vỗ bả vai con trai "Con đã cực khổ thời gian dài, nghỉ ngơi thật tốt đi."

Tùy Nhạc không sao cả nhún nhún vai: "Cũng không phải mệt mỏi, chỉ là chạy tới chạy lui nên thời gian ở chung với Chiến Chiến giảm bớt chút."

"Đúng rồi ba, chuyện lần này, mẹ không biết chứ. . . ."

Tùy Nghị gật đầu: "Việc này yên tâm, Nhạc Thác những thứ khác không nói. . . . Đối với mẹ con thì quả thật không có hai lời, ông ta vẫn là anh trai tốt hiểu rõ em gái, ba nghĩ ông ta cũng không nguyên ý cho mẹ con biết những chuyện sau lưng"

"Nhưng ông ta lại cố tình muốn đối nghịch tranh đấu với ba. . . ." Tùy Nhạc vuốt vuốt trán "Lúc trước hai người rất không hợp à?"

Tùy Nghị cũng bắt đầu cười: "Có khả năng bắt đầu từ. . . . khi mẹ con bị ba lúc chưa có danh tiếng gì cướp đi."

"Buổi trưa ở nhà ăn cơm đi, ba làm vài món ngon cho Chiến Chiến." Tùy Nghị nhìn đồng hồ đeo tay một cái, thương lượng với Tùy Nhạc mấy món ăn Chiến Chiến và Nhạc Y Ảnh thích, hai cha con đứng dậy đến vườn hoa tìm hai mẹ chồng nâng đầu đi hồi lâu vẫn chưa trở về.

Ánh mặt trời vừa đứng chiếu lên xích đu dây mây màu trắng, dây leo cây nho xanh biếc quấn quanh rủ xuống, Chiến Chiến và Nhạc Y Ảnh mỗi người chiếm một chỗ ngồi, vào lúc này ở dưới ánh mặt trời, lại ngủ thiếp đi thật ngon. Tùy Nhạc nhìn bộ dạng không chút đề phòng của Chiến Chiến, đầu thoải mái tựa vào trên ghế dựa được thiết kế đặc biệt, khỏe miệng còn mang theo nụ cười, trong nháy mắt đầy mắt anh tràn đầy ôn tình.

Tùy Nhạc tiến lên cúi người, cầm lên một ít tóc ngắn của Chiến Chiến phe phẩy mặt cô, cảm giác nhột khiến Chiến Chiến đang ngủ không khỏi khịt khịt lỗ mũi, Tùy Nhạc thấy cô còn chưa tỉnh, liền ôm lấy hông của cô, cắn gương mặt mịn màng một cái.

"Ừm. . . ." Chiến Chiến chợt tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy gương mặt phóng đại của Tùy Nhạc, cùng giường chung gối lâu như vậy đã sớm thành thói quen, nhưng Chiến Chiến mơ hồ vẫn không vui đẩy anh một cái "Tránh ra."

Bên kia Nhạc Y Ảnh cũng bị Tùy Nghị nhẹ nhàng lay tỉnh, vừa muốn phát uy liền nghe thấy thanh âm Chiến Chiến, bà lập tức tỉnh táo lại, vội vàng nhìn xuống, nhưng khi nhận thấy ánh mắt nhạo báng của Tùy Nghị, len lén hung ác trừng mắt liếc ông một cái.

"Anh không đi hỗ trợ sao?" Trở lại trong nhà, Tùy Nghị không nhờ đi giúp việc hỗ trợ, lại cùng Nhạc Y Ảnh tự vào phòng bếp nấu nướng. Mặc dù Chiến Chiến không biết làm món ăn, nhưng cũng muốn làm thủ hạ, nhưng bị Tùy Nghị ôn hòa cự tuyệt phải về lại phòng khách, Chiến Chiến cảm thấy ngượng ngùng, nhìn đến Tùy Nhạc, cắn bản không hề động gí cả.

Chiến Chiến đẩy Tùy Nhạc đang dựa vào ghế sa lon: "Không phải anh biết nấu ăn ư, sao lại để cho ba mẹ anh làm, rất không tốt!"

"Có mẹ anh ở phòng bếp, tuyệt đối là giải đất nguy hiểm, anh mới không đi!" Tùy Nhạc không hề lo lắng thương thức hớp trà, đưa quả táo đã cắt thành miếng nhỏ cho Chiến Chiến "Lại nói vợ chồng nhà người ta xúm lại, đánh yêu mắng yêu, anh làm kỹ đã cần mũi thật không tốt!"

"" Chiến Chiến im lặng, đó là ba mẹ anh. . . .

"Hai người bọn họ một đôi, hai ta một đôi, rất hợp mà, cần gì chia loạn." Tùy Nhạc ngắt gò má của Chiến Chiến “Ăn xong anh dẫn em lên lầu đi vài vòng."

Chiến Chiến nhìn bài biện trong phòng đàn than thở: "Đây là sở thích của mẹ anh?"

"Thứ nhất, hiện tại bà ấy cũng là mẹ em rồi, thứ hai. . . ." Tùy Nhạc không phục cán lỗ tai cô “Đây là phòng đàn của anh, mẹ anh cả nốt nhạc cũng không biết!"

Chiến Chiến thật không nghĩ tới, thì ra cái tên nhìn vô lại này, lại có hứng thú tao nhã như vậy. Chiến Chiến chỉ chi đàn vi-ô-lông treo đối diện cây piano: "Cái đó cũng là của anh?"

"Môn đó chỉ học được một chút, bởi vì vóc người của anh càng lúc càng cao, đứng ở trong đội ngũ biểu diễn của những đứa trẻ không hòa hài, cho nên anh không học nữa." Tùy Nhạc nhún nhún vai, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Tề Tề luyện đàn từ nhỏ, khi Chiến Chiến ở bên cạnh loay hoay chơi rubik, thỉnh thoảng cũng đuổi đầu ngón tay đi quấy rối, vào lúc này đứng ở bên cạnh piano, Chiến Chiến bất chợt có hăng hái: "Vậy anh đàn một khúc cho em nghe”

"Không được, rất lâu chưa trở về, phía trên này đều là bụi, làm em sặc thì không tốt." Tùy Nhạc từ phía sau lưng ôm Chiến Chiến, kéo cô ra khỏi cây đàn, mang cô đến thư phòng và phòng ngủ dùng lúc nhàn xem một vòng.

Chiến Chiến đối với thứ khác đều không thấy hứng thú, nhưng khi thấy bức tường đầy hình trong thư phòng liền có hăng hái: "Ai, hình lúc anh còn nhỏ đều treo ở đây hả?"

Tùy Nhạc quay người lại liền bị bức tường hùng vĩ này làm run run. . . . Người mẹ thích giày vò kia! Vốn muốn cho Chiến Chiến xem hoàn cảnh sinh hoạt trước kia của mình, thuận tiện nhắc lại lịch sử huy hoàng của người làm ba như anh ở trước mặt đứa bé, nhưng, nhưng. . .

Sao ngay cả hình còi trưởng lúc trước anh muốn tiêu hủy mà không thành, cũng được lồng khung treo lên rồi!?

Chiến Chiến vừa cười xem hình, vừa thưởng thức biểu tình đặc sắc của Tùy Nhạc, nhìn dáng vẻ thì người khác muốn cho cô xem gì đó. . . . nhưng hình như không phải thứ này. Ánh mắt Chiến Chiến bay tới bay lui, trong lúc vô tình liếc về dưới một tấm ảnh bên góc trái, chợt sợ hãi kêu: "Đây là cái gì! ?"

Tấm hình kia, trong nhà Chiến Chiến cũng có, là một tấm ảnh chụp chung vườn trẻ, Chiến Chiến buộc hai cái bím tóc, mặc váy công chúa màu hồng, lại dùng tư thế con trai đứng giữa đội ngũ. Không sai, đây là một tấm hình chung duy nhất của cô và anh "mặt trắng nhỏ".

Nhưng. . . . Chiến Chiến hé mắt, anh "mặt trắng nhỏ" mặc một cái áo sơ mi màu trắng đứng ở gần đội ngũ nhất, mà Tùy Nhạc đen thui trong mỗi tấm hình kia. . . . cũng đứng ở trước mặt Chiến Chiến.

Chiến Chiến từ từ nhú mày, cô hí hóp quay đầu nhìn về phía Tùy Nhạc: "Anh không phải là anh mặt trắng nhỏ?"

Đối với tướng mạo của anh "mặt trắng nhỏ", Chiến Chiến nhớ như in ở trong lòng, anh luôn mặc quần áo trắng như tuyết, nổi bật lên làn da cũng trắng nõn, mỗi lần len lén đưa Chiến Chiến bánh ngọt, nụ cười trên mặt ôn hòa chân thành.

Nhớ ngày đó Chiến Chiến lại được một cái bánh ngọt hoàn chỉnh, cùng anh "mặt trắng nhỏ" núp ở trong phòng món đồ chơi ăn như hổ đói, lúc ấy Chiến Chiến đang bị sâu răng, vườn trẻ có đồ ngọt đều không chia cho cô, Bàn Nha cũng chỉ chú ý tự ăn không chịu chia cho cô, chỉ có anh "mặt trắng nhỏ", mỗi ngày len lén mang bánh ngọt tới cho cô ăn, đối với cô thật tốt!

Cho nên Chiến Chiến mới có thể cho phép anh nhẹ nhàng hôn một cái ngoài miệng đang dính bơ của mình, còn đem bánh răng làm quà tặng quà đáp lễ cho anh—— Nhưng tại sao bánh răng ở chỗ Tùy Nhạc, mà Tùy Nhạc rõ ràng không phải là ‘anh mặt trắng nhỏ’ này!

Trên mặt Tùy Nhạc cứng đờ, rồi sau đó liềm miệng tiến lên trước ôm cô: "Còn nói, cứ nhiên nhìn sai anh! Anh từ nhỏ đã có làn da màu đồng, em còn gọi anh mặt trắng nhỏ."

"Không đúng."

"Lúc đó em mới mấy tuổi, khẳng định trí nhớ có sai lệch, huống chi đó không phải là anh thì là ai!" Tùy Nhạc đưa tay gõ gõ bé trai quần áo trắng đó “Lúc đó tên này hay đi chơi với anh, chắc em nhớ nhầm rồi."

"Nhưng. . . ."

"Chiến Chiến, A Nhạc, xuống ăn cơm!" Thanh âm Nhạc Y Ảnh từ cầu thang truyền đến “Cơm nước đã xong, ba con làm rất nhiều món ngon!"

"Đi thôi, một lát xem tiếp." Tùy Nhạc lôi kéo Chiến Chiến ra khỏi cửa phòng, sau khi Chiến Chiến bước ra, rốt cuộc tránh người ra khỏi nơi vẫn luôn che, nơi đó là hình của một thiếu nữ.

Chiến Chiến mười bảy tuổi, ngồi ở trên bậc thang lộ ra mỉm cười rục rờ.

Bức hình này chụp tuổi trẻ của Chiến Chiến, được Tùy Nhạc thận trọng che chở, cho đến ngày thành hôn, mới xuất hiện tại trước mặt của Chiến Chiến.

"Không cho cắn môi nữa, như vậy lát nữa sẽ liếm sạch cả son bóng!" Tề Tề nhú lông mày thanh tú, giúp Chiến Chiến tô lại son môi "Khẩn trương cái gì, đứa bé của cậu cũng cười cậu."

Thấy Chiến Chiến không đáp lời, đáy mắt Tề Tề hiện ra nụ cười, cô mang giày cao gót màu trắng của dâu phụ, thoáng lui về sau hai bước, dù bận vẫn ung dung quan sát cô dâu mặc áo cưới hoa lệ, xinh đẹp không giống bình thường, nhưng cũng có vẻ không giống bình thường.

"Thế nào, sợ?" Tề Tề khắc chế không được nụ cười ở khóe miệng, đưa tay nâng cằm Chiến Chiến lên "À, vẻ mặt này thật khó gặp, mình thật sự nên mang theo máy chụp hình cho cậu."

"Bàn Nha!" Chiến Chiến uất ức méo miệng, bởi vì bị nhạo báng mà không thoải mái, nhưng lại không giấu được cảm xúc bất an lo sợ, cô nhìn áo cưới lộ vai, làn váy khổng lồ, tuy rằng là bởi vì mang thai, nên chọn một đôi giày đáy bằng, phải dùng váy kéo đất che kín chân, nhưng Chiến Chiến vẫn lo lắng sẽ làm trò cười cho thiên hạ trong trường hợp trịnh trọng này.

Phải biết, bình thường cô luôn thấy nhức đầu vào những trường hợp nghiêm chỉnh này.

"Lo lắng cái gì, có Tùy Nhạc nhà cậu ở đây, còn cần phải sợ?" Tề Tề đưa tay giúp cô điều chỉnh áo cưới "Đừng nói quá nhanh nên vô tâm chuẩn bị, ai bảo cậu muốn mang bóng chạy."

Hôm nay, vốn là ngày đã định trước, nhưng bởi vì đã đăng ký rồi, nên Tùy Nhạc bị Nhạc Y Ảnh dùng chổi lông gà chiều đãi, lại trải qua một cuộc "Bí mật không thể nói" ở chỗ ông nội Chiến, cuối cùng mới được sự tha thứ của người lớn. Bởi vì Chiến Chiến mang thai, một là sợ sau này thân thể không tiện, thứ hai là Tùy Nhạc vội không thể đợi, cho nên quyết định tập trung làm, giải quyết hôn lễ trước.

Công việc chuẩn bị hôn lễ, phức tạp hơn vạn vật hơn Chiến Chiến tưởng tượng nhiều, cũng may cô cậy vào "tình trạng" của mình lại không có hiện tượng nôn nghén gì, chỉ phụ trách ở một bên thử ăn bánh kẹo cưới cùng các loại thức ăn, cũng rất vui mừng.

"Cốc cốc cốc." Trên cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ, phụ tá hóa trang chạy tới mở cửa, phát hiện là Tùy Nhạc mặc tây trang màu trắng, đẹp trai bức người. Phụ tá bị làm cho đầu óc choáng váng, không chút do dự để anh đi vào khi thấy nụ cười mê người của Tùy Nhạc. Tùy Nhạc dùng chiêu thức giống nhau xua đi những người trong phòng, cũng mời luôn Tề Tề ra ngoài, nhất thời trong phòng chỉ còn sót hai người bọn họ.

Ánh mắt sáng quắc của Tùy Nhạc nhìn chằm chằm Chiến Chiến ngồi ở trên ghế sofa, cô dâu của anh.

Tóc ngắn bình thường được xõa tự do vào giờ phút này lại được túm ra hết sau ót, lộ ra cổ dài nhỏ, áo cưới anh tỉ mỉ chọn lựa, buộc vòng quanh cánh tay, đường cong hoàn mỹ, ngực thiết kế vừa bảo thủ vừa ưu nhã. Mà trang điểm trên mặt Chiến Chiến, càng làm cho hai mắt Tùy Nhạc tỏa sáng, anh từ từ đi tới, cúi người khiến hô hấp giao hòa với Chiến Chiến: "Bà xã, em thật là đẹp!"

Chiến Chiến bị anh nhìn đến ngượng ngùng, đưa tay đẩy lồng ngực đề tới của anh một cái: "Làm gì, không nhận ra à!"

Thấy anh không tránh ra, ngược lại cúi đầu, Chiến Chiến vội vàng ngửa ra sau né tránh: "Em trang điểm rồi, không cho hôn!"

Tùy Nhạc bị cô nhắc nhở, trong khoảng thời gian ngắn thật đúng là không thể nào hạ miệng, ngày thường Chiến Chiến đều là mặt mộc không trang điểm, Tùy Nhạc tùy thời tùy chỗ muốn ngắm liền ngắm, vào lúc này mắt thấy hôn lễ sắp bắt đầu, chỉ có thể cố gắng buông cô ra.

Chiến Chiến ghé đầu quan sát mình trong gương, phấn son không mất, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, mà Tùy Nhạc chú ý tới tâm tư của cô, đột nhiên nở nụ cười ý vị sâu xa: "Bà xã, chăm sóc phấn son của em cho tốt. . ."

Chiến Chiến cho đến khi hôn lễ mở màn, cũng chưa hiểu ý tứ những lời này của Tùy Nhạc. Nhưng cô cũng vô tâm suy tư, sắp đối mặt nhiều người như vậy, Chiến Chiến lại nắm làn váy, lòng bàn tay hơi đỏ mồ hôi.

"Phải là ba em dắt em sang chứ?" Chiến Chiến đứng ở lối đi, cửa trước mặt còn chưa mở ra, cô khẩn trương nhìn cửa nhỏ bên cạnh, nhưng ba Chiến còn chưa tới đây, phụ tá bên cạnh đang thúc giục cũng chợt lách người đi mất.

Này, sao lại thế này?

Chiến Chiến mặc váy khó di chuyển, đứng ở trước cửa bố trí cánh hoa không biết làm sao, đang lúc này, cửa chính trước mặt đột nhiên từ từ mở ra, Chiến Chiến càng thêm kinh hoàng: "Đợi chút một lát, còn chưa chuẩn bị xong!"

Sao không giống với lúc trước đã tập! Chiến Chiến nói ra, cũng không có ai hưởng ứng, chỉ có thể trở mặt nhìn cửa mở ra, nhưng trong lễ đường vốn hắt hắt sáng rỡ, đầu người nhón nháo, nhưng không gian lại đen kịt, yên lặng như tờ.

Trong lòng Chiến Chiến chợt trời lên một ý niệm: chẳng lẽ cô. . . Đi nhầm cửa. . .

Ngay cả mình cũng cảm thấy hoang đường, Chiến Chiến nhẹ nhàng lắc đầu một cái, nhưng tất cả trước mắt quả là khiến cô không hiểu, Chiến Chiến quyết định trở về đường cũ, xem rốt cuộc chuyện gì xảy ra. Khi cô khẽ nhắc chân chuẩn bị xoay người, đột nhiên một thanh âm dịu dàng từ trong lễ đường truyền đến: "Chiến Chiến, đừng động."

Là Tùy Nhạc.

Trái tim hoảng sợ của Chiến Chiến vào lúc nghe thanh âm của anh liền bình tĩnh lại, nhưng lại tràn đầy nghi ngờ, trong bóng tối tầm mắt không thấy được Tùy Nhạc đang ở đâu, Chiến Chiến thử gọi anh: "Anh đang làm cái gì?"

"Tách" Một tiếng vang nhỏ, trong lễ đường tối tăm đột nhiên phát ra nhiều ánh sáng, Chiến Chiến mơ hồ thấy được, trong lễ đường ngồi đầy người, nhưng bọn họ lại không có ra tiếng, nín thở nhìn chăm chăm màn ảnh khổng lồ chậm rãi hạ xuống ngay phía trước Chiến Chiến, phía trên đột nhiên hiện lên, tấm hình chụp chung lúc nhỏ đã bị cô phát hiện.

"Chiến Chiến, muốn biết chân tướng tấm hình này sao?" Âm thanh Tùy Nhạc vang lên lần nữa "Thật sự anh không phải người trong trí nhớ của em, nhưng, anh cũng vẫn thâm mến em, chuẩn bị bánh ngọt cho em"

Thanh âm trầm thấp dỗi dằn từ tính của Tùy Nhạc nói liên tục, vốn là chuyện tuổi thơ lý thú ngây thơ, từ miệng anh, lại mang theo lãng mạn và ngọt ngào cực kỳ: "Anh thích em cũng không dám đến gần, mỗi lần làm bánh ngọt đều bảo A Hạo giúp anh đưa cho em, anh thì núp trong góc, cho đến lần đó em đánh nhau với người ta, làm bể mắt kiếng, anh mới lần đầu tiên tự tay đưa bánh cho em"

Những ký ức này, Chiến Chiến căn bản không có ấn tượng, cô thậm chí quên mình đã từng bởi vì mắt kém mà đeo kính chỉnh sửa một năm, trong lúc đó mà lấy mất kính xuống thì không thấy gì cả.

"Đáng tiếc, em cư nhiên không có một chút ấn tượng với anh hùng chân chính sau màn, anh thật bị tổn thương."

Vừa dứt lời, trên màn ảnh đổi thành hình một mình Chiến Chiến, vào lúc mười bảy tuổi, Tùy Nhạc ngẫu nhiên gặp phải cô, còn bị cô đội cho cả người đầy canh rau.

Lúc ấy xe Tùy Nhạc dừng ngã người đưa thức ăn, để tờ lòng áy náy, Tùy Nhạc liền thay anh ta đưa cơm đến nơi đã đặt mua, không ngờ gặp Chiến Chiến, bởi vì tên cô quá mức đặc biệt, mà dấu vết loáng thoáng trên mặt, khiến Tùy Nhạc ngạc nhiên phát hiện, cư nhiên thật sự là Chiến Chiến mình biết.

Chỉ tiếc lúc ấy Chiến Chiến gây gổ với ông nội, ba mẹ lại ở ngoài, đôi bụng đói hai giờ mới chờ được bữa ăn, lòng tràn đầy tức giận nên tay dùng sức thật mạnh, không cẩn thận làm đổ nước canh lên người Tùy Nhạc. Tùy Nhạc vừa tức lại không thể làm gì, trước khi rời đi, quay đầu lại thấy Chiến Chiến ngồi ở trên cầu thang, lộ ra nụ cười với một bụi hoa anh đào nở rộ trong sân, quý thần xui khiến, dùng di động chụp lại.

"Lần thứ ba, chúng ta gặp nhau tại Chiến Xa." Khi Chiến Chiến đang bị trí nhớ cuốn lấy, ánh đèn trong lễ đường dần dần sáng lên, cánh hoa phù kín một đầu thảm đỏ, Tùy Nhạc mặc tây trang đứng thẳng, anh cầm microphone trong tay, đi về phía mình từng bước một.

Những người trong lễ đường bắt đầu nhón nháo, nhưng tất cả mọi người ăn ý không phát ra âm thanh, an tĩnh nhìn chăm chú vào đôi tân nhân này, mà Chiến Chiến và Tùy Nhạc, trong mắt đều không có người khác, chỉ đưa mắt nhìn nhau chăm chú.

"Mỗi một lần, anh đều thích em." Tùy Nhạc từ từ nở một nụ cười "Chiến Chiến, có phải đây chính là duyên phận trốn không thoát?"

Tùy Nhạc đi tới trước mặt Chiến Chiến, mặc dù rất gần, nhưng thanh âm vẫn xuyên thấu qua micro vang vọng lễ đường, mang theo một chút xa lạ, rồi lại khiến Chiến Chiến rung động: "Lần đầu tiên em nhận làm đối tượng, lần thứ hai em tròn mắt nhìn anh, lần thứ ba. . . Chúng ta lại đối chọi gay gắt."

"Đây có được xem là định mệnh?"

Chiến Chiến chỉ cảm thấy tất cả trước mắt đều trở nên xa lạ, cả cử động của Tùy Nhạc cũng không giống thường ngày, trong lòng cô có cảm giác cực kỳ phức tạp —— Nhiều người nhìn như vậy, mà anh lại nói lời buồn nôn thế, phải ngăn cản anh mới được, nhưng khi Chiến Chiến muốn mở miệng mới phát hiện, thanh âm của cô lại mang theo ghen ngào: "Anh. . ."

Chiến Chiến kinh ngạc im miệng, cảm thấy thứ gì hơi mặn rơi vào trong miệng —— Cô cư nhiên, rơi lệ rồi.

Tùy Nhạc nhìn biểu tình của Chiến Chiến, quý một chân trên đất, trước đôi mắt đăm đăm lệ mông lung của Chiến Chiến.

Anh để micro qua bên cạnh, từ trong túi móc ra một cái hộp tinh xảo, đó là nhẫn kết hôn bọn họ cùng đi chọn lựa, Chiến Chiến biết. Tùy Nhạc nhẹ nhàng mở nắp hộp ra, vầng vàng kéo lên, cảm xúc trong mắt gần như có thể nhấn chìm người, anh nói vang từng chữ từng câu: "Chiến Chiến, anh yêu em, cho nên không kịp chờ đợi muốn em gả cho anh, anh biết rõ rất nhiều chuyện phát triển vượt qua dự tính của em, nhưng, anh thật rất gấp."

Có mấy người xem không kiềm được cười ra tiếng, Chiến Chiến mê mang giương mắt, lại không tìm được thanh âm kia từ đâu ra, cô ngẩn người, lại nhìn về phía Tùy Nhạc quý gối trước mặt mình lần nữa, có chút mê mang: ". . . Anh, chúng ta đã kết hôn, sao anh. . ."

"Nhưng anh vẫn nhớ, anh nợ em một lần cầu hôn." Tùy Nhạc nhẹ nhàng cười một tiếng, hoàn toàn không để ý phản ứng của mọi người quanh mình "Vừa đúng hôm nay nhiều người chứng kiến —— Chiến Chiến."

Giọng điệu của anh nghiêm túc vô cùng, nhưng lời cầu hôn nói ra lại làm cho Chiến Chiến vừa khóc vừa cười: "Chiến Chiến, người đàn ông trước mặt em, lên được phòng khách, xuống được phòng bếp, lúc rảnh rỗi tùy thời có thể âm giương."

Trong lễ đường vang lên tiếng cười, Tùy Nhạc cầu thả máp máp môi tiếp tục nói: "Nhiều năm như vậy cũng không chạy ra khỏi lòng bàn tay của em, tất

cả phương pháp sáng tối đều dùng trên người em, hiện tại, người đàn ông này, em có muốn hay không?"

"Muốn hay là không muốn!" Một hồi tiếng ồn vang lên, rõ ràng kiểu cầu hôn của anh không trang trọng cũng không thâm tình, nhưng nước mắt của Chiến Chiến lại không không chế được chảy ra ngoài, bởi vì cô thấy, là trái tim chân thật của Tùy Nhạc.

Là thật trong lòng tràn đầy, vẻ ngoài nhạo báng.

"Bảo bối, em nguyện ý. . . . Gả cho anh sao?"

". . . . Bệnh thần kinh à. . . ." Chiến Chiến thút tha thút thít trách cứ "Nhiều người như vậy. . . . Cũng không sợ mất mặt! Về sau xem lại video thì thế nào. . . . Còn có phần son của em, đều hết. . . . Anh đèn đi. . . ."

"Những thứ này đều giao cho anh, bây giờ em chỉ cần trả lời anh, có được hay không?"

"Được rồi, em nguyện ý!" Chiến Chiến lăm bầm một câu, duỗi ngón tay ra cho Tùy Nhạc đeo chiếc nhẫn lên, vẫn chưa yên tâm hỏi "Nhưng nhẫn không phải đeo sau khi xong sao, sao lại đeo trước vậy?"

"Hôn lễ của chúng ta, tất cả do chúng ta quyết định, hiện tại quan trọng nhất chính là nói với mọi người —— Tùy Nhạc anh, rất rõ ràng, triệt triệt để để chiếm em thành của mình rồi !"

Sau đó những tiếng hoan hô thật to vang lên, Tùy Nhạc ôm chặt cô dâu của anh vào ngực trong tiếng ủng hộ của mọi người.

Chiến Chiến cảm thụ sức lực bền chắc lại cẩn thận ở ngang hông, ở trong hôn lễ hoàn toàn khác thường này, khẽ cười chui vào ngực Tùy Nhạc.

Mặc dù khác thường, mặc dù nhiều lần xuất hiện tình tiết làm cho người ta vừa khóc vừa cười, nhưng giờ phút này được người đàn ông cô yêu ôm thật chặt, cảm thụ tình yêu của anh đối với mình, giữa hai người, còn có tình yêu đang từ từ chín ——

Còn có lúc nào, hạnh phúc và làm cho người ta say mê hơn giờ khắc này.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Ngoại truyện 1: Nhà của Đô Đô

Tùy Đô Đô đã ra đời chín tháng rồi, nhưng đến bây giờ lại chỉ có tên ở nhà là Đô Đô, bởi vì trong lúc mang thai Chiến Chiến si mê một bộ phim hoạt hình Nhật Bản mà Tùy Nhạc cảm thấy cực kỳ ngu ngốc ——《 Nhật ký quan sát Mèo Đô Đô* 》. Con mèo màu vàng giống hình cầu trong đó khiến Chiến Chiến rất thích, nên quyết định đặt tên ở nhà của bảo bối nhỏ trong bụng là Đô Đô.

*Nhật ký quan sát Mèo Đô Đô: Đây là một bộ phim hoạt hình Nhật Bản sản xu từ năm 2005. Bối cảnh là một thành phố không có thật - huyện Thiên Diệp của thành Trúc Mã. Phim kể lại cuộc sống âm áp thú vị của một con mèo tròn màu vàng có văn hồ và chủ nhân của nó cùng các bạn.

Lòng Tùy Nhạc tràn đầy không muốn cũng không dám nói, còn phải làm bộ vô cùng vui vẻ gọi Đô Đô với cô.

Chiến Chiến vừa mang thai thì không hề có chút dị trạng, khi tất cả mọi người cho rằng cô thuộc về thể chất không có biến hóa thì đến lúc năm tháng, tất cả triệu chứng đều xuất hiện. Tùy Nhạc bị dày vò một tháng gầy mười cân (cỡ 5kg), thật vất vả chờ hiện tượng nôn nghén biến mất, tính khí nóng nảy của Chiến Chiến lại đạt tới đỉnh núi.

Đổi mặt đổi tượng tùy thời biết phun lửa, lại cần trông chừng cực độ, mọi việc Tùy Nhạc đều phải gặt đầu.

Tên con trai là một chuyện lớn trong lòng Chiến Chiến, nói gì đều phải nghiêm túc suy tính, tuyệt đối không thể giống như cô và Tùy Nhạc. Tên Tùy Nhạc là do họ cha mẹ tạo thành, mặc dù như vậy thường gặp, nhưng ngụ ý là kết tinh của hai người, vẫn là nói quá khứ.

Khi Tùy Nhạc thận trọng hỏi Chiến Chiến tên của cô từ đâu có thì cô liền nổi đóa: "Chơi đoán số! Anh thấy ông nội và bà nội nhằm chán cỡ nào không, cứ nhiên dùng chơi đoán số quyết định!"

Họ Đình của bà nội Chiến Chiến, là dòng họ rất hiếm thấy, ban đầu bởi vì sanh là con trai, cho nên không thể có ý tưởng gì, cho đến khi cháu gái phần điều ngọc mài ra đời, bà nội rốt cuộc không nhịn được nói ra muốn cho Chiến Chiến theo họ bà.

Ba mẹ Chiến Chiến đều cảm thấy có thể, nhưng ông nội kiên quyết phản đối, hai cụ gây lật trời, cuối cùng quyết định chơi đoán số định thắng thua.

Kết quả là ông nội thắng, ông đắc ý nhưng lại nhìn thấy bạn già không vui, bộ dạng uất ức lại buồn bã khiến ông thật hơi không vui: "Nếu không, đoán lại

lần nữa, người thắng sẽ được dùng họ của mình để làm tên cháu gái."

Kết quả ông nội lại thắng.

Bà nội luôn luôn nguyện thua cuộc rút cuộc bỏ qua việc tranh giành tên, mà tên của bé gái thì được định đoạt sau một trò chơi đoán số —— Chiến Chiến.

Sáng sớm ngày nọ, Chiến Chiến đã rời giường, Tùy Nhạc vẫn còn đang ngủ. Tối ngày hôm qua bạn học Tùy Đô Đô giầy vò cả đêm, Tùy Nhạc sợ Chiến Chiến đã ngủ ít lại mất ngủ, liền ôm con trai đến một gian phòng xa nhất, vừa ca hát vừa dụ dỗ, cho đến quá ba giờ sáng mới ôm Tùy Đô Đô đã ngủ trở về giường nhỏ.

Chiến Chiến ngủ ngon, buổi sáng cũng dậy sớm, thấy Tùy Đô Đô cũng tỉnh, sợ cậu bé hiếu động rơi trên mặt đất, Chiến Chiến dùng chân quần nó vào người Tùy Nhạc, dù sao Tùy Đô Đô thích chơi với ba cậu nhất, hoặc là nói ‘Chơi’ ba cậu.

Khi Chiến Chiến vào phòng vệ sinh rửa mặt, Tùy Đô Đô mở đôi mắt to sáng trong nhìn ba đang ngủ say, lòng hiếu kỳ dâng lên lần nữa. Cậu đã đánh lén sống mũi, hầu kết, điểm đo trước ngực ba rồi, lần này còn có thứ gì chơi nữa?

Tầm mắt Tùy Đô Đô định tại đôi chân của ba, ô, xem ra không dễ chơi, cậu từ từ nhìn lên trên, lướt qua bắp chân lông lá, đi tới chỗ mặc quần ngủ.

Tùy Nhạc là một nam tử thành niên bình thường, thời điểm sáng sớm, xuất hiện chút phản ứng cũng khó tránh khỏi, hơn nữa gần đây số lần Chiến Chiến cho anh kịch liệt giảm bớt, mấy lần không nhiều lắm cũng thường bị Tùy Đô Đô phá hư, sáng sớm này trong mộng của Tùy Nhạc vừa vận xuất hiện hình ảnh kiều điểm

Mà Tùy Đô Đô, là trọn to hai mắt nhìn chỗ đó trên người ba từ từ nhỏ lên, so với bất kỳ món đồ chơi nào cậu có, những thứ trên người ba chơi đùa đều thần kỳ hơn nhiều, miệng Tùy Đô Đô mở rộng, tay nhỏ bé dính nước miếng hươu múa lung tung. Nhưng Tùy Nhạc không có bị tiếng vang rất nhỏ này đánh thức, vẫn nằm ngửa ngủ say, Tùy Đô Đô chớp chớp cái miệng nhỏ nhắn, chống cùi chỏ lên từ từ trườn đến chỗ đùi Tùy Nhạc, trải qua cố gắng rút cuộc nhích tới gần thứ vẫn đứng thẳng đó, Tùy Đô Đô hưng phấn cười khanh khách một tiếng, chợt đụng đầu qua.

"Ngao!"

"Ha ha ha!"

Buổi tối, sau khi Tùy Nhạc từ công ty trở về, Chiến Chiến đã thu thập xong đồ tắm cho Tùy Đô Đô, trong bồn tắm nho nhỏ đồ đầy các loại đồ chơi nhỏ lơ lửng, Tùy Đô Đô cười đùa đưa ra cánh tay nhỏ béo múp đùa bỡn, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười thanh thúy.

Chỉ chơi một lát, khi Tùy Đô Đô bị Chiến Chiến lật người qua, liền tò mò nhìn ba đứng ở một bên. Ngày thường ba đều sẽ đứng ở bên cạnh bồn tắm giành đồ chơi với cậu cực kỳ cao hứng, nhưng hôm nay chỉ có Tùy Đô Đô vui một mình, thật hơi cô đơn.

"A! A a!" Cậu vươn tay vỗ vào mặt nước, con ngoi long lanh mong đợi nhìn ba, còn bắt chợt bắt được con vịt nhỏ bên cạnh ném qua. Nhưng tất cả cử động đều không thể khiến Tùy Nhạc ‘nhập cuộc’, Tùy Đô Đô uất ức chu miệng, bộ ngực nhỏ giật giật "Oa" một tiếng khóc lên.

"Thế nào thế nào?" Chiến Chiến bị sợ giật mình, vội vàng vớt Tùy Đô Đô ra ngoài, quay đầu lại quát Tùy Nhạc "Đứng làm gì, không nhìn thấy con trai khóc sao?"

Bình thường Tùy Đô Đô vừa khóc, nhất định là Tùy Nhạc ra trận dụ dỗ cậu nhóc, đừng xem Đô Đô bình thường vui ở trong ngực mẹ nhìn rất ngoan, nhưng vừa khóc, Chiến Chiến lại không hề có chút biện pháp. Tùy Nhạc yên lặng trừng mắt Tùy Đô Đô, nhưng vẫn không đành lòng nhìn con trai gào thét đỏ mặt, liền cầm cái khăn bên cạnh đắp lên cái bụng thịt của Tùy Đô Đô: "Tắm xong rồi, anh sẽ lau khô cho nó, đừng để bị lạnh."

"Anh cũng thiệt là, bình thường chơi với nó vui vẻ, sao hôm nay lại lộ vẻ không tình nguyện?" Chiến Chiến nghi ngờ nhìn chằm chằm hai cha con này, tay bắt đầu dọn dẹp món đồ chơi của Tùy Đô Đô.

Tùy Nhạc ôm Tùy Đô Đô thả vào trên giường lớn, trên người Đô Đô sớm được Tùy Nhạc nhanh chóng lau khô, Tùy Nhạc vừa cầm lấy phần con nít xoa người ở đầu giường, vừa đổ phần ra, Tùy Đô Đô liền phát ra một tiếng thảm thì, gang rộng hai tay hai chân chờ ba cậu phục vụ.

Nhìn thái độ giống như đại gia của cậu, nhưng rút cuộc vẫn là một đứa trẻ chưa biết nói, Tùy Nhạc âm thầm liếc mắt, đưa bàn tay ra ngăn ở miệng mũi Đô Đô phòng ngừa phần bay vào trong miệng cậu, động tác êm ái nhưng giọng nói không hề hữu nghị: "Tiểu tử thói con được đây, dám đánh lén người anh em của ba con, biết tự thế lúc ba ra cửa buổi sáng nhếch nhác cỡ nào không!"

Lúc ấy Chiến Chiến bị một tiếng kêu rên của Tùy Nhạc làm sợ tới mức mãnh liệt chạy vào gian phòng, khoe miệng còn dính bọt kem đánh răng, cô cho là Tùy Đô Đô rút xuống đất, kết quả vừa nhìn, hai người đều nằm rất tốt, Đô Đô còn cười khúc khích dựa vào bên cạnh Tùy Nhạc, Chiến Chiến tròn mắt nhìn Tùy Nhạc một cái lại xoay người đi vào đánh răng tiếp.

Tùy Nhạc cũng không có mặt mũi nói với bà xã, mình bị con trai đánh lén bộ vị đó ở trong giấc mộng. . . , chỉ có thể nhịn xuống tức giận, nhưng cũng than thở trong lòng: có phải bình thường tiểu tử này ăn đồ ngon quá, sao mà sợ đầu cứng như thế!

Tùy Nhạc nhìn con trai không mặc gì, híp mắt nhẹ nhàng ngắt em trai nhỏ lộ ra bên ngoài của cậu: "Biết vật này quan trọng với đàn ông thế nào không, không có nó có thể có con sao, Há? Tiểu tử thôi!"

"Ồ. . ." Tùy Đồ Đồ đột nhiên ngưng cười, chân mày hơi nhíu lại, trong miệng nói nhỏ một chuỗi trao đổi, Tùy Nhạc sợ tới mức vội vàng rút tay về, chẳng lẽ bị bóp đau, Tùy Nhạc thăm mắng mình một câu, so đo với con trai làm gì, đứa bé mảnh mai như vậy, không thể tùy tiện mà lộn xộn.

"Con trai thế nào?" Tùy Nhạc bỏ qua phần xoa người, cúi người lại gần Tùy Đồ Đồ "Ba xuống tay nặng ư, em trai bị đau?"

"Ồ. . . Ha ha!" Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn rối rắm của Tùy Đồ Đồ đột nhiên cười lên lần nữa, đồng thời, Tùy Nhạc chỉ cảm thấy một cột nước ấm áp thẳng tắp ra tại lồng ngực của mình, mà Tùy Đồ Đồ tè xong, vẫn cười khúc khích nhìn Tùy Nhạc.

Trước khi ngủ Đồ Đồ phải ăn no mới có thể ngoan ngoãn nằm vào giường nhỏ, hôm nay tám hai lần, nên Đồ Đồ đói sớm hơn bình thường chút, Chiến Chiến ôm cậu vào trong ngực, Đồ Đồ mím cái miệng nhỏ nhắn nhào qua.

Khi Chiến Chiến vén quần áo lên cho con trai bú, cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, Tùy Nhạc tùy tiện mặc quần ngủ tóc ướt đi ra, Chiến Chiến theo bản năng kéo áo xuống, xoay người lại thúc giục Tùy Nhạc: "Mau lau khô tóc, nếu không sáng sớm ngày mai sẽ nhức đầu."

Tùy Nhạc chột nhứ mày, bởi vì mặt cô đỏ ửng mà tà tà nhếch môi, anh dùng khăn lông lau nước, chậm rãi đi tới sau lưng bà xã, gác cằm ở trên vai cô, nhìn cô cho bú.

"Tránh ra, tránh ra!" Tùy Đồ Đồ đang vui đầu mẩn liệt hút, Chiến Chiến sợ động tác mạnh sẽ hù dọa cậu, chỉ có thể nhẹ giọng quát Tùy Nhạc dính vào sau lưng.

Từ buổi sáng hôm nay Tùy Nhạc đã buồn bực bởi vì bạn học Tùy Đồ Đồ, lúc này còn bị cậu tiểu lên người, chỉ phải đi vào tắm nữa, lại không ngờ sự thẹn thùng của Chiến Chiến khiến tâm tình anh lập tức chuyển tốt.

Con trai tới quá sớm, Tùy Nhạc lấy được Chiến Chiến rất đặc ý, nhưng khi chân chính bước vào cuộc sống vú em thì mới hiểu được chua xót trong đó. Rõ ràng là kỳ trăng mật tân hôn, nhưng bởi vì bà xã không tiện, đành phải đợi đến lúc đứa bé ổn định, thế mà Chiến Chiến lại nôn nghén và tã bỉm nóng nẩy, từ 6 tháng trở đi Tùy Nhạc cũng không dám đến gần bụng căng lớn của Chiến Chiến.

Thật vất vả chờ đứa bé sinh ra, nhưng chuyện tốt lại bị cắt ngang không biết bao nhiêu lần, mà nửa đêm đứa bé tỉnh lại, càng làm cho Chiến Chiến không dễ ý tới Tùy Nhạc. Tội nghiệp Tùy Nhạc mặc dù ôm được bà xã về, lại trải qua cuộc sống đau khổ như thế.

Tuy vậy, anh vẫn mạnh mẽ cự tuyệt lời đề nghị đón đứa bé về chăm sóc của người lớn hai nhà.

Tùy Đồ Đồ là con trai của anh, mỗi ngày nó đều đang lớn lên, hôm nay biết cười, ngày mai biết trườn người, sự biến hóa mỗi một ngày anh đều không muốn bỏ qua, đáng tiếc hiện tại tên tiểu tử này trừ mấy tiếng kêu quái dị, còn chưa biết gọi ba mẹ. Tùy Nhạc hí mắt nhìn Tùy Đồ Đồ bú đến đỏ mồm hôi đầy đầu, không nhịn được đưa tay điểm gương mặt của nó, nhẹ giọng nói ra: "Con mau chóng lớn lên đi, đừng luôn quẩn mẹ con, ba bị chịu ảnh hưởng biết không?!"

Chiến Chiến nhận thấy được bàn tay quấn lên eo cô, nhẹ nhàng giật giật: "Đang bú sữa, anh đừng lộn xộn, đứa bé sẽ bị sặc."

"Sẽ không, mặc dù bây giờ tiểu tử này chưa có gì thông minh đáng nói, nhưng bản lãnh bú sữa vẫn có."

"Chắc, sao lại nói con trai như thế?"

Tùy Nhạc khinh thường: "Chẳng lẽ không đúng sao? Thật là một tên nhóc lớn nhỏ đều không tha!"

"Hi hi." Chiến Chiến không nhịn được khẽ cười một tiếng, nhớ tới lúc mình vào phòng, nhìn con trai đạp đạp chân, Tùy Nhạc thì nửa cúi người về mặt cứng nhắc, thật sự là buồn cười —— Tùy Nhạc anh cuối cùng cũng đụng phải đối thủ có thể trị anh!

"Có phải em đang cười anh không, hả?"

Một tay Tùy Nhạc vòng chặt hông của Chiến Chiến, một tay leo lên gò núi không bị Tùy Đồ Đồ chiếm đoạt, nhẹ nhàng bóp. Chiến Chiến bị anh làm cho sắc mặt đỏ thắm, vừa xấu hổ đưa tay đỡ con trai, vừa lui về phía sau hung hăng nheo hông của Tùy Nhạc: "Đàng hoàng một chút cho em!"

Tùy Đồ Đồ đang ăn hăng hái, lại bởi vì động tác của Chiến Chiến mà "Thức ăn" bị rơi ra, vội vàng ghé đầu lại cắn, chân nhỏ không vui đạp mấy cái, vừa vịn đạp vào trên cánh tay của Tùy Nhạc, Tùy Nhạc thấy bộ dáng của nó, hí mắt đưa ra một đầu ngón tay gõ gõ khuôn mặt của nó: "Con còn đạp ba? Ba chỉ cho con mượn vật của mình dùng hai ngày mà thôi, con còn đắc chí?"

Nhận thấy Chiến Chiến nhăn nhó, Tùy Nhạc có chút hăng hái chuyển ngón tay đang đặt trên mặt con trai qua ngực cô, nhẹ nhàng đâm hai cái: "Thế nào, anh nói không đúng?"

Đã nhịn mấy ngày, mùi sữa trên người Chiến Chiến hấp dẫn Tùy Nhạc, anh không nhịn được xoay thân thể Chiến Chiến qua, cúi người lại gần phần đầy đà của cô, Chiến Chiến sợ hết hồn, vội vàng đẩy đầu anh ra: "Anh làm gì thế, con trai đang ở đây!"

"Nó? Nó không hiểu. . ." Tùy Nhạc hất tay Chiến Chiến ra, tiếp tục đi tới, Chiến Chiến thấy Tùy Đồ Đồ vẫn còn đang bú, mà Tùy Nhạc lại. . . Hình ảnh như vậy thật sự khiến cô thẹn thùng không đất dung thân, nhưng bởi vì một tay nâng Đồ Đồ, một tay bị Tùy Nhạc giữ chặt, không có cách lấy tay ra, dưới tình thế cấp bách, không nhịn được hô: "Đồ Đồ! Đồ Đồ!"

Tùy Nhạc dừng động tác lại, mặt mang theo nụ cười nâng lên nhìn Chiến Chiến, tựa hồ đang cười nhạo cô lại nhờ một đứa con nít còn bú sữa giúp đỡ,

Tùy Nhạc quay đầu lại nhìn Tùy Đồ Đồ, khiêu khích nhướn mày: "Mẹ con gọi con kia, con không bày tỏ một chút sao?"

Tùy Đồ Đồ vô tội bú sữa, Tùy Nhạc lại đưa mặt đến gần Tùy Đồ Đồ, gật gù đắc ý thị uy như một đứa bé, Tùy Đồ Đồ theo dõi anh, đột nhiên, nhướn nhướn lông mày.

Tùy Nhạc bởi vì biểu tình này của con trai mà hơi sững sờ, đang lúc này, một bóng đen đánh tới, chỉ nghe "chát" một tiếng, Tùy Nhạc chỉ cảm thấy trên mặt chột đau xót, anh không thể tin quay đầu, móng vuốt béo mập của Tùy Đồ Đồ đang ở trước mắt.

"Chát" Tùy Đồ Đồ lại không khách khí thưởng Tùy Nhạc một cái tát, thậm chí buông ra thức ăn trong miệng, lộ ra nụ cười.

"Phi!" Chiến Chiến không hề cười ra tiếng, mà Tùy Nhạc từ từ ngẩng thẳng lên, nhẹ nhàng cầm tay nhỏ bé vẫn còn đang quơ múa của con trai, sững sờ lâm bầm: "Nó. . . tát anh?"

"Ai bảo anh coi thường nó." Chiến Chiến biết Đồ Đồ hơn phân nửa là bởi vì bị quấy rầy khi ăn mà không vui, nhưng vào lúc này, lại thật giống như. . . anh hùng đuổi lưu manh giúp mẹ. . . Mặc dù anh hùng này chỉ có chín tháng, còn lưu manh. . . Là ba của anh hùng.

"Tùy, Đồ, Đồ!"

"Ha ha ha!"

[1]Nhật ký quan sát Mèo Đồ Đồ: Đây là một bộ phim hoạt hình Nhật Bản sản xuất từ năm 2005. Bối cảnh là một thành phố không có thật - huyện Thiên Diệp của thành Trúc Mã. Phim kể lại cuộc sống ấm áp thú vị của một con mèo tròn màu vàng có vằn hổ và chủ nhân của nó cùng các bạn.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Ngoại truyện 2: Nguyên bọn họ hạnh phúc

Tùy Đồ Đồ ba tuổi rồi, kể tục nhân tố di truyền của Tùy Nhạc và Chiến Chiến, mặc dù Tùy Đồ Đồ vẫn mập phì, nhưng ánh mắt sáng ngời, ngao nghể ưỡn cái mũi nhỏ, còn có nụ cười giống ba cậu, đã có thể đoán được tướng mạo tương lai của cậu, sẽ gieo họa chúng tiểu cô nương thế nào.

Nhưng, cậu cũng đồng thời kế tục bộ phận 'Tích cực' nhất của Tùy Nhạc và Chiến Chiến —— Đứa trẻ trước kia luôn búng binh cười khúc khích, đã biến thành Hồn Thế Ma Vương.

Đã là lần thứ N Chiến Chiến rống Tùy Đồ Đồ đang trèo trên cây xuống, nhìn cái áo có hình con khỉ miệng rộng mà Chiến Cường Quốc mới mua cho Tùy Đồ Đồ đã bị dính bụi bặm bùn đất, không nhìn được nhũ mày một cái một lát còn phải về nhà, vậy phải làm sao.

Tùy Nhạc đi công tác rồi, gần đây công việc ở Chiến Xa rất bận, những ngày này Tùy Đồ Đồ đều sống ở chỗ ba mẹ Tùy Nhạc, hôm nay bởi vì ông nội nhớ cháu cố rồi, nên Chiến Chiến đặc biệt dẫn Đồ Đồ theo, nghĩ là sau khi tan việc sẽ dẫn nó đến nhà thăm ông nội.

Nhưng ai ngờ đến, tên nhóc này thừa dịp cô nhận điện thoại liền nhanh chóng chui lên một gốc cây hòe ở sân sau, Chiến Chiến nhũ mày lau bùn trên mặt cho cậu: "Quần áo dơ rồi làm sao đi gặp ông ngoại!"

"Mẹ không hiểu, leo cây là chuyện rất thú vị."

"."

Nhìn con trai mặt mày hớn hở, trong lòng Chiến Chiến mềm nhũn, nhéo nhéo mũi của cậu: "Làm bẩn quần áo cũng không phải là chuyện thú vị."

"Đồ Đồ." Một giọng nói ôn hòa từ phía sau truyền đến, trong lòng Chiến Chiến chột buống lòng —— Cứu binh tới.

"Chú Hạo!" Tùy Đồ Đồ phi thân nhào về phía người tới, được Trịnh Hạo Khanh vững vàng tiếp được, Chiến Chiến rút cuộc thờ phào nhẹ nhõm, thấy con trai dính vào trên người Trịnh Hạo Khanh hoàn toàn quên sự việc leo cây, Chiến Chiến nhìn bọn người làm bạn rộn phía sau, hơi áy náy cười cười với Trịnh Hạo Khanh: "Lại phải làm phiền anh trông tên nhóc này, hôm nay em thật sự quá bận việc."

"Không có chuyện gì, anh thích vô cùng." Trịnh Hạo Khanh sờ sờ cái trán hơi ướt mồ hôi của Tùy Đồ Đồ, lấy khăn tay ra xoa xoa cho cậu, về mặt Tùy Đồ Đồ quá giống Chiến Chiến, và phần lớn cũng di truyền từ gương mặt Tùy Nhạc, cười khê một tiếng. Tiểu Ma Vương này, bây giờ có thể coi chừng nó, sợ rằng chỉ có Trịnh Hạo Khanh, mỗi lần nhìn thấy đáng vẻ nghe lời của con trai ở trước mặt Trịnh Hạo Khanh, đều lộ ra vẻ mặt phần hạn.

Trịnh Hạo Khanh ôm Tùy Đồ Đồ trở về trong nhà, lấy ra quần áo mới mang tới thay cho cậu, lại nhét hộp điều khiển xe chạy bằng điện từ xa mới nhất vào tay Tùy Đồ Đồ, cùng kiên nhẫn chơi trò chơi ngây thơ với cậu.

Chiến Chiến nhiều lần nói với anh không cần mua nhiều đồ chơi như vậy, làm hư Tùy Đồ Đồ, cũng lãng phí quá nhiều tiền. Trịnh Hạo Khanh luôn cười gât đầu, lần sau vẫn như cũ.

Vì thân phận Phó Tổng quản lý ở Dung Giang, nên, bình thường anh cực kỳ bận rộn, nhưng vẫn thường tự mình mua đồ chơi mới nhất cho Tùy Đồ Đồ, chọc cho cậu vui vẻ không thôi.

Sau khi kế hoạch của Nhạc Thác thất bại, cả cô phần ở Giang Bạ cũng bị Tùy Nhạc nắm trong tay, nguyên khí của Nhạc Thác tổn thương nặng nề, mà Nhạc Kỳ Nhiên thì bị Khâu Triết đe dọa, sợ hãi không dám lơ đãng.

Nghĩ tới đây, Trịnh Hạo Khanh nhẹ nhàng nhếch nhếch môi, lộ ra nụ cười lạnh khó gặp, suy nghĩ không khỏi bay trở về tuổi thơ đen tối.

Trịnh Hạo Khanh đã từng không buồn không lo, mặc dù không có ba, lại được toàn bộ tình yêu của cậu và mẹ, anh rất hạnh phúc —— Cho đến khi mẹ bị một con bệnh nặng cướp đi sinh mạng, trong trí nhớ của anh, mẹ là một người phụ nữ dịu dàng mỹ lệ, dù mang bệnh, cũng tận lực không để lại kỷ niệm buồn cho Trịnh Hạo Khanh, lạc quan lại sáng sủa, có thời gian rất dài, Trịnh Hạo Khanh cho rằng phái nữ đều tốt đẹp.

Việc ba xuất hiện vô cùng bất ngờ, còn nhỏ chỉ cảm thấy cậu rất không nỡ đưa anh đi, cũng không hiểu sự phức tạp và vô lực trong lòng Trịnh Diệp.

Trịnh Hạo Khanh mà lúc nhỏ Chiến Chiến gặp phải còn là cậu bé đơn thuần vui vẻ, lúc vừa tới, đã trở thành bạn của Tùy Nhạc, bởi vì Tùy Nhạc ngưỡng mộ cho nên anh đã đồng ý giúp đưa bánh ngọt đến cho cô bé trắng nõn nà kia, cho nên người trong ấn tượng của Chiến Chiến, vẫn là Trịnh Hạo Khanh trắng nõn ôn hòa.

Cho đến ngày đó, Chiến Chiến đánh nhau với người ta vì Trịnh Hạo Khanh, khiến cho mắt kiếng giúp mắt yếu được tốt hơn bị vỡ nát, lại bởi vì đánh thua mà khóc đến hai mắt mờ hồ đầm lệ, không biết người trước mắt đã đổi thành một người khác.

Duyên phận của Tùy Nhạc và Chiến Chiến, từ một khắc kia bắt đầu.

Nhưng đối với Trịnh Hạo Khanh mà nói, sau đó, là cơn ác mộng của anh.

Lần kia Chiến Chiến giúp anh đánh nhau, là bởi vì một đứa bé khác dùng hòn đá ném anh, nói anh là con hoang. Mà khi đó Trịnh Hạo Khanh đã hiểu chuyện, cũng có nghi ngờ đối với thân phận của mình, tại sao vợ của ba anh không phải mẹ của anh?

Những ngày bị vợ của Nhạc Thác hành hạ, Trịnh Hạo Khanh từng hận mẹ của mình, tại sao phải cho mình một thân phận, rồi lại bỏ anh rời đi nhân thế, để lại mình anh ở nơi không thể dung thân, trốn cũng trốn không thoát.

Vợ của Nhạc Thác là con cháu danh môn, tâm cao khí ngạo, lại không ngờ người chồng mình hết lòng chọn lựa, lại không có chút tình cảm với bà, thậm chí còn có một người con riêng ở ngoài. Lâu dài tích oán, cùng với gia đình lạnh lùng, khiến tinh thần bà xuất hiện dị thường, mà Trịnh Hạo Khanh, là chỗ phát tiết duy nhất của bà.

Bà có thể giả bộ đáng yêu mẹ hiền trước mặt của Nhạc Thác, nhưng cũng có biện pháp ở lúc Nhạc Thác không biết, khiến Trịnh Hạo Khanh chịu hết hành hạ. Lần lượt bị nhốt trong phòng tối đen, lần lượt bị móng tay bén nhọn cào rách da, lần lượt đối với một đứa bé mà nói, là cơn ác mộng mấy chục năm.

Chỉ có Nhạc Kỳ Nhiên đưa tay giúp đỡ anh.

Khi đó Nhạc Kỳ Nhiên mới vừa đi học, sau hội phụ huynh đầu tiên liền chạy về nhà, trong lúc vô tình phát hiện ra Trịnh Hạo Khanh bị nhốt trong phòng tối, thân thể trần truồng, sau lưng hiện đầy vết phỏng từ tàn thuốc. Cô vẫn có địch ý với Trịnh Hạo Khanh, vẫn không để ý đến anh, nhưng lúc đó lại vì những vết thương trên người bé trai mà khóc ròng.

Chỉ một điểm này, lại trở thành ám áp duy nhất trong tuổi thơ xám xịt của Trịnh Hạo Khanh.

Mặc dù sau này, đã không còn là cô gái có ánh mắt trong suốt, cho anh ám áp, thậm chí sau khi mẹ cô qua đời, bắt đầu nhắm vào Trịnh Hạo Khanh, anh càng ngày càng bài xích phái nữ, lại vẫn nhớ cảnh tượng lần đầu tiên Nhạc Kỳ Nhiên bôi thuốc cho anh, cho đến khi cô tìm người vậy đánh Chiến Chiến.

Trịnh Hạo Khanh từ trong miệng Tùy Nhạc nghe được chuyện Chiến Chiến bị đánh, lại biết người gây chuyện là ai, lập tức liền hiểu rõ mình gánh tội thay Nhạc Kỳ Nhiên.

Anh dùng việc này, bù lại những gì thiếu cô ta lúc trước, không còn mềm lòng.

Bại lộ tình cảm khác thường của mình ở trước mặt Tùy Nhạc, Trịnh Hạo Khanh đã chuẩn bị cho điều xấu nhất.

Không hiểu được mẹ ruột, lại bị mẹ kế ám ảnh, khiến Trịnh Hạo Khanh từ khi đi học luôn không tự giác xa lánh phái nữ, mà Tùy Nhạc chính là người bạn duy nhất của anh, mỗi lần anh bất lực, luôn trợ giúp và khích lệ. Khi tình cảm kia bắt đầu có chút biến hóa, Trịnh Hạo Khanh còn trẻ cũng vô lực ngăn trở. Anh không chỉ mất ngủ trong đêm một lần, nên trong lòng cũng lạnh lùng suy nghĩ, có lẽ đây chính là sự báo ứng vì việc ra đời của anh.

Tâm tình như vậy vẫn kéo dài đến khi anh biết chuyện xưa ở giữa ba và mẹ.

Hai người trẻ tuổi bình thường, ở trong một công ty bình thường phấn đấu vì mơ ước của mình, âm thầm có tình cảm, lưỡng tình tương duyệt, tất cả như nước chảy thành sông. Nhưng, người đàn ông không có đơn thuần như vậy, anh che giấu gia thế hiển hách của mình, lên vào công ty đối thủ, lại không

ngờ khi lấy được tình báo, cũng yêu cô gái dịu dàng mỹ lệ đó.

Khi đó con gái của Nhạc Thác đã ba tuổi.

Hận, là tình cảm duy nhất của Trịnh Hạo Khanh đối với ba khi biết được chân tướng. Cho nên cùng Tùy Nhạc chống đối với Nhạc Thác, nhìn thế lực của ông ta suy sụp, Trịnh Hạo Khanh không có một chút hối hận.

Đây là vì mẹ, cũng là vì mình, trợ giúp Tùy Nhạc, cũng bảo vệ. . . . Chiến Chiến.

Tình cảm của Trịnh Hạo Khanh đối với Chiến Chiến rất phức tạp, trước nay chưa từng có, cảm giác ở chung thoải mái, thường xuyên nhớ đến, anh không rõ đó là gì, hơi giống tình cảm đối với Tùy Nhạc, nhưng vẫn có chỗ khác. . . .

"Chú Hạo!" Tùy Đô Đô dùng đôi mắt sáng trong giống Chiến Chiến nhìn chăm chăm anh, cười hi hi lắc cánh tay của anh "Sao chú không nói lời nào, tới đây chơi với cháu đi!"

Trịnh Hạo Khanh sờ sờ đầu của cậu, trong lòng mềm mại dị thường, bị cái tay nho nhỏ kia dắt đến một đầu khác trong nhà, Trịnh Hạo Khanh nhẹ nhàng cười một tiếng: trông nom nó là cái gì làm chi, chỉ cần bọn họ hạnh phúc. . . . Anh cũng hạnh phúc.

Hết truyện.

Bạn đang đọc truyện *Chiến Chiếm Hữu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.